

Kroniki białoruskich więźniów politycznych

The Chronicles of Belarusian Political Prisoners

Palitviazni.info

Kroniki białoruskich więźniów politycznych

The Chronicles of Belarusian Political Prisoners

FRID

Publikacja wyraża wyłącznie poglądy autora i nie może być utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP.

The publication expresses views of the author and cannot be identified with the official stance of the Ministry of Foreign Affairs of the Republic of Poland.

Redakcja i edycja *Compilation and edition*
Palitviazni.info

Tłumaczenie *Translation*
Palitviazni.info

Wydawca *Publisher*
Fundacja Rozwoju Inicjatyw Demokratycznych
Foundation for the Development of Democratic Initiatives

Korekta *Proofreading*
Jacek Obrębowski

Projekt graficzny okładki *The book cover design*
Michał Dziadkowiec

Projekt typograficzny i skład *Typographic design and typesetting*
EMENEM studio | www.emenem.pl

Publikacja współfinansowana w ramach programu polskiej współpracy rozwojowej Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP, Program „Wsparcie Demokracji"

The publication is co-financed by the Polish development cooperation programme of the Ministry of Foreign Affairs of the Republic of Poland Programme "Support for Democracy"

Katowice 2013

SPIS TREŚCI

CONTENTS

WSTĘP

Książka, którą trzymają Państwo w ręce, powstała, aby pokazać ponad 20 lat niepodległej Białorusi, na podstawie losów ponad stu więźniów politycznych. Publikacja została wydana w dwóch wariantach językowych: w języku białoruskim i polskim oraz angielskim i polskim, zawiera ona informacje o prześladowaniach w Republice Białoruś 187 opozycjonistów, przedstawicieli niezależnych organizacji, działaczy społecznych. Dane zostały zebrane w ciągu ostatnich 24 lat – od 1989 roku, kiedy Republika Białoruś jeszcze nie była niepodległym krajem, aż do obecnych czasów.

Prześladowania osób, o których informacje zamieszczono na łamach książki, zostały uznane przez białoruskie i międzynarodowe organizacje polityczne broniące praw człowieka. Część spraw karnych była sfałszowana (jak na przykład sprawy związane z protestem przeciwko fałszowaniu wyników wyborów prezydenckich z 19 grudnia 2010 roku, a także sprawa liderów „Młodego Frontu" Daszkiewicza i Loboua, aresztowanych dzień przed wyborami prezydenckimi). Inni zostali pociągnięci do odpowiedzialności karnej za naruszenie prawa białoruskiego, które jest sprzeczne z międzynarodowymi porozumieniami, podpisanymi przez Białoruś. Na przykład sprawy działaczy Młodego Frontu, którzy zostali pociągnięci do odpowiedzialności karnej na podstawie artykułu 193, pkt 1 za działalność w imieniu niezarejestrowanej organizacji społecznej. Artykuł ten jest sprzeczny z artykułem 22 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, którego Białoruś jest sygnatariuszem.

Każdy etap najnowszej historii Białorusi charakteryzuje się typowymi sprawami karnymi przeciwko działaczom kultury, ruchu społecznego, politykom. W 1989 r. znany malarz Aleś Puszkin został skazany na dwa lata pozbawienia wolności w zawieszeniu, za wystawę i udział w marszu w Dniu Wolności – 25 marca, w pierwszą rocznicę powstania Białoruskiej Republiki Ludowej. W 1990 r. wszczęto śledztwo przeciwko Walerijowi Siedowowi za to, że 7 listopada (rocznica rewolucji), na znak protestu przeciwko represjom, których dokonał reżim komunistyczny przeciw dziesiątkom milionów ludzi, powiesił na pomniku Lenina na centralnym placu Mińska krzyż obwiązany drutem kolczastym, który symbolizował cierpienia więźniów Gułagu (stalinowskich obozów koncentracyjnych). W więzieniu Walerij ogłosił strajk głodowy, który trwał 32 dni.

Po uzyskaniu przez Białoruś niepodległości, politycznie umotywowane sprawy karne nie były wytaczane aż do roku 1995, kiedy to wybrany rok wcześniej prezydent Łukaszenka, zaczął wprowadzać swoje autorytarne rządy. W tym roku deputowany do Rady Najwyższej Siarhiej Antończyk został skazany na potężną grzywnę za publikację antykorupcyjnego raportu, w którym wśród skorumpowanych urzędników wymieniał szefa administracji Iwana Titeńkowa. Sprawozdanie Antończyka zyskało szeroki rozgłos, ale wszystkie państwowe gazety, w których miał być opublikowany raport, na rozkaz ówczesnego przewodniczącego komitetu informacji, Aleksandra Fieduty, zostały ocenzurowane i ukazały się z białymi plamami.

Rok 1996 został zapamiętany jako rok nasilenia represji – dyktatura rosła w siłę, a politycznie umotywowanych spraw karnych było już znacznie więcej – za organizację protestów ulicznych wiosną 1996 r. do więzienia trafili członkowie kierownictwa partii Białoruski Front Ludowy (BFL) Jurij Chadyka i Wiaczesław Siwczyk, którzy na znak protestu przez 23 dni prowadzili strajk głodowy w areszcie śledczym Wołodarka w Mińsku. W kwietniu został osadzony w areszcie poeta Sławomir Adamowicz za napisanie

wiersza, w którym skrytykował rządy prezydenta (spędził w areszcie 10 miesięcy). Za aktywny udział w akcjach protestu zostało skazanych pięciu obywateli Ukrainy.

Dalszy wzrost liczby spraw karnych nastąpił w 1999 roku, gdy termin kadencji Łukaszenki dobiegał końca i Wiktor Gonczar (przewodniczący Centralnej Komisji Wyborczej, którego nielegalnie zwolnił ze stanowiska prezydent Łukaszenka) zorganizował alternatywne wybory prezydenckie. W dniu wyborów zatrzymano członków wszystkich komisji wyborczych, a we wrześniu 1999 r. Wiktor Gonczar wraz z Anatolijem Krasowskim zostali zatrzymani przez tzw. „Szwadrony śmierci". Przeciwko kandydatowi na prezydenta w alternatywnych wyborach, byłemu premierowi Michaiłowi Czigirowi, wytoczono sfabrykowane oskarżenie. W dniu, gdy kończyła się kadencja Łukaszenki, artysta Aleś Puszkin przywiózł do jego rezydencji taczkę z obornikiem, do którego wetknął widłami portret prezydenta i banknoty wprowadzone do obrotu w okresie jego panowania. Za ten performance Aleś Puszkin dostał 2 lata więzienia w zawieszeniu. W październiku 1999 r. odbył się pierwszy Marsz Wolności, podczas którego miały miejsce starcia demonstrantów z milicją. Wielu uczestnikom wytoczono sprawy karne, w tym deputowanemu do Rady Najwyższej XIII Kadencji Walerijemu Szczukinowi.

W 2006 r. w Kodeksie Karnym Republiki Białoruś pojawił się artykuł 193, pkt 1 – „Działalność w imieniu niezarejestrowanego stowarzyszenia, fundacji lub organizacji religijnej". Pierwsza sprawa karna na podstawie tego artykułu to sprawa związana z działalnością organizacji społecznej „Partnerstwo", która monitorowała przebieg wyborów prezydenckich w 2006 r. Aleksander Szałajko, Mikoła Astrejka, Enira Bronicka, Cimafiej Dranczuk zostali skazani na kary pozbawienia wolności.

Następną sprawą karną z tego samego artykułu była sprawa „Młodego Frontu". Na przestrzeni lat 2006–2008 doszło do wielu procesów działaczy „Młodego Frontu" – na półtora roku więzienia został skazany przewodniczący organizacji Dzmitrij Daszkiewicz, karę grzywny otrzymali Alieksiej Januszewski, Borys Goriecki, Dzmitrij Chwedoruk, Katarina Salaujowa, Nastazja Azarka, upomnienia otrzymali Iwan Shyla i Nasta Pałażanka (Daszkiewicz).

Przykładem rozpaczliwych prób obrony własnych praw stała się „Sprawa czternastu"[1]. 10 stycznia 2008 r. skazano 14 osób, głównie działaczy młodzieżowych, na karę grzywny, prac społecznych lub pozbawienia wolności za aktywny udział w proteście przeciwko wprowadzeniu aktów prawnych ograniczających przedsiębiorcom możliwości zawierania umów o pracę.

Osobno należy wspomnieć o prześladowaniu dziennikarzy za rzekome zniesławienie i obrazę głowy państwa. We wrześniu 2002 r. zostali aresztowani, a następnie skazani na pozbawienie wolności (2 i 2,5 roku) Paweł Mażejka i Mikoła Markiewicz. Sprawa przeciwko nim dotyczyła artykułu w gazecie „Pogoń", w którym zniesławiono prezydenta. A w kwietniu 2011 r. wszczęto sprawy karne o obrazę prezydenta przeciwko dziennikarzowi Andrzejowi Poczobutowi, zastępcy przewodniczącego Związku Polaków na Białorusi. Od kwietnia 2011 r. do końca procesu, który odbył się w czerwcu i lipcu tego roku, Poczobut przebywał w grodzieńskim areszcie śledczym. Ostatecznie Poczobut został skazany na 3 lata więzienia w zawieszeniu na okres 2 lat. Za przestępstwo uznano fakt, że w artykułach opublikowanych na łamach „Gazety Wyborczej" dziennikarz nazwał Łukaszenkę „dyktatorem". Następnie w sprawie Poczobuta podjęto próby wszczęcia jeszcze jednej sprawy karnej.

Apogeum fabrykowania oskarżeń przypada na lata 2010–2011, gdy w dzień wyborów prezydenckich, 19 grudnia 2010 r., do pokojowej akcji protestu przyłączyły się setki ludzi, ale mityng został brutalnie rozpędzony przez Specnaz. Uczestników aresztowano i w rezultacie rozpoczęła się tzw. „sprawa o masowych zamieszkach 19 grudnia 2010 roku". Oskarżono wówczas kilkadziesiąt osób, m.in. sześciu kandydatów na prezydenta.

W chwili wydawania tej książki 9 osób było pozbawionych wolności ze względów politycznych, ale nie świadczy to o tym, że sytuacja więźniów politycznych poprawiła się w porównaniu z latami 2010–2011, gdy w niewoli znajdowało się ponad sześćdziesięciu więźniów politycznych, a w noc po wyborach 19.12.2010 r. do aresztu śledczego KGB trafiła większość (siedmiu spośród dziewięciu) niezależnych kandydatów na prezydenta. Pod presją międzynarodowej opinii publicznej zwolniono niektórych więźniów politycznych, ale do tej pory ich nie zrehabilitowano. Większość z nich nadal podlega pewnym ograniczeniom (32 osoby wg wspólnego raportu Centrum Praw Człowieka „Wiasna" i FIDH). Przede wszystkim nie mogą oni kandydować w wyborach. Jeden z kandydatów na prezydenta – Mykoła Statkiewicz, przewodniczący Białoruskiej Partii Socjaldemokratycznej (Narodnaja Hramada) – do tej pory znajduje się w więzieniu nr 4 w Mohylewie. W Kolonii Karnej nr 2 w Bobrujsku przebywa przewodniczący Centrum Praw Człowieka „Wiasna" i wiceprezes FIDH, Aleś Bialacki, skazany na 4,5 roku pozbawienia wolności za działalność na rzecz praw człowieka.

Prosimy wszystkich, którzy mają w ręku tę książkę, o dołożenie wszelkich starań, aby dziewięciu więźniów politycznych, którzy obecnie znajdują się w niewoli, jak najszybciej odzyskało wolność, aby lista więźniów politycznych na Białorusi nie zwiększała się już nigdy więcej.

Informacje zawarte w tej książce, dostępne są na stronie internetowej www.palitviazni.info.

1. „Sprawa czternastu" to sprawa karna na podstawie art. 342 Kodeksu Karnego Republiki Białoruś, wszczęta 10 stycznia 2008 r. przeciwko młodzieżowym aktywistom, uczestnikom pokojowego protestu w Mińsku. Protest ten był akcją solidarności z przedsiębiorcami.

INTRODUCTION

The book you are holding in your hands was created to show more than 20 years of the history of the Republic of Belarus. It describes the fate of more than a hundred political prisoners. The publication was released in two dual-language versions (Belarusian and Polish, and English and Polish) and contains information about the persecution of 187 Belarusian opposition activists, representatives of independent organizations and social activists. The data was collected over the last 24 years – since 1989, when the Republic of Belarus ceased to be an independent country, until the present time.

The persecution of people, on whom you may find information in the book, has been recognized by Belarusian and international organizations defending human rights. Some criminal cases were fabricated (for example, cases related to the protest against the falsification of the presidential election results of 19 December 2010, and the case of the Young Front leaders Zmicer Dashkievich and Eduard Lobau, arrested on the eve of the presidential election). Others have been held criminally liable for violation of Belarusian law that is inconsistent with international agreements signed by Belarus. For example, the case of the Young Front activists who have been held criminally responsible under the article 193, part 1 for activity on behalf of an unregistered social organization. This article is contrary to the article 22 of the International Covenant on Civil and Political Rights, of which Belarus is a signatory.

Each stage of the modern history of Belarus is characterized by typical criminal cases against social activists or politicians. In 1989, the well known painter Ales Pushkin was sentenced to two years of suspended sentence for preparation of an exhibition and participation in a protest march on Freedom Day on 25 March, which marked the first anniversary of the Belarusian People's Republic. In 1990, a criminal investigation was initiated against Valery Sedov because on 7 November, during the anti-communist rally in protest against the repressions of the communist regime against tens of millions of people, he hung on the monument of Lenin in the central square of Minsk the anti-communist symbol – a cross tied with barbed wire that symbolized the suffering of Gulag prisoners (Stalin's concentration camps). In prison, Valery announced a hunger strike that lasted 32 days.

After Belarus gained independence, politically motivated criminal cases were not brought until 1995 when President Lukashenko, elected in the previous year, began to introduce his authoritarian rule. In 1995 a member of the Supreme Council Siarhiej Antonchyk was sentenced to an immense fine for the publication of an anti-corruption report which named, among the corrupt officials, the head of presidential administration Ivan Titenkov. Antonchyk's report gained wide publicity. However, all national newspapers (which were to publish the report), at the behest of the then head of the Public and Political Information Department of the Presidential Administration Aliaksandr Fieduta, were censored and appeared with white spots.

1996 was the year of the intensification of the repression; the dictatorship grew stronger and there were more and more politically motivated criminal cases. Yury Hadyka and Vyacheslav Sivchyk, leaders of the Belarusian Popular Front Party (BFL), were imprisoned in Volodarka prison in Minsk for organizing street protests in the spring of 1996. In prison, they led a hunger strike for 23 days. In April 1996, poet Slavomir Adamovich was incarcerated for writing a poem in which he criticized the rule of the president (he spent 10 months in jail). In this very year five citizens of Ukraine were convicted for their active participation in protest actions.

A further increase in the number of criminal cases occurred in 1999, when the term of President Lukashenko's office came to an end and Viktor Gonchar (Chairman of the Central Electoral Commission, who was illegally dismissed from his post by Lukashenko) had organized alternative presidential elections. On election day the authorities detained members of all election commissions, and in September 1999 Viktor Gonchar and Anatoly Krasovsky were captured by the so-called "Death squads." Fabricated charges were brought against a presidential candidate in alternative elections, a former Prime Minister Mikalay Chigir. On the day of the formal end of the first term of presidency of Aliaksandr Lukashenko, artist Ales Pushkin brought to the office of the President a wheelbarrow filled with manure, from which protruded a portrait of the President and banknotes put into circulation during the period of his reign. For this performance Ales Pushkin received two years of suspended sentence. In October 1999 the first Freedom March took place, during which demonstrators clashed with militia. Many participants were charged in criminal cases, including Valery Shchukin, a deputy of the Supreme Soviet of the 13th convocation.

In 2006, in the Criminal Code of the Republic of Belarus, appeared the article 193 part 1 "activity on behalf of unregistered associations, foundations, and religious organizations." The first criminal case under this article related to the activities of a social organization, called *Partnership*, which monitored the presidential elections in 2006. Aliaksandr Shalajka, Enira Branickaja, Tsimafei Dranchuk and Mikalay Astreika were sentenced to imprisonment.

Other criminal cases brought under the same article were the cases of the Young Front members. Between the years 2006–2008, a number of trials of the Young Front activists took place: the chairman Zmicer Dashkievich was sentenced to one and a half years in prison; Alaksiej Yanusheuski, Borys Gorieckij, Zmicer Hvedaruk, Nasta Azarka, and Katsiaryna Salauyova were punished with fines; and Ivan Shyla and Nasta Palazhanka (Dashkievich) received warnings.

An example of a desperate attempt by citizens to defend their rights is the case of the Fourteen. 14 people, mostly youth activists, were sentenced to fines, community service or imprisonment for participation in a protest which took place on 10 January 2008 against the introduction of legislation curbing opportunities for entrepreneurs on the conclusion of contracts.

The persecution of journalists for allegedly libeling the head of state should also be noted. In September 2002, Pavel Mazejka and Mikola Markievich were arrested and sentenced to two and two and a half years of imprisonment respectively. The case was based on articles published in the newspaper *Pahonia* which insulted the President. In April 2011 the authorities led a criminal case for insulting the President against Andrzej Poczobut (journalist and the activist of the Union of Poles in Belarus). From April 2011 to the end of the trial, which took place between June and July of the same year, Poczobut was held in custody in Grodno prison. Eventually Andrzej Poczobut was sentenced to three years' imprisonment, suspended for a period of two years. He was charged with insulting President Aliaksandr Lukashenko in articles published by *Gazeta Wyborcza*. Shortly afterwards, the authorities made attempts to initiate another criminal case against Andrzej Poczobut.

The peak of fabricated charges occurred during the years 2010–2011 when, on the presidential election day of 19 December 2010, a peaceful protest joined by hundreds of people was violently dispersed by Spetsnaz. The participants were arrested and, as a result, so began the so-called Case of Mass Riots in which dozens of people were accused. Among the accused were six candidates for the presidency.

At the time this book was published, nine political prisoners were still being held in prisons. This does not mean that the situation of political prisoners has improved in comparison with the years 2010 and 2011 (when there were more than 60 political prisoners in Belarus, including a majority of the independent candidates for the presidency, 7 out of 9 of whom were imprisoned in the KGB detention center on the night of the election day on 19 December 2010). Some political prisoners were released under pressure of international public opinion, but so far they have not been rehabilitated. Most of them are still subject to certain restrictions, according to a joint report of the Human Rights Center Viasna and the International Federation for Human Rights (FIDH) this concerns 32 former political prisoners. Foremoslty, they cannot stand for election. One of the candidates for the presidency, the Chairman of the Belarusian Social Democratic Party (Narodnaya Hramada) Mikola Statkevich is serving a sentence in prison No. 4 in Mahilou. Ales Bialiatski, head of the Human Rights Center Viasna and the vice president of the International Federation for Human Rights is imprisoned in penal colony No. 2 in Bobruisk (he was sentenced to 4.5 years in prison for his human rights activities).

We ask you, those who have this book in your hands, to do your utmost to secure the release of nine political prisoners who are currently in captivity, so that the number of Belarusian political prisoners will never increase.

The information contained in this book is available on the website www.palitviazni.info.

DZMITRIJ ABAUDOUSKI

Dzmitrij Abaudouski jest synem Siarhieja Abaudouskiego, znanego obrońcy praw człowieka z Mohylewa. Represje wobec Abaudouskiego rozpoczęły się na krótko przed 20 lipca 1999 r. – datą zakończenia rządów prezydenta Łukaszenki zgodnie z Konstytucją 1996 r. Wtedy też, opozycja zaczęła planować organizację akcji protestu. Przyczyną prześladowań Dzmitrija Abaudouskiego stała się działalność jego ojca.

KRONIKA REPRESJI

10 lipca 1999 r. Dzmitrij Abaudouski został zatrzymany i umieszczony w mohylewskim areszcie śledczym. Początkowo oskarżono go o dwie kradzieże. Rewizje, które przeprowadzono w jego sprawie były bardzo dziwne. Odbyły się one nie w jego mieszkaniu, a w domu jego ojca. Przypomnijmy, że w tym kluczowym dla kraju momencie Siarhiej Abaudouski prowadził monitoring sytuacji praw człowieka, w tym również monitoring przypadków łamania prawa podczas wyborów prezydenckich w 1999 r., zainicjowanych przez zastępcę przewodniczącego Rady Najwyższej Wiktora Ganczara (który zaginął 2 miesiące później, we wrześniu 1999 r.).

W lipcu 1999 Abaudouskiemu przedstawiono kolejny zarzut, oskarżono go o gwałt. Sprawa karna wydawała się sfabrykowana, tym bardziej, że sama poszkodowana nie rozpoznała „napastnika" i wskazała zupełnie innego mężczyznę. Podczas śledztwa Dzmitrij Abaudouski czterokrotnie ogłaszał w więzieniu protest głodowy przeciwko bezprawiu, prześladowaniom i represjom stosowanym wobec niego i jego rodziny. Głodował przez 55 dni, z czego przez 18 dni prowadził suchy protest głodowy. Po jednej z głodówek Abaudouski w ciężkim stanie trafił do szpitala, gdzie go reanimowano.

Sprawa Abaudouskiego była kilkakrotnie rozpatrywana. Za pierwszym razem skazano go na 6 lat pozbawienia wolności za rzekomą kradzież butów. W sprawie drugiego przypadku kradzieży w pełni oczyszczono go z zarzutów – miał on alibi, w momencie popełnienia przestępstwa nie było go w mieście. Potem wyrok ten został zaskarżony, mohylewski sąd rejonowy skierował sprawę do kolejnego rozpatrzenia. W wyniku tego przeprowadzono dodatkowe śledztwo.

Obrońcy praw człowieka podkreślali wtedy, że Abaudouski mimo wszystko pozostawał w areszcie, nie zastosowano wobec niego innego środku zapobiegawczego, mimo, że w tym przypadku, prawo dawało taką możliwość. Zgodnie z nowym Kodeksem Karnym, który wszedł w życie 1 stycznia 2001 r., niedopuszczalne było przetrzymywanie więźnia w areszcie śledczym dłużej niż 18 miesięcy. Dzmitrij Abaudouski spędził w więzieniu ponad 2 lata.

Nie była to pierwsza próba władz wpłynięcia na Siarhieja Abaudouskiego poprzez prześladowanie jego syna. W 1998 roku jego drugi syn, Janka, był zmuszony do tego, by starać się o status uchodźcy politycznego w Polsce, kiedy władze zaczęły go prześladować za udział w akcjach opozycji.

23 marca 2003 r. Siarhiej Abaudouski zmarł przedwcześnie. Miał 53 lata.

ZMICER ABAUDOUSKI

Zmicer Abaudouski son of Sergei Abaudouski, a renowned human rights activist from Mahilou. Repression against Abaudouski began shortly before 20 July 1999, which was according to the Constitution of 1996 the date on which President Lukashenko should end his presidency term. On that day the opposition scheduled protests.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 10 July 1999 Zmicer Abaudouski was arrested and placed in custody of Mahilou prison. Initially, he was accused of two thefts. Revisions, that were conducted in his case were rather unusual. They were held not in his apartment, but in his father's house. At that time Sergei Abaudouski was running human rights monitoring action in Belarus, including the monitoring of violations of the law during the presidential election in 1999, that was initiated by the Deputy Chairman of the Supreme Council Victor Gonchar (who disappeared two months later, in September 1999).

In July 1999, Abaudouski was accused of rape. Criminal case seemed to be fabricated, the more that the victim did not recognize the attacker and pointed to a completely different man. During his imprisonment Zmicer Abaudouski went on a hunger strike to protest against injustice and repression used against him and his family. He was on hunger strike for 55 days. His health deteriorated, he was transferred to the hospital where he was resuscitated.

Abaudouski's case was repeatedly examined by the court. When the case was heard for the first time he was sentenced to six years in prison for allegedly stealing shoes. But soon after he was completely cleared of allegations – he had an alibi as at the time of the theft he was not in town. After that the judgment was appealed, and the Mahilou District Court remanded the case for further consideration. Abaudouski remained in custody even though according to the new Criminal Code, which entered into force on 1 January 2001 it was unlawful to keep a prisoner in custody for longer than 18 months without official accusation. Zmicer Abaudouski spent in prison more than two years. It was not the first attempt of the authorities to influence Sergei Abaudouski by harassing his son. In 1998, his second son, Janek, was forced to apply for political refugee status in Poland, after the authorities began to persecute him for taking part in the actions of the opposition. On 23 March 2003, Zmicer Abaudouski died prematurely. He was 53 years old.

FOT. ANDREJ ABOZAU

ANDREJ ABOZAU

Andrej Abozau jest aktualnie administratorem strony internetowej inicjatywy społecznej „Trzecia droga".

KRONIKA REPRESJI

Andrej Abozau był oskarżony w sprawie karnej, wszczętej w sierpniu 2005 r. przez Prokuraturę w Mińsku w sprawie rozpowszechniania w Internecie kreskówek „krytykujących honor i godność prezydenta Białorusi" (art. 367, pkt 1).

W ramach tego postępowania karnego, przesłuchiwany w charakterze świadka był również koordynator projektu Paweł Morozow. Pracownicy KGB przeprowadzili w ich mieszkaniach rewizje, zabierając sprzęt komputerowy.

Zaraz po przesłuchaniach i rewizjach Andrej Abozau opuścił Białoruś.

Inni podejrzani w sprawie kreskówek – Paweł Morozow i Oleg Minicz – również wyjechali za granice Białorusi.

ANDREJ ABOZAU

Andrej Abozau is currently a webmaster of the page of the Third Way civil initiative.

CHRONICLE OF REPRESSION

In August 2005 Andrej Abozau was charged under the article 367, part 1 of the Criminal Code (defamation of President of Belarus). Reason for initiating the criminal procedure were satirical cartoons that appeared on the Internet. KGB agents conducted search in home of Andrej Abozau, and confiscated computer equipment. Soon after he left Belarus, fearing further political persecution.

Pavel Morozov and Aleh Minich who were also accused of publishing a series of satirical cartoons on current Belarusian issues, left Belarus as well.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

SŁAWAMIR ADAMOWICZ

Sławamir Adamowicz to legendarny białoruski poeta i działacz społeczny, autor kilku tomików wierszy. W połowie lat 90. był liderem organizacji „Prawe przymierze", które zrzeszało głównie twórców kultury, sympatyków białoruskiej historii i współczesnej białoruskiej sztuki nowoczesnej. Organizacja ta nie stała się jednak realną siłą polityczną i została rozwiązana.

Adamowicz urodził się 8 marca 1962 r. w rejonie oneskim obwodu archangielskiego. Później jego rodzina wyjechała do ojczyzny przodków i zamieszkała na Białorusi.

Adamowicz ukończył średnią Szkołę Zawodową nr 17 w Swirsku. Pracował w Kazachstanie, w sowchozie „Budsławski", w białoruskich kolejach, a także w Fabryce Maszyn im. Kirowa w Mińsku. W 1992 roku ukończył Wydział Filologii Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego w Mińsku. W latach 1991–1995 pracował w „Gazecie Nauczycielskiej". Był jednym z dziennikarzy „Naszej Niwy".

KRONIKA REPRESJI

W listopadzie 1995 r. Sławamir Adamowicz napisał wiersz „Zabij prezydenta!", który opublikowano w witebskiej gazecie „Wybór wierszy", i za który 6 kwietnia 1996 r. został aresztowany. W więzieniu KGB ogłosił „suchą głodówkę". Oficjalne zarzuty obejmowały „nawoływanie do zmiany lub obalenia ustroju państwa, bezprawne przekroczenie granicy i bezprawne noszenie broni białej". Po dziesięciu miesiącach zatrzymania – w lutym 1997 r. – został zwolniony, otrzymał jednak zakaz opuszczania miasta.

W sierpniu 1997 r. na jednej z demonstracji publicznie „zaszył" sobie usta na znak protestu przeciwko łamaniu wolności słowa na Białorusi. Kilkakrotnie był zatrzymywany podczas masowych akcji opozycji. W 2000 r. w Dzień Woli Adamowicz został brutalnie zatrzymany wraz z kilkudziesięcioma innymi dziennikarzami w centrum Mińska. Kilka godzin spędził w hangarze wojskowej części ulicy Majakowskiego.

W 2000 r. Sławamir Adamowicz przebywał w USA, pracował na budowach w Nowym Jorku. We wrześniu 2002 r. wyjechał do pracy do Norwegii, tam otrzymał status uchodźcy. Ostatecznie powrócił na Białoruś.

SLAVOMIR ADAMOVICH

Slavomir Adamovich was born on 8 March 1962 in Russia. Later, his family moved to ancestral homelands and settled in Belarus. He graduated from a vocational school No. 17 in Swirsk (the Southern Baikal region). He has worked in Kazakhstan, in sovkhoz Budslav, for Belarusian railways, and in the Kirov machine factory in Minsk. He is a Belarusian legendary poet and social activist, author of several books of poetry. In the mid-90s he was the leader of the organization the Right Revanche which brought together people of culture, supporters of Belarusian history and contemporary Belarusian art. In 1992 he graduated from the Faculty of Philology of the Belarusian State University in Minsk. In 1991–1995 he worked in the Teachers Gazette. He also worked for Nasha Niva.

CHRONICLE OF REPRESSION

In 1995 Adamovich has been accused of inciting terrorist acts by publishing a poem entitled Kill the President. The trial of the poet began in Vitebsk on 22 August 1995. The poem Kill the President was published in the Vitebsk newspaper Vybar. Adamovich was also accused of illegal weapons possession and an attempt to cross the border illegally. He was arrested in 1996 and held in the KGB prison. Although his verse did not refer to any concrete situation or personality, Adamovich was detained for almost a year. He was released in February 1997, after ten months of detention, and was forbidden to leave the city. In August 1997, at the public demonstration he has sewn his mouth together in protest against the violation of freedom of speech in Belarus. He was detained several times for protesting against the authorities. In 2000, on the Freedom Day, Adamovich was brutally arrested along with dozens of other oppositionists in the centre of Minsk.

In 2000 Slavomir Adamovich went to the U.S., where he worked on construction sites in New York. In September 2002, he went to work in Norway, where he requested to be granted political refugee status. After some time he returned to Belarus.

IHOR ALINIEWICZ

Urodził się 24 września 1984 r. Ukończył Uniwersytet Informatyki i Radioelektroniki, zdobywając tytuł inżyniera elektronika. Brał udział w pracach nad budową rosyjsko-białoruskiego satelity. W czasie nauki zrobił sobie rok przerwy, by popracować na statku wycieczkowym na morzu Karaibskim. Dzięki tej przygodzie udało mu się zobaczyć inne kraje i podszkolić znajomość języków obcych. Od lat szkolnych interesował się historią, szczególnie zaś historią ruchu anarchistycznego, czytał prace, studiował działalność założycieli, teoretyków i praktyków tego ruchu: Bakunina, Kropotkina, Niestora, Machno i innych. Znajomi Ihora Aliniewicza mówią o nim – intelektualista i niezwykle interesująca osoba. On sam uważa się za anarchistę i oświadczył podczas procesu, że nie wypiera się swoich poglądów.

KRONIKA REPRESJI

28 listopada 2010 r. w Moskwie Aliniewicz został zatrzymany przez funkcjonariuszy siłowych w cywilu i wywieziony przez nich w nieznanym kierunku. Dopiero po upływie doby okazało się, że przebywa on w areszcie KGB w Mińsku. 27 maja 2011 r. sąd obwodu Zawodskiego w Mińsku skazał Ihora na 8 lat pozbawienia wolności w kolonii o zaostrzonym rygorze. Przedstawiono mu zarzuty z artykułu 339, pkt 2 KK RB – „Chuligaństwo" oraz z artykułu 218, pkt 2 i 3 – „Uszkodzenie mienia". Początkowo oskarżano go o „złośliwe chuligaństwo" (artykuł 339, pkt 2 KK) oraz o próbę podpalenia rosyjskiej ambasady w Mińsku w nocy z 30 na 31 sierpnia 2010 r., a także o udział w akcji przed budynkiem Sztabu Generalnego Sił Zbrojnych Białorusi, która miała miejsce 19 września 2009 r. Później oskarżenia wobec Aliniewicza zostały rozszerzone: oskarżono go o próbę podpalenia mińskiego kasyna „Szangri-la", oddziału banku „Mińsk-Moskwa" 31 maja 2010 r., atak na ambasadę rosyjską 30 sierpnia 2010 r. i próbę podpalenia jednego z aresztów w Mińsku (Okrestiny) 6 września 2010 r.

Zatrzymaniu Aliniewicza w Moskwie i przewiezieniu go do aresztu KGB w Mińsku towarzyszyły liczne naruszenia przyjętych procedur, w tym procedur ekstradycji obywateli białoruskich z terytorium Federacji Rosyjskiej. Podczas zatrzymania Aliniewicz był pozbawiony możliwości otrzymania pomocy adwokata, i w ten sposób, był pozbawiony możliwości zaskarżenia zatrzymania.

Podczas pobytu w areszcie śledczym KGB Aliniewicz był poddawany torturom i brutalnemu traktowaniu. Zanim przeniesiono go do aresztu na ulicy Wołodarskiego w Mińsku, proponowano mu współpracę z władzami w charakterze hakera. Aliniewicz kategorycznie odmówił. Zdaniem matki Ihora Aliniewicza, jej syn już trzykrotnie odmówił współpracy z KGB, i właśnie za to został pociągnięty do odpowiedzialności karnej.

Obecnie odbywa on karę w kolonii karnej w Nowopołocku (obwód witebski).

IHAR ALINEVICH

Ihar Alinevich was born on 24 September 1984. He graduated from the University of Informatics and Radioelectronics, earning an engineering degree in electronics. He was involved in the work on the construction of Russian-Belarusian satellite. During his studies he took a year off to work on a cruise ship in the Caribbean Sea. Through this adventure, he managed to visit other countries and learn foreign languages. Since early age he was interested in history, especially in the history of the anarchist movement. He read works of the founders, theorists and practitioners of this movement, e.g., Bakunin, Kropotkin, Makhno and others. Friends of Ihar Alinevich claim that he is an intellectual and a very interesting person. He considers himself to be an anarchist, during the trial he refused to deny his views.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 27 May 2011, Judge of the Zavadski District Court of Minks, Zhanna Khvainitskaya sentenced Ihar Alinevich to 8 years in a medium security penal colony. He serves his term in the penal colony No. 10 in Novopolatsk. Ihar Alinevich was accused of attacks against the Russian Embassy and the Moskva-Minsk Bank, an attack against the remand prison of Minsk, an attack on a Casino (charged under the article 218, part 3 of the Belarusian Criminal Code, intentional damage to or destruction of property) and an illegal demonstration at the military headquarters (charged under the article 339, part 2 of the Belarusian Criminal Code, hooliganism).

Ihar was forcibly kidnapped in Moscow by representatives of an unidentified secret services and taken to the pre-trial prison of the KGB in Minsk (the Volodarka prison). Human rights organizations reported that unlawful and arbitrary detentions were used towards the accused, grossly violating the International Covenant of Civil and Political Rights, ratified by the Republic of Belarus. Ihar was beaten and tortured while in the custody of the KGB. Before he was transferred to the Volodarka prison in Minsk, the authorities offered him a work as a hacker. Alinevich flatly refused. According to Ihar Alinevich's mother, her son has three times refused to cooperate with the KGB, and he was imprisoned by the authorities for the refusal.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

SIARHIEJ ANTOŃCZYK

Siarhiej Antończyk – deputowany do Rady Najwyższej XII Kadencji, jeden z organizatorów i liderów białoruskiego ruchu robotniczego.

Urodzony 1 kwietnia 1956 r. w miasteczku Pleszczenice w rejonie łogojskim okręgu Mińsk. Syn byłego więźnia politycznego, który spędził 17 lat w stalinowskich łagrach.

Po szkole pracował w gospodarstwie leśnym i służył w wojsku, po czym ożenił się i wyjechał do Mińska. Kontynuował pracę w różnych zawodach w Mińskich Zakładach Produkcyjnych im. Lenina (obecnie zakład „Belwar"). W 1989 r. wstąpił do partii BNF (Konserwatywno-Chrześcijańska Partia Białoruski Front Ludowy). Aktywista i współzałożyciel ruchu robotniczego w kwietniu 1991 r.

W latach 1990–1995 został delegatem do Rady Najwyższej Republiki Białoruś i Rady Miasta Mińska. W parlamencie reprezentował opozycyjną frakcję BNF. Współuczestniczył w proklamacji niepodległości Republiki Białoruś. W roku 1992 został jednym z inicjatorów referendum w sprawie przedterminowego rozwiązania Rady Najwyższej.

Uczestniczył w pracach sławnej komisji antykorupcyjnej parlamentu, na czele której stał przyszły prezydent Aleksander Łukaszenka. Po wyborze tego ostatniego na szefa państwa, wystąpił w Radzie Najwyższej ze sławnym raportem o korupcji otoczenia prezydenta (20 grudnia 1994 r.). Gazety, które miały opublikować raport Antończyka, dostały oficjalny zakaz publikacji.

KRONIKA REPRESJI

Na przełomie lat 1994 i 1995 przeciwko Siarhiejowi Antończykowi wszczęto postępowanie karne. Było to spowodowane pozwem sądowym wniesionym przeciwko Antończykowi przez ówczesnego pełnomocnika prezydenta Iwana Titenkowa, który poczuł się dotknięty umieszczeniem swojego nazwiska w raporcie o korupcji na szczytach władzy. Antończyk został oskarżony o zniesławienie. Wyrokiem sądu został skazany na karę grzywny, równą ok. 20 tysięcy dolarów. Majątek Siarhieja Antończyka został częściowo skonfiskowany.

W kwietniu 1995 Siarhiej Antończyk został pobity wraz z innymi posłami z BNF w trakcie głodówki protestacyjnej w gmachu parlamentu.

W sierpniu 1995 r., nie bacząc na immunitet parlamentarny, Antończyk został zatrzymany w trakcie strajku robotników mińskiego metra. Był przetrzymywany kilka dni wraz z liderem związku zawodowego G. Bykowem w hangarze oddziału specjalnego jednostki wojskowej. Była to pierwsza próba porwania liderów opozycji w najnowszej historii kraju.

W roku 2001 Siarhiej Antończyk został kandydatem na prezydenta, ustąpił jednak na rzecz Michaiła Marynina. Pracował nad utworzeniem związków zawodowych, m.in. Samopomocy Robotniczej. Był zatrzymywany przez milicję i służby specjalne ponad 40 razy. Dwukrotnie wszczynano przeciw niemu sprawy karne.

SIARHIEJ ANTONCHYK

Siarhiej Antonchyk was the member of the Supreme Council, one of the organizers and leaders of the Belarusian labour movement. Born on 1 April 1956, in the town Pleshchenice, Minsk district. The son of a former political prisoner who spent 17 years in Stalin's camps.

In 1989, he joined the BPF party. He was an activist and co-founder of the labour movement in April 1991. In the years 1990–1995, he served as a delegate to the Supreme Council of the Republic of Belarus and to the Minsk City Council. In the Parliament he represented the oppositional BPF party. He participated in the proclamation of independence of the Republic of Belarus. In 1992 he was one of the initiators of the referendum on the early termination of the Supreme Council. He participated in the famous anti-corruption committee of Parliament, headed by future President Aliaksandr Lukashenko. After Lukashenko became the head of state, Siarhiej Antonchyk presented in the Supreme Council the report on the corruption among people surrounding the president (20 December 1994). Newspapers that were going to publish the report, got an official ban on publication.

CHRONICLE OF REPRESSION

Between 1994 and 1995 the authorities initiated penal proceedings against Siarhiej Antonchyk. The court claim was brought by the President's attorney Ivan Titenkov. Antonchyk was accused of slander. The court, sentenced him to a fine of about $20,000. Property of Siarhiej Antonchyk was partially confiscated.

In April 1995, Siarhiej Antonchyk was beaten, along with other Members of the BPF, during the hunger strike protest in the Parliament Building. In August 1995, regardless of parliamentary immunity, Antonchyk was arrested during the strike of Minsk metro workers. He was detained for a few days together with the trade union leader Mr. Bykow. This was the first attempt to kidnap the leaders of the opposition in the recent history of the country.

In 2001, Siarhiej Antonchyk became a candidate for president. He was engaged in the establishment of trade unions, including Workers Mutual Aid. He was detained by the militia and security services for more than 40 times. Two criminal proceedings were initiated against him.

ALEKSANDER ARASTOWICZ

Urodził się 9 grudnia 1952 r. w Słucku. W 1975 r. ukończył Białoruski Instytut Politechniczny. Zrobił doktorat w Czechosłowacji, obronił pracę i został docentem. 27 lat wykładał na rodzimym uniwersytecie, w katedrze mechaniki budowniczej. Problemy ze zdrowiem zmusiły go do opuszczenia uczelni.

Obecnie pracuje w prywatnej firmie.

W latach 1992–2005 był członkiem Białoruskiej Socjaldemokratycznej Partii „Narodna Hramada". W 2010 r. został wybrany na pierwszego zastępcę przewodniczącego komitetu organizacyjnego, którego celem było stworzenie odrodzonej partii „Narodna Hramada" pod przywództwem Mykoły Statkiewicza. W czasie wyborów prezydenckich 2010 r. był mężem zaufania kandydata na prezydenta, Mykoły Statkiewicza.

KRONIKA REPRESJI

Arastowicz został zatrzymany wieczorem 19 grudnia 2010 r. razem z Mykołą Statkiewiczem (taksówka, którą jechali z dworca po pacyfikacji demonstracji na Placu Niepodległości, została zablokowana przez milicję w pobliżu Poczty Głównej). Został umieszczony w areszcie śledczym KGB. 15 lutego 2011 r. zwolniono go, otrzymał jednak zakaz opuszczania miasta.

Oskarżono go o „masowe zamieszki" (artykuł 293 KK). 25 sierpnia 2011 r. Arastowicz dowiedział się, że jego sprawa karna została zamknięta, a zarzuty wobec niego umorzono.

ALIAKSANDR ARASTOVICH

Born on 9 December 1952 in the town of Slutsk. Graduate of the Belarusian Polytechnic Institute and postgraduate course in then Czechoslovakia. Worked as a university professor for 27 years. At present, he is an employee of a private company.

In 1992–2005 he was a member of the Belarusian Social Democratic Party (BSDP). In 2001 elected deputy chair of the BSDP (Narodnaya Hramada) founding committee (chaired by Mikola Statkevich). During the 2010 presidential election was an activist of Statkevich's campaign team.

CHRONICLE OF REPRESSION

Detained on 19 December 2010 together with Mikola Statkevich (the taxi they had taken was stopped by the militia). He was imprisoned in the KGB pre-trial prison, released on recognizance on 15 February. Officially charged under the art. 293 of the Criminal Code (organizing mass riots). On 25 August 2011 Arastovich learned that the criminal case was closed, and the allegations against him were dismissed.

JAUHIEN ASINSKI

Jauhien Asinski urodził się w 1979 r. Jest działaczem kampanii obywatelskiej Europejska Białoruś. Mieszka w Mińsku.

KRONIKA REPRESJI

Zatrzymano go 27 lipca 1999 r. po akcji opozycji i oskarżono o „chuligaństwo" (artykuł 201, pkt 2 KK RB) za to, że rzekomo uderzył milicjanta.

Podczas śledztwa artykuł ten zmieniono na 2 inne – art. 186, pkt 3 – „Aktywny udział w grupowych działaniach, naruszających porządek publiczny" i art. 189, pkt 2 – „Groźby lub przemoc w stosunku do funkcjonariusza milicji na służbie". W areszcie śledczym Asinski był przetrzymywany 38 dni, po czym zwolniono go, zakazując jednocześnie opuszczania miasta.

18 stycznia 2000 r. w budynku mińskiego sądu zapadł wyrok w sprawie Asinskiego. Sędzia Walerij Komissarow nie zgodził się z kwalifikacją przestępstwa, jaką zaproponowali śledczy. Sąd zakwalifikował działania Asinskiego jako „stawianie oporu wobec funkcjonariusza milicji na służbie" (art. 187, pkt 1 KK RB). Asinski został skazany na 2 lata robót przymusowych. W maju 2011 r. wraz z innymi członkami Europejskiej Białorusi był kilkakrotnie wzywany na przesłuchania w związku ze sprawą podpalenia w Mińsku.

JAUHIEN ASINSKI

Jauhien was born in 1979. He is an activist of the civil campaign European Belarus. He lives in Minsk.

CHRONICLE OF REPRESSION

He was detained on 27 July 1999, after an opposition rally and accused of "malicious hooliganism" (the article 201, part 2 of the Criminal Code of the Republic of Belarus). He allegedly struck the militia officer. During the investigation, this article was changed to two others – the article 186, part 3 (active participation in group activities violating public order) and the article 189, part 2 (the threat or violence against a militia officer on duty). He was detained for 38 days, then released, and forbade to leave the city.

On 18 January 2000 Judge Valery Komissarov disagreed with the qualification of the offense proposed by investigators. Court qualified Asinski's offence as "resistance to militia officer on duty" (the article 187, part 1). Jauhien was sentenced to two years of forced labour. In May 2011, along with other members of the European Belarus, he was repeatedly summoned for questioning in connection with the arson that occurred in Minsk.

MIKOŁA ASTREJKA

Mikoła Astrejka urodził się 11 listopada 1980 r. w Mińsku. Ukończył Liceum Humanistyczne im. Jakuba Kołasy, a potem Białoruski Uniwersytet Państwowy, uzyskując specjalność „politolog – prawnik".

KRONIKA REPRESJI

W październiku 2005 r. próbował zarejestrować organizację społeczną, która miała zajmować się niezależną obserwacją wyborów, jednak władze nie wyraziły na to zgody.

Astrejka wraz ze swymi kolegami został skazany na 15 dni aresztu administracyjnego. 21 lutego 2006 r., w przededniu wyborów prezydenckich Mikoła Astrejka został aresztowany i umieszczony w areszcie śledczym KGB. Jemu oraz Enirze Bronickiej, Aleksandrowi Szałajko i Cimafiejowi Dranczukowi przedstawiono zarzuty działalności w imieniu niezarejestrowanej organizacji – stowarzyszenia „Partnerstwo".

4 sierpnia 2006 r. Mikoła Astrejka został skazany przez Centralny Sąd w Mińsku na 2 lata pozbawienia wolności w kolonii karnej. Karę odbywał w kolonii w Szkłowie. 17 listopada 2006 r. karę zmieniono na roboty przymusowe.

Uwolniono go 17 listopada 2006 r.

MIKALAY ASTREIKA

Mikalay Astreika was born on 11 November 1980 in Minsk. He attended the Belarus Humanities Lyceum (later Yakub Kolas National Lyceum) and later graduated from the Belarusian State University.

CHRONICLE OF REPRESSION

In October 2005, Mikalay tried to register the social organization Partnership, that would deal with an independent electoral observation. But the authorities refused the registration. On 31 October Mikalay Astreika, Enira Branickaja, Aliaksandr Shalajka and Tsimafei Dranchuk were accused of activities on behalf of an unregistered organization. On 4 August 2006 Mikalay Astreika was sentenced by the Central Court of Minsk to 2 years' imprisonment in a penal colony.

On 17 November 2005 Mikalay Astreika was released from the Shklov penal colony. The regime of his penalty was changed to corrective labour.

ALEKSANDER ATROSZCZENKO

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Urodził się 22 marca 1981 r. w Mińsku. Studiował stosunki międzynarodowe na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym. Został jednak stamtąd relegowany z powodu swojej działalności politycznej. Obecnie studiuje prawo międzynarodowe na Europejskim Uniwersytecie Państwowym w Wilnie.

W latach 2001–2006 był członkiem organizacji Żubr, brał udział w akcjach, kilkakrotnie był zatrzymywany przez funkcjonariuszy milicji. W 2000 roku podczas Dnia Woli (był to dzień, kiedy OMON dopuścił się masowych zatrzymań dziennikarzy), niedaleko Placu Jakuba Kołasy, złapali go ludzie w maskach, wrzucili do samochodu milicyjnego, potem do autobusu i 40 minut jechali z nim, „żartując", że wiozą go do Kuropat na rozstrzelenie. Wyrzucono go 15 km od miasta, w zaspę śnieżną.

Atroszczenko 10 lat pracował jako korespondent portalu charter97.org. Po założeniu obywatelskiej kampanii Europejska Białoruś został jej rzecznikiem prasowym. Podczas wyborów prezydenckich w 2010 roku był rzecznikiem prasowym sztabu Andreja Sannikaua.

KRONIKA REPRESJI

Atroszczenko został zatrzymany 20 grudnia 2010 r. we własnym domu. Umieszczono go w areszcie śledczym KGB, przedstawiono mu zarzut popełnienia przestępstwa z artykułu 293 KK RB. 2 marca 2011 r. sąd w Mińsku skazał go na 4 lata kolonii o zaostrzonym rygorze. Od 25 marca 2011 r. karę odbywał w kolonii karnej „Witba-3" w obwodzie witebskim. 14 września 2011 r. został ułaskawiony przez Łukaszenkę.

ALIAKSANDR ATROSZCZANKAU

Born on 22 March, 1981 in Minsk. Former student of the Foreign Relations Faculty of the Belarusian State University, expelled for political activities and his cooperation with Aliaksandr Kazulin. In 2001–2006 he was a member of Zubr organization, taking part in its events, repeatedly detained by militia. In 2000, during the Freedom Day rally (when dozens of journalists were arrested by the riot militia), he was seized by unknown persons in masks, put into a militia car, then into a militia bus and released 40 minutes later, he was threatened to be escorted for execution. He was eventually thrown out of the car 15 km outside the city. Atroszczankau for 10 years worked as a correspondent for the website charter97.org. He served as a press-secretary of the European Belarus civil campaign. In the 2010 election he was a press-secretary of presidential candidate Andrej Sannikau.

CHRONICLE OF REPRESSION

Detained on 20 December 2010 at his apartment. He was imprisoned in the KGB pre-trial prison and charged under the art. 293 (mass riot). On 2 March, he was convicted to four years in a penal colony. On 5 April, the Minsk City Court considered the appeal against the verdict on Aliaksandr Atroszczankau. A board of judges presided by Valery Kamisarau upheld the verdict by the Minsk Frunzenski District Court of 2 March. From 25 March 2011, he served sentence in the penal colony Vitba-3 in the Vitebsk region. Aliaksandr was released on 14 September 2011, he was pardoned by Lukashenko.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

MIKOŁA AUTUCHOWICZ

Mikoła Autuchowicz to weteran wojny w Afganistanie, odnoszący sukcesy przedsiębiorca i działacz demokratyczny z Wołkowyska. Urodził się 7 stycznia 1963 r. w Wołkowysku. Ukończył Szkołę Zawodową nr 37 w sąsiedniej wsi Balszaja Briestowica, został mechanikiem samochodowym. Od 1981 r. służył w armii jako kierowca w strategicznych wojskach rakietowych Federacji Rosyjskiej (w obwodzie saratowskim).

Później ukończył szkołę chorążych i poprosił o przeniesienie do Afganistanu. Za obronę mostu pod Kandaharem i udział w innych operacjach został nagrodzony orderem Czerwonej Gwiazdy (Krasnaja Zwiezda), medalami „Za odwagę" i „Za zasługi w boju". Opuścił armię w 1991 r., w stopniu starszego chorążego i zaczął zajmować się własnym biznesem w Wołkowysku.

KRONIKA REPRESJI

15 października 2005 r. Mikoła Autuchowicz trafił do aresztu śledczego Kolonii nr 1 w Mińsku. 7 lipca 2006 r. został skazany na 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności z konfiskatą majątku. Sąd uznał go winnym uchylania się od płacenia podatków i spowodowania strat w budżecie w dużej wysokości, a także oskarżono go o prowadzenie działalności bez rejestracji i licencji.

Rozprawa dotycząca konfiskaty mienia odbyła się pod koniec 2007 r. Pozostawiono mu dom, bazę samochodową, połowę taksówek i jeden oddzielny budynek. Skonfiskowano 13 taksówek, mieszkanie i 2 magazyny. Do windykacji wyznaczona była kwota ponad 350 milionów rubli białoruskich.

Autuchowicz był jednym z sześciu więźniów politycznych, którzy zostali uwolnieni w wyniku surowych sankcji nałożonych na Białoruś przez Stany Zjednoczone i Unię Europejską, jednak już 8 lutego 2009 r. został ponownie zatrzymany i oskarżono go o rzekome przechowywanie broni. W tym czasie stan zdrowia Autuchowicza był poważny, jego organizm był wyczerpany długotrwałym protestem głodowym i brakiem odpowiedniej opieki medycznej.

W 2010 r. skazano go na 5 lat i 2 miesiące pozbawienia wolności w kolonii o zaostrzonym rygorze za rzekomo bezprawne przewożenie pięciu naboi do broni myśliwskiej (art. 295, pkt 2 – „Bezprawne użycie broni palnej, amunicji i materiałów wybuchowych").

Karę odbywał w Kolonii Karnej nr 5 w mieście Iwancewicze (obwód brzeski). W grudniu 2011 r. został na miesiąc przeniesiony do izolatki. 17 stycznia 2012 r. wyrokiem sądu został przeniesiony do zamkniętego więzienia w Grodnie w którym obecnie przebywa.

MIKALAY AUTUKHOVICH

A veteran of the war in Afghanistan, a successful entrepreneur and pro-democracy activist from Volkovysk. Born on 7 January 1963 in Volkovysk. He graduated from the Vocational School No. 37 in the neighbouring village Bolszaja Bierestovitza, he was trained as a car mechanic. Since 1981, he served in the Army as a driver in the strategic missile troops of the Russian Federation (in the region of Saratov). Later he completed his warrant officer training and requested a transfer to Afghanistan. He was awarded the Order of the Red Star (Krasnaya Zvezda), and medals "For courage" and "For merits in the battle" for the defense of the bridge near Kandahar and participation in other operations. Autukhovich left the army in 1991, as the senior warrant officer, and started his own business in Volkovysk.

CHRONICLE OF REPRESSION

Mikalay Autukhovich was arrested on 15 October 2005. On 7 July 2006 he was charged with "large scale tax evasion and running business without a registration and a license". He was found guilty on both counts and sentenced to three-and-a-half years' of freedom restriction.

The trial on the confiscation of property took place at the end of 2007. He was left with a house, the car base and some taxi cars. The officials confiscated 13 taxis, his flat and two magazines. 350 million Belarusian rubles had been assigned to vindication.

Autukhovich was one of six political prisoners who were freed as a result of harsh sanctions imposed on Belarus by the United States and the European Union. But as early as 8 February 2009, he was re-arrested and charged with the alleged storage of weapons. During this time, Autukhovich's health deteriorated, his body was exhausted by long series of hunger protests and the lack of adequate medical care. In 2010 he was sentenced to 5 years and 2 months imprisonment in maximum security colony for alleged illegal transport of five cartridges for hunting weapons (the art. 295, part 2, unlawful use of firearms, ammunition and explosives). He served his sentence in the penal colony No. 5 in Ivatsevichy (Brest region). In December 2011 he was held for a month in a solitary confinement. On 17 January 2012 by the sentence of the court he was transferred to a closed prison in Grodno, in which he is currently serving his sentence.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

NASTAZJA AZARKA

Nastazja Azarka, białoruska poetka i działaczka społeczna, była jedną z oskarżonych w sprawie „Młodego Frontu". W 2004 r. uznana przez Amnesty International za więźnia sumienia. W 2007 r. Azarkę sądzono w jej rodzinnym mieście, Nieświeżu.

Urodziła się 4 grudnia 1981 r. we wsi Kwacze w rejonie nieświeskim obwodu mińskiego Białoruskiej SRR. Skończyła Szkołę Średnią nr 4 w Nieświeżu oraz Nieświeski Państwowy Koledż Pedagogiczny im. Jakuba Kołasy, zdobywając zawód nauczyciela klas początkowych i specjalność edukacji zawodowej. Była przewodniczącą nieświeskiego oddziału „Młodego Frontu". Pracowała w wiejskiej szkole podstawowej we wsi Sugwazdy. Od dzieciństwa pisała wiersze, była członkiem stowarzyszenia literackiego „Waloszki" w Nieświeżu. Wydała kilka tomików wierszy.

KRONIKA REPRESJI

Pierwszy areszt administracyjny (5 dni) Azarka otrzymała za udział w akcji 21 czerwca 2004 r., drugi (10 dni) za udział w protestach, które odbyły się po referendum 2004 r. W 2006 roku śledczy D.M. Miechow z Komitetu Wykonawczego obwodu mińskiego wszczął przeciwko Azarce sprawę karną z artykułu 193.1 KK RB – „Działalność w imieniu niezarejestrowanego stowarzyszenia, fundacji lub organizacji religijnej". Sprawa ta została zawieszona z powodu braku dowodów, ale już 5 marca 2007 r. wznowiono ją decyzją śledczego z prokuratury obwodu mińskiego W. A. Alieksiejewa.

Nastazja Azarka była podejrzana o to, że „razem z innymi osobami w okresie od października 1998 r. brała aktywny udział w nielegalnej działalności organizacji społecznej „Młody Front", która nie przeszła rejestracji państwowej w ustanowionym porządku. Przy tym rozpowszechniała materiały z wezwaniami do walki z istniejącym porządkiem społecznym i rządzącą władzą państwową w Republice Białoruś, brała aktywny udział w organizacji i przeprowadzaniu niesankcjonowanych mityngów, działalności agitacyjnej i innej, która nastawiona była na osiągnięcie celów wskazanej organizacji.

4 września 2007 r. sędzia sądu rejonu nieświeskiego, obwodu mińskiego, Maria Dunajewa, uznała Azarkę winną zarzucanego jej czynu i skazała ją na grzywnę w wysokości 40 płac minimalnych.

Jesienią 2008 r. Azarka przyłączyła się do młodzieżowego ruchu „Młoda Białoruś". W lipcu 2010 r. grożono jej wszczęciem sprawy karnej za wywieszenie narodowych, biało-czerwono-białych flag w Nieświeżu, w rocznicę uzyskania niezależności przez Republikę Białoruś.

Obecnie Nastazja Azarka wychowuje małe dziecko.

NASTA AZARKA

A Belarusian poet and social activist. One of the people detained in the case of the Young Front. In 2004, recognized by Amnesty International as a prisoner of conscience. She was born on 4 December 1981 in the village Kvache. She graduated from the Nesvizh Pedagogical State College, earning the degree in Pedagogy. She was president of the Young Front branch in Nesvizh. She worked in a rural primary school in a village Sugwazdy. Since childhood, she wrote poetry, was a member of the literary association Waloszki in Nesvizh. She has published several books of poetry.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 21 July 2004 in Minsk took place an action of protest against 10th anniversary of President Lukashenko's presidency. Militia detained about 50 persons. Many of them were beaten. A number of detainees (mainly minors) were let go after the militia drew violation reports. Nasta took part in those events. In consequence, she was sentenced to 5 days of jail by judge Alena Kraychyk.

On 18 October 2004 young oppositionists organized the unauthorized action "Sum up Election Results." About 100 people were detained near the presidential residence in Minsk and loaded into two buses. Nasta who took part in the rally was sentenced to 10 days of jail. On 5 March 2006 Nasta Azarka was charged by judge D.M. Miekchov under the article 193, part 1 of the Criminal Code (activities on behalf of an unregistered organization). Later the charges were dropped but the case was resumed on 5 March 2007 by judge W.A. Aliaksajeva. On 4 September 2007 Ms. Azarka was fined 40 basic units. The verdict was issued by judge Maryia Dunayeva.

In autumn 2008 Ms. Azarka joined the youth movement the Young Belarus. Nasta Azarka was detained on 27 July 2010 as she was hanging out a white-red-white flag in honour of the 20th anniversary of the proclamation of the Belarus' independence. On 30 July 2010 she was summoned to Niasvizh town militia department and officially charged under the article 23, part 14 of the Civil Code. Currently, Nastassia Azarka raises a small child.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

DZMITRIJ BANDARENKA

Dzmitrij Bandarenka to białoruski działacz społeczny i polityczny, obrońca praw człowieka, dziennikarz, członek Białoruskiego Stowarzyszenia Dziennikarzy, koordynator kampanii obywatelskiej „Europejska Białoruś".

Urodził się 28 września 1963 r. w Mińsku. W 1984 r. ukończył Akademię Wychowania Fizycznego. W latach 1995–1997 był dyrektorem jedynego niezależnego radia „101,2 FM", które transmitowało programy w języku białoruskim. W 1997 r., po zamknięciu radiostacji, na Białorusi rozpoczęła się fala masowych represji wobec niezależnych mediów.

Dzmitrij Bandarenka jest również jednym z założycieli portalu informacyjnego i obywatelskiej inicjatywy „Karta 97" (www.charter97.org). Od 1998 r. Dzmitrij Bandarenka był członkiem Rady Koordynacyjnej Demokratycznych Sił Białorusi. Był on organizatorem znanych marszów protestacyjnych „Tak nie da się żyć!", „Za lepsze życie", Marszów Wolności oraz akcji protestacyjnych przeciwko fałszowaniu wyników wyborów w latach 2001, 2004, 2006, 2008. Za swoją działalność polityczną i obywatelską postawę Dzmitrij Bandarenka był wielokrotnie zatrzymywany i aresztowany, bity i prześladowany przez białoruski reżim.

W 2004 r. zainicjował, a następnie aktywnie uczestniczył w pracach koalicji stowarzyszeń społecznych „Svobodnaja Bielarus" i organizował kilkudniowe akcje protestacyjne przeciwko fałszowaniu wyników wyborów parlamentarnych.

W 2008 r. Dzmitrij Bandarenka był jednym z założycieli obywatelskiej kampanii Europejska Białoruś (www.europeanbelarus.org), która za cel stawia sobie wstąpienie Białorusi do Unii Europejskiej.

KRONIKA REPRESJI

W kampanii wyborczej 2010 r. Bandarenka był mężem zaufania kandydata na prezydenta, Andreja Sannikaua. 19 grudnia 2010 r. brał udział w pokojowej manifestacji przeciwko sfałszowaniu wyników wyborów prezydenckich. Został aresztowany i zamknięty w areszcie śledczym KGB, gdzie poddawany był przemocy fizycznej i psychicznej oraz torturowany.

26 kwietnia 2011 Dzmitrij Bandarenka został skazany na 2 lata kolonii karnej.

W trakcie pobytu w więzieniu przeszedł skomplikowaną operację kręgosłupa, po której nie miał możliwości odbycia właściwej rekonwalescencji, przez co jego stan zdrowia znacznie się pogorszył. Po aresztowaniu zdiagnozowano u niego zmiażdżenie dysków i naruszenie nerwów rdzenia kręgowego. 25 lipca 2011 r. Dzmitrija Bandarenkę przeniesiono z więziennego szpitala przy ul. Wołodarskiego do Szpitala nr 5 w Mińsku, gdzie następnego dnia zrobiono mu operację. 17 sierpnia 2011 więzień polityczny został przeniesiony ze Szpitala nr 5 z powrotem do więziennego szpitala, znajdującego się na terenie aresztu śledczego przy ul. Wołodarskiego. 1 września 2011 ujawniono, że Bandarenkę przeniesiono z „wołodarki" do Kolonii Karnej nr 15 w Mohylewie. W więzieniu jego stan zdrowia znacznie się pogorszył. Przez pewien okres Dzmitrij miał trudności z chodzeniem, nawet przy pomocy laski.

Na mocy dekretu Łukaszenki został ułaskawiony 15 kwietnia 2012 r.

ZMICER BANDARENKA

Zmicer is a civic activist and a member of the Belarusian Association of Journalists. He was born in Minsk on 28 September 1963. He graduated from the Physical Education Institute in 1984. In 1995–1996 he worked for an independent radio 101.2 FM that was shut down by authorities. Zmicer is one of the founders of the citizens' initiative Charter 97, and a coordinator of the grass-roots campaign European Belarus. Since 1998 Zmicer Bandarenka was a member of the Coordinating Council of Democratic Forces of Belarus. He was the organizer of the famous protest marches "Let us live!", "For a better life," Freedom Marches and protests against the rigging of election results in 2001, 2004, 2006, 2008.

In 2004, he initiated and actively participated in the work of a coalition of public associations Svobodnaja Bielarus and organized a protest action against falsification of the parliamentary election results.

In 2008 Zmicer Bandarenka co-founded the European Belarus campaign (www.europeanbelarus.org).

CHRONICLE OF REPRESSION

During the presidential election 2010 Zmicer was a member of the electoral staff of Andrej Sannikau's campaign. He was arrested at home on 20 December and placed in the KGB detention center, where he was subjected to physical and psychological violence and torture. In the end of December he was charged under the article 293, parts 1 and 2 of the Criminal Code (mass riots). On 4 April 2011, these charges were changed to the article 342 (organization and active participation in group actions, seriously violating public order). On 26 April Zmicer was sentenced to two years in penal colony.

During the imprisonment he underwent complicated spinal surgery, he did not have access to a proper health care and his health deteriorated. On 25 July 2011, Zmicer Bandarenka was transferred from the prison hospital to the hospital No. 5 in Minsk, where he underwent a surgery. On 17 August 2011 political prisoner was transferred back to the prison hospital, located at the Volodarka prison. On 1 September 2011 Bandarenka was transferred to the penal colony No. 15 in Mahilou. He was released on amnesty on 15 April 2012.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

JURIJ BANDAŻEWSKIJ

Jurij Bandażewskij, były rektor Państwowego Instytutu Medycznego w Homlu, znany uczony, jeden z lepszych specjalistów ds. radiologii, członek Białoruskiej Akademii Nauk Medycznych, autor książek o wpływie radiacji na organizm człowieka, urodził się 9 stycznia 1957 r. w mieście Raduń, rejon woronowski, obwód grodzieński.

Ukończył Grodzieński Medyczny Instytut Państwowy (1980). Doktor nauk medycznych (1988), profesor (1991), członek-korespondent Białoruskiej Akademii Nauk Medycznych, członek Akademii Nauk w Nowym Jorku, honorowy członek Polskiej Akademii Nauk Medycznych. Pracował jako stażysta kliniczny, badacz, kierownik centralnego laboratorium badawczego Zakładu Patologii Grodzieńskiego Instytutu Medycznego (1980–1990), był rektorem Państwowego Instytutu Medycznego w Homlu (1990–1999).

KRONIKA REPRESJI

13 lipca 1999 r. Jurij Bandażewskij został zatrzymany i umieszczony w areszcie tymczasowym. 4 sierpnia przedstawiono mu zarzuty z artykułu 169, pkt 3 – „Przyjęcie korzyści majątkowej". Oskarżenie to przedstawiono rektorowi na podstawie dowodów przedstawionych przez prorektora Władimira Rewkowa, zatrzymanego 12 lipca. Są powody, by myśleć, że w stosunku do Rewkowa zostały użyte środki psychotropowe, dlatego że już pod koniec lipca Rewkow skierował do prokuratury obwodu homelskiego oświadczenie, w którym zrzekł się wcześniejszych zeznań.

Przeciwko Bandażewskiemu i Rewkowowi została wszczęta sprawa karna. Obaj zostali oskarżeni o to, że pomagali w dostaniu się na studia niektórym kandydatom, za co otrzymywali spore łapówki.

27 grudnia 1999 r. Jurij Bandażewskij został zwolniony z więzienia. Otrzymał zakaz opuszczania miejsca zamieszkania. Decyzja o zmianie środka zapobiegawczego została podjęta w związku ze stanem zdrowia więźnia. Centrum Praw Człowieka „Wiasna" oceniło, że prześladowanie rektora Instytutu Medycznego, profesora Bandażewskiego, było bezpośrednio związane z jego stanowczą postawą dotyczącą problemu radiacyjnej ochrony ludności, która ucierpiała podczas katastrofy w elektrowni w Czarnobylu.

18 czerwca 2001 r. Bandażewskij został skazany na 8 lat pozbawienia wolności. Śledztwo trwało ponad półtora roku (według obrońców praw człowieka, naukowca skazano za działalność naukową). Na podstawie badań wpływu małych dawek promieniowania na organizm ludzki, Bandażewskij doszedł do wniosków, że przebywanie na terytorium skażonym (czarnobylskim) jest śmiertelnie groźne. Opinia ta przeczy oficjalnej wersji głoszącej możliwość osiedlenia się ludności na opuszczonym terenie.

Unia Europejska jeszcze przed orzeczeniem wyroku, wydała Bandażewskiemu Paszport Wolności, uznając go tym samym, za więźnia sumienia. 5 sierpnia 2005 r. został zwolniony. W sprawie Bandażewskiego nie ma bezpośrednich dowodów. Istnieją podejrzenia, że zatrzymanie Bandażewskiego było wcześniej zaplanowaną operacją.

Od 2006 r. Bandażewskij mieszka we francuskim mieście Clermont-Ferrand, gdzie stara się kontynuować swoje badania naukowe. Stał się 25-tym człowiekiem na świecie, który otrzymał Paszport Wolności, który daje możliwość mieszkania na terytorium dowolnego kraju UE. Jest honorowym mieszkańcem piętnastu miast we Francji, w tym Paryża.

Jurij Bandażewskij wysłał list do Aleksandra Łukaszenki, w którym opisał konflikt homelskiego instytutu z Ministerstwem Zdrowia RB, które połączył on z „faktami niezamierzonego używania czarnobylskich materiałów przez Instytut Radiologiczny Ministerstwa Zdrowia RB". Wniosek ten profesor Jurij Bandażewskij wysnuł na podstawie swoich doświadczeń podczas pracy w komisji analizującej efektywność badań realizowanych przez Radiologiczny i Endokrynologiczny Instytut Badań Klinicznych, angażujących budżet ponad 17 mld rubli. Raport profesora wykazał, że jedynie kilka z prac, które pochłonęły 1,1 mld rubli „może okazać się pożytecznymi z naukowego i praktycznego punktu widzenia", a pozostałe 16 mld rubli to zmarnowane pieniądze. W taki sposób Jurij Bandażewskij, uzbrojony w sensacyjne wyniki badań, niejednokrotnie wzywał białoruskie władze do troski o zdrowie ludzi, a gdy poruszył temat finansów, zaczęto stwarzać mu problemy, zakończone aresztowaniem. Jurij Bandażewskij niejednokrotnie informował o niewystarczających działaniach służących ochronie zdrowia ludzkiego w strefie czarnobylskiej.

YURY BANDAZHEVSKY

Yury Bandazhevsky is a former rector of the State Medical Institute in Homel, he is a scientist working on sanitary consequences of the Chernobyl disaster. Renowned scholar, one of the best specialists in radiology, a member of the Belarusian Academy of Medical Sciences, author of books on the impact of radiation on the human body. He was born on 9 January 1957 in Radun in the Voranava region, Grodno district.

He graduated from the Grodno State Medical Institute (1980) and became a specialist in anatomic pathology. He defended doctoral thesis in 1988 and received the title of Professor in 1991. He is a member of the Belarusian Academy of Medical Sciences, a member of the Academy of Sciences in New York and an Honorary Academician of the Polish Academy of Medical Sciences. He worked as a trainee clinical researcher, and later as a head of the central research laboratory of the Department of Pathology of Grodno Medical Institute (1980–1990). He was a rector of the State Medical Institute in Homel (1990–1999).

CHRONICLE OF REPRESSION

On 13 July 1999, Yury Bandazhevsky was arrested and placed in custody. On 4 August he was charged under the article 169, part 3 (bribery). The accusation was based on evidence presented by the Deputy Director of the State Medical Institute in Homel, Vladimir Revkov, who was arrested on 12 July. There are reasons to think that Revkov was under the pressure from the authorities due to the fact that at the end of July, Revkov sent to the public prosecutor's office in Homel the statement in which he renounced his earlier testimony.

Against Bandazhevsky and Revkov was initiated criminal case. Both were accused of taking bribes from students. On 27 December 1999, Yury Bandazhevsky was released from prison. He was banned from leaving his place of residence. On 18 June 2001, Yury Bandazhevsky was sentenced to eight years of imprisonment on the grounds that he had received bribes from students' parents. The institute's Deputy Director, Vladimir Revkov, also received an eight-year

prison sentence. Bandazhevsky's lawyer claimed that he had been convicted on the basis of two testimonies made under duress, without any material evidence. Amnesty International announced him a prisoner of conscience. His conviction was widely believed to be related to his scientific research concerning the Chernobyl catastrophe. And his open criticism of the official response to the Chernobyl nuclear reactor disaster and its influence on people living in the region of Homel. He was arrested soon after he published reports critical of the official research being conducted on the Chernobyl incident.

Yury Bandazhevsky was released on parole from prison on 5 August 2005, and prohibited for five months to leave Belarus. Before Bandazhevsky was sentenced, he was issued the European Freedom Passport. Therefore, Bandazhevsky became 25th proprietor of the passport in the world. He is allowed to freely travel across the continent and choose any European country as his permanent place of residence.

SWIATASLAU BARANOWICZ

FOT. SIARHIEJ HUDZILIN

Urodzony 18 kwietnia 1986 r. w guberni wilejskiej powiatu mińskiego. Do czasu aresztowania mieszkał w Mińsku, pracował jako budowlaniec.

KRONIKA REPRESJI

Uczestnik akcji protestacyjnych w Mińsku przeciw sfałszowanym wyborom 19 grudnia 2010 r. Został aresztowany i oskarżony o „udział w masowych zamieszkach", co jednak nie nastąpiło w pierwszych dniach bądź tygodniach od zdarzenia, a dopiero 15 czerwca 2011 r. Swiataslau Baranowicz został umieszczony w Areszcie Śledczym nr 1 przy ul. Wołodarskiego. 21 czerwca został oskarżony o udział w masowych zamieszkach. 29 sierpnia 2011 r., w pierwszym dniu procesu sądowego, środki zapobiegawcze zostały zamienione na areszt domowy.

12 października 2011 r. Sąd Okręgu Moskiewskiego w Mińsku, któremu przewodniczyła sędzia Elena Rudnicka, skazał go na 3 lata ograniczenia wolności bez skierowania do zakładu karnego. W odniesieniu do Swiataslaua sąd zastosował art. 70 KK RB, zaznaczając, że można nałożyć karę mniejszą od minimalnych limitów określonych w pkt 2 art. 293 KK. Tłumaczy to obecność okoliczności łagodzących – niepełnoletność Baranowicza oraz posiadanie stałego miejsca pracy.

SVIATOSLAV BARANOVICH

Born on 18 April 1986 in the province of Vileyka in the district of Minsk. By the time of the arrest he was living in Minsk, he worked as a construction worker.

CHRONICLE OF REPRESSION

Sviatoslav participated in the protests against the rigged elections on 19 December 2010 in Minsk. He was arrested and charged with participation in mass social unrest. He was arrested on 15 June 2011. Sviatoslav Baranovich was placed in the detention center No.1 on Volodarsky street in Minsk. On 21 June he was accused of involvement in mass riots. On 29 August 2011, the first day of trial, preventive measures have been converted to house arrest. On 12 October a court in Minsk sentenced Sviatoslav Baranovich (sentence issued by judge Elena Rudnicka) to three years of freedom restriction for his participation in an opposition demonstration held after the December 2010 elections. The court sentenced Sviatoslav under the art. 70 of the Criminal Code of the Republic of Belarus, stating that the punishment may be smaller than the minimum limits specified in part 2 of the art. 293 of the Criminal Code. This was caused by the presence of mitigating circumstances – he was minor at the time of trial and had permanent job. The court has also banned Baranovich from travelling outside of the capital. He was the last person to be tried for taking part in the post-election demonstration.

SIARHIEJ BASZARYMAU

Siarhiej Baszarymau mieszka w Mińsku. Pracował w agencji nieruchomości, zajmował się wynajmem mieszkań. Skończył Białoruski Instytut Prawoznawstwa. Pasjonuje się sportem. Nigdy nie zajmował się polityką. Został aresztowany i umieszczony w areszcie śledczym KGB w Mińsku za to, że wiosną 2012 r. wynajął mieszkanie obywatelom Szwecji, którzy wzięli udział w tzw. „pluszowym desancie".

KRONIKA REPRESJI

4 lipca dwójka obywateli Szwecji przekroczyła awionetką litewsko-białoruską granicę i rozrzuciła nad pałacem prezydenckim w Mińsku setki pluszowych misiów. Do zabawek dołączone były hasła wspierające wolność słowa na Białorusi.

Przed swoim kolejnym przyjazdem na Białoruś Szwedzi znowu chcieli wynająć mieszkanie od Baszarymaua, zmienili jednak zdanie, o czym poinformowali go sms-em. O akcji „pluszowego desantu", zdaniem Szwedów, nic nie wiedział i nie mógł wiedzieć żaden z obywateli Białorusi, w tym i Baszarymau.

Został on zatrzymany w drugiej połowie dnia 6 lipca 2012 r. Po 10 dniach przedstawiono mu zarzuty pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy Republiki Białoruś. Taką informację przekazała dziewczyna Baszarymaua, Irina Łogojko. 8 sierpnia 2012 r. KGB oficjalnie poinformowało o aresztowaniu i zarzutach wobec Siarhieja Baszarymaua.

17 sierpnia 2012 Siarhiej Baszarymau, wraz z drugim oskarżonym w tej sprawie, Antonem Surapinem, został uwolniony z aresztu KGB, pod nakazem nie opuszczania kraju. 28 czerwca 2013 r. KGB ogłosiło zamknięcie dochodzenia w sprawie „pluszowego desantu".

SIARHIEJ BASHARYMAU

Siarhiej Basharymau is a real estate broker from Minsk. He graduated from the Belarusian Institute of Jurisprudence. He is passionate about the sport. He was never involved in politics. He was believed to have leased out an apartment to Swedes who organized a July 4 prank in which hundreds of teddy bears wearing free-speech slogans were dropped over the countryside outside the capital city of Minsk.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 6 July 2012 Siarhiej Basharymau was detained and accused under the art. 371, part 3 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (illegal crossing of the state border of the Republic of Belarus). The organizers of bear bombing claimed they contacted Basharymau only to rent a flat in Minsk.

Swedish pilots assured they received no support from the Belarusian side as they did not want Belarusians to be oppressed for the solidarity action. On 8 August 2012 the KGB officially informed of the arrest and charges against Siarhiej Basharymau. In accordance with the Belarusian Criminal Code, Siarhiej Basharymau faced the imprisonment term of 3 to up to 7 years. On 17 August 2012, Basharymau and Anton Surapin, who was also a defendant in the case, were freed on bail, after agreeing not to leave the country. On 28 June 2013 the KGB closed the case.

ALEŚ BIALACKI

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Aleksander Bialacki urodził się 25 września 1962 r. w osadzie Wiartsilia, w Karelskiej Autonomicznej Socjalistycznej Republice Radzieckiej.

W 1964 r. rodzina otrzymała możliwość powrotu na Białoruś w związku z zapotrzebowaniem na robotników. Rodzina Bialackich postanowiła zamieszkać w Swietłahorsku. Aleś ukończył Szkołę Średnią nr 5 w Swietłahorsku.

W 1979 r. rozpoczął studia na Wydziale Historyczno-Filologicznym Uniwersytetu Państwowego w Homlu. W 1984 r. ukończył studia filologiczne. Pracował jako nauczyciel w regionie homelskim. Rozpoczął studia podyplomowe w Instytucie Literatury Akademii Nauk Białoruskiej SRR. W 1984 został wcielony do Armii Radzieckiej. Po powrocie z wojska kontynuował studia podyplomowe, podczas których zaangażował się w działalność naukową, literacką i społeczną. Aleś Bialacki był współzałożycielem, a w latach 1986–1989 przewodniczącym Towarzystwa Młodych Literatów „Tutejszyja".

Był współzałożycielem Białoruskiego Społecznego Towarzystwa Historyczno-Oświatowego „Martyrałoh Biełarusi". Był członkiem komitetu organizacyjnego Białoruskiego Frontu Ludowego „Odrodzenie" (BFL). Pełnił funkcję sekretarza zarządu BFL (1996–1999) oraz zastępcy przewodniczącego (1999–2001). W 1990 r. był jednym z założycieli Białoruskiej Katolickiej Hramady.

W roku 1989 był pracownikiem naukowym Muzeum Historii Literatury Białoruskiej i w tymże roku został dyrektorem Muzeum Literackiego Maksyma Bahdanowicza. Na tym stanowisku pracował do 1998 roku. W latach 1992–1996 był deputowanym do Mińskiej Miejskiej Rady Deputowanych.

Jest członkiem Związku Białoruskich Pisarzy i członkiem Białoruskiego PEN Centrum. W czerwcu 2000 r. został kierownikiem Grupy Roboczej Zgromadzenia Demokratycznych Organizacji Pozarządowych. Pełni funkcję wiceprzewodniczącego Międzynarodowej Federacji Praw Człowieka.

W 1996 r. Aleś Bialacki został przewodniczącym nowo utworzonego Centrum Praw Człowieka „Wiosna 96" (obecnie „Wiosna"). Władze białoruskie odmówiły zarejestrowania organizacji. Członkowie „Wiosny" próbowali w 2007 r. i dwukrotnie w 2009 r. zarejestrować organizację w Ministerstwie Sprawiedliwości Republiki Białorusi. Niestety bezskutecznie.

W 2006 r. otrzymał Nagrodę Homo Homini za działalność na rzecz obrony praw człowieka. W 2007 r. Bialacki został wiceszefem Międzynarodowej Federacji Praw Człowieka FIDH. W 2010 r. otrzymał honorowe obywatelstwo miasta Genua. Był dwukrotnie nominowany do Nagrody Nobla w latach 2006–2007. Po raz trzeci nominowano go już po jego aresztowaniu, w 2011 r. W tym też roku otrzymał nagrodę Human Rights Defenders przyznawaną przez Departament Stanu USA.

KRONIKA REPRESJI

4 sierpnia 2011 r., Bialacki został aresztowany pod zarzutem przestępstwa podatkowego na podstawie artykułu 243, pkt 2. Podstawą do aresztowania były informacje o kontach bankowych, które przekazały Białorusi litewskie Ministerstwo Sprawiedliwości oraz polska Prokuratura Generalna. Zarówno przedstawiciele Litwy jak i Polski wyrazili ubolewanie oraz wystosowali oficjalne przeprosiny. Oba kraje zawiesiły też bezterminowo współpracę prawną z Białorusią.

Aresztowanie Bialackiego zostało potępione przez białoruskie i międzynarodowe organizacje praw człowieka, przywódców Unii Europejskiej, USA oraz wielu innych demokratycznych krajów.

24 listopada 2011 r. Aleś Bialacki został skazany przez sąd na 4,5 roku kolonii o zaostrzonym rygorze oraz na konfiskatę mienia.

17 lutego 2012 r. media poinformowały, że Bialackiego przeniesiono z aresztu w Żodino do kolonii karnej w Bobrujsku, a później, że do 28 lutego przetrzymywano go na Wołodarce. Obecnie odbywa karę w kolonii karnej w Bobrujsku.

W czerwcu 2012 r. pojawiły się doniesienia o naciskach, jakie są wywierane przez władze kolonii na Alesia Bialackiego. W okresie marzec-czerwiec 2012, Bialacki otrzymał 3 nagany, z czego jedna doprowadziła do tego, że Bialackiemu zakazano widzeń z rodziną. Wskutek otrzymania kolejnej nagany, a co za tym idzie statusu więźnia uporczywie naruszającego porządek, Bialacki stracił szanse na objęcie go amnestią przez prezydenta Łukaszenkę. Represje wobec Bialackiego nie ustają.

ALES BIALIATSKI

Ales Bialiatski was born on 25 September 1962 in the village Viartsilia, in the region of Karelia, Russia, to Belarusian parents. In 1964, the family was able to return to Belarus due to the demand for workers for emerging industries. Bialiatski's family decided to move to Svietlahorsk. Ales graduated from the high school No.5 in Svietlahorsk.

In 1979–1984 he studied at the History and Philology Faculty of the Homel State University. He worked as a teacher. He started post-graduate studies at the Institute of Literature of the Academy of Sciences of the Belarusian SSR. In 1984 he was drafted into the Soviet Army. After returning from the army, he continued post-graduate studies, during which he engaged in scientific, literary and social activities. He is a member of the Belarusian Writers Union. He is co-founder of the Tutejshyja Association of Young Writers, serving as the group's chairman from 1986 to 1989.

He was a co-founder of the Belarusian Social and Educational Historical Society Martyrałoh Belarusi. Bialiatski was also one of the founding members of the Belarusian Popular Front. From 30 October 1999, he was a deputy chairman of the Belarusian Popular Front. In 1990, he was one of the founders of the Belarusian Catholic Hramada. In 1989, he worked in the Museum of the History of the Belarusian literature. In the years 1989–1998 he worked as the director of the Maxim Bahdanovich Literary Museum. In 1992–1996 he was a deputy to the Minsk City Council of Deputies.

Bialiatski founded the Human Rights Centre Viasna in 1996. The Minsk-based organization provides financial and legal assistance to political prisoners and their families. The authorities several times refused to officialy register Viasna. In June 2000, he was elected head of the Working Group of the Democratic NGOs Association.

In 2006 he received the Homo Homini Award. From 2007 he is a Vice-President of the International Federation for Human Rights. He was nominated to the Nobel Peace Prize three times, in 2006, 2007 and after his arrest in 2011. In 2012, Ales Bialiatski became the winner of the 2011 Human Rights Defenders Award awarded by the US Department of State.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 4 August 2011 Ales Bialiatski was arrested under charges of tax evasion (the art. 243, part 2 of the Criminal Code of the Republic of Belarus; concealment of income on a large scale). The indictment was made possible by financial records released by prosecutors in Lithuania and Poland. Lithuanian and Polish authorities issued an official apology to Bialiatski and his family.

Bialiatski's arrest was condemned by the Belarusian and international human rights organizations, the leaders of the European Union, the USA and many other democratic countries.

On 24 November 2011, Bialiatski was sentenced to four and a half years in maximum security colony and confiscation of property.

On 17 February 2012, the media reported that Bialiatski was transferred from the detention center in Zhodino to the penal colony in Bobruisk. Later, that until 28 February he was being held in the Volodarka prison. Currently he serves his sentence in the penal colony in Bobruisk.

In June 2012, there were reports about the pressure that is exerted on Ales Bialiatski by the authorities of the colony. Between March and June 2012, Bialiatski received three reprimands, and the authorities forbade Ales's family to visit him. Ales Bialiatski received the status of the prisoner persistently violating prison rules, and lost his chance to be amnestied by President Lukashenko. He is still subjected to repressions and restrictive measures.

ANATOL BLIZNIECOW

Anatol Blizniecow, mieszkaniec Połocka w okręgu witebskim, jest jednym z trzech oskarżonych w procesie karnym z roku 1999 w Połocku o zrywanie flag państwowych.

KRONIKA REPRESJI

Anatol Blizniecow został aresztowany 10 marca 1999 r., wraz z Siarhiejem Lawiejkinem i Olegiem Kajdowem.

Wszyscy trzej zostali pobici i oskarżeni z paragrafu karnego za „umyślny wandalizm" (w procesie, obrona wnioskowała o przekwalifikowanie czynu na „zbezczeszczenie symboli narodowych").

Tych trzech obywateli Połocka przez kilka lat, na znak protestu zdejmowało z dachów budynków miejscowych władz czerwono-zielone flagi. Akcje te również kończyły się zatrzymaniami, a wcześniej jednak milicjanci darowywali im winę. Sprawę rozpatrywał sąd wojskowy w Witebsku, w związku z profesją jednego z oskarżonych – Lawiejkina. Anatol Blizniecow, jak również Oleg Kajdow, byli studentami Uniwersytetu Połockiego.

Wszyscy oskarżeni wyjaśniali, że flagi zdejmowali ze względu na fakt, iż barwy te nie odpowiadały prawdzie historycznej, jako że autentyczne barwy Białorusi są biało-czerwono-białe, zatem był to akt protestu przeciw ich zmianie.

8 lipca 1999 r. wszyscy trzej oskarżeni zostali uznani winnymi bezczeszczenia symboli narodowych i ukarani grzywną. Anatol Blizniecow, określony przez sąd jako współsprawca, został obciążony grzywną w wysokości 200 milionów rubli (równowartość 450 dolarów USA).

ANATOL BLIZNIECOV

Resident of Polotsk, in the district of Vitebsk. One of the three accused for removing state flags and sentenced in a criminal trial that took place in 1999 in Polotsk.

CHRONICLE OF REPRESSION

Anatol Blizniecov was arrested on 10 March 1999 along with two other residents of Polotsk, Siarhiej Laviejkin and Oleg Kajdov. They removed several flags from the state buildings in protest against the ban on using white-red-white national flag.

Initially, all three were detained, but they were soon released. However, on 10 April 1999, all three men were arrested and beaten. The authorities initiated criminal case. Blizniecov, Kajdov and Laviejkin were accused of removing on 9 April 1998 red and green state flag from buildings of the Polotsk's District and Municipal Committees.

They were accused of deliberate vandalism and they admitted that they removed the flags, explaining that they did so in protest and following their sense of justice. They avowed that white-red-white flag is a real symbol of Belarus.

The criminal case was examined by a military court of Vitebsk on 8 July 1999. Anatol Blizniecov was sentenced under the article 186, part 2 (desecrating state symbols), and fined in the amount of 200 million BYR – which at that time was the equivalent of about $450.

ALIEKSIEJ BONDAR

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Alieksiej Bondar jest jednym ze skazanych w „Sprawie czternastu" w 2008 r. Urodził się 14 maja 1981 r. w rodzinie wojskowego w mieście Popczeł w obwodzie briańskim w Rosji, skąd pochodziła jego matka. Po roku rodzina przeprowadziła się na Białoruś, do ojczyzny jego ojca. W 2003 r. ukończył Białoruski Instytut Prawa, otrzymał dyplom prawnika ze specjalizacją „Prawo podatkowe i bankowe". Pracował w różnych firmach prywatnych, był prawnikiem i dyrektorem handlowym. Od 1996 r. był aktywnym członkiem ulicznych akcji opozycji, w 1999 r. został członkiem Zrzeszenia Białoruskich Studentów. Od wiosny 2006 r. był działaczem młodzieżowej organizacji „Inicjatywa" która powstała na fali akcji młodzieżowych (tzw. *flashmobów)* po protestach na Placu Kalinowskiego i masowych aresztowaniach.

KRONIKA REPRESJI

W 2008 r. Alieksiej Bondar został aresztowany na 5 dni za udział w akcji przedsiębiorców 21 stycznia, po czym przedstawiono Bondarowi zarzuty z art. 342, pkt 1 KK RB – „Organizacja lub aktywny udział w akcjach grupowych, poważnie naruszających porządek publiczny". 22 kwietnia sędzia sądu w Mińsku, Jeliena Ilina, uznała Bondara winnym zarzucanego mu czynu i skazała go na ograniczenie wolności na 2 lata.

ALES BONDAR

Ales Bondar – in 2008 one of the defendants in the Case of Fourteen. Born on 14 May 1981 into a military family in Russia. After some time the family moved to Belarus, his father's homeland. In 2003 he graduated from the Belarusian Institute of Jurisprudence, received a degree in law with a specialization in tax and banking law. He has worked in various private companies. Since 1996 he has been an actively participating in the opposition demonstrations, in 1999, he was a member of the Association of Belarusian Students. Since the spring of 2006, he was an activist of the youth organization Initiative.

CHRONICLE OF REPRESSION

In 2008 Ales Bondar was arrested for 5 days for taking part in the demonstration of entrepreneurs that took place in Minsk on 21 January. Ales was charged under the art. 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order). On 22 April he was found guilty by judge Jelena Ilina of the alleged offense and sentenced to two years of freedom restriction.

ALEŚ BONDARIEW

Aleś Bondariew, mieszkaniec Mińska, z wykształcenia fizyk, jeden z pierwszych więźniów politycznych w najnowszej historii Białorusi, został skazany za udział w Dniu Woli 23 marca 1997 r. Podczas akcji Dnia Woli doszło do starć demonstrantów z milicją.

KRONIKA REPRESJI

1 kwietnia 1997 r. Aleś Bondariew został zatrzymany i oskarżony o chuligaństwo. W sprawie „Dnia Woli 97" oskarżonych było 5 osób. Proces odbywał się w sądzie w Mińsku od 30 października do połowy listopada 1997 r.

Aleś Bondariew został skazany na roboty przymusowe z przekazaniem 20 procent zarobku na rzecz państwa. Na 2 lata tzw. „domowej chemii[2]" zostali skazani – Anatol Sorokin i Aleś Kowal. Dwaj pozostali oskarżeni w tej sprawie – Ryhor Kijko i Uladzimir Łysko – zostali skazani na 2 lata przymusowych robót w miejscu zatrzymania. W tym czasie były to jedne z pierwszych wyroków motywowanych politycznie i wydawały się bardzo surowe.

2. Kara tzw. „chemii" wiąże się z ograniczeniem wolności i obowiązkiem wykonywania prac przymusowych.

ALES BONDARAU

Ales Bondarau is a citizen of Minsk, a physicist by profession. He was one of the first political prisoners in modern history of Belarus. He was convicted for taking part in the Day of Will – Belarusian Independence Day on 23 March 1997 at which demonstrators and militia clashed.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 1 April 1997 Ales was arrested and accused of hooliganism. Reportedly, the authorities had a photograph of Ales Bondarau threatening a militia officer with a stick. Human rights organizations in Belarus maintained that he was defending himself against an attack by militia officers. 5 other people were charged in the same case. Ales Bondarau was sentenced to forced labour and ordered to transfer 20 percent of his income to the state. At that time it was one of the first politically motivated decisions, and seemed to be very strict.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

ALEKSANDER BOROZIENKO

Urodził się 9 maja 1988 r. w Pińsku, w obwodzie brzeskim. Studiował na Uniwersytecie Wrocławskim w Polsce oraz na uniwersytecie w Petersburgu. Jest niezależnym dziennikarzem. Mieszka i pracuje w Mińsku.

KRONIKA REPRESJI

Będąc studentem Uniwersytetu Wrocławskiego, jeszcze w 2008 r. Borozienko miał status oskarżonego w tak zwanej „Sprawie czternastu". Sprawa karna za udział w akcji solidarności z przedsiębiorcami została wszczęta z artykułu 342, pkt 1 KK RB – „Organizacja masowych akcji w poważny sposób naruszających porządek społeczny" – oraz z art. 339, pkt 2 – „Chuligaństwo". Status podejrzanego, a potem oskarżonego w tej sprawie miało 14 osób: Michaś Paszkiewicz, Tatiana Tyszkiewicz, Michaś Subacz, Aleś Czernyszew, Aleksander Strielcow, Paweł Winogradau, Aleksiej Bondar, Aleksander Borozienko, Maksim Daszuk, Artiom Dubski, Uladzimir Siarhiejeu, Michaił Krywau, Anton Kojpisz i Andrej Kim.

Podczas procesu sądowego Borozienko przebywał w Polsce. W związku z tym, że „uchylał się od kontaktu ze śledczym", 12 maja 2008 r. wydano decyzję o jego areszcie i wydano za nim list gończy.

27 października razem z adwokatem dobrowolnie spotkał się ze śledczym i został przeniesiony do aresztu. Prowadził głodówkę.

Proces w sprawie Borozienki rozpoczął się 8 grudnia. Został on skazany na rok ograniczenia wolności.

ALIAKSANDR BARAZENKA

Born on 9 May 1988 in Pinsk. He studied at the University of Wroclaw in Poland, and at the University of St. Petersburg. He is an independent journalist. He lives and works in Minsk.

CHRONICLE OF REPRESSION

Aliaksandr Barazenka was one of the defendants in the Case of Fourteen. He participated in the demonstration of entrepreneurs that took place on 10 January 2008 in Minsk. The demonstrators were protesting against the introduction of a presidential ruling concerning restrictive tax and employment regulations for small businesses. Fourteen individuals were subsequently convicted for taking part in or organizing actions that seriously violate public order, among them Aliaksandr Barazenka who was detained during the demonstration.

Barazenka was charged under the art. 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order) and the art. 339, part 2 (hooliganism). Fourteen people were accused in the case: Aliaksandr Barazenka, Mikalay Pashkevich, Tatsiana Tsishkevich, Mikalay Subach, Ales Czarnuszou, Ales Strielcov, Pavel Vinogradov, Ales Bondar, Maksim Dashuk, Arciom Dubski, Uladzimir Siarheyeu, Mikalay Kryvau, Anton Koipish and Andrej Kim.

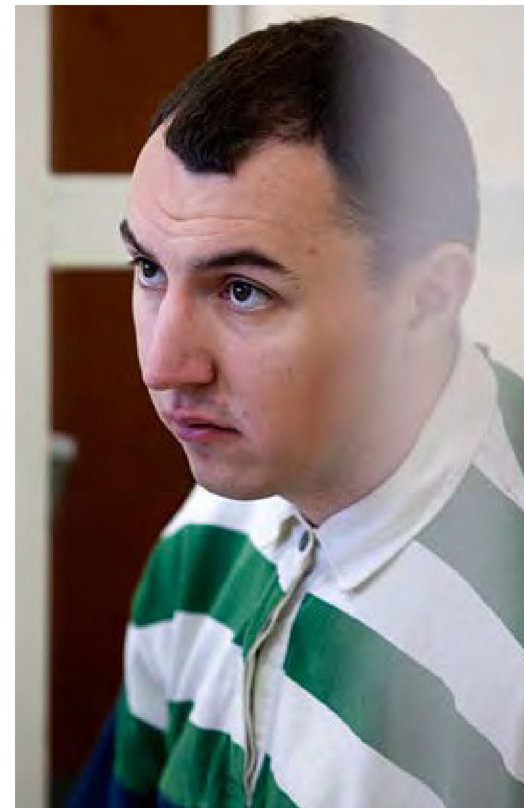
During the trial Aliaksandr Barazenka was in Poland, therefore the authorities stated that he: "declined to contact investigators." On 12 May 2008 an arrest warrant was issued after him. On 27 October, he and his attorney voluntarily met with investigators and he was transferred to a detention center where he started a hunger strike. Aliaksandr Barazenka's trial began on 8 December 2008. He was sentenced to one year of freedom restriction.

ARTIOM BREUS

Artiom Breus, obywatel Federacji Rosyjskiej, urodził się 5 sierpnia 1983 r. w Mińsku. Dzieciństwo spędził w Estonii, ukończył gimnazjum w Tallinie i Talliński Uniwersytet Europejski o specjalności „projektant". Do czasu aresztu mieszkał i pracował w Mińsku – w mieście swego ojca, znanego reżysera telewizyjnego. Nie zajmował się polityką.

KRONIKA REPRESJI

Został zatrzymany podczas akcji protestu na Placu Niepodległości w Mińsku 19 grudnia 2010 r. Aresztowano go na 15 dni i uwolniono 29 grudnia wraz z innymi obywatelami Rosji. Jednak tego samego dnia aresztowano go ponownie – teraz już w ramach sprawy karnej o masowe zamieszki. 5 stycznia 2011 r. Artiomowi Breusowi przedstawiono zarzuty. Przebywał w areszcie śledczym nr 1 na Wołodarce. 10 marca 2011 r. wraz z innym obywatelem Rosji, Iwanem Gaponowem, został skazany przez miński sąd na karę grzywny w wysokości 300 płac minimalnych (10,5 miliona białoruskich rubli).

FOT. JULIA DARASHKEVICH

ARTYOM BREUS

Born on 5 August 1983 in Estonia, where he is currently registered by the local consular section of the Russian Federation embassy as a Russian citizen. He spent his childhood in Estonia, he graduated from high school in Tallinn and then from the Tallinn European University. Until his arrest he lived in Minsk, Belarus. His father is a well known Belarusian television director. He was never involved in politics.

CHRONICLE OF REPRESSION

Detained during the 19 December 2010 protest on the Independence Square. Arrested for 15 days and released on 29 December together with other Russian citizens. However, on the same day, he was detained in the criminal case. On 5 January 2011, he was officially charged under the art. 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order). He was kept in the Volodarka prison in Minsk. On 10 March 2011 he was sentenced to pay 10.5 million BYR fine (300 minimal wages).

FOT. JULIA DARASHKEVICH

ENIRA BRONICKA

Enira Bronicka urodziła się 31 sierpnia 1981 r. w Mińsku. Ukończyła z wyróżnieniem prawo na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym (BUP), dostała się na studia doktoranckie. W czasie studiów była mistrzynią uniwersytetu w judo w swojej kategorii wagowej. W latach 2004–2005 prowadziła na BUP zajęcia „Ideologia państwa białoruskiego". Brała udział w pracach organizacji społecznych, pracowała jako wolontariusz na obozie dziecięcym w Irlandii (2002), w domu opieki we Francji (2003), była organizatorką projektu pomocy dla pozarządowej dobroczynnej organizacji „Białoruskie hospicjum dziecięce" w Mińsku (2004).

KRONIKA REPRESJI

21 lutego 2006 r., prawie miesiąc przed wyborami prezydenckimi na Białorusi, Enira Bronicka została aresztowana wraz z Mikołą Astriejką, Cimafiejem Dranczukiem i Aleksandrem Szałajko. Oskarżono ją o działalność w imieniu niezarejestrowanej organizacji. Chodziło o społeczne stowarzyszenie obserwatorów wyborów „Partnerstwo". Enira Bronicka najpierw przetrzymywana była w areszcie śledczym KGB, a potem w areszcie na Wołodarce. 4 sierpnia 2006 r. miński sąd uznał Bronicką winną złamania artykułu 193.1 i skazał ją na 6 miesięcy pozbawienia wolności.

21 sierpnia 2006 r. Bronicka została uwolniona.

ENIRA BRANICKAJA

Enira Branickaja was born on 31 August 1981 in Minsk. She graduated with honours from the Law Faculty at the Belarusian State University, and was admitted into the doctoral program. She was actively involved in the activities of several social organizations, she worked as a volunteer for children's camp in Ireland (2002), and in a nursing home in France (2003). In 2004 she organized a project of assistance to a non-governmental charitable organization Belarusian Children's Hospice in Minsk (2004).

CHRONICLE OF REPRESSION

On 4 August 2006 members of the Partnership organization, among them Enira Branickaja, Cimafej Dranchuk, Aliaksandr Shalajka and Mikola Astrejka, were sentenced by the Central District Court of Minsk under the article 193, part 1. Branickaja was sentenced to six months of imprisonment. Enira Branickaja was first held in the KGB detention center, then in the custody of the Volodarka prison.

Branickaja was released on 21 August 2006.

ANATOL BUKACZEW

Anatol Bukaczew jest członkiem konserwatywno-chrześcijańskiej partii Białoruski Front Ludowy z Witebska.

KRONIKA REPRESJI

Anatol Bukaczew został skazany 28 lutego 2000 r. przez sąd w Witebsku. Oskarżono go o to, że w lipcu 1998 r., w przededniu festiwalu „Słowiański bazar", napisał list w imieniu nieistniejącej organizacji „Wolna Białoruś" (Swobodnaya Biełaruś), w którym wyraził protest przeciwko wydawaniu środków publicznych na organizację pompatycznych prorosyjskich imprez. W liście żądano wydrukowania jego treści na łamach gazety „Witbichi". List został wysłany do redakcji, a jej dziennikarze przekazali go KGB.

Jesienią 1999 r. w mieszkaniu Bukaczewa została przeprowadzona rewizja, sam on zaś został wezwany do KGB. Rozprawa Bukaczewa była wyznaczona na 24 lutego, odbyła się jednak dzień później.

Anatol Bukaczew został uznany winnym popełnienia przestępstwa, o którym mowa w artykule 201.1, pkt 1 KK RB – „Złośliwe chuligaństwo". Skazano go na grzywnę w wysokości 50 płac minimalnych (115 dolarów USA).

W mowie końcowej Bukaczew powiedział o tym, że jego działania miały wyłącznie charakter polityczny.

ANATOL BUKACHOU

A member of the Conservative Christian Party of the Belarusian People's Front from Vitebsk.

CHRONICLE OF REPRESSION

He was sentenced on 28 February 2000 by a court in Vitebsk. He was accused of writing, on the eve of the Slavonic Bazaar festival in July 1998, a letter on behalf of a non-existent organization Free Belarus (Swobodnaya Bielarus) in which he expressed his protest against spending public funds for the organization of pompous pro-Russian events. The letter was sent to the editor of the *Vitbichi* newspaper and the journalists passed it to the KGB.

In autumn 1999, the authorities carried out a revision in the apartment of Bukachou, and he himself was summoned to the KGB. The hearing was scheduled for 24 February but was held a day later.

Anatol Bukachou was found guilty under the article 201, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (malicious hooliganism). He was sentenced to a fine of 50 minimum wages ($115). In his final speech Bukachou said that his actions were purely political.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

ANATOL BUKAS

Anatol Bukas, przedsiębiorca, redaktor i wydawca regionalnej społeczno-politycznej gazety „Borisowkie nowosti", urodził się w 1956 r. Był działaczem Białoruskiej Socjaldemokratycznej Partii (Narodnaja Hramada).

KRONIKA REPRESJI

27 stycznia 2005 r. Anatolowi Bukasowi przedstawiono zarzuty z artykułu 188, pkt 2 KK – „Pomówienie w wystąpieniu publicznym lub w mediach" oraz z artykułu 189, pkt 2 – „Umyślne poniżenie honoru i godności osoby, wyrażone w sposób nieprzyzwoity".

Powodem wszczęcia sprawy karnej stał się artykuł Bukasa opublikowany w „Borisowskich nowostiach" w kwietniu 2004 r., w którym dziennikarz krytykował redaktora oficjalnej gazety Borysowskiego miejskiego komitetu wykonawczego „Jedność" („Jedinstvo"), Wierę Protasiewicz.

Zdaniem Anatola Bukasa, w swoim artykule odpowiedział on na trzy publikacje Protasiewicz, w których nazwała go „źle wychowanym wydawcą". 16 czerwca 2005 r. sąd uznał Anatolija Bukasa winnym wszystkim stawianym mu zarzutom i skazał go na karę grzywny w wysokości 40 płac minimalnych i 3 milionów rubli rekompensaty szkody moralnej jakiej doznała Wiera Protasiewicz.

ANATOL BUKAS

Entrepreneur and the chief editor of Borisovskiye Novosti newspaper. He was born in 1956. He was an activist of the Belarusian Social Democratic Party (Narodnaya Hramada).

CHRONICLE OF REPRESSION

On 27 January 2005 Anatol Bukas was charged under two articles of the Criminal Code. The reason for the case was the article of Anatol Bukas published in Borisovskiye Novosti. The publication was critical of Vera Pratasevich, the editor of the official newspaper of Borisov district executive committee.

Bukas was charged under the article 188, part 2 of the Criminal Code (public libel), and article 189, part 2 (deliberate humiliation of honour and dignity of a person, expressed in an indecent manner).

According to Bukas, the article was an answer to three publications in which Vera Pratasevich called him "ill-bread editor." According to Anatol the case was brought on the initiative of the local executive committee with the aim to liquidate his newspaper.

On 16 June 2005, the court found Anatol Bukas guilty of all the charges and sentenced to a fine of 40 basic units and 3 million BYR as a compensation for moral damages to Vera Pratasevich.

FOT. SIARHIEJ HUDZILIN

DZMITRIJ BUŁANOW

Dzmitrij Bułanow urodził się w Mińsku 25 sierpnia 1984 r. Ukończył Kolegium Medyczne nr 2, 2 lata pracował jako pielęgniarz w szpitalu zakaźnym, zajmował się ciężko chorymi pacjentami, w tym i chorymi na AIDS. Interesował się muzyką, zebrał nawet kilkoro muzyków by stworzyć własną grupę. Studiował w Instytucie Wiedzy Współczesnej, na kierunku Sztuka. Nie zajmował się polityką, nigdy nie był członkiem partii politycznej ani żadnego ruchu politycznego.

KRONIKA REPRESJI

Zatrzymano go i pobito podczas pacyfikacji pokojowej akcji protestu 19 grudnia, miał rozciętą głowę. Został skazany na 10 dniu aresztu. Jednak po uwolnieniu go z aresztu na Okrestinie, 12 stycznia 2011 r., został kolejny raz zatrzymany, tylko za to, że odmówił pójścia na przesłuchanie bez oficjalnego wezwania.

Funkcjonariusze milicji przyjechali do jego domu i oświadczyli mu, że skoro nie pojawił się na przesłuchaniu – jest winny. Kilka godzin czekał na śledczego w areszcie na ulicy Sapierow, ale doczekał się jedynie postanowienia o nadaniu mu statusu podejrzanego w sprawie o masowych zamieszkach.

Początkowo Dzmitrija Bułanowa zatrzymano na 3 dni, 2 dni przebywał na Okrestinie, po czym przeniesiono go do aresztu na Wołodarce. Tam, z powodu warunków sanitarnych panujących w areszcie, zaostrzyły się u niego objawy alergii (astma, ataki duszności) oraz reumatyzmu, co stwarzało zagrożenie nie tylko dla jego zdrowia, ale i życia. W mediach pojawiały się niepokojące informacje, że więzień nie jest w stanie nawet wstawać z łóżka.

26 maja Sąd Leniński w Mińsku skazał go na 3 lata kolonii o zaostrzonym rygorze. 11 czerwca 2011 r. został przeniesiony do Kolonii nr 15 w Mohylewie. 14 września 2011 r. Bułanow został uwolniony na mocy dekretu Łukaszenki o ułaskawieniu.

DZMITRY BULANAU

Born on 25 August 1984 in Minsk. Graduate of a medical college, he worked in a hospital, has profound interest in music. He studied also at the Institute of Contemporary Knowledge, majoring in Art. He has never been engaged in politics.

CHRONICLE OF REPRESSION

Detained and beaten up (head injury) during the dispersal of the 19 December peaceful protest. Sentenced to 10 days of arrest in the Okrestina prison. On 12 January, he was detained again for refusing to turn up for interrogation without an official summons. Dzmitry was declared to be a suspect in the mass riot criminal case and detained for 3 days. He was later transferred to Minsk pre-trial prison No 1 in Volodarski Street. On 26 May was sentenced to 3 years in a high-security colony by the Leninski District Court of Minsk. On 11 June 2011 he was transferred to the colony No. 15 in Mahilou. During the imprisonment his health condition severely deteriorated. He was released on amnesty on 14 September 2011.

ANDREJ BURŁAKA

Andrej Burłaka, obywatel Ukrainy, uczestnik „Czarnobylskiego Szlaku"[3] w 1996 r., oskarżony w sprawie „UNA-UNSO"[4], urodził się w 1985 r. Na Ukrainie próbował wstąpić do seminarium duchownego, gdyż chciał zostać księdzem. Kiedy został aresztowany, był studentem 4. roku Ukraińskiego Uniwersytetu Państwowego im. Tarasa Szewczenki. Oprócz języka rosyjskiego i ukraińskiego zna jeszcze polski i uczył się tureckiego.

KRONIKA REPRESJI

Burłaka zatrzymany został przez funkcjonariuszy milicji w cywilu, w centrum Mińska, 26 kwietnia 1996 r. w czasie rozpędzania akcji „Czarnobylski Szlak". Podczas marszu milicja nie dawała ludziom przejść po głównej ulicy białoruskiej stolicy, przez co kilkakrotnie dochodziło do przepychanek między uczestnikami akcji a funkcjonariuszami.

Przebywał w mińskim areszcie śledczym na Wołodarce. Burłaka podczas procesu powiedział, że do Mińska przyjechał po to, by zobaczyć Białoruś, dlatego że zawsze interesował się architekturą starych budynków i cerkwiami. Powiedział również, że 10 rocznica awarii w Czarnobylu jest dniem wspólnego nieszczęścia Białorusi i Ukrainy.

Wydarzenia z 26 kwietnia w Mińsku zaskoczyły go. Z jego relacji wynikało, że po aresztowaniu śledczy grozili mu, że wyrzucą go przez okno, jeśli nie podpisze dokumentów i nie przyzna się, że brał udział w akcji. Jego matce śledczy nie przekazali żadnych informacji. O miejscu przebywania syna dowiedziała się przypadkowo od ukraińskich dziennikarzy, którzy relacjonowali wydarzenia w Mińsku. Burłaka nie przyznał się do winy. Pod koniec sierpnia 1996 r. miński sąd skazał go na rok pozbawienia wolności w kolonii karnej. Wyrok wydał sędzia Grigorij Kozyrickij, prokuratorem w procesie był Siergiej Teleżewicz.

Uwolniono go w grudniu 1996 r. po amnestii, wraz z kilkoma innymi obywatelami Ukrainy, którzy byli skazani w związku z tą samą sprawą.

W więzieniu pozostali jedynie Siergiej Potapow i Andrej Szeptycki, którzy uwolnieni zostali dopiero w 1997 r.

---

3. Czarnobylski Szlak (biał. Чарнобыльскі шлях) – coroczny marsz opozycji białoruskiej, który odbywa się 26 kwietnia, w rocznicę katastrofy elektrowni jądrowej w Czarnobylu. Po raz pierwszy odbył się w roku 1989.

4. UNA-UNSO (ukr. Українська Національна Асамблея – Українська Національна Самооборона, УНА-УНСО) – Ukraińskie Zgromadzenie Narodowe – Ukraińska Samoobrona Narodowa

ANDREJ BURLAKA

A citizen of Ukraine, participant of the Chernobyl Path[1] in 1996, an annual demonstration that takes place in commemoration of the Chernobyl nuclear accident. Member of the UNA-UNSO (Ukrainian National Assembly – Ukrainian National Self Defence). Andrej was born in 1985 in Ukraine, he tried to enter the seminary because he wanted to become a priest. When he was arrested, he was a student of the Taras Shevchenko National University of Kyiv. He is fluent in Russian, Ukrainian and Polish.

CHRONICLE OF REPRESSION

Burlaka was detained by militia officers in plain clothes in the center of Minsk on 26 April 1996, during the Chernobyl Path. During the march, the militia did not allow participants of the protest to enter the main street of the Belarusian capital, which on several occasions lead to fights between the participants of the march and officers.

Andrej Burlaka was kept in the Volodarka prison in Minsk. During the trial Burlaka, said that he came to Minsk in order to see Belarus, because he was always interested in architecture of old buildings and churches. He also said that the 10th anniversary of the Chernobyl disaster is an important day both for Belarus and Ukraine.

According to his relation the investigators threatened to throw him out of the window if he did not sign the documents and admit that he took part in the demonstration. His mother, was not informed by the investigators about the whereabouts of her son, she learned about it accidentally from Ukrainian journalists who were covering the events in Minsk. Burlaka pleaded not guilty. At the end of August 1996 Minsk court sentenced him to a one year of imprisonment in a penal colony. He was released on amnesty in December 1996, along with several other citizens of Ukraine, who were convicted in the same case.

1. The Chernobyl Path is an annual demonstration that takes place in commemoration of the Chernobyl nuclear accident. It took place for the first time in 1989.

JURIJ CHADYKA

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

Znany polityk i uczony, jeden z pierwszych więźniów politycznych niepodległej Białorusi, urodził się 23 czerwca 1938 r. w Mińsku. Z wyróżnieniem ukończył Szkołę Średnią nr 4 w Mińsku. W 1960 r. ukończył studia na Wydziale Fizyki na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym. Pracował w Instytucie Fizyki na Akademii Nauk Białorusi. Zajmował się zagadnieniami obliczeń trajektorii pocisków. W 1975 r. stanął na czele sekcji elektrooptycznej, która miała przewidzieć rozwój broni w ciągu 15 lat. W lutym 1965 r. obronił doktorat z fizyki aerodynamicznej. W 1976 r. otrzymał tytuł profesora nauk fizycznych i matematycznych (temat pracy: „Optyczne nawroty rakiet balistycznych").

Dwukrotnie, w 1967 i 1969 r., otrzymał propozycję wstąpienia do partii komunistycznej. Jesienią 1969 r. zorganizował w Akademii Nauk Białorusi wykład dotyczący sztuki starobiałoruskiej. 30 kwietnia 1988 r. wziął udział w „Dziadach". Na uczelni zorganizował grupę wsparcia Komitetu Organizacyjnego Białoruskiego Frontu Ludowego. Udało mu się zebrać ok. 70 osób. W 1989 r. został zastępcą przewodniczącego Białoruskiego Frontu Ludowego „Odrodzenie". Funkcję tę pełnił do grudnia 2007 r. W latach 1996–2000 był członkiem Rady Nadzorczej Białoruskiego Komitetu Helsińskiego. W 1997 r. został mianowany rektorem Uniwersytetu Ludowego a w 1998 r. został członkiem redakcji czasopisma „Otkrytoje obszczestwo". Był przewodniczącym rady nadzorczej Niezależnego Instytutu Badań Społeczno-Ekonomiczno-Politycznych. Jest autorem ponad 150 prac naukowych w dziedzinie fizyki, 200 referatów naukowych i technicznych, 40 publikacji na temat sztuki białoruskiej jak również ponad 350 publikacji medialnych o bieżących problemach politycznych.

KRONIKA REPRESJI

W 1996 r., po „gorącej wiośnie", Jurij Chadyka wraz ze swym współpracownikiem, Wiaczysławem Siwczykiem, zostali aresztowani za udział w mityngu. Pod naciskiem opinii międzynarodowej, więźniów uwolniono, gdy ogłosili głodówkę. W obronie profesora powstał ruch solidarnościowy, który zajmował się organizacją protestów, pisaniem podań oraz przekazywaniem prokuraturze i profesorowi korespondencji zagranicznej. Z uwolnieniem więźniów wiąże się następująca historia: przywódca rosyjskiej partii „Jabloko", Grigorij Jawlinski, zwrócił się do prezydenta Borysa Jelcyna o pomoc w uwolnieniu więźniów. Ten zadzwonił do Łukaszenki po czym więźniowie zostali wypuszczeni.

Jurij Chadyka został uwolniony 21 maja 1996 r. za kaucją. Wyczerpany 23-dniową głodówką od razu trafił do szpitala. Zarzuty jednak wciąż nie zostały oddalone. Stało się to dopiero kilka lat później, tuż przed rozpadem Białoruskiego Frontu Ludowego. Jurij Chadyka jest jednym z założycieli nowego „Ruchu Białorusi", w skład którego weszli byli działacze „Białoruskiego Frontu Ludowego".

YURY HADYKA

A well known politician and scholar. One of the first political prisoners in independent Belarus. He was born on 23 June 1938 in Minsk. Yury Hadyka graduated with honours from the high school No. 4 in Minsk. In 1960 he graduated from the Faculty of Physics of the Belarusian State University. He worked at the Institute of Physics of the Academy of Sciences of Belarus. In February 1965, Yury made Ph.D. in aerodynamic physics. In 1975, he became the head of electro-section that aim was to predict the development of weapons for 15 years ahead. In 1976 he received the title of professor of physical and mathematical sciences.

In 1967 and 1969 he received offers to join the Communist Party. In autumn 1969 he organized in the Academy of Sciences of Belarus a lecture about the old Belarusian art. He organized at the university a support group of the Organizing Committee of the Belarusian Popular Front. He gather about 70 people. In 1989 he became a deputy chairman of the Belarusian Popular Front Revival. He held this position until December 2007.

In the years 1996–2000 he was a member of the Supervisory Board of the Belarusian Helsinki Committee. In 1997 he was appointed a rector of the People's University, and in 1998 he became a member of the Editorial Board of the journal *Otkrytoje Obszczestwo*. He was chairman of the board of the Independent Institute for Socio-economic and Political Issues. Author of over 150 scientific papers in physics, 200 scientific and technical papers, 40 publications on the art of Belarus as well as more than 350 media publications about the current political problems.

CHRONICLE OF REPRESSION

In 1996, Yuri Hadyka and his co-worker Vyacheslav Sivchyk were arrested for taking part in the Chernobyl Path, an annual demonstration that takes place in commemoration of the Chernobyl nuclear accident. They both went on a hunger strike in prison to protest against their arrest. Prisoners were released under pressure of international opinion and with the help of Russian authorities. The leader of the Russian party Yabloko, Grigory Jawlinski turned to President Boris Yeltsin for help in freeing the prisoners. Mr. Yeltsin called Lukashenko and soon after the prisoners were released.

Yuri Hadyka was released on 21 May 1996 on bail. After 23 days of hunger strike he was so exhausted that he went straight to the hospital. However, charges had not been withdrawn. It happened only a few years later, just before the split of the Belarusian Popular Front. Mr. Hadyka is one of the founders of the new Movement of Belarus.

IRINA CHALIP

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Irina Chalip, urodzona 12 listopada 1967 r. w Mińsku, jest korespondentem rosyjskiej „Nowej Gazety" na Białorusi. Pracowała jako zastępca redaktora naczelnego „BDG" i redaktor naczelny tygodnika „Imja", który przestał istnieć. Wielokrotnie otrzymywała zawiadomienia z prokuratury o wszczętych postępowaniach karnych związanych z jej działalnością zawodową.

W kwietniu 1997 r., wraz z ojcem, dramaturgiem i reżyserem filmów dokumentalnych Władimirem Chalipem, zostali dotkliwie pobici podczas wiecu ulicznego. Pod koniec 2009 r. otrzymała anonimowe pogróżki.

Laureatka nagrody im. Dzmitrija Zawadzkiego (2003), nagrody im. Henri Nanena (2005), nagrody „Bohater Europy" (2005), otrzymała również nagrodę „za odwagę w dziennikarstwie" (2009). Jest żoną polityka Andreja Sannikaua, który również został oskarżony o udział w zamieszkach publicznych, i wnuczką słynnego białoruskiego kompozytora, Jurija Belzatskiego.

KRONIKA REPRESJI

19 grudnia 2010 r., w dzień wyborów prezydenckich, Irina Chalip została zatrzymana w drodze na Plac Niepodległości i umieszczona w więzieniu KGB. Pod koniec grudnia 2010 r. została oskarżona na podstawie art. 293 KK – „Masowe zamieszki". Podczas pobytu Iriny w więzieniu władza próbowała zabrać z domu jej trzyletniego syna, Danika Sannikaua.

29 stycznia 2011 r. wypuszczono ją z więzienia i objęto aresztem domowym. W lutym 2011 r. została ponownie aresztowana. W czasie pobytu w więzieniu otrzymała nagrodę dziennikarską „Złote Pióro Rosji".

4 kwietnia 2011 r. zmieniono oskarżenie na podstawie art. 342 KK – „Organizacja lub udział w działalności naruszających porządek publiczny".

16 maja 2011 sąd w Zawodskim skazał ją na 2 lata więzienia z dwuletnim okresem karencji. 19 lipca 2013 r., wyrokiem sądu Regionu Partyzanckiego, oskarżenie wobec Chalip zostało wycofane.

IRINA CHALIP

Born on 12 November 1976 in Minsk. Personal correspondent of Russian Novaya Gazeta in Belarus. Former deputy editor-in-chief of Belaruskaya Delovaya Gazeta and editor-in-chief of Imya weekly, which was closed down by the authorities. Repeatedly prosecuted for her journalist activities. In April 1997, Irina, together with her father, screenwriter and documentarian Uladzimir Chalip, was badly beaten during an opposition rally. Winner of a number of awards, including the Dzmitry Zavadski Award (2003), the Henri Nannen Press Award (2005), the Hero of Europe Award (2005). In 2009 she was awarded the Courage in Journalism Award from the International Women's Media Foundation.

She is married to former Belarus presidential candidate Andrej Sannikau, an opposition activist who was also convicted for organizing mass riots. She is a granddaughter of famous Belarusian composer Yury Belzatsky.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 19 December 2010, Irina was detained and put into the KGB pre-trial prison. In late December Irina was charged with involvement in mass riots and was facing up to 15 years of imprisonment. During her detention, the authorities tried to take away her 3-year-old son Danik Sannikau.

On 29 January 2011 she was released from prison and was subjected to house arrest. In February 2011, she was arrested again.

In April charges were changed and she was charged under the art. 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order).

On 16 May 2011 she was sentenced to 2 years of imprisonment with 2-year determent. On 19 July 2013 the prosecution against Chalip has been withdrawn.

ULADZIMIR CHOMICZENKO

Urodził się w 1986 r. Wychowywał się w domu dziecka w Starych Dorogach i w szkole-internacie w Rudeńsku. Kiedy miał 4 lata, jego rodzice zostali pozbawieni praw rodzicielskich. W 2004 r. ukończył liceum rolnicze w Słucku. Miał problemy z nauką.

Nie miał żadnego związku z polityką. Mieszkał w Mińsku i w obwodzie witebskim, ponad 15 razy był pociągany do odpowiedzialności administracyjnej. Pracował na budowie. Dwukrotnie był sądzony w sprawie karnej (w tym raz za próbę kradzieży). 6 grudnia 2010 r., 13 dni przed Płoszczą 2010, Władimir Chomiczenko został warunkowo zwolniony.

KRONIKA REPRESJI

Chomiczenko został zatrzymany podczas pacyfikacji akcji na Placu Niepodległości 19 grudnia 2010 r., skazano go na 15 dni aresztu. Po tym czasie przeniesiono go do aresztu śledczego na Wołodarce i oskarżono o udział w masowych zamieszkach. 5 maja 2011 r. sąd w Mińsku skazał go na 3 lata pozbawienia wolności. Wyrok odbywał w Kolonii nr 19 w Mohylewie. 11 sierpnia 2011 r. został ułaskawiony na mocy dekretu Łukaszenki.

ULADZIMIR HAMICHENKA

Born in 1986. He was brought up in an orphanage and educated at boarding school in the town of Rudzensk, Minsk region. Graduate of Slutsk agricultural college. Not affiliated with any political movements.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

CHRONICLE OF REPRESSION

Repeatedly convicted of administrative offences and twice convicted of criminal offences. On 6 December 2010, he was freed on parole. Detained on 19 December 2010 after the oppositional protest and sentenced to 15 days of arrest. He was in custody of the Minsk pre-trial prison in Volodarski Street. He was charged under the art. 293 of the Criminal Code (mass riot). On 5 May he was sentenced to 3 years of imprisonment. He was serving his sentence in colony No. 19 in Mahilou. He was released on amnesty on 11 August 2011.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

DZMITRIJ CHWEDORUK

Dzmitrij Chwedoruk był oskarżony w sprawie „Młodego Frontu” wraz z Nastą Pałażanką-Daszkiewicz, Alieksiejem Januszewskim, Olegiem Korbanem i Borysem Gorieckim. Urodził się 5 marca 1988 r. Ukończył Gimnazjum nr 11 w Mińsku. Grał zawodowo w piłkę nożną w klubach „Darida” i „Tarktir”. Interesował się białoruską historią i kulturą. Aktywnie uczestniczył w akcjach opozycji.

KRONIKA REPRESJI

Był wielokrotnie zatrzymywany przez funkcjonariuszy KGB, milicji i służb specjalnych. Kilkakrotnie odbywał kary aresztu administracyjnego za udział w masowych akcjach protestu, 3 dni był przetrzymywany w więzieniu KGB. Jest protestantem.

Sprawa karna przeciwko działaczom „Młodego Frontu” została wszczęta 4 lutego 2007 r. przez kierownictwo KGB w Mińsku z artykułu 193.1 – „Działalność w imieniu organizacji niezarejestrowanej przez Ministerstwo Sprawiedliwości”. Tego dnia doszło do masowych zatrzymań członków zebrania Rady Centralnej „Młodego Frontu”, które miało miejsce w prywatnym mieszkaniu w Mińsku.

Po kilku dniach zwolniono kilkudziesięciu zatrzymanych działaczy. Dzmitrij Chwedoruk i Oleg Korban zostali umieszczeni w areszcie śledczym KGB, gdzie spędzili 3 dni jako podejrzani w sprawie karnej. Później status podejrzanych otrzymali również Borys Goriecki, Alieksiej Januszewski i niepełnoletnia wtedy Nasta Pałażanka.

Oskarżenie opierało się na skonfiskowanych podczas rewizji materiałach informacyjnych, a także na nagraniach rozmów telefonicznych i zapisach zebrań członków organizacji, które odbyły się 29 września 2006 r., a także 25 i 29 stycznia oraz 1 i 4 lutego 2007 r. Chwedoruka oskarżono o to, że kierował pierwszomajową radą „Młodego Frontu”. Celem działalności organizacji, według oskarżenia, było przejęcie władzy poprzez organizacje masowych akcji. Proces rozpoczął się 28 maja 2007 r. w sądzie w Mińsku.

Prokurator Michońska zażądała dla Chwedoruka kary grzywny w wysokości 500 płac minimalnych. Sędzia Rusłan Aniśkiewicz uznał działaczy za winnych, Dzmitrij Chwedoruk został ukarany grzywną w wysokości 40 płac minimalnych (1 mln 240 tys. rubli).

ZMICER HVEDARUK

Zmicer Hvedaruk together with Nasta Dashkievich (Palazhanka), Aliaksiej Yanusheuski, Aleh Korban and Borys Gorieckij was arrested in so called the Young Front case. He was born on 5 March 1988. He graduated from high school No. 11 in Minsk. He played professional football. He is interested in Belarusian history and culture. He actively participated in the actions of the opposition.

CHRONICLE OF REPRESSION

Criminal case against the activists of the Young Front was launched on 4 February 2007. They were charged under the article 193, part 1 of the Criminal Code (acting on behalf of an unregistered organization). The authorities arrested a number of Young Front activist during their meeting in a private apartment in Minsk.

Zmicer Hvedaruk and Aleh Korban were placed in the KGB detention center, where they spent three days as suspects in a criminal case. Finally, the judge fined Zmicer Hvedaruk, Aliaksiej Yanusheuski, Aleh Korban and Borys Gorieckij and imposed the court warning to Nasta Dashkievich (Palazhanka).

The accusation was based on materials seized during the search, as well as on recordings of telephone conversations and records from meetings of the members of the organization, which took place on 29 September 2006, and on 25 and 29 January and 1 and 4 February 2007. According to the indictment, the aim of the Young Front was to seize power by organizing mass actions. The trial began on 28 May 2007, in Minsk.

The prosecutor, Mrs. Michonska asked to punish Zmicer with a fine of 500 minimal wages. Judge Ruslan Aniskevich found Zmitser guilty and fined him with 40 minimal wages (1 million, 240 thousand BYR).

FOT. JULIA DARASHKEVICH

ALEŚ CZERNYSZEW

Aleś Czernyszew był jednym z działaczy skazanych w „Sprawie czternastu", działaczem kampanii „Europejska Białoruś" i młodzieżowego ruchu „JEANS – za wolność!" w czasie wyborów prezydenckich 2006 r.

KRONIKA REPRESJI

Aleś Czernyszew był jednym z setki uczestników akcji solidarności z przedsiębiorcami i protestu przeciwko dekretowi prezydenta, który został wydany 10 stycznia 2008 r. Po akcji Aleś Czernyszew został zatrzymany. Następnego dnia, 11 stycznia, skazano go na 15 dni aresztu administracyjnego.

Po odbyciu kary Czernyszew został oskarżony z artykułu 342, pkt 1 KK RB – „Organizacja lub aktywny udział w grupowych działaniach, w poważny sposób naruszających porządek społeczny".

22 kwietnia 2008 r. w „Sprawie czternastu" został wydany wyrok. Aleksander Czernyszew został skazany na 2 lata ograniczenia wolności bez skierowania do zakładu poprawczego. Dostał zakaz opuszczania miejsca zamieszkania. W czerwcu 2009 r. karę zmieniono na roboty przymusowe, ale pozostawiono zakaz opuszczania miejsca zamieszkania.

15 stycznia 2010 r. Czernyszew został wezwany na posterunek milicji, gdzie poinformowano go o amnestii i zamknięciu sprawy.

ALES CZARNUSZOU

Activist of JEANS for Freedom movement and European Belarus. One of the defendants in the Case of Fourteen.

CHRONICLE OF REPRESSION

Ales Czarnuszou was one of the defendants in the Case of Fourteen. He participated in the demonstration of entrepreneurs that took place on 10 January 2008 in Minsk. The demonstrators were protesting against the introduction of a presidential ruling concerning restrictive tax and employment regulations for small businesses. Fourteen individuals were subsequently convicted for taking part in or organizing actions that seriously violate public order, among them Ales Czarnuszou who was detained during the demonstration. He was sentenced to 15 days of administrative arrest.

After he was released, on 22 April 2008 he was charged under the art. 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order). He was sentenced to two years of freedom restriction. In 2009 his sentence was changed to forced labour.

On 15 January 2010 Ales was amnestied and the case was closed.

ALEKSANDER CZIGIR

Aleksander Czigir jest młodszym synem byłego premiera Białorusi, Michaiła Czigira. Sprawa Aleksandra Czigira od samego początku była uważana za polityczną. Zdaniem ekspertów, celem było zaatakowanie Michaiła Czigira, który w 1996 r. zrezygnował ze stanowiska premiera, bowiem nie zgadzał się z polityką prowadzoną przez Łukaszenkę. Michaił Czigir w roku 1999 spędził 8 miesięcy w areszcie.

KRONIKA REPRESJI

Aleksander Czigir był trzykrotnie sądzony. Po raz pierwszy spędził za kratami 3 lata z siedmiu, które mu zasądzono. Był oskarżony o kradzież samochodów i sprzedaż ich części zapasowych. Władze wykorzystały fakt, że Czigir bardzo lubił samochody, znał się na nich i sam zajmował się naprawą, pomagał w tym również przyjaciołom.

W 1999 r., po uwolnieniu Aleksandra, wszczęto nową sprawę karną dotyczącą starego oskarżenia, do tego dodano jeszcze oskarżenie o „nielegalną działalność gospodarczą". 20 lutego 2001 r. przedstawiono mu zarzuty z artykułu 205, pkt 4 KK RB – „Kradzież mienia, dokonana po raz kolejny przez grupę osób".

Od lutego 2001 r. Aleksander Czigir był przetrzymywany w areszcie śledczym. W tym czasie władze kolonii nie zgodziły się na żadne widzenie z rodziną, a jego adwokat został brutalnie pobity przez nieznanych sprawców.

6 marca 2002 r. sąd skazał Aleksandra na 7 lat pozbawienia wolności. Razem z nim na kary więzienia skazani zostali Dzmitrij Juskiewicz i Anton Jaszyn (sprawa była oparta na zeznaniach, które młodzi ludzie złożyli 19 lutego 2001 r. – podczas procesu stwierdzili, że wcześniejsze zeznania złożyli w rezultacie brutalnego traktowania i tortur).

Aleksander Czigir odbywał karę w kolonii w Iwacewiczach. W grudniu 2002 r. przeniesiono go do Mińska, gdzie przedstawiono mu zarzut nielegalnej działalności gospodarczej.

16 maja 2003 r. w sądzie w Mińsku rozpoczął się drugi w ciągu zaledwie 2 lat proces syna byłego premiera. Zdaniem śledczych, na zamówienie Aleksandra 15 razy kradziono samochody zagranicznych marek, po czym dostarczano mu je, by ten mógł sprzedawać części zapasowe. Nie znaleziono jednak żadnej osoby, która mogła uczestniczyć w tym procederze. W związku z tym sprawę umorzono.

ALIAKSANDR CHIGIR

A son of former Prime Minister Mikalay Chigir. The case of Aliaksandr Chigir from the very beginning was considered political. According to experts, its aim was to attack Mikalay Chigir, who in 1996 resigned from his post as prime minister because he did not agree with Lukashenko's way of running the country.

CHRONICLE OF REPRESSION

Aliaksandr Chigir was tried three times. For the first time he spent behind bars, three years out of seven. He was accused of stealing cars and selling their spare parts. The authorities have used the fact that Chigir was very fond of cars and he was repairing them himself.

In 1999, following the release of Aliaksandr, a new criminal case based on old accusations was launched against him, he was also charged with "illegal business activities". On 20 February 2001 he was officially charged under the article 205, part 4 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (larceny committed by a group).

Since February 2001, Aliaksandr Chigir was held in custody. At that time, the colony authorities did not agree for his meeting with the family, and his lawyer had been brutally beaten by unknown assailants.

On 6 March 2002 Judge Sergei Khripach of the Leninski District Court of Minsk, sentenced Aliaksandr Chigir to seven years in a hard labour colony with confiscation of property. Chigir's co-defendants, Anton Yashin and Dmitry Yutskevich, received 7.5 and 11.5 years, respectively. They all pleaded not guilty. The defense lawyers denounced all charges as a fabrication based on Yashin's and Yutskevich's testimonies, which they gave as a result of torture and threats and which were later retracted.

Aliaksandr served a few months in the Ivatsevichy colony, but in December 2002 he was transferred to the Minsk detention center.

On 16 May 2003, a court in Minsk began the second trial of the former prime minister's son. According to investigators, Aliaksandr had stolen 15 cars of foreign brands. However, there was not found any other person who participated in this operation, therefore, Aliaksandr's sentence was not changed.

JULIA CZIGIR

Julia Czigir jest żoną więźnia politycznego, Michaiła Czigira, byłego premiera RB i matką Aleksandra Czigira, sądzonego również w sprawie motywowanej politycznie. Jako prawnik broniła męża w sądzie.

KRONIKA REPRESJI

W 2000 r., sąd w Mińsku uznał Julię Czigir winną popełnienia przestępstwa z artykułu 363, pkt 2 KK – „Stawianie oporu funkcjonariuszom milicji". Sprawa dotyczyła incydentu z 19 maja 2000 r., zanim przedstawiono zarzuty jej mężowi, Michaiłowi Czigirowi. Tego dnia przed sądem w Mińsku, gdzie odbywał się proces przeciwko byłemu premierowi Republiki Białoruś, kordon omonowców nie wpuszczał do budynku osób, które chciały wyrazić swoją solidarność i wsparcie dla Michaiła Czigira i jego bliskich. Do sądu nie wpuszczano nawet krewnych polityka, a kilka osób zatrzymano. Julia Czigir została wyciągnięta z tłumu przez funkcjonariuszy milicji. Jak oświadczyła potem podczas konferencji prasowej 17 czerwca 2000 r., dzień przed tym, jak została wezwana do prokuratury, ból który zadał jej milicjant, był tak silny, że machinalnie ugryzła ona człowieka, który uderzył ją w rękę. Na ręce było wiele siniaków i krwiaków.

Sąd w Mińsku skazał Julię Czigir na 2 lata pozbawienia wolności w zawieszeniu na rok. Sąd odmówił przejrzenia materiału wideo z 19 maja 2000 r. Po wydaniu wyroku, Julia Czigir oświadczyła, że w kraju nie ma sprawiedliwości, a jej sprawa i sprawa jej rodziny motywowana jest politycznie.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

JULIA CHIGIR

Julia Chigir is a wife of a political prisoner, Mikalay Chigir, the former Prime Minister of Belarus and mother of Aliaksandr Chigir. Julia is a lawyer by profession, she defended her husband in a court.

CHRONICLE OF REPRESSION

In 2000, a court in Minsk found Julia Chigir guilty of committing a crime under the article 363, part 2 of the Criminal Code (resisting militia officers). The case concerned an incident of 19 May 2000. On that day in court in Minsk, where the trial against Julia's husband was taking place, the judge was to deliver the sentence. A lot of people gathered in front of the building, to show their support to Mikalay Chigir. The relatives of the accused were not allowed into the building. Julia Chigir was brutally detained by the militia officers and tried to defend herself.

She was accused of an altercation with a militiaman outside the Minsk Court, for which she received a two-year suspended sentence.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

MICHAIŁ CZIGIR

Drugi premier niepodległej Białorusi i pierwszy szef rządu prezydenta Aleksandra Łukaszenki urodził się 24 maja 1948 r. w miejscowości Usowo. W 1983 r. rozpoczął pracę jako szef moskiewskiego oddziału Banku Państwowego ZSRR w Mińsku. Awansował na stanowisko zastępcy dyrektora „Agroprombank". W latach 1991–1994 był prezesem zarządu „Belagroprombank". Od czerwca 1994 do listopada 1996 r. był premierem Republiki Białoruś. Zrezygnował z funkcji premiera na znak protestu przeciw referendum z 1996 r. oraz nowej polityki ekonomicznej prezydenta Aleksandra Łukaszenki. W 1999 r. był kandydatem na prezydenta.

KRONIKA REPRESJI

Dwa miesiące po ogłoszeniu przez Michaiła Czigira kandydatury w wyborach prezydenckich powstała specjalna komisja, której celem było sprawdzenie działań banku pod kierownictwem Michaiła Czigira. Odkryto jedynie 6 naruszeń spłaty kredytów przez klientów.

W trakcie śledztwa wszystkie rozliczenia z tamtego okresu zostały uregulowane, tak więc Michaił Czigir nie usłyszał żadnego zarzutu. Po niecałym miesiącu media zaczęły rozpowszechniać bezpodstawne zarzuty wobec Czigira, według których szef rządu był rzekomo odpowiedzialny za niespłacone wielomilionowe kredyty. Medialna kampania przeciwko Czigirowi rozpoczęła się tuż po tym, jak kandydat zebrał 120 tys. podpisów popierających jego kandydaturę. Wieczorem 28 marca 1999 r. narodowa telewizja zakomunikowała, że Michaił Czigir ukradł milion dolarów po czym opuścił kraj. Trzy dni później jego kandydatura została zarejestrowana – tuż po jego aresztowaniu (w więzieniu spędził wtedy 8 miesięcy). 30 listopada 1999 r. został zwolniony za kaucją. Rozprawa, która była zaplanowana na 27 grudnia, została przełożona na rok 2000. Czigir został oskarżony nie jako polityk, lecz ekonomista na postawie art. 91, pkt 4 KK – „Cesja majątku na dużą skalę" i art. 166 KK – „Nadużycie władzy lub sytuacji". 19 maja 2000 r. został skazany przez miński sąd na trzy lata pozbawienia wolności, w zawieszeniu na 2 lata. Adwokatem w czasie procesu była jego żona, Julia. 5 grudnia sąd najwyższy uchylił wyrok. W listopadzie 2000 r. wystartował w wyborach do Izby Reprezentantów Zgromadzenia Narodowego Republiki Białoruś. W 2001 r. wziął udział w kampanii prezydenckiej, nie zebrał jednak wymaganej ilości podpisów.

23 lipca 2002 r. został skazany na kolejne 3 lata pozbawienia wolności w zawieszeniu na 2 lata oraz został pozbawiony prawa do zajmowania się jakąkolwiek działalnością gospodarczą lub administracyjną na 5 lat. Tym razem został oskarżony o oszustwa podatkowe. Uwzględniwszy odsetki, jest on rzekomo winien państwu 8 057 355 rubli. Michaił Czigir zobowiązał się spłacić wszelkie należności.

MIKALAY CHIGIR

Born on 24 May 1948 in Usovo. Was the second Prime Minister of Belarus. In 1970 he graduated from the Belarusian State Institute of National Economy. In 1983, he started working as the head of the Moscow branch of the State Bank of the USSR in Minsk. Appointed Prime Minister by President Lukashenko in July 1994. Prior to this, he served as head of Belagroprombank. He resigned from his post as Prime Minister in 1996, in protest against the 1996 constitutional referendum that was orchestrated by Lukashenko to amass an unlimited authority in the country. In 1999, Chigir announced his candidacy for president of the Republic of Belarus.

CHRONICLE OF REPRESSION

Two months after Mikalay Chigir announced that he would run for president of the Republic of Belarus, the authorities established a special committee to check the activities of Belagro-prombank between 1991 and 1995. As a result, the investigation found six violations in terms of loan repayment.

At the time of the investigation all bank accounts from that period have been settled, and Mikalay Chigir was not charged. Yet, within a month the state media began to spread unfounded allegations against Chigir, according to which the head of government was allegedly responsible for the unpaid multi-million dollar loans. Negative media campaign against Chigir began just after he has collected 120 thousand signatures in support of his presidential candidacy. On 28 March 1999, the national television announced that Mikalay Chigir stole one million U.S. dollars and then left the country. Three days later, his candidacy was registered.

Chigir was arrested in March 1999. He was accused of alleged embezzlement of large sums of money involving loans while in charge of Belagroprombank. Chigir's arrest received negative reactions from governments around the world. On 30 November 1999 he has been released on bail (he spent 8 months in prison).

Mikalay Chigir was charged not as a politician, but as an economist, under the article 91, part 4 of the Criminal Code (assignment of property on a large scale) and under the article 166 of the Criminal Code (an abuse of power or position). His wife Julia Chigir served as his lawyer during the process. On 19 May 2000 Mikalay Chigir was sentenced to a three-year suspended sentence with a two-year probationary period. In November 2000, he run for election to the House of Representatives of Belarus, however he did not collect the required number of signatures.

On 23 July 2002 he was once again sentenced to a three-year suspended sentence with a two-year probationary period and was deprived of the right to engage in any business or administrative activities for 5 years. This time he was accused of tax evasion. Given the interest he was supposed to owe to the state over 8 million BYR. Mikalay Chigir promised to repay the debt.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

DZMITRIJ DASZKIEWICZ

Urodził się 20 lipca 1981 r. we wsi Kuszniery w obwodzie brzeskim. Do 5. roku życia mieszkał w Rosji na Dalekim Wschodzie, we wsi Jagodne w obwodzie magadańskim, później – na Białorusi w mieście o nazwie Stare Dorohi. Tam ukończył szkołę średnią. Uczył się w Instytucie Rolniczym w Grodnie.

W 2001 r. przyłączył się do narodowego ruchu młodzieżowego „Młody Front". Jesienią 2001 r. był jednym z obrońców miejsca masowych egzekucji dokonywanych przez NKWD w Kuropatach[5]. Później wstąpił na Wileński Uniwersytet Pedagogiczny, gdzie studiował slawistykę. Został wybrany na przywódcę organizacji „Młody Front" w Mińsku.

5. Kuropaty – miejsce pochówku ofiar stalinizmu pod Mińskiem.

KRONIKA REPRESJI

Daszkiewicz jest aktywnym uczestnikiem i organizatorem wielu akcji opozycyjnych. Za działalność polityczną niejednokrotnie pociągano go do odpowiedzialności administracyjnej. W 2004 r. wziął udział w proteście przeciwko wynikom referendum dotyczącym trzeciej kadencji Łukaszenki. W 2004 r. został wybrany na przewodniczącego „Młodego Frontu". W czasie wyborów prezydenckich 2006 r. pracował w sztabie wyborczym Aleksandra Milinkiewicza, został jednym z organizatorów masowych akcji protestacyjnych, a także stanął na czele miasteczka namiotowego na Placu Październikowym. We wrześniu 2006 r. został aresztowany za „działalność na rzecz niezarejestrowanej organizacji". Skazano go na półtora roku więzienia. Po roku wszczęto kolejne postępowanie karne, tym razem za odmowę składania zeznań przeciwko aktywiście „Młodego Frontu", Iwanowi Shyli. Pod naciskiem opinii międzynarodowej wymierzono mu jedynie karę finansową w wysokości 1 860 000 rubli białoruskich.

Zatrzymano go dzień przed wyborami prezydenckimi, 18 grudnia 2010 r. razem z Eduardem Lobauem na jednej z ulic Mińska. Obaj zostali oskarżeni o chuligaństwo.

24 marca 2011 r. sąd rejonu moskiewskiego skazał go na dwa lata kolonii karnej. 28 sierpnia 2012 r. został skazany na dodatkowy rok więzienia za rzekome naruszenie regulaminu więziennego. W grudniu 2012, w kolonii karnej, wziął ślub z Nastą Pałażanką.

Daszkiewicz wyszedł na wolność 28 sierpnia 2013. W więzieniu spędził 986 dni.

ZMICER DASHKIEVICH

Zmitser was born on 20 July 1981 in the village of Kushnery, Ivatsevichy district, Brest region. As a child, Zmitser lived in Magadan in Russia, later his family moved to the town of Staryja Darohi, Belarus.

Zmitser studied at the Grodno Agricultural Institute. In 2001 he joined the Young Front movement. In the autumn of 2001, he took part in the Kurapaty memorial protest. Zmitser studied at the Faculty of Slavic Studies at the Vilnius University.

In 2004 Zmitser was elected chair of the Young Front of the Minsk branch of the organization.

CHRONICLE OF REPRESSION

Zmicer actively participated and organized numerous pro-democracy rallies. Zmitser has been repeatedly prosecuted for his political activities. In 2004 he participated in a protest against the results of the referendum on Lukashenko's third term.

In the 2006 presidential election, he was a member of the electoral staff of Aliaksandr Milinkievich, he was one of the organizers of the mass protest rally in Minsk and the tent city on the October Square. In September 2006 he was arrested and charged under the article 193, part 1 of the Criminal Code (activities on behalf of an unregistered organization). Sentenced to one and a half years of imprisonment. A year later the authorities brought against him new charges because of his denial to testify against a 16-year-old Young Front activist Ivan Shyla. However, under a pressure from the international public opinion, the court sentenced him to a fine of 1,860,000 Belarusian rubles.

He was detained on 18 December 2010 together with Eduard Lobau. On 24 March the Moscow District Court of Minsk sentenced Zmitser to two years in a penal colony.

On 28 August 2012, he was sentenced to an additional year in prison for allegedly violating prison rules.

He married Nasta Palazhanka in prison in December 2012.

Dashkievich was released on 28 August 2013. He spent in prison 986 days.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

NASTA DASZKIEWICZ

Nasta Daszkiewicz (Pałażanka), żona Dzmitrija Daszkiewicza, wiceprzewodnicząca „Młodego Frontu", charyzmatyczna liderka narodowo zorientowanej młodzieży demokratycznej, urodziła się 2 sierpnia 1990 r. w Mińsku. W latach 1997–2008 uczęszczała do Szkoły Podstawowej nr 37 w Mińsku (z rozszerzonym językiem niemieckim). Od 2008 r. studiuje na Europejskim Uniwersytecie Humanistycznym, na wydziale filozofii i polityki.

W wieku 14 lat wstąpiła do „Młodego Frontu". Od początku była represjonowana przez władze. Bardzo szybko stała się liderem młodofrontowej młodzieży. W 2007 r. została oskarżona na podstawie art. 193 KK – „Działanie w szeregach niezarejestrowanej organizacji". Sąd wydał wówczas pouczenie.

Nasta brała udział w wielu akcjach i kampaniach organizowanych przez „Młody Front", za co często była zatrzymywana przez milicję. Zaraz po ukończeniu 18 lat, pełnoletnia już Nasta została aresztowana. 7 listopada 2008 r. aresztowano ją za udział w pikiecie antykomunistycznej.

W czasie 6. Sejmu „Młodego Frontu" została wiceprzewodniczącą organizacji.

KRONIKA REPRESJI

W czasie kampanii prezydenckiej w 2010 r. wraz ze swymi przyjaciółmi była poddawana presji ze strony władz. 9 grudnia 2010 r., 10 dni przed wydarzeniami na Placu Niepodległości, wraz z innymi członkami „Młodego Frontu" Dzmitrijem Daszkiewiczem, Nikolajem Demidenko i Władimirem Jeremenko, została zatrzymana. Milicja oświadczyła, że grupa młodzieży jechała kradzionym samochodem. Zostali zatrzymani na parę godzin.

Nasta został aresztowana, po wiecu na Placu Niepodległości 20 grudnia, o 3:20 rano w swoim domu. 20-letnia dziewczyna została przetransportowana w eskorcie piętnastu funkcjonariuszy KGB. Nasta została oskarżona o organizację i udział w zamieszkach. Umieszczono ją w areszcie śledczym KGB.

17 lutego 2011 r. zwolniono ją za kaucją. 8 marca 2011 r. została pierwszą białoruską kobietą, której przyznano Międzynarodową Nagrodę za Odwagę. Nagrodę tę wręczyła jej Hillary Clinton, sekretarz stanu USA.

30 marca zmieniono zarzuty na podstawie art. 342 KK – „Organizacja lub udział w działaniach naruszających porządek publiczny" i 20 maja 2011 r. skazano ją na rok pozbawienia wolności w zawieszeniu.

NASTA DASHKIEVICH

Nasta Dashkievich née Palazhanka was born on 2 August 1990 in Minsk. Deputy chair of the Young Front, a nation-oriented democratic youth organization. Attended schools No. 37 in Minsk. In 2008 she entered the Philosophy and Political Studies Faculty of the European Humanities University.

Nasta has been repeatedly subjected to harassment by the authorities, nevertheless she soon became leader of the Young Front. In 2007 Nasta, together with other Young Front activists, was convicted under the art. 193 part 1 for illegal NGO membership and received an official caution by the court. Nasta has taken part in numerous rallies and campaigns organized by the Young Front, and has been repeatedly detained by the militia.

On 9 March 2008, Nasta was elected deputy chair of the Young Front movement.

CHRONICLE OF REPRESSION

During the 2010 election campaign, she was constantly harassed by the authorities. On 9 December, 10 days ahead of the 19 December rally, she together with the other Young Front activists Zmitser Dashkievich, Mikola Dzamidzenka and Uladzimir Jaromienak, was detained by the militia for alleged car theft. They were taken to a militia station and released without charges a few hours later.

After the 19 December 2010 demonstration, Nasta was arrested at home by 15 KGB agents. She was charged with organization of and participation in mass riots. On 17 February 2011 Nasta was released on recognizance. On 8 March she became the first Belarusian citizen awarded with the International Women's Prise for Courage, passed to her by the US Secretary of State Hillary Clinton. On 30 March the charges to Nasta were changed to the article 342, part 1 (organization and active participation in group actions, seriously violating public order). On 20 May, the Minsk Frunzenski District Court sentenced Nasta Dashkievich to one year of suspended sentence.

Privately, the wife of Zmicer Dashkievich.

MAKSIM DASZUK

Maksim Daszuk jest działaczem ze wsi Krasnoje.

KRONIKA REPRESJI

10 stycznia 2008 r. Daszuk został zatrzymany w Mińsku podczas protestu przedsiębiorców. Był wtedy niepełnoletni, miał zaledwie 16 lat. Jego sprawa została skierowana do komisji ds. niepełnoletnich. Po tym zdarzeniu Daszuka oskarżono z artykułu 342, pkt 1 KK – „Organizacja lub udział w działalności naruszających porządek publiczny".

27 maja 2008 r. sędzia centralnego sądu rejonowego w Mińsku, Walerij Jesman, uznał Daszuka winnym zarzucanych mu czynów i skazał na 1,5 roku ograniczenia wolności, bez skierowania go do więzienia. Później przeciwko Daszukowi wszczęto kolejną sprawę karną z artykułu 415 KK RB – „Uchylanie się od odbywania kary w postaci ograniczenia wolności". 23 lutego 2009 r., w dniu, w którym przedstawiono mu zarzuty, Daszuk został umieszczony w areszcie śledczym. Już następnego dnia prokurator zmienił mu środek zapobiegawczy na zakaz opuszczania miejsca zamieszkania.

15 czerwca 2009 r. sędzia Kuzniecowa wydała nowy wyrok – 1 rok i 3 miesiące ograniczenia wolności bez skierowania do zakładu poprawczego. W 2006 roku, kiedy Maksim Daszuk był jeszcze uczniem 8. klasy jednej z mińskich szkół, „zaproponowano" mu przeniesienie dokumentów do innej szkoły za wywieszenie biało-czerwono-białej flagi. Przez trzy miesiące Maksim Daszuk uczył się we wsi Krasnoje, a w 9. klasie znowu przeniósł się do Mińska, jednak naukę podjął już w innej szkole. Po jej ukończeniu pracował przy montażu mebli.

MAKSIM DASHUK

Maksim Dashuk – an oppositional activist from the village of Krasnoye.

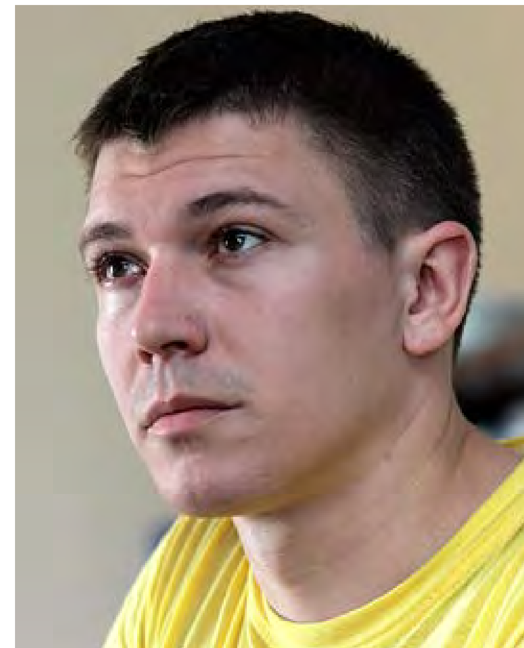
CHRONICLE OF REPRESSION

Maksim Dashuk was one of the defendants in the Case of Fourteen. He participated in the demonstration of entrepreneurs that took place on 10 January 2008 in Minsk. The demonstrators were protesting against the introduction of a presidential ruling concerning restrictive tax and employment regulations for small businesses. Fourteen individuals were subsequently convicted for taking part in or organizing actions that seriously violate public order, among them Maksim Dashuk who was detained during the demonstration, he was 16 at that time.

On 27 May 2008 the judge of the Central Court in Minsk, Valery Jesman found Dashuk guilty of the charges and sentenced him to one and a half years of freedom restriction. Soon after another criminal case was initiated against Dashuk, this time, under the article 415 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (violation of the conditions of a freedom restriction). On 23 February 2009 Dashuk was placed in custody, and the next day the prosecutor changed the preventive measure to a ban on leaving the place of residence.

On 15 June 2009, judge Kuzniecova sentenced Maksim Dashuk to one year and three months of further freedom restriction. Due to his political activities he was forced to change school. After he graduated, he worked in a furniture company in Minsk.

DENIS DENISOW

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Denis Denisow – jeden z organizatorów i uczestników miasteczka namiotowego – akcji protestu przeciwko fałszerstwom podczas wyborów prezydenckich w 2006 r. Akcja ta miała miejsce na Placu Październikowym w Mińsku („Plac Kalinowskiego"), trwała ponad 3 dni i zakończyła się aresztowaniem wszystkich jej uczestników. Trzy miesiące po tej akcji część jej uczestników zrzeszyła się i stworzyła w Wilnie ruch protestu „Bunt", który z czasem został zlikwidowany przez samych członków.

KRONIKA REPRESJI

Sprawa karna przeciwko działaczom młodzieżowym Denisowi Denisowowi i Tatianie Jełowej, została wszczęta z artykułu 14, pkt 1 oraz 342, pkt 1 KK – „Organizacja i przygotowanie działań w poważny sposób naruszających porządek publiczny, bądź aktywny w nich udział". Zdaniem naczelnika oddziału ds. nadzoru nad śledztwem, W.A. Zabawskiego „D.W. Denisow razem z ponad 25 osobami, mającymi przy sobie ponad 1000 ulotek, 17 czerwca 2006 r. został zatrzymany przez funkcjonariuszy milicji podczas próby przeprowadzenia nielegalnej akcji «Bunt» w Letnim Amfiteatrze w Witebsku".

19 czerwca 2006 roku w związku z tymi wydarzeniami wszczęto sprawę karną, a w październiku wydano postanowienie o nadaniu Denisowowi i Jełowej statusu oskarżonych. Wobec Denisa Denisowa nakazano zastosować środek zapobiegawczy w postaci aresztu. Ścigano go listem gończym, gdyż się ukrywał. W związku z tym, że nie udało się ustalić miejsca pobytu Denisowa, 19 października 2006 r. sprawa karna została zamknięta.

16 lutego 2007 r. sprawę wznowiono – Denisowa zatrzymano w pociągu do Homla. Początkowo przetrzymywano go w homelskim areszcie śledczym, potem przeniesiono go do aresztu śledczego nr 2 w Witebsku, gdzie spędził 2 miesiące. 11 kwietnia 2007 r. Denisow został zwolniony z aresztu po wpłaceniu kaucji w wysokości 500 płac minimalnych (ponad 15,5 miliona rubli). Kaucja została zebrana przez przedstawicieli społeczności białoruskiej. 30 maja 2007 r. sprawa karna przeciwko Denisowowi i Jełowej została zamknięta z powodu braku znamion przestępstwa.

DENIS DZIANISAU

Denis Dzianisau is the United Civil Party activist, participant of the tent camp organized on the Minsk October Square in March 2006 in protest against rigged presidential elections. The action lasted three days, until the arrest of all its participants.

CHRONICLE OF REPRESSION

The criminal case against the youth activists, Denis Dzianisau and Tatiana Elavaya was initiated under the article 14, part 1 and the article 342, part 1 of the Criminal Code (organization and active participation in group actions, seriously violating public order). According to the head of the department for the supervision of the investigation, Mr. Zabavski "Denis Denisov together with more than 25 people, who were having more than 1 000 leaflets, was detained by militia on 17 June 2006 while trying to perform an illegal action Revolt in the Summer Amphitheatre in Vitebsk."

On 19 June 2006, the authorities initiated a criminal case. In October, Elavaya and Dzianisau were considered as defendants in the case.

On 16 February 2007 Denis was detained in the train from Minsk to Homel. At first he was delivered to the Homel detention centre and then to the prison No. 2 in Vitebsk. He spent 2 months in Vitebsk prison. The Belarusian bloggers organized a campaign to raise the bail (15.500.000 BYR or $7,300) and got the young political prisoner out of the jail.

On 30 May 2007 criminal case against Tatsiana Elavaya and Denis Dzianisau was closed due to lack of evidence.

GLEB DOGIL

Gleb Dogil jest jednym z czworga młodych ludzi oskarżonych o aktywny udział w dużym, opozycyjnym „Marszu Wolności", który odbył się 17 października 1999 r. w Mińsku. W czasie marszu doszło do starć demonstrantów z milicją i wojskami wewnętrznymi. Apogeum wydarzeń miało miejsce w parku im. M. Gorkiego i na terytorium wokół niego, kiedy podczas prób zablokowania i pacyfikacji marszu, jego uczestnicy stawili opór. Czterech działaczy oskarżono o rzucanie kamieniami w stronę funkcjonariuszy.

W chwili aresztowania Gleb Dogil miał 20 lat i był studentem 4. roku historii na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym.

KRONIKA REPRESJI

Gleb Dogil został zatrzymany wraz z Hermanem Suszkiewiczem (jego kuzynem) i Andriejem Balabujewem niedaleko stacji metra „Plac Zwycięstwa" (Ploszczad Pobiedy). Całą trójkę przewieziono na posterunek milicji, skąd Dogil został przeniesiony do aresztu tymczasowego. Tam spędził 3 dni i przeniesiono go do aresztu śledczego na Wołodarce. 27 października przedstawiono mu zarzuty z artykułu 186.3 KK RB i wyznaczono środek zapobiegawczy – areszt, który później zmieniono na zakaz opuszczania miejsca zamieszkania. Groziło mu od 1 roku do 5 lat pozbawienia wolności.

Niedługo potem Dogil, tak jak jego koledzy oskarżeni w tej samej sprawie, został uchodźcą politycznym i otrzymał azyl polityczny w Polsce.

Proces w sprawie Dogila i innych uczestników „Marszu Wolności 99" rozpoczął się 12 grudnia 2001 r. i, zdaniem przedstawicieli opozycji, jego celem było zastraszenie młodzieży przed organizacją w Mińsku akcji „Marsz wolności 2". 2 stycznia 2002 r. miński sąd uznał Dogila winnym zarzucanych mu czynów i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 płac minimalnych.

HLEB DOHIL

Hleb Dohil – one of the four young men accused of participation in the March of Freedom, a large opposition march, which took place on 17 October 1999 in Minsk. During the march demonstrators several times clashed with militia and internal troops. Four activists were accused of throwing stones in direction of officers.

At the time of arrest Hleb Dohil was 20 years old, was a history student at the Belarusian State University.

CHRONICLE OF REPRESSION

Hleb Dohil was arrested along with Herman Sushkevich and Andrej Volobujeu near the Victory Square metro station. The three were taken to a militia station, from where Hleb was transferred to Minsk custody suite. He spent there three days and was transferred to the Volodarka prison. On 27 October he was accused under the article 186, part 3 of the Criminal Code of the Republic of Belarus and was sentenced to imprisonment, he was facing the possibility of an actual jail sentence of up to five years in prison. Soon after, the sentence was changed to the ban on leaving the place of residence.

Dohil left Belarus and became a political refugee, he was given political asylum in Poland. He began his studies at a Polish university.

The trial of Dohil and other participants of the March of Freedom started on 12 December 2001. On 2 January 2002 Hleb Dohil was found guilty of charges and sentenced to a fine of 50 minimum wages.

DZMITRIJ DORONIN

Dzmitrij Doronin jest mieszkańcem Mińska. Urodził się 19 kwietnia 1982 r. Ukończył szkołę zawodową, interesował się informatyką. Pracował jako ślusarz w mińskim zakładzie samochodowym. Wychowywał się w wielodzietnej rodzinie, w której było ośmioro dzieci (połowa z nich w latach 2010–2011 była małoletnia). Ojciec Dzmitrija miał pierwszą grupę inwalidzką, w związku z czym Dzmitrij był jednym z głównych żywicieli rodziny i pomagał matce w wychowywaniu rodzeństwa. Nie zajmował się polityką, nie miał na to czasu.

KRONIKA REPRESJI

Dzmitrij Doronin został zatrzymany 14 marca 2011 r., w miejscu pracy. Umieszczono go w areszcie śledczym na Okrestinie w Mińsku. 22 marca 2011 r. przedstawiono mu zarzuty z artykułu 293 KK – „Masowe zamieszki". Wtedy przeniesiono go do mińskiego aresztu śledczego na Wołodarce. 12 maja 2011 r. sąd w Mińsku skazał go na 3,5 roku pozbawienia wolności w kolonii karnej o zaostrzonym rygorze. Wyrok odbywał w kolonii karnej „Witba-3" niedaleko Witebska. Kiedy wyrok nabrał mocy prawnej, Doronina zwolniono z zakładu, w którym pracował. 1 września 2011 r. został ułaskawiony na mocy dekretu Aleksandra Łukaszenki.

DZMITRY DARONIN

A resident of Minsk. Born on 19 April 1982. He graduated from a vocational school, was interested in computer science. He worked as a locksmith in the Minsk Motor Plant. He grew up in a large family. His father has the 1st group of disability, therefore Dzmitry was the main breadwinner in the family and helped his mother in the upbringing of the younger children. He was never involved in politics.

CHRONICLE OF REPRESSION

Dzmitry Daronin was arrested on 14 March 2011, in his workplace. He was detained in the Okrestina prison in Minsk. On 22 March 2011 he was charged under the article 293 of the Criminal Code (mass riots). Then he was transferred to the Minsk detention center, so called Volodarka prison. On 12 May 2011, the court in Minsk sentenced him to three and a half years of imprisonment in a maximum security penal colony. He served his sentence in the penal colony Vitba-3 near Vitebsk. After the sentence has gained legal force Doronin was fired from the plant where he worked. On 1 September 2011, he was pardoned by Aliaksandr Lukashenko.

CIMAFIEJ DRANCZUK

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

Cimafiej Dranczuk to lider niezarejestrowanego Białoruskiego Komitetu Obrony Praw Więźniów „Ponad Barierą". Urodził się 5 sierpnia 1981 r. w Zasławiu, w obwodzie mińskim. W latach 1996–1997 uczył się w Białoruskim Liceum Humanistycznym (Narodowe Liceum im. Jakuba Kołasy). W 1998 r. eksternistycznie ukończył Szkołę Średnią nr 33, a w 1999 r. został studentem Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego, skąd został relegowany za aktywną działalność polityczną.

Od 1996 do 2000 r. pracował w gazecie „Puszcza Białowieska". Jednocześnie w latach 1997–1998 pracował jako rzecznik prasowy Miejskiego Związku Zawodowego Przedsiębiorców „Społeczność" pod kierownictwem Arnolda Pieczerskiego. Od 2000 r. brał aktywny udział w działalności organizacji „Młody Front". Był redaktorem „Młodzieżowego dziennika" („Mołodiożnyj wiestnik") – niezarejestrowanego biuletynu „Młodego Frontu". W 1999 r. brał aktywny udział w organizowanych przez demokratyczną opozycję alternatywnych wyborach prezydenta Białorusi, był rzecznikiem prasowym Michaiła Czigira.

W latach 2000–2001 Dranczuk był przewodniczącym młodzieżowej organizacji „Młodzieżowa solidarność", a w latach 2001–2004 koordynował pracę opozycyjnego ruchu „Żubr".

W 2004 r. Dranczuk został aktywnym działaczem nowo utworzonego ruchu Andreja Klimowa, był jednym z organizatorów akcji „Rewolucja!" 25 marca 2005 r. Współpracował z inicjatywą obywatelską „Partnerstwo".

W 2005 roku Cimafiej Dranczuk rozpoczął naukę na Europejskim Uniwersytecie Humanistycznym (który przez białoruskie władze został zlikwidowany w Mińsku i otwarty w Wilnie) na Wydziale Prawa Międzynarodowego.

KRONIKA REPRESJI

21 lutego 2006 r. Dranczuka wraz z kolegami aresztowano za działalność inicjatywy „Partnerstwo". Wraz z nim aresztowani zostali Mikoła Astrejka, Enira Bronicka i Aleksander Szałajko. Wszyscy zostali umieszczeni w areszcie śledczym KGB, gdzie przedstawiono im zarzuty z artykułu 193, pkt 2 KK RB. 4 sierpnia 2006 r. Dranczuk został skazany na rok pozbawienia wolności. Kiedy przebywał w więzieniu, urodził mu się syn, ale mógł go zobaczyć dopiero po roku. Proces był niejawny. Na salę wpuszczono tylko uczestników procesu, najbliższą rodzinę i zagranicznych ambasadorów.

26 grudnia 2006 r. warunkowo zwolniono go z Kolonii nr 1 w Mińsku. 22 maja 2007 r., razem z byłym więźniem politycznym Dzmitrijem Kaspierowiczem i innymi działaczami społecznymi, ogłosił założenie komitetu „Ponad Barierą". 28 września 2008 r. Cimafiej Dranczuk razem z Arturem Finkiewiczem i Dzmitrijem Kaspierowiczem ogłosił założenie ruchu młodzieżowego „Młoda Białoruś".

TSIMAFEI DRANCHUK

Tsimafei Dranchuk was born on 5 August 1981 in Zaslavl, Minsk region. Tsimafei is the leader of the unregistered Belarusian movement fighting for prisoner's rights Over the Barrier.

In 1996–1997 he attended the Belarus Humanities Lyceum (later Yakub Kolas National Lyceum). In 1999 he became a student of journalist faculty of the Belarusian State University. In 2001 he was expelled from the University for his political activity.

Since 1996 till 2000 Tsimafei was engaged in the work for the Belavezhskaya Pushcha newspaper, between 1997 and 1998 he worked as the press-secretary for the Entrepreneurs' Trade Union Sadruzhnasc. Till 2000 he was among most active members the Young Front. Tsimafei was the editor of the newsletter of the Young Front Moladzevy Vesnik (Youth News). In 1999 he participated in the presidential elections organized by opposition, he served as a press-secretary for Mikalay Chigir.

In 2000–2001 he became a chairman of the youth organization Maladzezhnaja Salidarnasc (Youth Solidarity), and since 2001 till 2004 coordinated work of Zubr movement.

Since 2004 Tsimafei became the activist of Andrej Klimov's movement, he was one of organizers of the Revolution! on 25 March 2005.

In 2005 Tsimafei entered the European Humanities University in Vilnius, he studied international law.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 21 February 2006 Tsimafei Dranchuk was arrested and placed in the KGB detention center together with Enira Branickaja, Mikalay Astreika and Aliaksandr Shalajka. On 4 August 2006 Tsimafei Dranchuk was sentenced to a year of imprisonment in a minimum security colony for violation of the article 193 of the Criminal Code (acting on behalf of an unregistered organization).

On 26 December 2006 he was released on parole from the prison No 1 in Minsk.

On 22 May 2007 together with political prisoner Zmicer Kasparovich, and other public activists he have declared creation of the Over the Barrier movement.

On 28 September 2008 Tsimafei Dranchuk together with Artur Finkievich and Zmitser Kasparovich founded the Young Belarus youth movement.

DZMITRIJ DROZD

Dzmitrij Drozd urodził się 26 marca 1973 r. we wsi Drozdy, która w 1976 r. stała się częścią Mińska. W 1992 r. ukończył mińskie technikum technologiczne o specjalności fototechnika, a w 2005 r. – historię na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym (specjalność „Muzealnictwo i ochrona dziedzictwa kulturalnego i historycznego"). Pracował jako fotograf, pasjonował się nauką, badał archiwa. W 2010 r. wydano jego pracę „Właściciele ziemscy guberni mińskiej. 1861–1900". Pracował nad kolejną książką, poświęconą historii fotografii i losom fotografów XX wieku. Chociaż nie zajmował się polityką, podczas kampanii wyborczej w 2010 r. został członkiem sztabu Andreja Sannikaua.

KRONIKA REPRESJI

Za udział w „Płoszczy 2010" Drozd został skazany na 10 dni aresztu. Po uwolnieniu, został aresztowany po raz kolejny: 1 lutego 2011 r. aresztowano go na 3 dni jako podejrzanego w sprawie z artykułu 293, pkt 2 KK. Przedstawiono mu zarzut udziału w masowych zamieszkach. Był przetrzymywany w areszcie śledczym na Wołodarce. 5 maja 2011 r. skazano go na 3 lata pozbawienia wolności. Wyrok odbywał w kolonii karnej w Bobrujsku. Drozd został ułaskawiony 11 sierpnia 2011 na mocy dekretu Łukaszenki.

DZMITRY DROZD

Born on 26 March 1973 in the village of Drazdy (which became a part of Minsk in 1976). In 1992, Drozd graduated from the Minsk Technological School as a specialist in photo technique. In 2005, he graduated from the History Faculty of the Belarusian State University where he studied museum management and protection of historical and cultural heritage. He worked as a photographer, was kin on science, did research in historical archives. In 2010, was published his book *The Landowners of the Province of Minsk. 1861–1900.* He was working on another book on the history of photography and the photographers of the twentieth century. He was not engaged in politics. But in 2010 he was a member of a presidential candidate Andrej Sannikau's election team.

CHRONICLE OF REPRESSION

Served a 10 day arrest for participation in the 19 December 2010 rally. On 1 February 2011, he was detained again and held in the pre-trial prison in Volodarski Street as an accused under the article 293, part 2 of the Criminal Code (mass riots). On 5 May 2011 he was sentenced to three years of imprisonment.

Drozd was released on amnesty on 11 August 2011.

ANDREJ DRYHAJLA

Andrej Dryhajla to obywatel Ukrainy. Uczył się w technikum handlowym. 26 kwietnia 1996 r. brał udział w „Czarnobylskim Szlaku" w Mińsku.

KRONIKA REPRESJI

Andrej Dryhajla został aresztowany podczas pacyfikacji przez białoruskie władze „Czarnobylskiego Szlaku 96". Podczas akcji wielokrotnie dochodziło do starć między uczestnikami demonstracji a funkcjonariuszami milicji. Do rozprawy był przetrzymywany w areszcie na Wołodarce. Pod koniec sierpnia 1996 r. sędzia Grigorij Korzyckij skazał Dryhajla na 1,5 roku pozbawienia wolności w kolonii karnej. Uwolniono go na mocy amnestii 24 grudnia 1996 r. Wielką rolę odegrała tutaj ukraińska dyplomacja. Nie zdążono nawet przewieźć Dryhajla z aresztu do kolonii – wieczorem, przed katolickim Bożym Narodzeniem, wraz z ukraińskim deputowanym Iljasewiczem i czwórką innych ukraińskich więźniów politycznych Dryhajla opuścił Białoruś.

ANDREJ DRYHAILA

Andrej is a citizen of Ukraine, participant of the Chernobyl Path in 1996, an annual demonstration that takes place in commemoration of the Chernobyl nuclear accident. Member of the UNA-UNSO (Ukrainian National Assembly – Ukrainian National Self Defence).

CHRONICLE OF REPRESSION

Andrej Dryhaila was arrested in 1996 during the pacification of the Chernobyl Path demonstration by the Belarusian authorities. During the action demonstrators clashed with militia. Until the hearing he was held in the Volodarka prison in Minsk. At the end of August 1996 judge Grigori Korzycky sentenced Andrej to one and a half years of imprisonment in a penal colony. He was released under an amnesty on 24 December 1996 thanks to the effort of the Ukrainian diplomacy. He and four other Ukrainian political prisoners immediately left Belarus.

ARTIOM DUBSKI

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Artiom Dubski to działacz „Młodego Frontu" z miejscowości Osipowicze. W styczniu 2008 r. został aresztowany na 15 dni za udział w akcji przedsiębiorców, która 10 stycznia odbyła się w centrum Mińska.

KRONIKA REPRESJI

Przedstawiono mu zarzuty z artykułu 342, pkt 1 KK RB – „Organizacja lub aktywny udział w grupowych działaniach w poważny sposób naruszających porządek społeczny".

22 kwietnia sędzia Centralnego Sądu Rejonowego w Mińsku, Jeliena Ilina, uznała Artioma Dubskiego winnym zarzucanego mu czynu i wydała wyrok 2 lat pozbawienia wolności bez skierowania go do zakładu poprawczego. W październiku 2008 r. Artiom Dubski wyjechał na Ukrainę, gdyż pojawiło się zagrożenie wszczęcia przeciwko niemu nowej sprawy karnej. Otrzymał wówczas 3 ostrzeżenia w sprawie naruszenia reżimu odbywania kary.

Jednak po 4 miesiącach Dubski wrócił do ojczyzny, by wziąć udział w ulicznej akcji z okazji dnia Świętego Walentego. 13 lutego zatrzymano go w pociągu do Homla, a stamtąd został przeniesiony do aresztu śledczego. W międzyczasie została wszczęta przeciwko niemu sprawa karna z artykułu 216, pkt 1 KK RB – „Uszkodzenie mienia" za to, że rzekomo korzystał z cudzej karty SIM i wyrządził szkodę firmie Velcom. W czasie procesu, 3 marca, odbyło się pojednanie stron, sprawa zakończyła się dla Dubskiego karą grzywny. Mimo tych okoliczności, działacz pozostał w areszcie – przedstawiono mu nowe zarzuty z artykułu 415 KK RB – „Uchylanie się od odbywania kary w postaci ograniczenia wolności".

Późnym wieczorem 15 kwietnia Artiom Dubski został zwolniony z aresztu śledczego w Bobrujsku, otrzymał jednak zakaz opuszczania miejsca zamieszkania.

7 lipca 2009 r. sąd w Osipowiczach skazał działacza młodzieżowego, Artioma Dubskiego, na rok pozbawienia wolności w kolonii karnej. Zaraz po ogłoszeniu wyroku Dubski został umieszczony w areszcie śledczym. Karę odbywał w Kolonii Karnej nr 19 w Mohylewie. 25 maja 2010 r. wyszedł na wolność. Po „Płoszczy 2010", 21 grudnia, Artiom Dubski został zatrzymany w Mińsku. W ten sposób starano się nie dopuścić do tego, by działacz wziął udział w akcji solidarności z zatrzymanymi 19 grudnia podczas pacyfikacji demonstracji na Placu Niepodległości.

ARCIOM DUBSKI

Arciom Dubski is the Young Front activist from Osipovichi. One of the defendants in the Case of Fourteen. In 2008 he was arrested for 15 days for taking part in the protest of entrepreneurs, held in the center of Minsk on 10 January.

CHRONICLE OF REPRESSION

He was charged under the art. 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order).

On 22 April the judge Jelena Ilina of the Central District Court of Minsk found Arciom guilty of the alleged offense and sentenced him to two years of freedom restriction. In October 2008, Arciom Dubski went to Ukraine, because there was a threat that the authorities would open a new criminal case against him. As Dubski received three warnings concerning the infringement of penalty regime.

However, after four months Dubski returned to Belarus to take part in a street action on the occasion of Valentine's Day. On 13 February 2009 he was detained in a train to Homel, and was transferred to the detention center. A criminal case was initiated against him under the article 216, part 1of the Criminal Code of the Republic of Belarus (property damage). On 3 March Dubski was sentenced to a fine. But the activist remained in custody and was presented with new charges under the article 415 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (violation of the conditions of a freedom restriction).

On 15 April Arciom Dubski was released from the detention center in Bobruisk, but was banned from leaving the place of residence.

On 7 July 2009, the court in Osipovichi sentenced Arciom Dubski to one year imprisonment in a penal colony. Immediately after the verdict was announced, Dubski was placed in custody. He served the sentence in penal colony No. 19 in Mahilou. He was released on 25 May 2010. After 19 December 2010 rally, Dubski was detained in Minsk. In this way, the authorities wanted to prevent Dubski from taking part in the campaign of solidarity with detainees.

MIKOŁA DZIADOK

FOT. MIKALAY DZIADOK

Mikoła Dziadok urodził się 23 sierpnia 1988 r. w mieście Bragine na Homelszczyźnie. Ukończył prawo w college'u Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego. Pracował w firmie windykacyjnej. W chwili zatrzymania był studentem drugiego roku politologii i badań europejskich na Europejskim Uniwersytecie Humanistycznym w trybie zaocznym. Po zatrzymaniu we wrześniu 2010 r. Mykołę Dziadoka trzymano 3 dni w areszcie, po czym kolejny raz zatrzymano, oskarżając go o inne czyny – chuligaństwo, a nawet kradzież. Oficjalne oskarżenie przedstawiono mu dopiero w październiku.

KRONIKA REPRESJI

Mikoła Dziadok został zatrzymany 3 września 2010 r. pod zarzutem ataku na ambasadę Rosji w nocy z 30 na 31 sierpnia 2010 r. Aresztowano go na 3 dni, a nie zebrawszy odpowiedniej ilości dowodów, które potwierdziły by udział Dziadoka w tej sprawie, wydłużono mu czas pobytu w areszcie, oskarżając o inne czyny (napaść na Dom Związków Zawodowych). Tutaj też nie znaleziono podstaw dla takiego oskarżenia, więc po raz trzeci zatrzymano go jako podejrzanego w sprawie o „napad na oddział Bielarusbanku".

Po tym, jak wykorzystane zostały już wszystkie możliwości przedstawienia mu różnych powodów zatrzymania, władze zaczęły przypisywać Dziadokowi inne czyny niezgodne z prawem, w szczególności kradzież i chuligaństwo.

24 stycznia 2010 roku, po odbyciu 20-dniowego aresztu, Mikoła Dziadok został oskarżony o udział w akcji przed budynkiem Sztabu Generalnego Białorusi, a 1 października oficjalnie przedstawiono mu oskarżenie z artykułu 339, pkt 2 – „Chuligaństwo".

27 maja 2011 r. w Zawodskim Sądzie Rejonowym w Mińsku sędzia Żanna Hwojnickaja wydała wyrok – Dziadok został skazany na 4,5 roku pozbawienia wolności (jest to tzw. „sprawa anarchistów"). Do tego czasu Dziadok ponad 8 miesięcy przebywał w areszcie.

Obecnie Dziadok odbywa karę w Kolonii nr 17 w Mohylewie.

Pod koniec maja 2012 r. decyzją naczelnika Kolonii nr 7 w Szkłowie Dziadok został przeniesiony na pół roku do izolatki. Niejednokrotnie zmuszano go do podpisania prośby o ułaskawienie. Pozbawiono go możliwości dłuższego widzenia z matką i żoną, wbrew zgodzie na te widzenia wydanej w czerwcu. Podczas pobytu w koloniach w Szkłowie i Bobrujsku Mikoła Dziadok otrzymał ponad 10 nagan z rozmaitych wymyślonych powodów. Władze chciały mu w ten sposób nadać status „więźnia złośliwie naruszającego reżim kolonii", by nie podlegał amnestii.

MIKALAY DZIADOK

Mikalay Dziadok was born on 23 August 1988 in Bragin. He graduated from the Law Faculty at the Belarusian State University. He worked at a vindication agency. At the time of arrest he was a sophomore of Political Science and European Research Studies at the European Humanities University. After the arrest in September 2010, Mikalay Dziadok was kept three days in custody, and later was accused of additional charges: hooliganism and theft. The formal accusations were presented to him in October.

CHRONICLE OF REPRESSION

Mikalay Dziadok was arrested on 3 September 2010 on charges of the attack on the embassy of Russia in the night of 30 and 31 of August 2010. He was placed for three days in custody. The authorities did not gather enough evidence to confirm the participation of Mikalay in the attack. Therefore, he was accused of another offence, that is, the attack on the Trade Union Federation building.

On 24 January 2010, after serving 20 days in custody, Mikalay Dziadok was additionally accused of involvement in the participation in the anti-militarist manifestation near the offices of the General Staff of Belarus. On 1 October he was accused under the article 339, part 2 (hooliganism). On 27 May 2011 he was found guilty by judge Zhanna Hvojnickaja of the charges and sentenced to four and a half years of standard regime penal colony for hooliganism. Until then Dziadok spent more than eight months in custody.

Currently Dziadok is serving sentence in Mahilou prison No. 17.

In May 2012 Mikalay Dziadok was placed for 6 months in solitary confinement. Dziadok was often forced to sign a request for clemency. During his stay in the colonies in Shklov and Bobruisk, Mikalay Dziadok received more than 10 reprimands from the prison administrations. The authorities wanted to give him the status of a prisoner persistently violating prison rules and in this way deprive him of the right to amnesty.

ANDREJ DZMITRYJEU

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

Andrej Dzmitryjeu urodził się 12 maja 1981 r. w Mińsku. Uczył się na Europejskim Uniwersytecie Humanistycznym, na wydziale filozofii. W latach 2000–2001 służył w wojsku. Od 2001 r. jest członkiem Zjednoczonej Partii Obywatelskiej.

Począwszy od 1999 roku, brał udział we wszystkich kampaniach wyborczych, zaczynając jako wolontariusz i dochodząc do stanowiska szefa sztabu wyborczego.

W latach 2005–2009 prowadził własny biznes, był dyrektorem firmy konsultingowej. Sam zdecydował o jej zamknięciu, by uniknąć niepotrzebnych starć z władzą (wtedy już planował pracę w sztabie wyborczym Uladzimira Niaklajeua).

KRONIKA REPRESJI

Za działalność polityczną był wielokrotnie zatrzymywany przez milicję. W 2007 r. aresztowano go. 18 maja 2010 r. wraz z innymi aktywistami został zatrzymany w czasie kampanii obywatelskiej „Mów prawdę" w chwili, gdy władza starała się ją rozproszyć.

W czasie wyborów w 2010 r. kierował sztabem wyborczym kandydata na prezydenta, Uladzimira Niaklajeua. Został zatrzymany w nocy z 19 na 20 grudnia 2010 r. po masowej akcji protestów w centrum Mińska. Został oskarżony na podstawie artykułu 293 KK – „Masowe zamieszki". 3 maja 2011 r. został zwolniony za kaucją z aresztu śledczego KGB. 30 marca 2011 jego oskarżenie zostało sformułowane na podstawie pkt 1 art. 342 KK – „Organizacja lub udział w działalności naruszającej porządek publiczny". 20 maja 2011 r. powiatowy sąd w Mińsku, okręg Frunze, skazał Dzmitryjeua na karę 2 lat pozbawienia wolności w zawieszeniu.

ANDREJ DZMITRYEU

Born on 12 May 1981 in Minsk, studied at the Faculty of Philosophy of the European Humanities University. Served in the army in between 2000 and 2001. A member of the United Civil Party since 2001. Has taken part in the electoral campaigns since 1999. In the course of time he advanced from a volunteer to the head of an electoral headquarters. In years 2005–2009, he owned a business, but decided to close it down to avoid any trouble with the authorities, as he intended to participate in the presidential electoral campaign.

CHRONICLE OF REPRESSION

Andrej Dzmitryeu was detained by the militia for his political activities. In 2007, he served administrative arrest. On 18 May 2010, he was detained together with other activists of the Tell the Truth! civil campaign which the authorities tried to dissolve.

During the 2010 presidential campaign, he headed the electoral team of the presidential candidate Uladzimir Niklajeu. He was detained on the night of 19 December 2010, after the action of protest on the Independence Square in Minsk, and placed in the KGB detention center. He was charged under the art. 293 of the Criminal Code (mass riot). On 3 January, he was released under a written recognizance not to leave Minsk. On 30 March 2011 the charges against him were changed to the art. 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order). On 20 May, the Minsk Frunzenski District Court sentenced Andrej Dzmitryeu to two years of suspended sentence.

FOT. SIARHIEJ HUDZILIN

ALEH FEDARKIEWICZ

Aleh Fedarkiewicz urodził się w 1961 roku. Ma wykształcenie średnie, jest budowlańcem. Pracował w jednym z przedsiębiorstw budowlanych w swoim rodzinnym mieście. W latach 90. był przez pewien czas członkiem Białoruskiego Frontu Ludowego.

KRONIKA REPRESJI

Brał udział w akcjach protestu w Mińsku 19 grudnia 2010 r. Podczas brutalnej pacyfikacji pokojowej demonstracji został zatrzymany i umieszczony w Areszcie Śledczym nr 1 w Mińsku przy ulicy Wołodarskiej. Oskarżono go o udział w masowych zamieszkach. 12 maja 2011 r. sąd w Mińsku skazał go na 3,5 roku pozbawienia wolności w kolonii karnej o zaostrzonym rygorze. Karę odbywał w Kolonii Karnej nr 19 w Mohylewie. 14 września 2011 r. został uwolniony na mocy amnestii.

ALEH FEDARKEVICH

Aleh Fedarkevich was born in 1961. He is a construction worker. In the 90's for a time he was a member of the Belarusian Popular Front.

CHRONICLE OF REPRESSION

He participated in the actions of protest in Minsk on 19 December 2010. He was arrested during the brutal suppression of peaceful demonstration and placed in a detention center No. 1 in Minsk, so called Volodarka prison. He was accused of participating in mass riots. On 12 May 2011, the court in Minsk sentenced him to three and a half years of imprisonment in a maximum security penal colony. He served his sentence in the penal colony No. 19 in Mahilou. He was released on amnesty on 14 September 2011.

ALEKSANDER FIEDUTA

Białoruski komentator polityczny, analityk, publicysta i krytyk literacki urodził się 3 listopada 1964 r. w Grodnie.

Ukończył studia na Wydziale Filologii Rosyjskiej Uniwersytetu Państwowego im. Janki Kupały w Grodnie (1986). W latach 1986–1991 pracował jako nauczyciel języka rosyjskiego i literatury rosyjskiej w Szkole nr 20 w Grodnie. W 1991 r. zdecydował się pracować w Komsomole, był sekretarzem Komitetu Centralnego Komunistycznej Ligi Młodych Leninowskich Studentów, pierwszym sekretarzem Białoruskiego Związku Młodzieży. Był członkiem KPZR (1991), Republikańskiej Partii Pracy i Sprawiedliwości (1993), Białoruskiego Stowarzyszenia „Jabloko" (1997), a od 2000 r. członkiem jego Rady Politycznej. Lubi literaturę, teatr, kino. Jest żonaty.

Był bardzo aktywny w czasie prezydenckiej kampanii wyborczej Aleksandra Łukaszenki (1994). Po jego zwycięstwie w wyborach został mianowany (lipiec 1994) szefem wydziału społecznego, politycznego, informacyjnego administracji prezydenta. W grudniu 1994 r. wziął na siebie odpowiedzialność za pojawienie się w gazetach „białych plam", które ukazywały cenzurę polityczną na Białorusi.

Pracował w redakcjach głównych gazet opozycji: od marca 1995 r. – w „Belaruskaja delowaja gazeta" i „Imja", od 2000 r. – w gazecie „Narodowa Wola". Od czerwca 1998 r. był korespondentem gazety „Moskowskie nowosti" na Białorusi. Jeden z wybitnych białoruskich obserwatorów politycznych i analityków.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Od 1999 jest prezesem organizacji pozarządowej „Technologie społeczne".

KRONIKA REPRESJI

Podczas wyborów prezydenckich w 2010 r. pracował w sztabie wyborczym kandydata na prezydenta Uladzimira Niaklajeua. 20 grudnia 2010 r. został aresztowany w swoim mieszkaniu i umieszczony w więzieniu KGB. Pod koniec grudnia oskarżono go o udział w masowych zamieszkach. Podstawą tego oskarżenia był art. 293 KK.

8 kwietnia 2011 r. został zwolniony za kaucją, a 20 maja skazany na karę dwóch lat pozbawienia wolności w zawieszeniu.

ALIAKSANDR FIEDUTA

Born on 3 November 1964 in Grodno. Belarusian author, literary critic and member of the Belarus PEN.

He graduated from the Faculty of Philology of the Russian State University in Grodno (1986). In 1986–1991 he worked as a teacher of Russian language and Russian literature at school No. 20 in Grodno. In 1991, he decided to work in the Komsomol, he served as a secretary of the Central Committee of the Communist Youth League of Leninist students and the first secretary of the Belarusian Union of Youth. He was a member of the CPSU (1991), the Republican Party of Labour and Justice (1993). A member of the Belarusian Association Yabloko (1997), member of the Political Council (since 2000). He likes literature, theatre, cinema. He is married.

In 1994, Fieduta was an activist of Aliaksandr Lukashenko's campaign team, later appointed head of the Public and Political Information Department of the Presidential Administration. In December 1994, he took on the responsibility for the appearance in newspapers "white spots", which revealed political censorship in Belarus. He was dismissed from his post. In 1995, Aliaksandr joined the opposition. He collaborated with a number of independent newspapers: Belorusskaya Delovaya Gazeta, Moskovskiye Novosti, Imya, Narodnaya Volya.

CHRONICLE OF REPRESSION

During the 2010 presidential election, Fieduta was a member of Uladzimir Niklajeu's electoral team. Detained on 20 December and placed in the KGB prison. In December, he was charged with participation in the 19 December 2010 protest and faced imprisonment for up to 15 years (the art. 293 of the Criminal Code – mass riot). Released on recognizance on 8 April. On 20 May, the Minsk Frunzenski District Court sentenced Aliaksandr Fieduta to two years of suspended sentence.

ARTUR FINKIEWICZ

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Artur Finkiewicz urodził się 8 lutego 1985 r. w Mińsku. Ukończył mińską Państwową Szkołę Techniczną nr 38, rozpoczął studia w Instytucie Parlamentaryzmu i Przedsiębiorczości. Uczył się tam tylko 2 lata, dlatego że nie udało mu się w terminie zdać sesji, gdyż odbywał areszt administracyjny na Okrestinie. Przed aresztowaniem marzył o tym, by studiować filologię białoruską na uniwersytecie w Wilnie. Od 2001 r. działał w „Młodym Froncie", w latach 2002–2004 kierował regionalną filią tej organizacji. Z powodu różnicy zdań z szefostwem organizacji porzucił „Młody Front" i został liderem organizacji „Młoda Białoruś".

KRONIKA REPRESJI

8 grudnia 2005 r., dzień przez wyborami prezydenckimi, Artur Finkiewicz został aresztowany za graffiti o treści politycznej. Do procesu był przetrzymywany na Wołodarce.

10 maja 2006 r. sąd w Mińsku skazał Artura Finkiewicza na 2 lata ograniczenia wolności. Wyrok odbywał w mohylewskiej komendanturze nr 43.

26 października 2007 r. przeciwko Finkiewiczowi wszczęto nową sprawę karną z artykułu 415 KK – „Uchylanie się od odbywania kary w postaci ograniczenia wolności". Przeniesiono go do zamkniętego więzienia nr 4 w Mohylewie. Finkiewiczowi zarzucano systematyczne naruszanie porządku odbywania kary, administracja komendantury dała mu 5 nagan. Finkiewicz skarżył się na presję i groźby ze strony administracji. 21 grudnia sąd w Mohylewie uznał Finkiewicza winnym, sędzia Natalia Kraszkina skazała go na rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności w kolonii karnej.

5 lutego 2008 r. kolegium mohylewksiego sądu podjęło decyzję o jego uwolnieniu.

ARTUR FINKIEVICH

Artur Finkievich was born on 8 February 1985 in Minsk. He graduated from the Minsk high-school No. 38, and began his studies at the Institute of Parliamentarism and Entrepreneurship. He studied there for 2 years. He failed to pass his exams due to arrest. Since 2001, he was a member of the Young Front. In 2002–2004 he served as a head of the regional branch of the organization. Due to a disagreement with the management of the organization he left the Young Front and became the leader of the Young Belarus organization.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 8 December 2005, the day before the presidential elections, Artur Finkievich was arrested for painting political graffiti. Until the trial he was being held in the Volodarka prison.

The court of the Pershamaiski district of Minsk found him guilty of the violation of the article 339, part 2 of the Criminal Code (hooliganism) and on 10 May 2006 sentenced him to two years of freedom restriction.

On 26 October 2007 the authorities opened a new criminal case against Artur. He was charged under the article 415 of the Criminal Code (violation of the conditions of a freedom restriction). On 21 December 2007 he was sentenced to one and a half years in a penal colony in Mahilou, the sentence was delivered by judge Natalia Krashkina. Artur Finkievich was released on 5 February 2008.

ALEKSANDER FRANCKIEWICZ

Aleksander Franckiewicz urodził się 6 maja 1990 r. w Nowopołocku na Witebszczyźnie. Po ukończeniu liceum pracował jako programista. Później wyjechał do Mińska, gdzie rozpoczął pracę. Interesował się historią partii politycznych. W swoim mieście przyłączył się do ruchu antyfaszystowskiego. W stolicy poznał się z anarchistami, ich poglądy stały się dla niego bliskie i zaczął im pomagać.

KRONIKA REPRESJI

20 września 2010 r. Aleksandrowi Franckiewiczowi przedstawiono zarzuty z artykułu 339, pkt 2 KK. Oskarżono go o to, że nagrywał wideo z ataku na budynek milicji w Soligorsku. 14 lutego przedstawiono mu nowe zarzuty i oskarżono o atak na siedzibę związków zawodowych oraz napad w Soligorsku (art. 218, pkt 3 oraz 339, pkt 2 KK). Szkoda została wyceniona na 1 mln 900 tyś. rubli białoruskich.

Był przetrzymywany w areszcie śledczym na Wołodarce. Mimo jego problemów ze zdrowiem – ma jedną nerkę – nie został zwolniony przed procesem, nie zmieniono mu środka zapobiegawczego. Warto zauważyć, że podczas śledztwa jego adwokat, Paweł Sapiełka, został pozbawiony licencji za to, że aktywnie bronił więźniów politycznych po 19 grudnia 2010 r.

24 maja 2011 r. Aleksander Franckiewicz został skazany na 3 lata pozbawienia wolności w kolonii o zaostrzonym rygorze. Wyrok odbywał w Kolonii nr 22 w Iwacewiczach (obwód brzeski).

Wolność odzyskał 3 września 2013 r.

ALIAKSANDR FRANTSKIEVICH

Born on 6 May 1990 in Novopolotsk. After graduating high school he worked as an IT programmer. Later he moved to Minsk, where he began to work. He was interested in the history of political parties. In his hometown he joined the anti-fascist movement. In Minsk he became friends with anarchists, with whom he shared views.

FOT. SIARHIEJ HUDZILIN

CHRONICLE OF REPRESSION

On 20 September 2010 Aliaksandr Frantskievich was charged under the article 339, part 2 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (hooliganism). He was accused of videotaping the attack on the militia building in Salihorsk. On 14 February he was additionally accused of the attack on the trade unions building and an assault in Salihorsk (the article 218, part 3 and the article 339, part 2 of the Criminal Code). Damage was estimated at 1 million 900 thousand BYR.

In anticipation for the trial Frantskievich was kept in the Volodarka prison in Minsk. During the investigation, Frantskievich's lawyer Pavel Sapelka was disbarred by the Minsk City Bar for defending political prisoners and convicted for participating in the peaceful demonstration of 19 December 2010.

Despite he has health problems (has only one kidney) Aliaksandr was kept in pre-trial facility since September 2010. Aliaksandr Frantskievich, served his term in the Ivatsevichy penal colony No. 22. He was released on 3 September 2013.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

IWAN GAPONOW

Iwan Gaponow urodził się 27 kwietnia 1988 r. w Soczi. Będąc obywatelem Rosji, miał pozwolenie na pobyt na Białorusi, mieszkał tam od 1995 roku. Ukończył szkołę na Białorusi, dobrze zna język białoruski. Matka Gaponowa, Sabira Atakiszijewa, pochodzi z Kirgistanu, a ojciec jest Rosjaninem. Gaponow studiował na uniwersytecie w Odessie. Pasjonuje się literaturą, próbował własnych sił w tworzeniu utworów literackich. Przed zatrzymaniem pracował w pracowni ceramicznej w klasztorze św. Elżbiety (Свято-Елизаветинский монастырь) na obrzeżach Mińska. Współpracownicy Gaponowa z pracowni ceramiki oraz siostry zakonne podczas procesu bardzo wspierali jego rodzinę.

KRONIKA REPRESJI

Zatrzymano go 19 grudnia 2010 r. za udział w akcji protestu i skazano go na 10 dni aresztu. Gaponow został uwolniony 29 grudnia wraz z innymi obywatelami Rosji. Jednak po godzinie od powrotu do domu został aresztowany ponownie – tym razem jako oskarżony w sprawie karnej. 5 stycznia 2011 r. przedstawiono mu zarzuty udziału w masowych zamieszkach. Przetrzymywano go w Areszcie Śledczym nr 1 na Wołodarce. 10 marca 2011 r. Moskiewski Sąd Rejonowy Mińska skazał Iwana (wraz z innym obywatelem Rosji, Artiomem Breusem) na karę grzywny w wysokości 300 płac minimalnych (10,5 miliona białoruskich rubli, prawie 3 tysiące dolarów).

IVAN HAPONAU

Born on 27 April 1988. Russian citizen, has a Belarusian residence permit, residing in Belarus since 1995. His mother Sabira Atakishiyeva was born in Kyrgyzstan, his father is of Russian origin. Ivan finished school in Belarus and speaks Belarusian fluently. Ivan studied on the Odessa University.

CHRONICLE OF REPRESSION

Ivan Haponau participated in the 19 December protest rally and was sentenced to 10 days of arrest. Released on 29 December together with other Russian nationals. However, an hour later he was detained in the criminal case. On 5 January, he was charged under the art. 293 of the Criminal Code (mass riot) and kept in custody in the pre-trial prison in Volodarski Street. On 10 March he was sentenced by the Moscou District Court of Minsk to a fine of 300 minimal wages (10.5 million BYR).

ANDREJ GILIEWICZ

Andrej Giliewicz urodził się w 1980 roku. Po ukończeniu szkoły średniej rozpoczął studia na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym Informatyki i Radioelektroniki. 28 lutego 1998 r. Andrej Giliewicz wraz ze swoimi przyjaciółmi, Alesiem Muchinem i Pawłem Muraszką, wracając z koncertu białoruskiej grupy rockowej „NRM”, napisali na murach domów i płotach przy ulicy Orłowskiej hasło „Żywie Biełarus” (Niech żyje Białoruś), „Wolność dla więźniów politycznych” oraz hasło dotyczące białoruskiego prezydenta – „Łuku na muku” (Łukę «Łukaszenkę» na mąkę). Obok haseł narysowali narodowe biało-czerwono-białe flagi.

KRONIKA REPRESJI

Wszystkich trzech studentów zatrzymał milicyjny patrol zaraz po wykonaniu graffiti i doprowadził na posterunek milicji, gdzie do rana odbywały się przesłuchania. Wszczęto sprawę karną z trzech artykułów KK RB: 201, pkt 2 – „Złośliwe chuligaństwo”, 96 – „Uszkodzenie mienia” i 205 – „Wciągnięcie osób niepełnoletnich do działań przestępczych” (Paweł Muraszka miał wtedy 17 lat, Andrej Giliewicz i Aleś Muchin – po 18).

8 maja 1998 r. sąd w Mińsku rozpatrzył sprawę i uznał całą trójkę winną zarzucanych im czynów. Andrej Giliewicz został skazany na rok pozbawienia wolności w zawieszeniu. Jeszcze podczas śledztwa, 23 marca 1998 r., Giliewicz został relegowany z uniwersytetu. Oficjalną przyczyną było „naruszenie norm zachowania w miejscach publicznych”.

ANDREJ GILEVICH

Andrej was born in 1980. He was a student at the Minsk Information and Radio-Technical Institute and a member of the Young Front.

CHRONICLE OF REPRESSION

Andrej Gilevich was charged together with his friends Ales Muchin and Pavel Murashka. On 28 February 1998 militia arrested the three youngsters for spray-painting *Zyvie Belarus* and other slogans, including phrases of a political nature, along with painting a picture of a white-red-white flag. Criminal proceedings were instituted under three articles of the Criminal Code of the Republic of Belarus: the article 201, part 1 (malicious hooliganism), the article 96 (damage to property) and the article 205 (involvement of minors in criminal activity). Pavel Murashka was at the time 17 years old, Andrej Gilevich and Ales Muchin 18 years old.

On 23 March Gilevich was expelled from the University, before the trial had even begun.

On 8 May 1998 Andrej was found guilty and sentenced to one year of imprisonment in suspension.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

OLEG GNIEDCZYK

Oleg Gniedczyk urodził się 22 listopada 1986 r. Był działaczem „Młodego Frontu". W związku z aktywną działalnością w tej organizacji był w latach 2003–2005 kilkakrotnie zatrzymywany przez funkcjonariuszy milicji i skazywany na areszty administracyjne. Podczas wyborów prezydenckich 2010 roku pracował w sztabie kandydata na prezydenta Białorusi, Uladzimira Niaklajeua.

KRONIKA REPRESJI

W lipcu 2003 roku, gdy Oleg Gniedczyk był jeszcze niepełnoletni, zatrzymano go za rozpowszechnianie materiałów informacyjnych „Młodego Frontu" w Mińsku, został pobity, i od 2:00 do 19:00 był przetrzymywany na posterunku milicji. W związku z tym zdarzeniem, rodzice Gniedczyka zwrócili się do prokuratury z żądaniem ukarania winnych milicjantów.

W 2006 r. skazano go na 12 dni aresztu za udział w powyborczej akcji w miasteczku namiotowym na Placu Październikowym w Mińsku.

6 stycznia 2011 r. Gniedczyk został zatrzymany jako podejrzany o udział w masowych zamieszkach. Do 9 stycznia (3 dni) przebywał w areszcie, po czym wypuszczono go z zakazem opuszczania miejsca zamieszkania.

25 marca Gniedczykowi zmieniono środek zapobiegawczy po tym, jak przedstawiono mu oficjalne zarzuty udziału w masowych zamieszkach. Do rozprawy przebywał w areszcie śledczym na Wołodarce. 14 maja 2011 r. miński sąd skazał go na 3,5 roku kolonii o zaostrzonym rygorze. Wyrok odbywał w Kolonii nr 17 we wsi Mołodieżnyj rejonu szkłowskiego, w obwodzie mohylewskim. Gniedczyk spędził tam 3 dni w karcerze, rzekomo za to, że się nie ogolił. Z jego relacji wynika, że po tym, jak w lipcu 2011 r. szkłowską kolonię odwiedził prezydent, administracja kolonii zaczęła zaczepiać go i organizować prowokacje.

Ułaskawiono go 2 września 2011 r. na mocy dekretu Łukaszenki.

ALEH HNYEDCHYK

Born on 22 November 1986. In years 2003–2005, he was repeatedly arrested and convicted for his activities as a member of the Young Front youth movement. During the 2010 presidential election, he was a member of election campaign team of Uladzimir Niklajeu.

CHRONICLE OF REPRESSION

In July 2003, when Aleh Hnyedchyk was still a minor he was detained for distribution of the Young Front leaflets in Minsk. He was beaten by militia officers.

In 2006, Aleh was sentenced to 12 days of arrest for involvement in the post-election protest in Minsk.

Detained on 6 January 2011 for taking part in 19 December 2010 rally. Released on 9 January. On 25 March, officially charged under the art. 293 of the Criminal Code (mass riot). Was kept in custody in the pre-trial prison in Volodarski Street. On 14 May he was sentenced to three and a half years of imprisonment. He served sentence in the penal colony No. 17 in the village Molodiezno, in Shklov region. Hnyedchyk spent three days in solitary confinement, allegedly for having not shaved. According to him after the President visited the colony in July 2011, the colony administration began to repress him and organize provocations. He was released on amnesty on 2 September 2011.

WIACZESŁAW GOCZ

Obywatel Ukrainy, Wiaczesław Gocz, oskarżony został w sprawie UNA-UNSO (Ukraińskie Zgromadzenie Narodowe – Ukraińska Samoobrona Narodowa).

KRONIKA REPRESJI

Aresztowano go 26 kwietnia 1996 r. w Mińsku, podczas pacyfikacji akcji „Czarnobylski Szlak". Przetrzymywano go w areszcie na Wołodarce. Pod koniec sierpnia 1996 r. został skazany na rok kolonii karnej. Wyrok wydał sędzia Grigorij Kozorickij, prokuratorem był Siergiej Teleżewicz.

Ani Gocz, ani czterech innych obywateli Ukrainy nie dotarło do kolonii karnej – w grudniu 1996 roku, przed katolickim Bożym Narodzeniem objęła ich amnestia. Uwolnionych Ukraińców do ojczyzny sprowadził deputowany Rady Najwyższej. W więzieniu pozostało (do 1997 roku) jeszcze dwóch obywateli Ukrainy: Andrej Szeptycki i Siergiej Potapow.

VYACHESLAV GOCZ

Vyacheslav is a citizen of Ukraine, participant of the Chernobyl Path in 1996, an annual demonstration that takes place in commemoration of the Chernobyl nuclear accident. Member of the UNA-UNSO (Ukrainian National Assembly – Ukrainian National Self Defence).

CHRONICLE OF REPRESSION

Vyacheslav was arrested during the pacification of the Chernobyl Path-96 demonstration by the Belarusian authorities. During the action demonstrators clashed with militia. Until the hearing he was held in custody of the Volodarka prison, in Minsk. At the end of August 1996 judge Grigori Korzycki sentenced Vyacheslav to one year of imprisonment in a penal colony. He was released on amnesty on 24 December 1996 thanks to the effort of the Ukrainian diplomacy. He and four other Ukrainian political prisoners immediately left Belarus.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

BORYS GORIECKI

Białoruski niezależny dziennikarz i działacz społeczny, Borys Goriecki, urodził się 13 września 1987 r. w Mińsku. Ukończył Szkołę Średnią nr 121. Studiował na Politechnice na Wydziale Mikroelektroniki. Za udział w akcji protestu przed wyborami 2006 r. został relegowany z uczelni. Później studiował na Uniwersytecie w Białymstoku (UwB) na Wydziale Informatyki (2006 r.) i na Wileńskim Uniwersytecie Pedagogicznym (2007 r.).

Od 2000 r. był członkiem Partyzanckiej Rejonowej Rady Młodzieżowego Ruchu „Młody Front", od lutego 2002 r. – członkiem rady „Młodego Frontu" i sekretarzem organizacji „Białoruś – do Europy!", od 2004 r. – sekretarzem rady „Młodego Frontu" oraz przewodniczącym oddziału techniczno-administracyjnego. Od stycznia 2005 r. pełnił obowiązki rzecznika prasowego „Młodego Frontu" i przewodniczącego działu informacji. Aktywnie uczestniczył w wyborach w 2006 r. – był członkiem sztabu Aleksandra Milinkiewicza. Od lutego 2007 r. był koordynatorem „Show Belarushchyny". Od września 2007 r. jest dziennikarzem białostockiego Radia Racja.

Wielokrotnie był zatrzymywany za organizację akcji i mityngów oraz udział w nich. Kilka razy skazano go na areszt administracyjny.

KRONIKA REPRESJI

Po kampanii wyborczej w 2006 r. przeciwko Borysowi Gorieckiemu i innym liderom „Młodego Frontu" – Dzmitrijowi Daszkiewiczowi, Siergiejowi Lisiczence i Olegowi Korbanowi – wszczęto sprawę karną z artykułu 193.1 – „Działalność w imieniu organizacji niezarejestrowanej przez Ministerstwo Sprawiedliwości". Do sądu jednak przekazano jedynie sprawę Dzmitrija Daszkiewicza. Latem 2006 r. Goriecki wziął udział w programie stypendialnym im. Konstantego Kalinowskiego. Początkowo studiował w Białymstoku, ale po kilku miesiącach zrezygnował z nauki i wyjechał na Białoruś. W marcu 2007 r. Goriecki ponownie został oskarżony o udział w działalności niezarejestrowanej organizacji „Młody Front". 29 maja 2008 r. skazano go na karę grzywny w wysokości 30 płac minimalnych z artykułu 193.1 KK RB.

BORYS GORIECKIJ

Borys Gorieckij is a Belarusian independent journalist and social activist. Born on 13 September 1987 in Minsk. He graduated from high school No. 121. He studied at the University of Technology at the Faculty of Microelectronics. He was expelled from the University for participation in the opposition protests before the 2006 presidential elections. Later he studied at the University of Bialystok (2006) and the Vilnius Pedagogical University (2007). He joined the Young Front in 2000, since February 2002 he was a member of the Young Front's council and the secretary of the organization Belarus – to Europe! From 2004 he served as a secretary of the Young Front and since January 2005 as a spokesperson. He actively participated in the 2006 presidential elections. He was a member of election campaign team of Aliaksandr Milinkievich. Since February 2007, he was the coordinator of the campaign Show Belarushchyny. Since September 2007 he has been a journalist for Radio Racyja (Bialystok, Poland).

He was detained several times for taking part in opposition meetings and demonstrations.

CHRONICLE OF REPRESSION

After a presidential campaign in 2006, Borys Gorieckij and other leaders of the Young Front, Zmicer Dashkievich and Aleh Korban were charged under the article 193, part 1 (acting on behalf of an unregistered organization). However, only the case of Zmicer Dashkievich went to court. In 2006 Gorieckij participated in the Kalinowski scholarship program. He studied in Bialystok, Poland but resigned after a few months of study and left for Belarus. In March 2007 Goreckij was again accused of involvement in the activities of an unregistered organization. On 29 May 2008, he was sentenced to a fine of 30 minimal wages.

NADIEŻDA GRECZUCHA

Nadieżda Greczucha jest działaczką opozycji z Borysowa w obwodzie mińskim.

KRONIKA REPRESJI

Po raz pierwszy Greczucha była sądzona w sprawie motywowanej politycznie jeszcze jako 17-letnia uczennica.

14 lutego 2000 r. miński sąd uznał ją winną przestępstwa z artykułu 186.2 KK RB – „Znieważenie symboli państwowych".

21 lipca 1999 r. podczas akcji opozycji, organizowanej w związku z zakończeniem 5-letniej kadencji prezydenta Łukaszenki na Placu Październikowym w Mińsku, Greczucha spaliła materiał czerwono-zielonego koloru. Milicjanci sfilmowali to zdarzenie, a mińska prokuratura wszczęła w tej sprawie postępowanie. Podczas procesu Greczucha oświadczyła, że spalona została tkanina czerwono-zielonego koloru, symbolizująca tyranię w kraju.

Nadieżda Greczucha podczas rozprawy nie wyparła się swoich poglądów i przekonań. Sędzia skazał ją na karę grzywny w wysokości 22 tysięcy rubli (około 15 dolarów).

16 stycznia 2001 r. działaczka „Młodej Hramady", Nadieżda Greczucha, razem z innymi aktywistami wzięła udział w pikiecie na głównym Placu Borysowa, żądając niezwłocznego przeprowadzenia ekspertyzy medycznej i zbadania zdrowia psychicznego Aleksandra Łukaszenki.

Zatrzymano wszystkich jej uczestników. Początkowo na posterunku milicji sporządzono tylko protokoły o naruszenie prawa administracyjnego z artykułu 167.1, pkt 2 KA RB – „Naruszenie porządku organizacji i przeprowadzenia masowych imprez". Jednak w sądzie materiały sprawy administracyjnej skierowano do dodatkowego rozpatrzenia, w wyniku czego wszczęto sprawę karną z artykułu 368 nowego KK RB – „Publiczne znieważenie prezydenta Republiki Białoruś". Zgodnie z artykułem 368 KK RB za publiczne znieważenie prezydenta Białorusi grozi kara grzywny, do 2 lat robót przymusowych lub do 6 miesięcy aresztu, bądź ograniczenie czy też pozbawienie wolności do 2 lat. Na Białorusi był to pierwszy przypadek pociągnięcia do odpowiedzialności karnej na podstawie tego artykułu, wprowadzonego zaledwie dwa tygodnie wcześniej.

10 maja 2001 r. sprawa przeciwko Nadieżdzie Greczusze i dwóm innym mieszkańcom Borysowa – Alesiowi Abramowiczowi i Alesi Jasiuk – została zamknięta z powodu braku znamion przestępstwa. Za udział w pikiecie sądzono ich potem jedynie na podstawie Kodeksu Administracyjnego.

NADZIEYA GRACHUKHA

Nadzieya Grachukha is an opposition activist from Borisov.

CHRONICLE OF REPRESSION

For the first time Nadzieya Grachukha was sentenced in a politically motivated case as a 17-year-old student.

On 14 February 2000 in Minsk court building, she was considered guilty of committing an offense under the article 186, part 2 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (insulting state symbols). On 21 July 1999 during the action of the opposition, organized on the occasion of the termination of 5-year term of President Lukashenko's presidency. Nadzieya Grachukha burned a red-green flag, embodiment of Lukashenko's regime. Militiamen filmed the event, and the Minsk prosecutor's office opened an investigation into the matter. During the trial Nadzieya said that she burned a flag, that symbolizes tyranny.

At the hearing Nadzieya Grachukha did not renounce her views and beliefs. The judge sentenced her to a fine of 22,000 BYR (about $15).

In January 2001 Nadzieya Grachukha together with Ales Abramovich, Alesia Jasiuk, Zmicer Barodka and Mikalaj Kuznitsov were arrested and charged with defamation for verbal abuse of the president's honour and dignity during the course of a 30-minute demonstration in Borisov. They demanded to carry out the expertise in order to examine medical and mental health of Aliaksandr Lukashenko.

On 10 May 2001 the case against Nadzieya Grachukha, Ales Abramovich and Alesia Jasiuk was closed due to lack of features of a criminal offence. They were tried for an administrative offense.

ARTIOM GRIBKOW

FOT. SIARHIEJ HUDZILIN

Artiom Gribkow urodził się 6 stycznia 1989 r. we wsi Sawoszi w obwodzie grodzieńskim. Ukończył szkołę podstawową, gdzie uczył się dobrze i pisał humorystyczne wiersze i scenariusze na szkolne uroczystości. Potem uczył się w mińskim Kolegium Przemysłu Lekkiego, ale zawsze czuł skłonności do przedstawień teatralnych, literatury i sztuki. Po powrocie do domu ukończył jeszcze szkołę budowlaną w Koreliczach. Ponieważ w regionie, w którym mieszkał trudno było znaleźć pracę, wyjechał do Mińska. Pracował jako operator koparki i walca. Pomagał swoim bliskim i rodzicom, którzy pozostali na wsi i wychowywali jego młodszą siostrę.

KRONIKA REPRESJI

19 grudnia 2010 r. Gribkow poszedł po pracy na Plac Niepodległości i przyłączył się do demonstrantów. Zatrzymano go w pobliżu dworca kolejowego. Spędził 10 dni w areszcie za udział w akcji protestu. 12 stycznia 2011 r. został znowu zatrzymany i oskarżony o udział w masowych zamieszkach. Był przetrzymywany w areszcie śledczym na Wołodarce. 26 maja 2011 r. miński sąd skazał go na 4 lata pozbawienia wolności w kolonii o zaostrzonym rygorze. Karę odbywał w kolonii w Bobrujsku. 11 sierpnia 2011 r. został ułaskawiony na mocy dekretu Łukaszenki.

13 grudnia 2012 zginął w wypadku samochodowym.

ARCIOM HRYBKOU

Born on 6 January 1989 in the village of Savashy, Hrodna region. He studied in the Minsk College of Light Industry. But he was always interested in theatre, literature and art. He also finished a vocational school in Karelichy. He moved to Minsk, where he worked as a loader and pressman.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 19 December, after work, he came to the Independence Square and joined the demonstrators. Arciom was detained and served 10-day arrest for participation in the protest rally. On 12 January he was detained again and charged with participation in mass riots. Was kept in custody of the pre-trial prison in Volodarski Street. On 26 May 2011 the Minsk court sentenced him to four years imprisonment in a maximum security colony. He served sentence in the Bobruisk penal colony. He was released on amnesty on 11 August 2011.

On 13 December 2012 he was killed in a car accident. He was buried in Karelichy.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

JAROSŁAW GRYSZCZENIA

Jarosław Gryszczenia to działacz młodzieżowy z miasta Baranowicze, w obwodzie brzeskim. Za udział w akcjach opozycji był kilkakrotnie zatrzymywany i skazywany na areszty administracyjne. Był uczestnikiem protestów na Placu Konstantego Kalinowskiego[6] w Mińsku po wyborach prezydenckich 2006 r.

KRONIKA REPRESJI

Oskarżano go o dopuszczenie się przestępstwa z artykułu 193.1 KK RB – „Organizacja działalności stowarzyszenia, fundacji lub organizacji religijnej, która nie przeszła rejestracji państwowej, lub udział w niej".

Zgodnie z postanowieniem o wszczęciu sprawy karnej, które wydał prokurator miasta Baranowicze, A.P. Smal, „niepełnoletni Gryszczenia po oświadczeniu o dobrowolnym zaprzestaniu udziału w działalności organizacji młodzieżowej «Młody Front», która nie przeszła rejestracji państwowej w ustanowionym porządku, jakie 20 kwietnia 2007 r. złożył na posterunku milicji w Baranowiczach, faktycznie kontynuował udział w działalności tej niezarejestrowanej organizacji podczas «Czarnobylskiego Szlaku» 26 kwietnia 2007 roku, o czym świadczą materiały wideo".

Proces w sprawie Jarosława Gryszczenia rozpoczął się 10 września 2007 r. w sądzie w Baranowiczach. Podczas śledztwa, prokurator domagał się dla działacza kary 1 roku pozbawienia wolności w zawieszeniu. Sędzia Wasilij Pietriw uznał Gryszczenię winnym zarzucanego mu przestępstwa i skazał go na karę grzywny w wysokości 30 płac minimalnych (930 tysięcy rubli białoruskich). Potem Gryszczenia przyłączył się do „Europejskiej Białorusi" Andreja Sannikaua. 15 lutego 2012 r., razem z dwoma działaczami, został pobity w Mińsku przez funkcjonariuszy służb siłowych.

6. Oficjalnie Plac Październikowy, w samym centrum Mińska. Nazwa Plac Kalinowskiego używana jest przez ugrupowania opozycyjne od czasu demonstracji wyborczych w marcu 2006 roku. Konstanty Kalinowski jest bohaterem narodowym Białorusinów. Żył w latach 1838–1864, zginął czasie powstania styczniowego. Domagał się odłączenia Litwy od Rosji i stworzenia na nowo Wielkiego Księstwa, w którym Białorusini mieliby zagwarantowaną ochronę własnego języka i własnej kultury. W czasie powstania styczniowego był dowódcą komitetów na dzisiejszych kresach, za co został aresztowany i skazany na karę śmierci przez powieszenie. Wyrok wykonano w Wilnie.

Plac Kalinowskiego to miejsce protestów opozycji w trakcie trwania i po zakończeniu wyborów prezydenckich. Największe z nich miały miejsce w 2006 i 2010 roku. Na plac przychodziło wówczas nawet po 50 tys. ludzi. Organizowali oni miasteczka namiotowe, które otaczane były kordonami milicji.

Plac Kalinowskiego dla Białorusinów jest symbolem walki o wolność i wiary w przyszłość. Dziś wszelkie zgromadzenia na Placu Październikowym w Mińsku narażone są na kontrole milicji (http://bialorus-instrukcja.blogspot.com/2011/08/plac-kalinowskiego.html).

JAROSLAU HRYSHCHENIA

Jaroslau Hryshchenia is a young activist of the unregistered organization Young Front. He was repeatedly detained and sentenced to administrative detention for participation in the actions of the opposition. He participated in protests on the Kalinowski Square[2] in Minsk after the presidential elections of 2006.

CHRONICLE OF REPRESSION

He was accused under the article 193 of the Criminal Code (acting on behalf of an unregistered organization). The prosecutor of Baranaviche, senior justice advisor Aliaksandr Smal brought a criminal case against Jaroslau.

In the ruling Aliaksandr Smal stated that on 20 April 2007 Hryshchenia filled a statement about cessation of activities on behalf of the Young Front, but continued his activity in the organization during the Chernobyl Path action on 26 April 2007, which could be witnessed by a militia video.

On 10 September 2007 the verdict was delivered to Hryshchenia. The prosecutor asked to punish Jaroslau with one year of imprisonment in suspension. However, the judge Vasil Petrykau ruled to fine the activist 930 000 Belarusian rubles (about $432).

Later Hryshchenia joined Andrej Sannikau's European Belarus movement. He was severely beaten by militia officers on 15 February 2012 in Minsk.

2. Officially called the October Square in the center of Minsk. The name Kalinowski Square is used by opposition groups since the election demonstrations that took place in March 2006. Konstanty Kalinowski is a national Belarusian hero. He lived from 1838–1864, was killed during the January uprising. He demanded disconnection of Lithuania from Russia and the creation of a new Grand Duchy, in which Belarusians would be able to use their own language and cherish their own culture. During the January Uprising, he was the commander of the committees on today's borderlands, for which he was arrested and sentenced to death by hanging. He was executed in Vilnius.

The Kalinowski Square is a place of opposition protests that took place during and after the presidential election. The largest took place in 2006 and 2010. On the square came at that time up to 50 thousand people. The Kalinowski Square is for Belarusians a symbol of the struggle for freedom and faith in the future. (http://bialorus-instrukcja.blogspot.com/2011/08/plac-kalinowskiego.html)

FOT. JULIA DARASHKEVICH

SIARHIEJ GUMINSKIJ

Siarhiej Guminskij jest działaczem „Młodego Frontu” z Orszy (obwód witebski).

KRONIKA REPRESJI

22 stycznia 2007 r. działacz młodzieżowy Siarhiej Guminskij otrzymał postanowienie o przyznaniu mu statusu podejrzanego w sprawie karnej, wszczętej z art. 341 KK – „Profanacja i niszczenie mienia” w związku z namalowaniem graffiti o treściach politycznych. Wcześniej Gumiński był kilka razy przesłuchiwany w tej sprawie, a w jego mieszkaniu przeprowadzane były rewizje. Jednak po trzech dniach, 25 stycznia, Siarhiej Guminskij został wezwany na posterunek milicji, gdzie okazało się, że sprawa karna została zamknięta w związku z brakiem dowodów udziału w przestępstwie.

W pierwszych dniach stycznia 2007 r. Guminskij został zatrzymany i pobity przez milicję w Orszy. Skazano go na 3 dni aresztu. Jedną z przyczyn pobicia było to, że milicjantom nie spodobało się, że Guminskij mówi po białorusku. Po tym zdarzeniu miały miejsce jeszcze 2 przypadki zatrzymania i skazania tego członka Młodego Frontu.

Na początku lipca 2011 roku na domowy adres Siarhieja Guminskiego została wysłana wiadomość z lokalnego komisariatu wojskowego, że ma on zakaz opuszczania Białorusi. Guminskij studiował na jednej z polskich uczelni, gdzie miał w tym czasie sesję egzaminacyjną. Według oficjalnej wersji, przyczyną zakazu wyjazdu za granicę stał się brak wszystkich niezbędnych dokumentów, które student miał przekazać do komisariatu wojskowego. Guminskij jednak zaprzecza tej wersji.

SIARHIEJ HUMINSKI

Siarhiej Huminski is the Young Front activist from Orsha.

CHRONICLE OF REPRESSION

In January 2007 in Orsha the militia detained a youth activist Siarhiej Huminski on suspicion of having made a political graffiti. During an interrogation at the Orsha city militia department the militiamen beat him because he was speaking Belarusian.

On 22 January Siarhiej Huminski was handed a ruling that he was suspected in violation of the article 341 of the Criminal Code (damage to property). Three days later the charges were dropped due to lack of evidence.

On July 2011 the Orsha Town Military Enlistment Office sent him a paper, according to which he was banned to travel abroad. The official reason was that he hadn’t allegedly passed all necessary documents to the military enlistment office. Siarhiej Huminski claimed it was not true. At that time Siarhiej studied at one of the Polish universities.

ANDREJ HAJDUKOU

Andrej Hajdukou urodził się w 1990 r. w Nowopołocku w okręgu witebskim. Został zatrzymany 8 listopada 2012 r. w Witebsku, w trakcie „umieszczania w skrytce danych mogących interesować zagraniczne służby wywiadowcze”, jak podają oficjalne dane. Hajdukoua przetrzymywano w mińskim areszcie śledczym KGB (tzw. „amerykance”) oraz w areszcie tymczasowym KGB w Witebsku przez okres 9 miesięcy.

KRONIKA REPRESJI

W chwili aresztowania Hajdukou pracował jako operator w zakładzie petrochemicznym „Naftan” oraz studiował zaocznie na Uniwersytecie Połockim. Krewni i przyjaciele od początku określali podstawy aresztowania Andreja jako formę nacisku ze strony służb specjalnych w związku z jego opozycyjnymi poglądami. Oprócz tego Andrej, wraz z kolegami podzielającymi jego poglądy, usiłował zarejestrować organizację międzynarodową „Stowarzyszenie Młodych Intelektualistów”, które w swym statucie promowało nowatorskie idee, m.in. możliwość utworzenia własnej partii politycznej.

12 czerwca 2013 r. w witebskim sądzie okręgowym rozpoczął się proces Hajdukoua za zamkniętymi drzwiami. 20 czerwca wezwano w charakterze świadka matkę oskarżonego, Wolgę Hajdukouą, która nie widziała się z synem ani razu, od dnia aresztowania.

Artykuł, na którym oparto oskarżenie został zamieniony na łagodniejszy. Wiemy, że początkowo Hajdukou oskarżony był z dwóch artykułów: art. 14, pkt 1 – „Usiłowanie przestępstwa” i art. 356, pkt 1 – „Zdrada państwa”. Niemniej jednak 19 czerwca przewodniczący Komitetu Bezpieczeństwa, Walery Wakulczyk, ogłosił w prasie, że nowopołocki aktywista może być sądzony z innego paragrafu. 27 czerwca prokurator w trakcie procesu sądowego zażądał dla Andreja Hajdukoua 2 lat pozbawienia wolności.

FOT. ANDREJ HAJDUKOU

1 lipca 2013 r. Andrej Hajdukou został uznany winnym usiłowania nawiązania kontaktów z zagranicznym wywiadem bez znamion zdrady państwa. Sąd na posiedzeniu zamkniętym skazał Adreja Hajdukoua na półtora roku kolonii karnej o normalnym rygorze.

ANDREJ HAJDUKOU

Andrej Hajdukou was born in 1990 in Novopolatsk, Vitebsk district. Andrej Hajdukou was arrested in Vitebsk on 8 November 2012. He allegedly had "gathered and passed political and economic information on the instructions of a foreign intelligence agency." Andrej was held for a period of nine months in the Minsk KGB detention center and later in the KGB detention center in Vitebsk.

CHRONICLE OF REPRESSION

At the moment of arrest Andrej Hajdukou was a fifth-year student at the Chemical Engineering and Technology Faculty of the Polatsk State University and a fitter in charge of instrumentation at the Naftan oil refinery in Novopolatsk. Hajdukou is an activist of the unregistered organisations Union of Young Intellectuals and Belarusian Christian Democracy.

The trial started on 12 June in Vitebsk. Meetings of the court were confidential. On 20 June, his mother Volga Hajdukou testified before the court as a witness. She had not seen her son from the date of arrest.

The article, on which the charge was based was changed to more lenient. Initially Hajdukou was accused under two articles: the art. 14 part 1 (attempt to commit a crime) and the art. 356 part 1 (treason). Nevertheless, on 19 June, Valery Vakulchyk, head of the Committee for State Security (KGB) stated that the Novopolatsk activist may be tried under a different article. On 27 June, during the trial the prosecutor asked for two years imprisonment for Andrej Hajdukou.

On 1 July 2013 the court in Vitebsk sentenced Andrej Hajdukou, to one and a half years in a penal colony for attempting to make contact with foreign service special agents.

WIKTAR IWASZKIEWICZ

Wiktar Iwaszkiewicz (21.09.1959 – 03.10.2013) to znany białoruski polityk, działacz związkowy, dziennikarz, członek Białoruskiego Frontu Ludowego i Białoruskiego Kongresu Demokratycznych Związków Zawodowych. Urodził się i zmarł w Mińsku.

Ukończył zaocznie studia na Wydziale Dziennikarstwa Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego im. Włodzimierza Lenina. W latach 80. był pracownikiem mińskiej kolei oraz członkiem organizacji „Majstrouni" i „Tutejsi".

W 1987 organizował białorusko-łotewski protest przeciw budowie elektrowni wodnej na Dźwinie oraz akcję na rzecz ratowania Prypeci. W 1989 zorganizował strajk kierowców autobusów miejskich w Mińsku, a w 1991 był koordynatorem komitetów strajkowych w mińskich zakładach.

W latach 1990–1995 był sekretarzem generalnym Białoruskiego Frontu Ludowego „Odrodzenie". Pracował jako dyrektor Społecznego Centrum Naukowo-Badawczego „Białoruska perspektywa" (1995–1999) oraz jako redaktor naczelny pisma „Raboczy" (1997–2002). W latach 2003–2007 ponownie pełnił obowiązki sekretarza generalnego BFL, a w 2007 został wybrany wiceprzewodniczącym Frontu.

Był jednym z organizatorów niezależnego centrum analitycznego „Białoruska perspektywa".

W 2009 był wymieniany wśród kandydatów na prezesa partii. Brał udział w tzw. wyborach parlamentarnych na Białorusi 2008 r. W marcu 2010 r. zarejestrowano jego kandydaturę do Rady Miejskiej w Mińsku.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

KRONIKA REPRESJI

Od 1998 r. Wiktar Iwaszkiewicz był co najmniej 10-krotnie skazywany na areszty administracyjne i kary grzywny. Dwukrotnie prowadził głodówkę. 16 grudnia 2002 r. Iwaszkiewicz został aresztowany i skazany na 1 rok pozbawienia wolności za zniesławienie prezydenta i jego otoczenia. Wyrok odbył w zakładzie karnym w Baranowiczach. Iwaszkiewicz miał się dopuścić zniesławienia w artykule „Miejsce złodzieja jest w więzieniu" (ros. „Вор должен сидеть в тюрьме"), będącym komentarzem do prezydenckiej kampanii wyborczej 2001, opublikowanym w gazecie „Raboczy". Czytelnicy gazety nie mieli okazji zapoznać się z artykułem Iwaszkiewcza – służby specjalne skonfiskowały cały nakład gazety jeszcze w drukarni.

VIKTOR IVASHKIEVICH

Viktor Ivashkievich was a well known Belarusian politician, activist, journalist, member of the Belarusian Popular Front and the Belarusian Congress of Democratic Trade Unions. He graduated in absentia from the Journalism Faculty of the Belarusian State University. In the 80's he was employed at the Minsk railway and was a member of the Majstrouni and Locals organizations.

In 1987, he organized the Belarusian-Latvian protest against the construction of the hydroelectric power plant at the River Daugava and action to save Pripyat. In 1989 he organized a strike of bus drivers in the city of Minsk, and in 1991 he was coordinator of the strike committees in Minsk plants.

In 1990 he was elected a general secretary of the Belarusian Popular Front Revival (up to 1995). He worked as a director of the Social Science Research Center Belarusian Perspective (1995–1999) and editor-in-chief of the newspaper Rabochy (1997–2002). From 2003 to 2007 he was reelected as a BPF general secretary and in 2007 was elected a Vice-President of the Popular Front.

In 2009, he was one of the candidates for president of the party. He participated in the parliamentary elections in Belarus in 2008. In March 2010, he has registered his candidacy for the City Council in Minsk. He died on 3 October 2013 in Minsk.

CHRONICLE OF REPRESSION

Since 1998, Viktor Ivashkievich was at least 10 times sentenced to administrative detentions and fines. He led hunger strikes two times. In December 2002, Viktor Ivashkievich was found guilty of defamation of the President and sentenced to one year of imprisonment for his article The Thief Must Go to Prison, that was a commentary to the presidential elections 2001. He served his sentence in the prison in Baranoviche.

ALIEKSIEJ JANUSZEWSKI

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Alieksiej Januszewski urodził się 29 maja 1987 r. Ukończył Szkołę Średnią nr 200 w Mińsku. Podjął studia na Białoruskim Pedagogicznym Uniwersytecie Państwowym na Wydziale Filologii i Kultury. Oskarżony w sprawie „Młodego Frontu" w 2007 r. Został relegowany z uczelni za aktywną działalność w organizacji „Młody Front" oraz udział w akcjach białoruskiej opozycji. Obecnie jest studentem slawistyki na Wileńskim Uniwersytecie Pedagogicznym. Interesuje się białoruską historią i kulturą.

KRONIKA REPRESJI

Aktywny uczestnik ulicznych akcji opozycji. Niejednokrotnie był zatrzymywany przez funkcjonariuszy KGB, milicji i służb specjalnych. Dołączył do „Młodego Frontu" w 2004 r. Na początku 2006 r. miał status podejrzanego w sprawie karnej dotyczącej innego działacza „Młodego Frontu", Artura Finkiewicza. Spędził kilka dni w areszcie, potem sprawa przeciwko niemu została zakończona. Latem 2006 r. brał udział w młodzieżowym proteście głodowym.

4 lutego 2007 r. razem z innymi młodymi ludźmi został zatrzymany podczas zebrania niezarejestrowanej akcji „Młodego Frontu", które odbywało się w prywatnym mieszkaniu w Mińsku. Po ok. miesiącu od tego zdarzenia został oskarżony z artykułu 193.1 – „Działalność w imieniu niezarejestrowanej organizacji". Na całej Białorusi odbywały się wtedy rewizje i zatrzymania młodofrontowców. Januszewskiego oskarżano o kierowanie Radą „Młodego Frontu" w rejonie zawodskim Mińska. 29 maja 2007 r. sąd skazał go na karę grzywny w wysokości 30 płac minimalnych (930 tysięcy rubli). Wyrok wydał sędzia Rusłan Aniskiewicz.

We wrześniu 2007 r. razem z malarzem Alesiem Puszkinem został skazany na 7 dni aresztu administracyjnego za kradzież flagi państwowej z orszańskiego posterunku milicji.

ALAKSIEJ YANUSHEUSKI

Alaksiej Yanusheuski together with Nasta Palazhanka (Dashkievich), Zmicer Hvedaruk, Aleh Korban and Borys Gorieckij were arrested in so called the Young Front case. He was born on 29 May 1987. He graduated from high school No. 200 in Minsk. He studied at the Belarusian State Pedagogical University at the Faculty of Philology and Culture. He was expelled from the University for the engagement in the Young Front activities and participation in the actions of the Belarusian opposition. Currently he is a student of Slavic studies at the Vilnius Pedagogical University. He is interested in Belarusian history and culture.

CHRONICLE OF REPRESSION

Alaksiej took part in many of the street actions organized by the opposition. He was detained a number of times by the KGB officers and militia. He joined the Young Front in 2004. In early 2006, he was a suspect in a criminal case concerning another activist of the Young Front, Artur Finkievich. He spent several days in jail.

Criminal case against the activists of the Young Front was launched on 4 February 2007. They were charged under the article 193, part 1 (acting on behalf of unregistered organization). The authorities arrested a number of the Young Front activist during their meeting in a private apartment in Minsk.

The judge fined Alaksiej Yanushevski, Zmicer Hvedaruk, Aleh Korban and Borys Gorieckij and imposed the court warning to Nasta Palazhanka (Dashkievich). The accusation was based on materials seized during the search, as well as on recordings of telephone conversations and records from meetings of the members of the organization, which took place on 29 September 2006, and on 25 and 29 January 2007 and 1 and 4 February 2007. According to the indictment, the aim of the Young Front was to seize power by organizing mass actions. The trial began on 28 May 2007 in Minsk.

On 29 May 2007, the court sentenced Alaksiej to a fine of 30 minimal wages (930 thousand BYR). The sentence was delivered by judge Ruslan Aniskevich.

In September 2007, Alaksiej together with the painter Ales Pushkin was sentenced to seven days of administrative detention for stealing the state flag from militia station.

ULADZIMIR JAROMIENAK

Uladzimir Jaromienak urodził się w mieście Miory 4 września 1990 r. Po ukończeniu szkoły średniej podjął studia na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym na Wydziale Informatyki i Radioelektroniki. Kiedy go aresztowano, był studentem drugiego roku. Jest członkiem „Młodego Frontu" i działaczem Białoruskiej Chrześcijańskiej Demokracji (BCHD).

KRONIKA REPRESJI

Uczestnik „Płoszczy 2010". Został zatrzymany przez funkcjonariuszy służb specjalnych przed gmachem rządu. Skazano go na 15 dni aresztu. Karę odbył w areszcie śledczym w Żodinie. Po wyjściu z aresztu został wezwany na przesłuchanie do KGB w charakterze „świadka". Przesłuchanie zakończyło się kolejnym 7-dniowym aresztem na Okrestinie.

28 stycznia 2011 zatrzymano go po raz trzeci, teraz już jako podejrzanego w sprawie o „masowych zamieszkach". Został umieszczony w areszcie śledczym KGB. Przedstawiono mu zarzuty z artykułu 293, pkt 1 i 2 KK RB – „Masowe zamieszki". 14 maja 2011 r. sąd w Mińsku skazał go na 3 lata pozbawienia wolności. Wyrok odbywał w kolonii karnej „Witba" pod Witebskiem.

11 sierpnia 2011 r. został ułaskawiony na mocy dekretu Łukaszenki.

20 sierpnia 2013 miński Sąd Okręgu Pierwomajskiego uznał go winnym naruszenia zasad prewencyjnego nadzoru (art. 421 KK). Sędzia Leonid Jermolenkow skazał Jaromienaka na 3 miesiące aresztu.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

ULADZIMIR JAROMIENAK

Born on 4 September 1990 in the town of Miyory. Student of the Belarusian State University at the Faculty of Informatics and Radioelectronics. Member of the Young Front movement and activist of the Belarusian Christian Democracy (BCD). Participated in the 19 December events.

CHRONICLE OF REPRESSION

Detained after 19 December 2010 rally. Sentenced to 15 days of arrest. After release, he was summoned as a witness and sentenced to 7 more days of arrest. On 28 January, arrested again as a suspect in the mass riot case. Was kept in custody in the KGB pre-trial prison. Charged under the art. 293 of the Criminal Code (mass riot).

On 14 May 2011, he was sentenced to three years of imprisonment. On 11 August 2011 he was amnestied and released from prison. On 20 August 2011 Uladzimir was charged of disobeying the terms of preventive supervision (the art. 421 of the Criminal Code) and sentenced by the Minsk's Pershamaiski District Court to three months imprisonment.

MIECZYSŁAW JAŚKIEWICZ

Mieczysław Jaśkiewicz jest przewodniczącym grodzieńskiego oddziału „Związku Polaków na Białorusi".

KRONIKA REPRESJI

Mieczysław Jaśkiewicz został zatrzymany 5 listopada 2006 r. pod zarzutem wszczęcia bójki na przystanku trolejbusowym. Sprawa karna została wszczęta z artykułu 339, pkt 1 KK – „Chuligaństwo".

Rozprawa odbyła się 9 lutego w sądzie w Grodnie. Mieczysław Jaśkiewicz nie przyznał się do winy, jednak sędzia Żanna Wierchaś uznała go winnym i skazała na karę grzywny w wysokości 40 płac minimalnych (1 milion 240 tysięcy rubli białoruskich) i zobowiązała go do wypłacenia poszkodowanemu 500 tysięcy rubli białoruskich zadośćuczynienia. Związek Polaków na Białorusi oświadczył, że doszło do prowokacji i politycznie motywowanego prześladowania członka organizacji.

W marcu 2008 Mieczysław Jaśkiewicz został zatrzymany przez milicję, funkcjonariusze przeprowadzili rewizję w samochodzie Jaśkiewicza, szukali w nim wydań i publikacji niezarejestrowanego Związku Polaków na Białorusi. Kilkakrotnie był skazywany na areszty administracyjne.

MIECZYSLAW JASKIEWICZ

Mieczyslaw Jaskiewicz is a chair of the Union of Poles in Belarus, branch in Grodno.

CHRONICLE OF REPRESSION

Mieczyslaw Jaskiewicz was arrested on 5 November 2006 on charges of initiating a fight at the bus stop. He was accused under the article 339, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (hooliganism).

Mieczyslaw Jaskiewicz was tried on 9 February. He was found guilty by judge Zhanna Vierchas and sentenced to a fine of 40 minimal wages (1,240,000 BYR). The Union of Poles in Belarus stated that it was a provocation and the case was politically motivated.

In march 2008 Mieczyslaw Jaskiewicz was detained by militia, as the officers conducted a search of his car and confiscated newspapers and publications of the unregistered Union of Poles in Belarus. Since that time he was sentenced to administrative detention several times.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

TATIANA JEŁOWA

Tatiana Jełowa to znana białoruska blogerka. Jest jedną z organizatorek i uczestniczek miasteczka namiotowego, akcji protestu przeciwko fałszerstwom podczas wyborów 2006 r. Akcja ta miała miejsce na Placu Październikowym („Plac Kalinowskiego") i trwała ponad 3 dni, aż do aresztowania wszystkich jej uczestników. Po trzech miesiącach od tej akcji część jej uczestników zrzeszyła się i utworzyła w Wilnie ruch oporu „Bunt", który uległ potem samolikwidacji.

KRONIKA REPRESJI

Sprawa karna przeciwko działaczom młodzieżowym – Denisowi Denisowowi i Tatianie Jełowej – została wszczęta z artykułu 14, pkt 1 oraz 342, pkt 1 KK – „Organizacja i przygotowanie działań w poważny sposób naruszających porządek publiczny, bądź aktywny w nich udział". Zdaniem naczelnika oddziału ds. nadzoru nad śledztwem, W.A. Zabawskiego, „D.W. Denisow razem z ponad 25 osobami, mającymi przy sobie ponad 1000 ulotek, 17 czerwca 2006 r. został zatrzymany przez funkcjonariuszy milicji podczas próby przeprowadzenia nielegalnej akcji «Bunt» w Letnim Amfiteatrze w Witebsku".

19 czerwca 2006 roku w związku z tymi wydarzeniami wszczęto sprawę karną, a w październiku wydano postanowienie o nadaniu Denisowowi i Jełowej statusu oskarżonych.

Tatiana Jełowa opuściła Białoruś, wyrwawszy się z rąk milicji i służb specjalnych w jej domu. Udało się jej wyjść z mieszkania w bloku na 7. piętrze – opuściła się w dół po linie.

Ukończyła uniwersytet w Wilnie. Mieszka i pracuje poza Białorusią.

30 maja 2007 r. sprawa karna przeciwko Denisowowi i Jełowej została zamknięta z powodu braku znamion przestępstwa karnego.

W lipcu 2009 r. rosyjscy nacjonaliści grozili Tatianie Jełowej, która w blogosferze jest znana pod pseudonimem Zmagarka, za publikację na blogu Live Journal filmu z egzekucji młodego rosyjskiego jeńca w Czeczenii w 1999 r. „Chciałabym

wszystkich ostrzec. Nie popieram przemocy w Groznym, jednak dopóki w Czeczenii stacjonują rosyjskie wojska, dopóty zbrodnie będą się powtarzać" – napisała Jełowa. Wpis pobił rekordy popularności na rosyjskim portalu Yandex. Blogerka otrzymała ponad 2 tysiące komentarzy.

TATSIANA ELAVAYA

Tatsiana Elavaya is a well known Belarusian blogger. One of the organizers and participants of the oppositional tent city, a demonstration against electoral fraud in 2006. The demonstration took place on the October Square and lasted for more than three days, until all its participants were arrested. After 3 months of this action, some of the participants united and formed the movement Rise in Vilnius, which was later resolved.

CHRONICLE OF REPRESSION

The criminal case against the youth activists, Denis Dzianisau and Tatiana Elavaya was initiated under the article 14, part 1 and the article 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order).

On 19 June 2006, the authorities initiated a criminal case. In October, Elavaya and Dzianisou were considered as defendants in the case.

Tatsiana Elavaya left Belarus, she broke free from the hands of the militia and security services who were at her home. She managed to leave the apartment on the 7th floor, as she used a rope to escape.

She graduated from the University of Vilnius.

On 30 May 2007 the criminal case against Tatsiana Elavaya and Denis Dzianisau was closed due to lack of evidence.

In July 2009, the Russian nationalists threatened Tatsiana Elavaya, who in the blogosphere is known under the nickname Zmagarka (Female Warrior), for publication on Live Journal the video with the execution of a young Russian prisoner of war in Chechnya in 1999. "I would like to warn everyone. I do not support violence in Grozny, Chechnya, however, until the Russian troops are stationed, as long crimes will be repeated" – wrote Elevaya. This entry became extremely popular on Yandex portal. The blogger has received more than 2000 comments.

WADIM KABANCZUK

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Wadim Kabanczuk urodził się w Bobrujsku. W latach 90. był działaczem „Młodego Frontu". Ukończył Białoruską Akademię Politechniczną. 27 marca 1998 r. został skazany na 3 lata pozbawienia wolności w zawieszeniu na 2 lata.

KRONIKA REPRESJI

Kabanczuk został zatrzymany w październiku 1997 r. i umieszczony w areszcie śledczym na Wołodarce, gdzie spędził 6 miesięcy i gdzie torturami starano się go zmusić do rozpoczęcia współpracy z KGB.

Za udział w akcjach opozycji 10 i 23 marca 1997 r. Kabanczukowi przedstawiono zarzuty z artykułu 186, pkt 3 – „Organizacja lub udział w grupowych działaniach, w poważny sposób naruszających porządek publiczny" i artykułu 187, pkt 2 – „Stawianie oporu funkcjonariuszowi milicji podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych, związanych z przemocą lub groźbą jej zastosowania".

Wadim Kabanczuk wyrokiem sądu został uwolniony 27 marca 1998 r. Po uwolnieniu dalej zajmował się działalnością polityczną, brał udział w akcjach opozycji. Kilkakrotnie skazywano go na areszty administracyjne. W 2001 r. Kabanczuk wyjechał do Belgii, a po kilku latach wrócił. W czasie wyborów 2006 r. wspierał Milinkiewicza, a podczas wyborów 2010 roku był członkiem sztabu kandydata na prezydenta, Witala Rymaszeuskiego. Był uczestnikiem „Płoszczy 2010". Dwa miesiące po wydarzeniach z Placu Niepodległości został zatrzymany i skazany. Kabanczuka zatrzymano na białorusko-litewskiej granicy wieczorem 13 lutego 2011 r. za to, że wiózł gazety z informacjami o wydarzeniach w kraju po wyborach prezydenckich. Powinien zostać zwolniony jeszcze 23 lutego, ale nie zaliczono mu na poczet aresztu dnia, w którym przetrzymywano go na posterunku w Orszy, starając się go oskarżyć o stawianie oporu pracownikom służby celnej. Potem przewieziono go do Mińska, do aresztu na Okrestinie. Sąd skazał go na 10 dni aresztu administracyjnego za udział w wydarzeniach z 19 grudnia. W trakcie odbywania kary kilkakrotnie wożono go na przesłuchania do KGB w sprawie o „masowe zamieszki".

VADIM KABANCHUK

He was born in Bobruisk. In the 90's he was an activist of the Young Front. He graduated from the Belarusian Polytechnical Academy. On 27 March 1998, he was sentenced to three years imprisonment, suspended for two years.

CHRONICLE OF REPRESSION

Vadim Kabanchuk was arrested in 1997 and placed in the Volodarka prison, where he spent six months. Through the use of torture, the authorities attempted to force him to start cooperating with the KGB.

Kabanchuk was charged under the article 186 part 3 (organization and active participation in group actions, seriously violating public order), and the article 187 part 2 (resisting a militia officer in the performance of his duties) for participation in the actions of the opposition on 10 and 23 March 1997.

Vadim Kabanchuk was released on 27 March 1998. After his release, he continued to engage in political activities, and participated in the actions of the opposition. He was several times sentenced to administrative detention. In 2001 he had moved to Belgium, and after a few years came back. During the 2006 presidential election he supported Aliaksandr Milinkievich, and during the 2010 election he was a member of the staff of the presidential candidate Vital Rymasheuski. He took part in 19 December 2010 rally on the Independence Square. He was arrested and convicted two months. Vadim was detained on the Belarusian-Lithuanian border on the evening of 13 February 2011, as he was carrying newspapers with information about events in the country after the presidential election. He should have been released on 23 February. But the authorities did not include to the sentence the day of the arrest, when he was being held on militia station in Orsha, and when the officers tried to accuse him of resisting customs officers. Later he was transported to Minsk, to the Okrestina prison. The court sentenced him to 10 days of administrative arrest for participation in the events of 19 December.

OLEG KAJDOW

Oleg Kajdow to żołnierz z jednostki wojskowej Borowucha pod Połockiem (okręg witebski). Nie uczestniczył nigdy w żadnych ruchach ani nie był członkiem partii politycznych. Studiował na Państwowym Uniwersytecie Połockim.

KRONIKA REPRESJI

W drugiej połowie lat 90. Oleg Kajdow wraz z dwójką innych mieszkańców Połocka – Siarhiejem Lawiejkinem i Anatolem Blizniecowem – kilkakrotnie zrywał flagi państwowe z budynków urzędów na znak protestu wobec zakazu używania biało-czerwono-białej flagi narodowej. Sam Oleg nazywał te czyny aktami desperacji.

Początkowo zatrzymano wszystkich trzech, zostali oni jednak wkrótce wypuszczeni. Jednakże 10 kwietnia 1999 roku, chłopcy zostali zatrzymani i pobici. Wszczęta została sprawa karna. Kajdowa, Lawiejkina i Blizniecowa oskarżono o to, że 9 kwietnia 1998 r. zrywali czerwono-zielone flagi państwowe z dachów budynków połockiego Komitetu Rejonowego i Miejskiego, co powtórzyli rok później na dachu Komitetu Rejonowego.

Oskarżeni o umyślny wandalizm studenci i wojskowy, przyznali się do swoich czynów. Oskarżeni wyjaśnili, że był to ich protest oraz że kierowali się poczuciem sprawiedliwości. Oświadczyli, że ich zdaniem, symbolem Białorusi jest biało-czerowono-biała flaga.

Sprawa karna rozpatrywana była przez Sąd Wojskowy Witebska w lipcu 1999. Oskarżony w świetle artykułu 186, pkt 2 – „Bezczeszczenie symboli państwowych", Oleg Kajdow został ukarany karą grzywny w wysokości 200 milionów rubli białoruskich – co na tamte czasy było równowartością ok. 450 dolarów USA.

ALEH KAJDOV

Aleh Kajdov – a resident of a military settlement Borovucha in Polotsk (Vitebsk District). He has never participated in any political movement and neither was member of a political party. He studied at the State University of Polotsk.

CHRONICLE OF REPRESSION

In the late 90's Aleh Kajdov along with two other residents of Polotsk, Siarhei Laviejkin and Anatol Blizniecov, removed several flags from the state buildings in protest against the ban on using white-red-white national flag. Aleh himself called these acts "acts of desperation".

Initially, all three were detained, but they were soon released. However, on 10 April 1999 year, all three men were arrested and beaten. Criminal case has been initiated. Kajdov, Laviejkin and Blizniecov were accused of removing on 9 April 1998 red and green state flags from buildings of Polotsk's District and Municipal Committees.

They were accused of deliberate vandalism and they admitted that they removed the flags, explaining that they did so in protest and following their sense of justice. They avowed that white-red-white flag is a real symbol of Belarus.

The criminal case was examined by the military court of Vitebsk in July 1999. Aleh Kajdov was sentenced under the article 186, part 2 (descrating state symbols), and fined in the amount of 200 million BYR – which at that time was the equivalent of about $450.

FOT. ZMICER KASPAROVICH

DZMITRIJ KASPIEROWICZ

Dzmitrij Kaspierowicz, urodzony w 1983 roku, to działacz młodzieżowy z Mińska, od 15 roku życia członek Białoruskiego Frontu Ludowego, jeden z założycieli „Młodego Frontu". Od 2009 r. był liderem „Młodej Białorusi".

KRONIKA REPRESJI

Sprawa karna wobec Kaspierowicza, zatrzymanego w nocy z 17 na 18 stycznia 2006 roku, została wszczęta w związku z podejrzeniami o znieważenie symboli państwowych. Kaspierowicz starał się zdjąć oficjalną flagę z budynku Komitetu Wykonawczego Mińska, gdyż uważał ją za flagę stalinowską.

Artykuł 370 KK – „Znieważenie symboli państwowych" nie przewiduje pozbawienia wolności (maksymalna kara to 1 rok ograniczenia wolności), ani środka zapobiegawczego w postaci aresztu. Jednakże Kaspierowiczowi przedstawiono zarzuty z artykułu 339, pkt 1 Kodeksu Karnego – „Chuligaństwo"), a kara przewidziana z tego artykułu to 3 lata pozbawienia wolności.

Do czasu rozprawy Dzmitrij Kaspierowicz był przetrzymywany w areszcie śledczym w Mińsku. W związku z tą samą sprawą zatrzymano jeszcze Pawła Batujewa i Dzmitrija Gawrusika, jednak po przeprowadzeniu czynności śledczych (przesłuchania, rewizje) zostali oni wypuszczeni na wolność i oczyszczono ich z zarzutów.

27 lutego sąd w Mińsku wydał wyrok w sprawie Dzmitrija Kaspierowicza – 5 miesięcy aresztu. Działacz nie zgodził się z zarzutami i oświadczył, że jest gotów odpowiadać za znieważenie flagi państwowej, ale nie za chuligaństwo. Wyrok został zaskarżony przez adwokata, sędzia jednak odrzucił apelację i pozostawił wyrok bez zmian.

Kaspierowicz odbył karę w więzieniu w Żodinie, a 28 kwietnia 2006 r. został warunkowo zwolniony.

ZMICER KASPAROVICH

Zmicer Kasparovich is a youth activist from Minsk, member of the Belarusian Popular Front. He was born in 1983. On 28 September 2008 Zmicer Kasparovich together with Artur Finkievich and Tsimafei Dranchuk founded a youth movement Young Belarus.

CHRONICLE OF REPRESSION

Zmicer Kasparovich was arrested on the night of 17 and 18 January 2006. He was accused of insulting national symbols. Zmicer tried to remove the state's official flag from the building of the Executive Committee of Minsk.

Zmicer was charged under the article 339, part 1 of the Criminal Code (hooliganism) and was facing punishment up to three years of imprisonment. Until the trial Zmicer Kasparovich was held in custody in Minsk.

On 27 February 2006 the court sentenced Zmicer to five months in jail. Activist disagreed with the sentence and stated that he was ready to answer for insulting the national flag, but not for hooliganism. The sentence was challenged by Zmicer's lawyer. Judge, however, rejected the appeal and left the sentence unchanged.

Zmicer Kasparovich served his sentence in prison in Zhodino. He was released on parole on 28 April 2006.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

SIARHIEJ KAWALENKA

Siarhiej Kawalenka to białoruski działacz społeczny, członek opozycyjnej Partii Konserwatywno-Chrześcijańskiej „Białoruski Front Ludowy". Urodził się 16 stycznia 1976 roku, mieszka w Witebsku. Z wykształcenia jest technikiem programistą i prywatnym przedsiębiorcą – zajmuje się remontem mieszkań. Jest ojcem dwójki dzieci – Walancina i Wiki.

KRONIKA REPRESJI

W prawosławne Boże Narodzenie, 7 stycznia 2011 r. Siarhiej Kawalenka wywiesił narodową biało-czerwono-białą białoruską flagę na 40-metrowej choince w Witebsku. Od tej pory Siarhiej Kawalenka i jego najbliżsi są stale prześladowani przez władze.

Kawalenka został zatrzymany tego samego dnia ok. godz. 13:00 na Placu Zwycięstwa w Witebsku. Decyzją prokuratora miasta Witebsk 10 stycznia Kawalenka został aresztowany na 2 miesiące. 13 marca 2011 r. zmieniono wobec niego środek zapobiegawczy – uwolniono go z aresztu, ale otrzymał zakaz opuszczania miasta.

Wyrok w sprawie Siarhieja Kawalenki został wydany przez Sąd Oktiabrski w Witebsku. Oskarżyciel z urzędu, Dzmitrij Rudkow, żądał 3 lat „chemii" dla Siarhieja Kawalenki. Sędzia Jewgienij Burunow skazał go właśnie na taką karę – karę 3 lat „chemii" w miejscu zamieszkania. Sąd zobowiązał również Kawalenkę do wypłacenia rekompensat w wysokości 1 mln rubli białoruskich milicjantom Iwanowowi i Polityce, 1,5 mln milicjantowi Maksimowowi, 1,222 mln rubli przedsiębiorstwu „Gorsvet" za zniszczone oświetlenie i 62 tys. rubli przedsiębiorstwu „Zielienastroj".

Sędzia chciał zakończyć proces 13 maja, jednak ze względu na zły stan zdrowia Kawalenki ogłoszenie wyroku zostało przeniesione na kolejny dzień. Lekarze z pogotowia ratunkowego wezwani do oskarżonego stwierdzili u niego bardzo wysokie ciśnienie i udzielili mu pomocy.

Działacze praw człowieka od samego początku podkreślali, że sprawa karna przeciwko Kawalence jest motywowana politycznie i podejmowali szereg działań w celu oczyszczenia go z zarzutów i uwolnienia.

Za złamanie zasad odbywania kary Kawalenka został aresztowany 19 grudnia 2011 r., a 24 lutego 2012 r. Sąd Pierwomajski skazał go na 25 miesięcy więzienia. Od chwili zatrzymania Kawalenka rozpoczął strajk głodowy, który po wielu tygodniach został przerwany przymusowym karmieniem. Głodówka doprowadziła do nieodwracalnych zmian w jego organizmie. W czasie głodówki Kawalenka schudł 30 kilogramów.

Stan zdrowia Kawalenki był niezwykle poważny, a białoruskie władze odmówiły opozycjoniście opieki medycznej i dostępu do niezależnego lekarza specjalisty. 10 kwietnia sąd w Witebsku zdecydował o przeniesieniu Kawalenki do cywilnego szpitala psychiatrycznego w Mińsku. Nie dano mu jednak szansy na zregenerowanie sił – już na początku maja opozycjonista został ponownie umieszczony w więzieniu i wznowił głodówkę. 18 maja sąd w Witebsku odrzucił apelację Kawalenki. Niedługo potem został on przeniesiony do oddziału kwarantanny Kolonii Karnej nr 19 w Mohylewie, a zaraz później, bez uprzedniego badania lekarskiego, do zwykłego oddziału kolonii. Kawalenka wyszedł na wolność 26 września, jednak informacja o tym dotarła do mediów dopiero rano 27 września. Siarhiej Kawalenka został uwolniony na podstawie prośby o ułaskawienie.

SIARHIEJ KAVALENKA

Born on 16 January 1975. He is a Belarusian political activist and member of the Conservative Christian Party Belarusian Popular Front (BPF) from Vitebsk. Siarhiej received his education in engineering and programming. Later, he became an entrepreneur. He run company renovating premises. He has two kids.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 7 January 2010, on the Orthodox Christmas Day, Siarhiej Kavalenka placed national white-red-white flag on the 40-meter Christmas tree in the center of Vitebsk. On 10 January Siarhiej was detained for two months.

On 13 March 2011, he was released from custody, but was forbidden to leave the city.

The court sentenced Kavalenka to three years of suspended sentence (the persecutor – Dzmitrij Rudkov, the judge – Jevgieny Burunov). The Court forced Siarhiej Kavalenka to pay the moral compensation to militiamen Ivanov and Politik (1 million BYR), to Maksimov (1,5 million BYR), "Gorsvet" enterprise for damaging the illuminations (1 million 222 thousand BYR) and to "Zelenstroy" (62 thousand BYR).

On 19 December 2011 Kavalenka was arrested under the article 415 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (violation of the conditions of a freedom restriction). On 24 February 2012 the Pershamaiski District Court in Vitebsk sentenced the oppositionist to twenty five months in a low security correctional institution on a charge of violating probation rules. On 20 December 2011 Siarhiej Kavalenka started hunger-strike, during which he lost 30 kilograms. In April 2012, the authorities started force feeding him to keep him alive. Kavalenka ended his hunger strike at the end of May.

Hunger strike, on which Kavalenka had been for a few months, led to irreversible changes in his body. Yet Belarusian authorities refused to provide independent and specialist medical care. On 10 April 2012 the Vitebsk regional court ordered that Siarhiej Kavalenka should be subjected to comprehensive mental examination and the oppositionist was moved to a psychiatric hospital in Minsk.

On 18 May the court rejected Kavalenka's cassational appeal and he was moved to Mahiliou penal colony No. 19. On 26 September 2012 Kavalenka was released from prison. The political prisoner was pardoned by the President. Siarhiej wrote the petition for clemency under pressure, which lasted several months.

JURIJ KAZAK

Jurij Kazak to działacz Białoruskiej Chrześcijańskiej Demokracji w Nowogródku w obwodzie grodzieńskim.

KRONIKA REPRESJI

12 listopada 2009 r. Jurij Kazak został przesłuchany w sprawie karnej, wszczętej w związku z akcją w rocznicę Rewolucji Październikowej w Nowogródku, gdzie w nocy z 6 na 7 listopada pomnik Lenina został oblany zieloną farbą. W związku z tym zdarzeniem zatrzymano kilkoro działaczy BCHD.

Kazaka bronił adwokat Paweł Sapiełka. Śledczy poinformował Jurija Kazaka, że przeciwko niemu została wszczęta sprawa karna z artykułu 339 KK, pkt 1 – „Chuligaństwo".

11 stycznia 2010 r. sąd w Nowogródku skazał Kazaka na karę grzywny w wysokości 250 płac minimalnych (8 mln 750 tys. rubli) i zobowiązał skazanego do uiszczenia tej kwoty w ciągu miesiąca. 3 dni po wydaniu wyroku, 14 stycznia, do mieszkania, w którym mieszkał Kazak z rodziną przyszedł komornik. W domu była żona działacza z niemowlakiem – Jurij Kazak zaledwie dzień wcześniej zabrał ich z porodówki. Kazakowi zarekwirowano część majątku.

YURY KAZAK

Yury is an activist of the Belarusian Christian Democracy party from Navahrudak.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 12 November 2009 Yury Kazak was summoned for hearing in the criminal proceedings brought in connection with the event that occurred on the anniversary of the October Revolution in Navahrudak. On 7 November the monument of Vladimir Lenin on the main square of Navahrudak was poured over with green paint. Several activists of BCD were detained as suspects.

On 11 January 2010, the District Court in Navahrudak delivered a sentence to Yury Kazak. The court fined the youth activist with 250 minimal wages (8 million 750 thousand BYR).

Yury Kazak was defended by lawyer Pavel Sapelka. He was charged under the article 339, part 1 of the Criminal Code (hooliganism).

ALEKSANDER KAZAKAU

Aleksander Kazakau jest działaczem młodzieżowego ruch „Żubr". Do organizacji wstąpił, będąc jeszcze w 9 klasie. Urodził się w 1986 roku w Borysowie, w obwodzie mińskim. Studiował zaocznie informatykę i radioelektronikę na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym. Był również aktywnym uczestnikiem ruchu skautów w Krupkach, w obwodzie mińskim.

KRONIKA REPRESJI

Razem z innym członkiem organizacji „Żubr", Dzmitrijem Zubrem, został zatrzymany w centrum Mińska w nocy z 27 na 28 grudnia 2005 r. Młodzi ludzie pisali na murach liczbę „16" – symbol solidarności z więźniami politycznymi na Białorusi. Było to także wezwanie do udziału w Dniach Solidarności, które odbywają się 16-go każdego miesiąca w wielu miastach na Białorusi, a także poza jej granicami. Podczas zatrzymania mężczyźni próbowali uciec, jednak nie udało im się to. Aleksander Kazakau został dotkliwie pobity, później lekarze stwierdzili u niego złamanie przegrody nosowej. Ponad 2 dni był przetrzymywany w areszcie tymczasowym, skąd wypuszczono go z zakazem opuszczania miejsca zamieszkania.

Przedstawiono mu zarzuty z artykułu 363, pkt 2 KK – „Stawianie oporu funkcjonariuszom milicji". 7 kwietnia 2006 r. sędzia Walerij Jesman uznał Kazakaua winnym i wydał wyrok 2 lat ograniczenia wolności. 9 maja 2006 r. Aleksander Kazakau opuścił Białoruś. Studiował informatykę na Uniwersytecie Warszawskim.

FOT. SIARHIEJ HUDZILIN

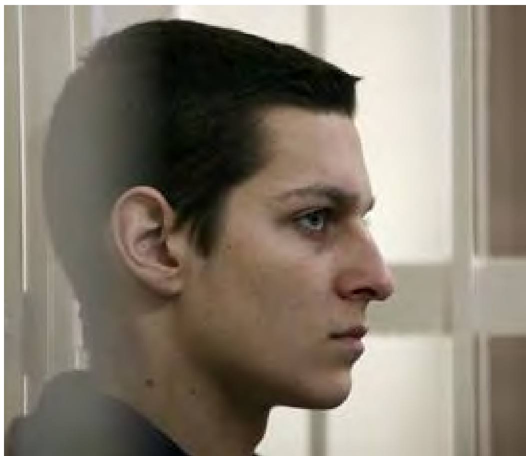
ALIAKSANDR KAZAKOU

Aliaksandr was a youth activist of the Zubr movement, which he joined while he was in high school. Aliaksandr was born in 1986 in Borisov. He studied computer science and radioelectronics at the Belarusian State University. He was also an active member of the Boy Scouts movement in Krupki.

CHRONICLE OF REPRESSION

In 2005 the prosecutor's office of the Central District Court of Minsk initiated a criminal action against Aliaksandr Kazakou and Zmicer Zubro, the other Zubr activist. A criminal proceeding was initiated under the article 363, part 2 of the Criminal Code (resisting militia officers). Aliaksandr Kazakou was detained on 28 December 2005 for making a graffiti informing about the Day of Solidarity. During the detention Aliaksandr Kazakou was severely beaten, after a doctor's examination it turned out that he had broken nasal septum. Aliaksandr Kazakou was detained for two days.

On 7 April 2006 Judge Valery Jesman found Kazakou guilty and sentenced him to two years of freedom restriction. On 9 May 2006, Aliaksandr Kazakou left Belarus. He studied computer science at the University of Warsaw.

FOT. SIARHIEJ HUDZILIN

SIARHIEJ KAZAKAU

Siarhiej Kazakau, działacz kampanii obywatelskiej „Europejska Białoruś", urodził się 12 lutego 1992 r. w Leninogorsku w Rosji. Po rozwodzie rodziców mieszkał w Mińsku, w ojczyźnie matki. Ukończył Szkołę Średnią nr 85 w Mińsku. Jeszcze w młodszych klasach starał się napisać książkę. Pasjonował się muzyką, brał udział w konkursach muzycznych. Samodzielnie nauczył się grać na gitarze zwykłej i basowej, był gitarzystą w grupach rockowych (w jednej z nich grał w 2010 r. aż do aresztowania). Twórczość muzyczna to jego ulubione zajęcie, któremu niezwykle się poświęcał. Pracował w różnych miejscach, by pomóc matce, która wychowywała go sama. Planował rozpoczęcie studiów na Akademii Muzycznej. Po odzyskaniu wolności kontynuował swoją przygodę z muzyką. Wraz z kolegami muzykami organizował koncerty.

KRONIKA REPRESJI

Został zatrzymany 27 stycznia 2011 r. w charakterze podejrzanego w sprawie „o masowe zamieszki". Przedstawiono mu zarzuty z artykułu 293 Kodeksu Karnego. Kazakau został umieszczony w areszcie śledczym na Wołodarce w Mińsku. 12 maja 2011 r. sąd skazał Kazakaua na 3 lata pozbawienia wolności. W czerwcu 2011 r. został przeniesiony do kolonii karnej w Bobrujsku w obwodzie mohylewskim. 11 sierpnia 2011 r. został ułaskawiony na mocy rozporządzenia Łukaszenki. Wyszedł na wolność 13 sierpnia.

SIARHIEJ KAZAKOU

Born on 12 February 1992 in Leninogorsk, Russia. Later moved to Minsk with his mother. Activist of the European Belarus civil campaign. He graduated from high school No. 85 in Minsk. He is passionate with music, he participated in several music competitions. Self taught himself to play guitar and bass guitar, he was the guitarists in several rock bands. He has worked in various places to help mother, who raised him alone. He planned to begin studies at the Academy of Music. After his release, he continued his adventure with music, together with his colleagues he organized concerts.

CHRONICLE OF REPRESSION

Detained on 27 January 2011 for taking part in the 19 December 2010 protest. He was charged under the art. 293 of the Criminal Code (mass riot). He was in custody in Minsk pre-trial prison No.1 in Volodarski Street. On 12 May 2011 he was sentenced to three years of imprisonment. In June 2011 he was transferred to a penal colony in Bobruisk. Siarhiej Kazakou was released on amnesty on 13 August 2011.

ALEKSANDER KAZULIN

Aleksander Kazulin był kandydatem na prezydenta Republiki Białoruś w wyborach 19 marca 2006 r. i rektorem Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego.

Urodził się 25 listopada 1955 r. w Mińsku. Służył w piechocie morskiej Floty Bałtyckiej, po demobilizacji pracował w MTW. Ukończył z wyróżnieniem studia na Wydziale Mechaniki i Matematyki Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego. Pracował jako wykładowca na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym, w latach 1996–2003 pełnił funkcję dziekana, a następnie rozpoczął pracę w Ministerstwie Edukacji.

W kwietniu 2005 r. został przewodniczącym Białoruskiej Partii Socjaldemokratycznej „Hramada". W tym samym roku, założył inicjatywę obywatelską „Wola ludu". W wyborach prezydenckich w 2006 r. był kandydatem na prezydenta.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

KRONIKA REPRESJI

Aleksander Kazulin został aresztowany 25 marca 2006 r. w czasie rozpędzania manifestacji na Alei Dzierżyńskiego w Mińsku. Został uwięziony za organizowanie protestów przeciwko sfałszowanym wyborom prezydenckim oraz obchodów „Dnia Woli".

13 lipca 2006 r. sąd w Mińsku skazał Kazulina na 5,5 roku więzienia za chuligaństwo (art. 339, pkt 2 KK RB) i „organizowanie zgromadzeń, które łamią porządek publiczny lub udział w takich zgromadzeniach" (art. 342, pkt 1. białoruskiego KK).

W więzieniu, Aleksander Kazulin rozpoczął strajk głodowy, domagał się, by sprawa wydarzeń na Białorusi została podniesiona na forum Rady Bezpieczeństwa ONZ. Więzień kontynuował strajk głodowy 53 dni, w czasie których stracił ponad 40 kilogramów, a jego zdrowie zostało bezpowrotnie zniszczone. Kazulin osiągnął swój cel – przedstawiciel Stanów Zjednoczonych podniósł kwestię białoruską podczas Rady Bezpieczeństwa ONZ.

Wyrok odbywał w więzieniu „Witba-3" 9 km od Witebska. Został uwolniony 16 sierpnia 2008 r. na mocy prezydenckiego aktu o ułaskawieniu.

ALIAKSANDR KAZULIN

Born on 25 November 1955 in Minsk. He served in the Baltic Fleet Marines. After demobilization he worked in MTW. He graduated with honors from the Faculty of Mechanics and Mathematics of the Belarusian State University. Aliaksandr Kazulin was one of the candidates who ran for the office of President of Belarus on 19 March 2006. From 1996 to 2003 he was a rector of the Belarusian State University and a government minister. After leaving the office he became involved with the opposition. The former leader of the Belarusian Social Democratic Party.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 25 March 2006 he was arrested by the authorities for participating in the demonstration against rigged elections.

On 13 July 2006, Kazulin was sentenced to jail for five and a half years by the court in Minsk. He was convicted for participating in the Day of the Will. He was charged under the art. 339, part 2 of the Belarusian Criminal Code (hooliganism) and under the art. 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order). On 20 October Aliaksandr Kazulin started a hunger strike. Kazulin protested in this way against the policy of Aliaksandr Lukashenko, and in order to draw attention of the international community to the situation in Belarus. The protest was interrupted on 12 December, after 53 days, due to Kazulin's extreme exhaustion. Yet, Kazulin has achieved his goal as the representative of the United States raised the issue of Belarus during the UN Security Council.

On 16 August 2008 he was released from prison Vitsba-3 near Vitebsk. He was pardoned by President Lukashenko.

RYHOR KIJKO

Ryhor Kijko to artysta malarz, weteran Białoruskiego Frontu Ludowego, jeden z inicjatorów budowy pomnika w Kuropatach. Urodził się 27 czerwca 1951 r. we wsi Celujkowo, w obwodzie ługańskim na Ukrainie, w rodzinie nauczycieli. Jego rodzina z czasem przeprowadziła się na Białoruś, do Bobrujska, skąd pochodziła jego matka. W 1980 r. Ryhor Kijko ukończył Białoruski Instytut Artystyczny jako artysta ceramik. Jest członkiem Białoruskiego Związku Artystów, bierze udział w pracach zrzeszenia Pogoń. Działa w Białoruskim Froncie Ludowym od momentu założenia ruchu i partii. Po podziale partii w 1999 r. został członkiem Konserwatywno-Chrześcijańskiej Partii BFL. Brał udział w wielu ulicznych akcjach. Wykłada, zajmuje się pracą twórczą.

KRONIKA REPRESJI

Ryhor Kijko był wielokrotnie zatrzymywany przez milicję. Wiosną 1996 r. został skazany na 8 dni aresztu za udział w pikiecie solidarności z ukraińskimi przyjaciółmi, zatrzymanymi w Mińsku w czasie „Czarnobylskiego Szlaku".

1 kwietnia 1997 r. Ryhor Kijko został aresztowany i oskarżony o chuligaństwo podczas Dnia Woli, 25 marca. Tego dnia doszło do wielu starć demonstrantów z milicją. Wtedy też zatrzymany został Aleksander Bondariew. W sprawie „Dnia Woli 97" było oskarżonych 5 osób.

Kijko przetrzymywany był przez 3 miesiące w areszcie na Wołodarce, a w lipcu zmieniono mu środek zapobiegawczy – zwolniono go z aresztu z zakazem opuszczania miejsca zamieszkania. Skazano go na 2 lata pozbawienia wolności i skierowano go na roboty przymusowe. 26 kwietnia 1999 r. wyszedł na wolność. Kontynuował działalność polityczną. W Dniu Woli 2000 został zatrzymany w centrum Mińska z żoną i córką. W 2001 r. uczestniczył w obronie Kuropat przed próbami zburzenia pomnika i poprowadzenia przez tamtejszy las drogi.

RYHOR KIJKO

Ryhor Kijko is an artist, a painter, and an activist of the Belarusian Popular Front party (BPF). He was born on 27 June in the village of Celujkovo, in Ukraine, in a family of teachers. His family later moved to Belarus, his mother's homeland. In 1980 he graduated from the Belarusian Art Institute. He is a member of the Belarusian Union of Artists. Ryhor works in the BPF movement from its very beginning. In the late 1990s the party's conservative wing split from the main BPF to found an independent political party – the Conservative Christian Party BPF which Ryhor joined. He has participated in many street actions. He is an academic, and continues his work as an artist.

CHRONICLE OF REPRESSION

Ryhor was detained by militia many times. In the spring of 1996 he was sentenced to 8 days in jail for participating in a rally of solidarity with his Ukrainian friends, detained in Minsk during the Chernobyl Path.

On 1 April 1997 he was detained and charged for taking part in the Day of Will, Belarusian Independence Day on 23 March 1997 at which demonstrators and militia clashed many times. He was charged under the art. 339, part 2 of the Criminal Code (hooliganism). Kijko was detained for three months in the Volodarka prison. He was released from prison in July but was forbidden to leave his place of residence. Ryhor Kijko was sentenced to two years of forced labour at the place of detention. At that time it was one of the first politically motivated decisions, and seemed to be very strict. He was released on 26 April 1999.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

ANDREJ KIM

Andrej Kim urodził się 26 lutego 1986 r. w Mińsku. Ukończył Liceum Humanistyczne im. Jakuba Kolasy, potem studiował historię na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym. Działacz ruchu młodzieżowego i chrześcijańskiego.

KRONIKA REPRESJI

W stosunku do Andreja Kima, jednego z uczestników akcji przedsiębiorców z 21 stycznia 2008 r., wszczęto sprawę karną z artykułu 364 KK RB – „Przemoc, lub groźba jej użycia w stosunku do funkcjonariusza milicji". Artykuł ten przewiduje pozbawienie wolności od 1 roku do 6 lat.

Do tego czasu Andrej Kim był już sądzony na podstawie Kodeksu Administracyjnego. Za każdym razem oskarżany był o drobne chuligaństwo lub niecenzuralne wyrażanie się. Za pierwszym razem – podczas udziału w kampanii wyborczej Andreja Kazulina w 2006 roku – Kim otrzymał 12 dni aresztu. Drugi raz – w 2007 r. po świętowaniu Halloween otrzymał 7 dni aresztu.

22 stycznia 2008 r. sędzia Tatiana Pawluczak uznała Kima winnym dokonania zarzucanego mu przestępstwa i wydała wyrok 10 dni aresztu oraz grzywny w wysokości 1 miliona i 50 tysięcy rubli. 31 stycznia, kiedy skończył się jego areszt, prosto z Okrestiny został przewieziony na przesłuchanie do prokuratury. Jako środek zapobiegawczy zastosowano wobec niego areszt. Był przetrzymywany na Wołodarce.

22 kwietnia 2008 r. sędzia Jeliena Ilina uznała Andreja Kima winnym popełnienia przestępstwa z artykułu 342, pkt 1 – „Organizacja lub aktywny udział w działaniach w poważny sposób naruszających porządek społeczny" i z art. 364 – „Przemoc lub groźba jej użycia w stosunku do funkcjonariuszy organów porządkowych" i wydała wyrok 1,5 roku pozbawienia wolności w kolonii karnej.

21 maja 2008 pojawiły się informacje, że Andrej Kim został przeniesiony do kolonii w Bobrujsku. 20 sierpnia 2008 r. został zwolniony z kolonii na mocy dekretu Łukaszenki.

W grudniu 2010 r. brał udział w wydarzeniach na Placu Niepodległości w Mińsku. Uciekł z Białorusi po 19 grudnia, kiedy w jego mieszkaniu i w pracy rozpoczęły się rewizje. Przebywał w Rosji, Polsce, na Litwie i Ukrainie.

ANDREJ KIM

Andrej Kim was born on 26 February 1986 in Minsk. He graduated from the banned Byelorussian Jakub Kolasa High-School, then studied history at the Belarusian State University. An activist of the oppositional youth movement.

CHRONICLE OF REPRESSION

Andrej Kim was one of the defendants in the Case of Fourteen. He participated in the demonstration of entrepreneurs that took place on 21 January 2008 in Minsk. Andrej was charged under the article 364 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (violent actions against a militia officer). He was facing one to six years of imprisonment.

By that time, Andrej Kim had already been few times tried on the basis of the Administrative Code. Each time he was accused of petty hooliganism. For the first time – during participation in the election campaign of Aliaksandr Kazulin in 2006, Kim received 12 days in jail. The second time – in 2007 he spent seven days in jail after the celebration of Halloween.

On 22 January 2008 judge Tatiana Pavluchak found Kim guilty of the alleged crimes, and sentenced him to 10 days in jail and a fine of one million and fifty thousand BYR. On 31 January, when his sentence finished, he was taken straight from the arrest to questioning to the prosecutor's office. He was detained in the Volodarka prison.

On 22 April 2008 Judge Jekaterina Ilina found Andrej Kim guilty of committing a crime under the art. 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order) and the art. 364 (violent actions against a militia officer) and sentenced Andrej to one and a half years of imprisonment in a penal colony.

On 21 May 2008 Andrej Kim was transferred to the colony in Bobruisk. On 20 August 2008 he was released on amnesty.

In December 2010, he took part in the events on the Independence Square in Minsk. He secretly fled Belarus after 19 December, when his home and office were searched.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

ALEŚ KIRKIEWICZ

Aleś Kirkiewicz jest zastępcą przewodniczącego „Młodego Frontu" i przewodniczącym grodzieńskiej filii organizacji. Urodził się w 1989 r. w Grodnie, w rodzinie historyków. Jego dziadek, Aleksander był znanym w Grodnie krajoznawcą. Po ukończeniu szkoły średniej rozpoczął studia na Wydziale Historycznym Uniwersytetu w Grodnie, na kierunku archeologia. Podjął jednak decyzję o odłożeniu studiów, bowiem za ważniejszą uważał wtedy działalność polityczną.

KRONIKA REPRESJI

Uczestnik akcji protestu 19 grudnia 2010 r. Zatrzymano go 5 dni po Płoszczy za udział w akcji solidarności z więźniami politycznymi 24 grudnia 2010 r. Skazano go na 10 dni aresztu. W tym czasie na Okrestinie przetrzymywano jego przyszłą żonę, studentkę Uniwersytetu w Lublinie, Nadieżdę Krapiwinę, z którą 22 stycznia Kirkiewicz wziął ślub, między jednym a drugim zatrzymaniem. Na wolność wyszedł 3 stycznia, jednak już 3 dni później skazano go na karę grzywny – za organizację wyborczego spotkania kandydata na prezydenta, Mykoły Statkiewicza.

28 stycznia 2011 roku, po rewizji w domu i przesłuchaniu w grodzieńskim oddziale KGB, aresztowano go w związku ze sprawą karną o „masowe zamieszki". Przewieziono go do Mińska i umieszczono w areszcie śledczym KGB. Przedstawiono mu zarzuty z art. 293, pkt 2 KK – „Aktywny udział w masowych zamieszkach". 5 maja 2011 r. sąd w Mińsku skazał go na 4 lata pozbawienia wolności. Po wydaniu wyroku, został osadzony w więzieniu na Wołodarce. Po rozpatrzeniu przez sąd jego apelacji i uprawomocnieniu się wyroku, przeniesiono go do kolonii karnej w Nowopołocku.

1 września 2011 r. został ułaskawiony na mocy dekretu Aleksandra Łukaszenki.

ALES KIRKIEVICH

The deputy chair and Grodno leader of the Young Front. Born in 1989 in Grodno, in the family of historians. Former student of the History Faculty of the Grodno State University.

CHRONICLE OF REPRESSION

Participant of the 19 December 2010 rally. Detained during the 24 December solidarity picket outside the Okrestina detention center. Sentenced to 10 days in prison. During this time, his future wife, a student at the University of Lublin, Nadezhda Krapiwina, was being detained in the Okrestina prison. They married on 22 January. Released on 3 January 2011. On 6 January, fined for arranging an election meeting with presidential candidate Mikola Statkevich.

Arrested on 28 January after a search at his apartment and interrogation by the Grodno KGB, then escorted to the KGB prison in Minsk and charged under the art. 293, part 2 of the Criminal Code (mass riots). He was sentenced to four years of imprisonment. After the judgment he was placed in the Volodarka prison. After the court considered his appeal and the judgment became final, he was transferred to the penal colony in Novopolatsk. Kirkievich was released on amnesty on 1 September 2011.

FOT. SIARHIEJ HUDZILIN

ALEKSANDER KLASKOUSKI

Urodził się 26 września 1978 r. Ukończył Szkołę Średnią nr 55 w Mińsku, rozpoczął studia na kierunku dziennikarskim Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego, potem uzyskał wyższe wykształcenie prawnicze. W 1999 r. po ukończeniu służby wojskowej ożenił się z Natalią – dziewczyną, z którą poznał się dzięki swoim wyjazdom do babci w Biełyniczy. Obecnie wychowują trójkę dzieci.

W 1999 r. rozpoczął służbę w milicji, w drogówce lenińskiego rejonu Mińska. Aleksander nie był zwykłym milicjantem, wyróżniał się spośród kolegów, rozmawiał po białorusku, starał się sporządzać protokoły w swoim ojczystym języku, przynosił niezależną prasę, co nie podobało się szefostwu. Podczas służby (w latach 1999–2005) zatrzymał uzbrojonych złodziei, za co otrzymał nagrodę. Zajmował pierwsze miejsca na zawodach sportowych. W 2005 r. nieoczekiwanie porzucił pracę w milicji.

KRONIKA REPRESJI

Cały świat obiegły kadry, na których widać, jak Aleksander w milicyjnym mundurze stara się powstrzymać funkcjonariuszy Specnazu podczas pacyfikacji Płoszczy 2010. Zatrzymany noc później, 21 grudnia, został dotkliwie pobity. Umieszczono go w areszcie KGB, przedstawiono mu zarzuty z trzech artykułów Kodeksu Karnego.

26 maja 2011 r. sąd w Mińsku skazał go na 5 lat kolonii karnej o zaostrzonym rygorze. Wyrok odbywał w kolonii w Szkłowie. Został ułaskawiony i zwolniony z kolonii 14 września 2011 r. Jest synem i bratem znanych dziennikarzy – Aleksandra, Ludmiły i Olgi Klaskouskich. Siostra Olga, która już wcześniej otrzymała azyl polityczny w jednym z europejskich krajów, próbowała wrócić na Białoruś, by wesprzeć brata, jednakże pod presją prześladowań milicji opuściła kraj latem 2011 r.

ALIAKSANDR KLASKOUSKI

Born on 26 September 1978. Finished Minsk school No. 55 and entered the Faculty of Journalism of the Belarusian State University, later received a diploma in law. In 1999, he returned from military service and married a woman from the town of Bialynichy, Mahiliou region. They have three children. In 1999, he got employed as a road police inspector at the Road Police Department in Minsk. Aliaksandr was not a regular militiaman, he usually spoke Belarusian, tried to draw up reports in the native language and brought independent newspapers to work. During his military service, he arrested armed car thieves and received a state prize for that. In 2005 he quit his job as an officer.

CHRONICLE OF REPRESSION

The photos on which Aliaksandr in a militia uniform is trying to stop Spetsnaz officers during the pacification of the 19 December 2010 rally, were published in media worldwide. Aliaksandr was detained on 21 December 2010. He was beaten and placed in custody of the KGB pre-trial prison. On 26 May 2011 Aliaksandr Klaskouski was sentenced to five years in a high-security colony by the Leninski District Court of Minsk. He served sentence in the colony in Shklov. He was pardoned and released from the colony on 14 September 2011. His father and sisters are well known journalists. His sister Olga, who had already received political asylum in one of the European countries, tried to return to Belarus to support her brother. But due to persecution she left the country in the summer of 2011.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

ANDREJ KLIMAU

Andrej Klimau to znany biznesmen, deputowany Najwyższej Rady Republiki Białoruś XIII Kadencji, członek specjalnej Komisji Parlamentarnej Do Spraw Naruszeń Prawnych Prezydenta RB Aleksandra Łukaszenki, Konstytucji i Prawa RB. Jest jednym z inicjatorów impeachmentu wobec prezydenta Łukaszenki w listopadzie 1996 r. i członkiem Zjednoczonej Partii Obywatelskiej.

Z powodów politycznych Andrej Klimau był aresztowany trzy razy.

Urodził się 17 września 1965 r. w Mińsku. Ukończył Lwowskie Techniczne Kolegium MSW (1986). Służył w organach spraw wewnętrznych (1983–1991), był dyrektorem małego przedsiębiorstwa (Mińsk), prezesem zarządu spółki akcyjnej (1991–1996).

W połowie lat 90. Andrej Klimau był w pierwszej piątce najbardziej znanych białoruskich przedsiębiorców, kierował spółką akcyjną Andrej Klimow & Co., która zajmowała się budownictwem, wykonywała duże zamówienia publiczne. Został wybrany deputowanym do Najwyższej Rady XIII Kadencji (był członkiem Komisji Polityki Gospodarczej i Reform).

KRONIKA REPRESJI

Po referendum w 1996 r. rozpoczęły się masowe kontrole działalności firmy. Aby odnaleźć dowody obciążające zaangażowano pracowników KGB, MSW, Rady Bezpieczeństwa RB i administracji prezydenta.

11 lutego 1998 r. Andrej Klimau został aresztowany i oskarżony na podstawie dwóch artykułów karnych: 91, pkt 4 KK RB – „Kradzież na dużą skalę" i 151, pkt 2 KK RB – „Naruszenie porządku związanego z działalnością gospodarczą, dokonane po wcześniejszym uzgodnieniu". W areszcie śledczym Klimau ogłosił strajk głodowy w proteście przeciwko naruszeniom Konstytucji z 1994 r., zgodnie z którą miał prawo do immunitetu poselskiego. Rada XIII Kadencji kilka razy nalegała na to, by zwolnić radnego Klimaua z nielegalnego aresztu.

Na krótko przed aresztowaniem, Andrej Klimau jako poseł, napisał i rozesłał pismo – odezwę do przywódców różnych stopni z informacją o naruszeniach, których dopuścił się Aleksander Łukaszenka wobec Konstytucji i prawa Republiki Białoruś. Pismo zawiera uprzedzenie o odpowiedzialności i wezwanie do niewypełniania rozkazów Łukaszenki, który w listopadzie 1996 r. dokonał zamachu stanu. W liście Klimau przypominał o tym, że referendum w 1996 r. nie zostało legitymizowane. Aresztowano go następnego dnia po posiedzeniu komisji, która poinformowała, że istnieją wystarczające podstawy prawne do rozpoczęcia nowej procedury impeachmentu. W trakcie śledztwa Klimau odmówił zeznań, powołując się na bezprawne zatrzymanie.

Po roku i 5 miesiącach śledztwa, w sierpniu 1999 r. rozpoczęło się postępowanie sądowe. Do oskarżenia doszły jeszcze dwa artykuły: art. 171 KK RB – „Fałszerstwo" i art. 150, pkt 2 – „Wyłudzenie kredytu lub dotacji". 13 grudnia 1999 r. Klimau został brutalnie pobity i siłą zabrany na przesłuchanie do Lenińskiego Sądu Rejonowego w Mińsku. Wstępne orzeczenie lekarzy ujawniło uraz czaszkowo-mózgowy i urazy brzucha. 24 grudnia Prokuratura RB odmówiła wszczęcia w tej sprawie postępowania karnego.

17 marca 2000 r. Andrej Klimau został skazany na 6 lat pozbawienia wolności. 25 marca 2002 r. wyszedł na wolność na warunkowe przedterminowe zwolnienie.

Drugi raz został aresztowany w grudniu 2005 r. za akcję „Rewolucja" przed Dniem Woli na Placu Październikowym w Mińsku. Po zwycięstwie Pomarańczowej Rewolucji na Ukrainie Andrej Klimau ogłosił, że białoruska rewolucja odbędzie się 25 marca 2005 r. Władze spacyfikowały zorganizowany przez niego 25 marca protest na Placu Październikowym w Mińsku. 10 czerwca 2005 r. sąd uznał Klimaua winnym organizacji grupowych działań zakłócających porządek publiczny i skazał go na rok i sześć miesięcy pozbawienia wolności. Został zwolniony 22 grudnia 2006 r.

Po raz trzeci Klimau został aresztowany 3 kwietnia 2007 r. za „podżeganie do obalenia ustroju państwowego", które rzekomo pojawiło się w artykule opublikowanym na stronie internetowej charter97.org (art. 361 KK RB). W sierpniu 2007 r. Główny Sąd w Mińsku wydał utajniony wyrok: 2 lata pozbawienia wolności w kolonii karnej o zaostrzonym rygorze. Dziennikarze dowiedzieli się o tym wyroku po upływie miesiąca. Do tej pory informowano ich, że sprawa Klimaua jest nadal w toku. Wyrok odbywał się w mozyrskiej kolonii o zaostrzonym rygorze. Zwolniony 15 lutego 2008 r. na podstawie dekretu Aleksandra Łukaszenki.

ANDREJ KLIMAU

Andrej Klimau is a well known businessman, a Member of the Supreme Council of the Republic of Belarus. One of the initiators of impeachment against President Lukashenko in November 1996. A Member of the United Civic Party.

Andrej Klimau was arrested three times for political reasons.

He was born on 17 September 1965 in Minsk. He graduated from the Lviv Technical College of the Ministry of Interior (1986). He served in the administration of internal affairs (1983–1991), was the director of a small company (Minsk), Chairman of the Board of joint stock company (1991–1996).

In the mid 90s, Andrej Klimau was in the top five best-known Belarusian businessmen, he led a public company, Andrei Klimov & Co., Which dealt with building industry, and performed a large public procurements. He was elected a deputy to the Supreme Council of the 13th convocation.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 11 February 1998 Andrej Klimau was arrested and charged under two articles; the art. 91 of the Criminal Code (theft of property on a large scale), and the art. 151, part 2 of the Criminal Code (illegal conduct of business). In arrest Klimau announced a hunger strike in protest against the violations of the Constitution of 1994, according to which he was entitled to immunity. The Supreme Council several times insisted on releasing Klimau.

Shortly before the arrest, Andrej Klimau, as a deputy wrote an open letter about violations committed by Aliaksandr Lukashenko. Klimau reminded in it that the 1996 referendum was not legitimized. He was arrested the next day after the meeting of the committee, that decided that there is sufficient legal basis to launch a new procedure for impeachment. During the investigation Klimau refused to testify, citing the unlawful detention.

The legal proceedings began after a year and five months of investigation, in August 1999. Klimau was accused under two new articles; the art. 171 of the Criminal Code (forgery) and the art. 150, part 2 (subreption). On 13 December 1999 Andrej Klimau was brutally beaten and forcibly taken to the Leninski District Court in Minsk for questioning. The preliminary doctor's examination revealed craniocerebral trauma and abdominal injuries.

On 17 March 2000 Andrej Klimau was sentenced to six years imprisonment. On 25 March 2002 he was released from prison on parole.

Andrej was arrested for the second time in December 2005 for a street action Revolution. After the victory of the Orange Revolution in Ukraine, Andrej Klimau announced that the Belarusian revolution will take place on 25 March

2005. The authorities dispersed the demonstration. On 10 June 2005, the court found Klimau guilty of organizing group actions disturbing public order and sentenced him to one year and six months imprisonment. He was released on 22 December 2006.

For the third time Klimau was arrested on 3 April 2007 under the article 361 of the Criminal Code (incitement to overthrow the political system), for an article published on the website Charter97. The sentence was secretly issued in August 2007 by the Central Court in Minsk – 2 years imprisonment in a maximum security penal colony. Andrej served sentence in the Mozyr penal colony. He was released on 15 February 2008 under the decree of Aliaksandr Lukashenko.

WŁAD KOBEC

Wład Kobec urodził się w 1971 r. W 1989 r. ukończył geografię na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym. Pracował m.in. w Ministerstwie Ochrony Środowiska. W 2000 r. skończył z wyróżnieniem Akademię Zarządzania przy Prezydencie Republiki Białoruś ze specjalnością ekonomista. W 2000 r. porzucił pracę urzędową i został jednym z koordynatorów i inicjatorów ruchu „Żubr".

Uczestnik pierwszego Forum Społeczeństwa Obywatelskiego Partnerstwa Wschodniego w Brukseli w 2009 r.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

KRONIKA REPRESJI

Podczas wyborów 2010 r. kierował sztabem kandydata na prezydenta, Andreja Sannikaua.

21 grudnia, po wydarzeniach na Placu Niepodległości, zatrzymali go funkcjonariusze służb bezpieczeństwa. Zarzucono mu uczestnictwo w masowych zamieszkach. 27 stycznia zwolniono go, otrzymał jednak zakaz opuszczania miejsca zamieszkania.

We wrześniu 2011 r. poinformował media, że opuścił Białoruś. Jako przyczynę podał prześladowania i groźby ze strony władz. W liście do mediów poinformował o torturach w więzieniu i próbach zwerbowania go przez służby specjalne. Obecnie przebywa w Polsce.

ULADZIMIR KOBIEC

Born in 1971. In 1989 he graduated from the Geography Faculty at the Belarusian State University. Former employer of the Minsk Regional Institute of Natural Resources and Environmental Protection and the Ministry of Natural Resources and Environmental Protection of Belarus. In 2000, he graduated from the Academy of Public Administration under the aegis of the President of the Republic of Belarus with a manager's degree. The same year he left civil service and became one of the founders of the Zubr opposition movement. Participant of the first Eastern Partnership Civil Society Forum in Brussels in 2009.

CHRONICLE OF REPRESSION

Uladzimir served as election campaign chief of Andrej Sannikau's team in 2010 Presidential election. Detained by the KGB agents on 21 December 2010. Charged under the art. 293 of the Criminal Code (mass riot). On 27 January 2011, he was released on recognizance and forbidden to leave his place of residence. In September 2011 he left Belarus due to harassment and threats from the authorities. In an open letter to media, he informed about tortures in prison and attempts to recruit him by special services. Currently residing in Poland.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

ANTON KOJPISZ

Anton Kojpisz jest jednym ze skazanych w „Sprawie czternastu", która miała miejsce w Mińsku w 2008 r. Miał wtedy 20 lat. W związku ze wszczęciem przeciwko niemu sprawy karnej został relegowany z Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego. Jako oficjalną przyczynę podano zaległości w nauce, jakie rzekomo miał mieć Kojpisz. Relegowanie nastąpiło dokładnie tego samego dnia, którego przedstawiono mu zarzuty.

KRONIKA REPRESJI

Po zatrzymaniu podczas akcji, która odbyła się w centrum Mińska 10 stycznia 2008 r., Kojpiszowi przedstawiono zarzuty z artykułu 342, pkt 1 KK RB – „Organizacja i aktywny udział w działaniach grupowych, w poważny sposób naruszających porządek społeczny".

W tym czasie Kojpisz był sekretarzem „Młodzieży BFL" i członkiem ruchu „Bunt", który został utworzony po wydarzeniach marcowych w 2006 r. na Placu Kalinowskiego w Mińsku. Podczas rozprawy Kojpisz przez 32 minuty wygłaszał ostatnie słowo, cytując wersety Koranu, co wywołało burzliwą reakcję zebranych.

Podczas procesu Kojpisz źle się poczuł, gdy sędzia ogłaszał wyrok. Półprzytomnego opozycjonistę przewieziono do szpitala. 22 kwietnia sędzia Jeliena Ilina uznała działacza Antona Kojpisza winnym przestępstwa z art. 342, pkt 1 KK – „Organizacja i aktywny udział w działaniach grupowych, w poważny sposób naruszających porządek społeczny" i skazała go na karę grzywny w wysokości 100 płac minimalnych (3 mln 500 tys. rubli).

Po skazaniu w „Sprawie czternastu", Kojpisz wstąpił do partii BFL (Białoruski Front Ludowy).

ANTON KOIPISH

Anton Koipish is known as one of the detainees in the Case of Fourteen. Then 20-year-old youth activist Anton Koipish was expelled from the fourth year of the Mechanical-mathematic Faculty of the Belarusian State University for alleged academic failure. The real reason was his participation in a protest rally of the entrepreneurs in winter 2008.

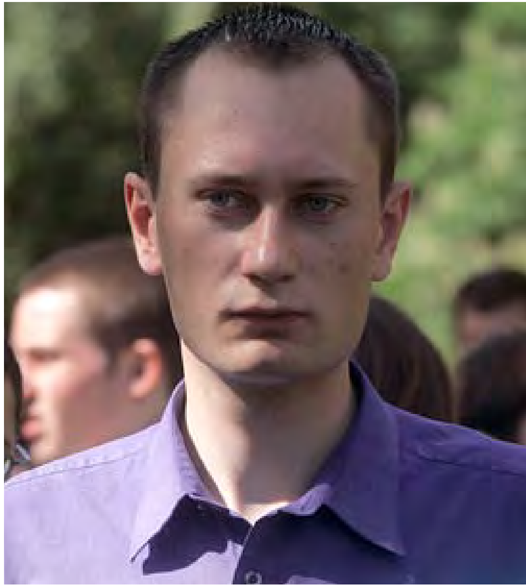
CHRONICLE OF REPRESSION

Anton was detained on 10 January 2008, he was charged under the article 342 part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order).

At that time Koipish was a secretary of the youth wing of the Belarusian Popular Front (BPF) and a member of the movement Rise, which was created after the events of March 2006 that took place on Kalinowski Square in Minsk. During the hearing Koipish gave 32 minutes long speech, he read verses from the Koran, and caused a stormy reaction of the audience.

During the trial Koipish felt unwell, when the judge announced the verdict, semi-conscious oppositionist was transported to the hospital. On 22 April judge Jelena Ilina found Anton Koipish guilty of the alleged offense and sentenced him to a fine of 100 minimal wages (3 million 500 thousand BYR).

After Koipish was sentenced he join the BPF party.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

OLEG KORBAN

Oleg Korban urodził się 4 lutego 1985 r. Jest członkiem Narodowego Komitetu Zjednoczonej Partii Obywatelskiej, zastępcą przewodniczącego mińskiej filii tej organizacji i przewodniczącym mińskiego oddziału „Młodych demokratów" – młodzieżowego skrzydła Zjednoczonej Partii Obywatelskiej. Podczas wyborów prezydenckich w 2010 r. był przewodniczącym mińskiego sztabu Jarosława Romańczuka.

KRONIKA REPRESJI

W 2007 roku, będąc członkiem „Młodego Frontu", był podejrzany o przestępstwo z artykułu 193, pkt 1 – „Działalność w imieniu niezarejestrowanej organizacji", spędził 3 dni w więzieniu KGB, po czym sąd skazał go na karę grzywny.

W nocy z 19 na 20 grudnia został zatrzymany w centrum Mińska po akcji protestu. Przedstawiono mu zarzuty z art. 293, pkt 1 i 2 KK – „Organizacja masowych zamieszek lub udział w nich"). Był przetrzymywany w areszcie KGB. 7 stycznia 2011 r. zmieniono mu środek zapobiegawczy – zwolniono go z aresztu, zakazując opuszczania miejsca zamieszkania.

31 stycznia 2011 r. został po raz kolejny zatrzymany na jednej z ulic Mińska i po dwóch godzinach przesłuchania w KGB wypuszczono go. 23 sierpnia 2011 r. sprawa karna przeciwko niemu została zamknięta z powodu braku znamion przestępstwa.

ALEH KORBAN

Born on 4 February 1985. A former member of the Young Front. A member of the National Committee of the United Civil Party (UCP) and a chair of the Minsk city organization of the Young Democrats, the UCP youth wing. During the presidential election 2010 he was a member of the electoral campaign of Jaroslau Romanchuk.

CHRONICLE OF REPRESSION

In 2007, as a member of the Young Front, was charged in criminal case under the article 193 of the Criminal Code (acting on behalf of an unregistered organization). He was detained for three days and fined.

He was detained on the night of 19–20 December 2010, after the rally against rigged elections. He was charged under the article 293, part 1 and 2 of the Criminal Code (mass riot). He was kept in the pre-trial prison of the KGB till 7 January, then was released under a written recognizance not to leave Minsk. On 31 January he was again detained in Minsk, interrogated by the KGB officers for about two hours and then let go. On 23 August 2011, the criminal case against Aleh was closed due to lack of a criminal offense.

IGOR KORSAK

Igor Korsak urodził się w 1974 r. Studiował na Akademii Sztuk Pięknych. W latach 90. był jednym z działaczy „Białego Legionu"[7] – patriotycznej organizacji białoruskich żołnierzy, która w późniejszym czasie uległa samoistnemu rozwiązaniu.

KRONIKA REPRESJI

31 sierpnia 1998 r. sąd w Mińsku wydał wyrok w sprawie Igora Korsaka i Pawła Siliwonczika.

Korsak i Siliwonczik zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy milicji 2 czerwca 1998 r. o godz. 5 rano, kiedy rozklejali na osiedlu Sieriebrianka opozycyjne ulotki i malowali farbą symbole nieformalnej organizacji „Biały Legion". Symbol ten jest szeroko wykorzystywany w narodowej ornamentyce.

Po zatrzymaniu Korsak i Siliwonczik spędzili 6 godzin na posterunku milicji. W ich mieszkaniach przeprowadzono rewizje. Po miesiącu od ich zatrzymania przedstawiono im zarzuty. Otrzymali także zakaz opuszczania miejsca zamieszkania. Początkowo ich sprawy miały charakter administracyjny, później zostały przekwalifikowane na sprawy karne.

Korsak i Siliwonczik zostali oskarżeni o popełnienie przestępstwa z artykułu 201, pkt 2 KK – „Chuligaństwo". Prokurator Słuka żądał dla oskarżonych 1 roku pozbawienia wolności w zawieszeniu. W sądzie oskarżeni przyznali się częściowo do winy i zostali skazani na karę grzywny w wysokości 10 płac minimalnych (2,5 miliona rubli białoruskich).

W lipcu 2008 roku, po wybuchu bomby domowej roboty podczas koncertu 4 lipca z okazji Dnia Niepodległości Białorusi, na którym gościem był prezydent Aleksander Łukaszenka, Korsak został zatrzymany przez funkcjonariuszy KGB jako podejrzany o „złośliwe chuligaństwo". Wtedy Igor Korsak nie brał udziału w życiu politycznym, jednakże w jego mieszkaniu przeprowadzono rewizję. Korsak spędził 10 dni na Okrestinie, gdzie prowadził protest głodowy. Zwolniono go 18 lipca.

7. Biały Legion – istniejąca i działająca w latach 90. organizacja patriotów i żołnierzy.

IHAR KORSAK

Ihar Korsak was born in 1974. He studied at the Academy of Fine Arts. In the 90's he was one of the activists of the White Legion – a patriotic organization of Belarusian soldiers, which was later resolved.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 31 August 1998, the court in Minsk issued a judgment sentencing Ihar Korsak and Pavel Silivonchik. Both men were detained by militia officers on 2 June 1998 at 5:00 in the morning, when they were hanging oppositional posters and painting on the walls symbols of the informal organization White Legion. This symbol is widely used in national ornamentation.

After detention, Korsak and Silivonchik, spent six hours at the militia station. Their homes were searched. After a month of their detention they were presented with allegations and they were banned from leaving their place of residence. Initially, the case was of an administrative nature, but later it was reclassified as a criminal case.

Korsak and Silivonchik were accused of committing a crime under the article 201, part 2 of the Belarusian Criminal Code (hooliganism). Mr. Sluka, the prosecutor, demanded for accused one year of suspended imprisonment. In court, the accused pleaded partially guilty. They were sentenced to a fine of 10 minimum wages (2.5 million BYR).

In July 2008, after an explosion at a concert on 4 July, Ihar Korsak was arrested by the KGB officers on suspicion of malicious hooliganism. At that time, Ihar was not involved in political matters. However, his apartment was searched. Korsak spent 10 days in the Okrestina prison, where he led a hunger protest, he was released on 18 July.

ALEŚ KOWAL

Aleś Kowal w latach 90-tych był pracownikiem mińskiego metra. Był jedną z pierwszych osób skazanych na Białorusi z powodów politycznych.

KRONIKA REPRESJI

Został zatrzymany po Dniu Woli w 1997 r. w Mińsku. W tym roku marsz z okazji Dnia Woli zakończył się starciami demonstrantów z milicją. Funkcjonariusze starali się nie przepuścić kolumny do centrum miasta. Podczas aresztowań kilkoro demonstrantów stawiało opór funkcjonariuszom milicji, starając się uratować innych przez pobiciem i zatrzymaniem.

30 października 1997 r. w mińskim sądzie rozpoczął się proces w sprawie Dnia Woli. Oskarżonych było 5 osób. W połowie listopada wszyscy, w tym i Aleś Kowal, zostali skazani na 2 lata robót przymusowych. Aleś Kowal otrzymał 2 lata tak zwanej „domowej chemii", bez pozbawienia wolności, ale z potrąceniem 20 procent wypłaty na rzecz skarbu państwa.

ALES KOVAL

In the 90's Ales worked in the Minsk subway. He was one of the first people convicted for political reasons in Belarus.

CHRONICLE OF REPRESSION

He was arrested after the Day of the Will in 1997 in Minsk. The march on the occasion of the Day of the Will ended while demonstrators clashed with militia. Officers tried to stop the demonstrators and do not allow them to reach the city's center. The court trial began on 30 October 1997. 5 people were accused, among them Ales. In mid-November, Ales Koval was sentenced to two years of forced labour and ordered to transfer 20 percent of his income to the state.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

PAWEŁ KRASOUSKI

Paweł Krasouski urodził się w 1983 r. Mieszka w mieście Żodino w obwodzie mińskim.

KRONIKA REPRESJI

Na początku 2006 r. w Żodinie wobec Pawła Krasouskiego, działacza młodzieżowego ruchu demokratycznego, wszczęto sprawę karną z artykułu 369 KK – „Publiczne znieważenie urzędników". Przyczyną prześladowania stał się fakt, że w biuletynie „Nabljudatel" opublikowano karykatury przedstawicieli władz miasta. Karykatury zostały odnalezione podczas rewizji w mieszkaniu Krasouskiego w grudniu 2005 r.

Sprawa została wycofana, jednak w dalszym ciągu prześladowano młodego działacza, wszczęto przeciwko niemu kolejne sprawy, przedstawiono mu kolejne zarzuty.

4 października 2006 r. w mieszkaniu Pawła Krasouskiego znowu odbyła się rewizja, podczas której zarekwirowano komputer, płyty CD, materiały, które drukował. Krasouskiego przewieziono na posterunek milicji do Witebska, gdzie przesłuchiwano go w związku ze sprawą wybuchów w Witebsku, do których doszło 14 i 22 września 2005 r., choć kiedy do tych wybuchów doszło, Pawła nie było na Białorusi.

Śledczy oświadczyli, że aktywista młodzieżowy jest podobny do poszukiwanego przestępcy, którego zdjęciami dysponowali. Otrzymał status podejrzanego – oskarżono go o przygotowanie przestępstwa – próby zabójstwa (art. 139.2, pkt 2 KK).

Krasouskiego przeniesiono do aresztu tymczasowego w Witebsku.

11 października główny śledczy prokuratury do spraw specjalnych, Aleksander Rassolko, przedstawił mu kolejne zarzuty. Krasouskiego oskarżono o dokonanie w 1999 r. szeregu gwałtów i zabójstw nieletnich dziewczyn w różnych miastach Białorusi. 15 października Krasouski został wypuszczony z aresztu, gdyż nie zebrano żadnych dowodów, świadczących o jego udziale w zarzucanych mu czynach. Później sprawa dotycząca gwałtów i zabójstw nieletnich dziewczyn została zamknięta. W sprawie dotyczącej wybuchów w Witebsku Krasouski cały czas występował jako podejrzany.

1 lutego 2011 r. Krasouskiego wezwano do KGB na przesłuchanie w „sprawie 19 grudnia". Paweł studiował na politechnice w Żodino, jednak w 2005 r został relegowany za swą działalność polityczną.

PAVEL KRASOUSKI

Pavel Krasouski was born in 1983. He is a resident of Zhodino.

CHRONICLE OF REPRESSION

In 2006, Pavel was charged under the article 369 of the Criminal Code (insulting public officials). He was persecuted for publishing satirical cartoons of the representatives of the city authorities of Zhodino. Caricatures were found during the search conducted in the apartment of Krasouski in December 2005. The case had been withdrawn, but the young activist was further harassed by the authorities.

On 4 October 2006 a search was held in his apartment in Zhodino. Pavel Krasouski was arrested a day later on suspicion of organizing a series of blasts in Vitebsk in autumn 2005. During the search, his computer, CDs and printed materials were confiscated. Investigators claimed that Pavel Krasouski resembles a criminal, who had organized blasts. The activist has spent 10 days in a remand prison in Vitebsk. On 11 October 2006 the senior investigator of the prosecutor's office of Belarus Aliaksandr Rassolka has ruled to recognize young activist Pavel Krasouski a suspect in a criminal case concerning rapes and murders of several girls in 1999 in Belarus. On 15 October, Pavel was freed from rape and murder charges due to lack of evidence.

On 1 February 2011 Krasouski was called by the KGB for questioning concerning 19 December 2010 events. Pavel studied at the Technical University in Zhodino, but in 2005 was expelled for his political activities.

ALIEKSIEJ KRIWINCOJ

Alieksiej Kriwincoj jest działaczem opozycyjnym z Grodna.

KRONIKA REPRESJI

Sprawa karna przeciwko mieszkańcom Grodna, Wadimowi Lohinau i Alieksiejowi Kriwincojowi, wszczęto w związku z namalowaniem 22 września 2006 roku graffiti przeciwko Białoruskiemu Republikańskiemu Związkowi Młodzieży. Zgodnie z postanowieniem naczelnika posterunku milicji, podpułkownika Zinowika, zostały im przedstawione zarzuty z artykułu 341 Kodeksu Karnego – „Uszkodzenie mienia".

Szkoda została wyceniona na 51 420 i 300 000 białoruskich rubli. Lohinau i Kriwincoj musieli zapłacić za odnowienie murów.

9 stycznia 2007 r. sąd w Grodnie skazał Alieksieja Kriwincoja na karę grzywny w wysokości 30 płac minimalnych (930 tys. rubli).

ALAKSIEJ KRYVINCOJ

Alaksiej Kryvincoj is a civil activist from Grodno.

CHRONICLE OF REPRESSION

In January 2006 the criminal case against Grodno residents Alaksiej Kryvincoj and Vadim Lohinau was brought about by lieutenant-colonel Zinovik, head of the Grodno militia department. They were accused under the article 341 of the Criminal Code (damage to property) for graffiti against the pro-governmental NGO the Belarusian Republican Youth Union (BRSM). According to the calculations of senior militia lieutenant Shkulepa the material harm done by the defendants was worth 51,420 BYR and 300,000 BYR. On 9 January 2007, the court in Grodno sentenced Alaksiej Kryvincoj to a fine of 30 minimal wages (930.000 BYR).

IWAN KRUK

Iwan Kruk urodził się 27 października 1944 r. we wsi Kożan-Gorodok w obwodzie brzeskim. Ukończył mińską szkołę milicyjną, a później Kaliningradzki Uniwersytet Państwowy. Jest prawnikiem, 30 lat pracował w organach ścigania. Pod koniec lat 80. przez pewien czas pracował razem z Gdlianem i Iwanowem. Był deputowanym do Rady Rejonu Ostrowieckiego. Jest członkiem Zjednoczonej Partii Obywatelskiej. W 2006 r. w czasie kampanii wyborczej zbierał podpisy dla dwóch demokratycznych kandydatów na prezydenta – Aleksandra Milinkiewicza i Aleksandra Kazulina. Aktywnie zajmował się działalnością na rzecz praw człowieka.

KRONIKA REPRESJI

Został zatrzymany 10 lipca 2006 r. W czasie rewizji w mieszkaniu Iwana Kruka milicjanci starali się skonfiskować komputer, ale Kruk, starając się zapobiec temu, rzucił go na podłogę i rozbił. Właśnie w związku z tym zdarzeniem wszczęto sprawę karną z artykułu o stawianie oporu milicji. 15 maja 2006 r. Iwan Kruk został skazany na 6 miesięcy pozbawienia wolności. Odbywał karę w kolonii karnej o zaostrzonym rygorze w mieście Głubokoje. 10 stycznia 2007 r. Kruk został uwolniony.

IVAN KRUK

Ivan Kruk was born on 27 October 1944 in the village of Kozan-Gorodok. He graduated from the Minsk school of militia, and later from the Kaliningrad State University. He is a lawyer with 30 years of experience. He was a deputy for the Ostroviec region. Member of the United Civic Party. During the 2006 election campaign he collected the signatures to support the two democratic presidential candidates: Aliaksandr Milinkievich and Aliaksandr Kazulin. Actively engaged in human rights activism.

CHRONICLE OF REPRESSION

He was detained on 10 July 2006. On 15 May 2006 Ivan Kruk was sentenced to 6 months of arrest. The court found him guilty of resisting militia officers (the article 363, part. 2 of the Criminal Code). He served his sentence in the penal colony in Glubokoje. He was released on 10 January 2007.

MICHAIŁ KRYWAU

Michaił Krywau jest działaczem Zjednoczonej Partii Obywatelskiej. Był sądzony w związku ze „Sprawą czternastu" za udział w mityngu solidarności z przedsiębiorcami 10 stycznia 2008 r. Na drugi dzień po akcji, 11 stycznia, został aresztowany na 15 dni. W lutym 2008 r. wezwano go na przesłuchanie w charakterze podejrzanego.

KRONIKA REPRESJI

22 kwietnia 2008 r. sędzia mińskiego sądu, Jeliena Ilina, uznała Michaiła Krywaua winnym popełnienia przestępstwa z artykułu 342, pkt 1 KK RB – „Organizacja lub aktywny udział w działaniach grupowych, w poważny sposób naruszających porządek społeczny" i wydała wyrok 2 lat ograniczenia wolności bez skierowania do zakładu karnego.

Ukończył dziennikarstwo na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym. Dodatkowo zrobił studia magisterskie na Uniwersytecie w San Jose (USA) oraz na Moskiewskim Uniwersytecie Stosunków Międzynarodowych. Po ogłoszeniu wyroku Krywau opuścił Białoruś i obecnie mieszka za granicą.

MIKALAY KRYVAU

An activist of the United Civil Party. He was one of the detainees in the Case of Fourteen and sentenced for his participation in the solidarity demonstration with the entrepreneurs on 10 January 2008. On 11 January, he was arrested for 15 days. In February 2008, he was summoned for questioning as a suspect.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 22 April 2008 the Minsk court judge, Jelena Ilina, found Mikalay Kryvau guilty of the art. 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order) and sentenced him to two years of freedom restriction.

He graduated from the Journalism Faculty at the Belarusian State University, and completed the master's degree at the University of San Jose (USA) and the Moscow State University of International Relations. After the delivery of the judgment Kryvau left Belarus and now lives abroad.

ULADZIMIR KUDZINAU

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

Uladzimir Kudzinau jest deputowanym Rady Najwyższej XIII Kadencji, członkiem Zjednoczonej Partii Obywatelskiej i biznesmenem. W parlamencie współpracował z organizacją społeczną „Działanie obywatelskie", był jednym z inicjatorów impeachmentu Łukaszenki w listopadzie 1996 r. Podczas referendum 1996 roku sporządził protokoły dotyczące wielu naruszeń, jakie miały miejsce w jego okręgu wyborczym. Materiały te wysłał do Prokuratury Generalnej RB oraz Prokuratury Obwodu Brzeskiego. Urodził się 11 czerwca 1959 r. we wsi Toneżicy w rejonie słuckim obwodu mińskiego. W 1981 r. ukończył Politechnikę Białoruską. Zanim zajął się biznesem, pracował w inspekcji podatkowej w rejonie iwacewickim obwodu brzeskiego. Od 1992 r. kierował stworzonym przez siebie małym handlowo-przemysłowym przedsiębiorstwem „Iwacewicze".

KRONIKA REPRESJI

Pod koniec 1995 roku, po tym jak Uladzimir Kudzinau podjął decyzję ubiegania się o stanowisko deputowanego, popadł w konflikt z administracją miasta. Do firmy skierowano 120 pracowników inspekcji podatkowej, by sprawdzili finanse przedsiębiorstwa. Sparaliżowało to na długi czas jego działalność. W 1996 r. miały miejsce kolejne inspekcje, w tym i inspekcje z KGB. W wyniku tego pod koniec 1996 r. budynek firmy stał się własnością państwa, a wszystkie jej sklepy zostały zamknięte. Uladzimir Kudzinau starał się uratować swoją firmę i rozpocząć eksport mięsa do Rosji.

4 lutego 1997 r. Uladzimir Kudzinau został aresztowany. Oskarżono go o próbę przekupienia urzędnika. 4 sierpnia 1997 r. sąd uznał go winnym zarzucanego mu czynu i wydał wyrok 7 lat pozbawienia wolności w kolonii o zaostrzonym rygorze i konfiskatę własności. Uladzimir Kudzinau nie przyznał się do winy. Zgodnie z białoruskim ustawodawstwem, Kudzinau jako deputowany Rady Najwyższej nie mógł zostać aresztowany bez zgody Rady, a więc Prokuratura Generalna wszczęciem sprawy przeciwko Kudzinauowi naruszyła ustawę „O Radzie Najwyższej".

1 lutego 2001 r. sąd ponownie rozpatrzył sprawę w związku z tym, że przyjęto nowy Kodeks Karny, który za łapówkę przewiduje łagodniejszą karę. Kudzinauowi zmniejszono karę do 5 lat. 5 lutego 2001 r. Uladzimir Kudzinau został zwolniony z kolonii w Mińsku. W tym samym roku wraz z rodziną wyjechał na Krym, gdzie prowadzi swój biznes.

ULADZIMIR KUDZINAU

He was born on 11 June 1959 in the village Tonezicy. In 1981 he graduated from the Belorussian Polytechnic. He worked as a tax inspector in Ivatsevichy, Brest region. Since 1992, he led the Ivatsevichi commercial company which he established. A former Member of the Supreme Soviet, a businessman, he collaborated with the social organization Civil Action, which was one of the initiators of impeachment of Lukashenko in November 1996. Member of the United Civic Party. During the referendum in 1996 he prepared protocols enumerating many violations that took place in his constituency, these materials were sent to the prosecutor general's office and the prosecutor's office in Brest.

CHRONICLE OF REPRESSION

At the end of 1995, after Kudzinau decided to take part in parliamentary election and became a deputy, he came into conflict with the administration of the city. The authorities sent 120 tax inspectors to check Kudzinau's company finances. This paralyzed the activities of the company for a long time. In 1996, another inspection took place, including the inspection of the KGB. As a result, at the end of 1996 the company building became the property of the state, and all the shops were closed. On 4 February 1997 Kudzinau was arrested and charged with bribing an official. On 4 August 1997 Judge Viktor Shelepen of the Borisov District Court sentenced Uladzimir Kudzinau to seven years in prison and ordered the confiscation of his property. His arrest was illegal because he had parliamentary immunity from prosecution. On 1 February 2001, the court re-examined the case in connection with introduction of the new Criminal Code. The court reduced the sentence to five years. On 5 February 2001 Kudzinau was released from the penal colony in Minsk. In the same year together with his family he moved to the Crimea, where he runs a business.

ALEKSANDER KWIATKIEWICZ

Urodził się 4 lutego 1987 r. w rodzinie robotniczej. Od dzieciństwa pomagał matce w gospodarstwie. Ukończył Szkołę Podstawową nr 168 w Mińsku, a potem szkołę zawodową i zdobył profesję stolarza. Pracował na produkcji – przygotowywał kompresory do samochodów. Interesował się techniką, grał w piłkę nożną.

KRONIKA REPRESJI

Na Plac Niepodległości w Mińsku 19 grudnia 2010 r. przyszedł przypadkowo, chciał zobaczyć, co będzie się działo i jak rozwinie się sytuacja. Został zatrzymany. Odsiedział 12 dni w areszcie za udział w akcji protestu. 4 stycznia 2011 r. został ponownie zatrzymany jako podejrzany w sprawie karnej. Przedstawiono mu zarzuty z artykułu 293, pkt 1 i 2 – „Masowe zamieszki". Przetrzymywano go w areszcie śledczym KGB.

26 maja 2011 r. sąd skazał go na 3,5 roku pozbawienia wolności w kolonii o zaostrzonym rygorze. Wyrok odbywał w kolonii w Iwacewiczach.

11 sierpnia 2011 r. został ułaskawiony na mocy dekretu Aleksandra Łukaszenki i po dwóch dniach uwolniony.

ALIAKSANDR KVIATKIEVICH

Born on 4 February 1987 in a family of workers. He has helped his mother in her work and household since childhood. Kviatkievich finished secondary school No. 168, and then a vocational school, where he received the qualification of a joiner and machine operator. He worked at a plant, producing compressors for cars.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 19 December 2010 he came to the Independence Square to see the development of the events. He was detained and served 12-day arrest for participation in the 19 December protest. On 4 January he was detained again and placed in the pre-trial prison of the KGB. He was charged under the art. 293 of the Criminal Code (mass riot). On 26 May 2011 he was sentenced to three and a half years in the high-security colony in Ivatsevichy. On 11 August 2011, Aliaksandr was amnestied and released after 2 days.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

ANATOL LABIEDŹKA

Urodził się 27 czerwca 1961 r. we wsi Tryles.

W latach 1979–1980 pracował w kołchozie w rejonie stołpeckim. W 1980 r. rozpoczął studia na Wydziale Historii i Języka Francuskiego Mińskiego Państwowego Instytutu Pedagogicznego. Ukończył je w 1985 roku. W latach 1985–1987 służył w Armii Radzieckiej. W latach 1987–1990 pełnił funkcję wicedyrektora szkoły z internatem w Oszmianie. W 1990 r. został wybrany do Rady Najwyższej ZSRR XII Kadencji.

W 1992 r. stworzył Białoruskie Stowarzyszenie Młodych Polityków i został wybrany jej liderem.

W 1993 r. ukończył Wydział Prawa Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego.

W 1994 r. aktywnie działał w sztabie wyborczym kandydata na urząd prezydenta, Aleksandra Łukaszenki. Wkrótce potem dołączył do Zjednoczonej Partii Obywatelskiej. W 1995 r. został wybrany na deputowanego Rady Najwyższej XIII Kadencji.

W 1996 był jednym z inicjatorów próby impeachmentu Łukaszenki po tym, jak opozycja nie uznała wyników zainicjowanego przez prezydenta referendum konstytucyjnego przewidującego likwidację Rady Najwyższej i utworzenie Zgromadzenia Narodowego.

Podczas wyborów prezydenckich w 2010 r., pracował w sztabie wyborczym kandydata Zjednoczonej Partii Obywatelskiej – Jarosława Romańczuka.

KRONIKA REPRESJI

W związku ze swoją działalnością polityczną Labiedźka wielokrotnie był represjonowany przez władze. Na rok 1990 przypada rekordowa ilość aresztowań administracyjnych zastosowanych wobec Labiedźki.

Kilka razy został oskarżony o zniesławienie obecnego prezydenta, został pobity przed swoim domem przez niezidentyfikowanego sprawcę.

19 października 2004 r. wraz z Mikołą Statkiewiczem i Pawłem Siewiaryńcem został aresztowany za udział w protestach przeciwko referendum, które pozwoliło Aleksandrowi Łukaszence kandydować na trzecią kadencję. Podczas zatrzymania został ciężko pobity przez milicję (był hospitalizowany, stwierdzono uszkodzenie mózgu, połamane żebra i liczne obrażenia wewnętrzne).

W nocy z 19 na 20 grudnia 2010 r., został aresztowany przez siły bezpieczeństwa w swoim własnym mieszkaniu. Został umieszczony w więzieniu KGB. Oskarżono go o organizację masowych zamieszek.

6 marca 2011 r. Anatol Labiedźka został zwolniony z więzienia za kaucją.

23 sierpnia 2011 r. sprawa karna przeciwko Labiedźce została zakończona w związku z „brakiem znamion przestępstwa".

ANATOL LIABEDZKA

Born on 27 June 1961 in the village of Tryles. Worked as a mechanizer on a collective farm in his district. Then he entered the Faculty of French Language of Minsk Pedagogic University, graduating in 1985. Between 1985 and 1987 Anatol served in the Soviet Army. Then he worked as deputy head of the boarding school in Ashmyany. In 1990 he was elected deputy of the Supreme Soviet. In 1992, he founded and headed the Belarusian Association of Young Politicians. In 1993, he graduated from the Law Faculty of the Belarusian State University. During the 1994 presidential election, Anatol worked in Lukashenko's election campaign team, but soon joined the United Civic Party. In 1995, he was re-elected deputy of the Supreme Soviet. He denounced the 1996 referendum and refused to join the National Assembly after the dissolution of the Supreme Soviet. During the 2010 presidential election, he worked in Jaroslau Romanchuk's election campaign team.

CHRONICLE OF REPRESSION

He has been repeatedly repressed by the authorities for his political activities. Anatol was several times charged with libel of the President. He was beaten in front of his home by an unidentified perpetrator. On 19 October 2004, he was arrested together with Mikola Statkevich and Pavel Sieviarynets for participating in the protest rally against Lukashenko's third term in office. He was badly beaten during the detention.

Anatol was detained in his apartment on 20 December by the KGB and put in the KGB pretrial prison. He was facing charges for staging mass riots. Released on recognizance on 6 March 2011. On 23 August 2011, the criminal case against Liabedzka was closed due to lack of criminal offense.

SIARHIEJ LAWIEJKIN

Siarhiej Lawiejkin był zawodowym żołnierzem w randze sierżanta. Służył w jednostce wojskowej pod Połockiem, w okręgu witebskim. Po szeregu zatrzymań przez milicję w latach 1998–1999 został zwolniony ze służby za zrywanie flag państwowych z budynków urzędowych miasta Połock (początkowo przeniesiony z kontraktu na służbę okresową).

KRONIKA REPRESJI

Siarhiej Lawiejkin z przyjaciółmi – studentami Państwowego Uniwersytetu Połockiego, Anatolem Blizniecowem i Olegiem Kajdowem – pociągnięci zostali do odpowiedzialności karnej w świetle artykułu o „Umyślnym wandalizmie" (obrona wnosiła o zmianę kwalifikacji czynu na „Bezczeszczenie symboli państwowych"). 10 kwietnia 1999 r. zatrzymano ich i ciężko pobito. Mężczyźni przyznali się do popełnionych czynów, wyjaśniając jednakże, że ich celem nie był wandalizm, a raczej przeświadczenie, że zerwane flagi nie odpowiadają historycznej tradycji narodu białoruskiego. Wszyscy trzej oświadczyli, że za symbol Białorusi uważają flagę biało-czerwono-białą, ponieważ tak byli uczeni w szkole.

Proces trzech młodych Połocczan odbywał się przed sądem wojskowym w Witebsku w czerwcu 1999 r. Oskarżeni zostali z art. 186, pkt 2 – „Bezczeszczenie symboli państwowych". Siarhiej Lawiejkin skazany został na karę grzywny w wysokości 200 milionów rubli białoruskich (ówczesna równowartość ok. 450 dolarów USA) oraz degradację do stopnia szeregowego.

SIARHIEJ LAVIEJKIN

A professional soldier, sergeant. A resident of a military settlement in Polotsk, Vitebsk district. Discharged from the service after a series of detentions by the militia in 1998–1999 for removing state flag from official buildings of the city of Polotsk.

CHRONICLE OF REPRESSION

Siarhiej Laviejkin was arrested on 10 March 1999 along with two other residents of Polotsk, Anatol Blizniecov and Aleh Kajdov. They removed several flags from the state buildings in protest against the ban on using white-red-white national flag. Initially, all three were detained, but they were soon released. However, on 10 April 1999, all three men were arrested and beaten. The authorities initiated the criminal case against them. Laviejkin, Blizniecov and Kajdov were accused of removing on 9 April 1998 red and green state flag from buildings of the Polotsk's District and Municipal Committees. They were accused of deliberate vandalism and they admitted that they removed the flags, explaining that they did so in protest and following their sense of justice. They avowed that white-red-white flag is a real symbol of Belarus.

The criminal case was examined by the military court of Vitebsk in July 1999. Siarhiej Laviejkin was sentenced under the article 186, part 2 (desecrating state symbols), and fined in the amount of 200 million BYR – which at that time was the equivalent of about $450. He was degraded to the rank of private.

ANTON LAZARAU

W 1999 r. Anton Lazarau miał 18 lat i pracował jako pomocnik handlarza na Czerwieńskim Targu w Mińsku.

KRONIKA REPRESJI

21 października 1999 roku Anton Lazarau został zatrzymany w pracy za udział w Marszu Wolności 17 października. Lazarau został doprowadzony na posterunek policji w Mińsku. Późnym wieczorem 22 października Anton Lazarau został przewieziony do aresztu tymczasowego, a po przedstawieniu mu zarzutów z artykułu 186.3 KK – do aresztu śledczego na Wołodarce. Potem środek zapobiegawczy został zmieniony, Anton Lazarau otrzymał zakaz opuszczania miejsca zamieszkania.

Oskarżonymi w tej sprawie byli również: Gleb Dogil, Herman Suszkiewicz i Andrej Walabujeu. Zostali oni oskarżeni o to, że rzekomo rzucali kamienie w kierunku żołnierzy wojsk wewnętrznych, których zadaniem było spacyfikowanie akcji. Wszyscy oni otrzymali azyl polityczny w Polsce. W grudniu 2001 roku, Antona Lazarau, ani innych oskarżonych w sprawie nie było na Białorusi, dlatego zaczęto ich sądzić zaocznie. Prokurator zażądał dla każdego 3 miesiące aresztu. 2 stycznia 2002 r. uczestnicy Marszu Wolności zostali skazani przez sąd w Mińsku. Anton Lazarau i jego koledzy zostali uznani za winnych dopuszczenia się „chuligaństwa" i skazani na karę grzywny 50 minimalnych płac.

ANTON LAZARAU

In 1999, Anton Lazarau was 18 years old and worked in Minsk as an assistant trader.

CHRONICLE OF REPRESSION

Anton Lazarau participated in the Freedom March, a large opposition march, which took place on 17 October 1999 in Minsk. During the march demonstrators several times clashed with militia and internal troops. Four activists were accused of throwing stones in direction of officers. On 21 October Lazarau was brought to the militia station in Minsk. Late in the evening on 22 October Lazarau was taken to the detention center and after he was charged under the article 186 part 3 of the Criminal Code, he was moved to the Volodarka prison. Soon after, the sentence was changed to the ban on leaving the place of residence.

Anton left Belarus and became a political refugee, he was given political asylum in Poland. The trial of Anton and other participants of the March of Freedom started on 12 December 2001. On 2 January 2002 he was found guilty, in absentia, of hooliganism and sentenced to a fine of 50 minimum wages.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

WALERIJ LEWONIEWSKIJ

Walerij Lewoniewskij urodził się w Grodnie 15 sierpnia 1963 r. Ukończył grodzieńską szkołę zawodową, potem uczył się w Białoruskim Instytucie Gospodarstwa Narodowego. Pracował jako ślusarz, kierował grodzieńskim obwodowym zrzeszeniem ochrony praw podatników i grodzieńskim centrum ochrony praw konsumentów.

KRONIKA REPRESJI

1 maja 2004 r. Walerij Lewoniewskij został aresztowany w Grodnie podczas mityngu. Uczestnicy tej akcji żądali dymisji Aleksandra Łukaszenki. Skazano go na 2 lata pozbawienia wolności razem z Aleksandrem Wasiliewem, z którym zarządzał niezarejestrowanym ogólnonarodowym komitetem strajkowym przedsiębiorców kraju.

Sąd uznał ich za winnych publicznego znieważenia prezydenta Aleksandra Łukaszenki. Oskarżenie wykorzystało tekst ulotki, która wzywała mieszkańców Grodna do przyjścia na pierwszomajowy mityng. Ulotka zawierała też wiersz, w którym śledczy dopatrzyli się znamion znieważenia prezydenta.

Walerij Lewoniewskij odbywał karę w więzieniu w Grodnie, w koloniach karnych w Iwacewiczach i Mohylewie, areszcie śledczym w Baranowiczach, przebywał również w więziennym szpitalu.

Został zwolniony 15 maja 2006 r. po odbyciu całej kary.

VALERY LEVANEUSKI

He was born on 15 August 1963 in Grodno. He graduated from a vocational school in Grodno, then studied at the Belarusian Institute for the National Economy. He worked as a locksmith. In 1991 registered as an entrepreneur. Headed Grodno regional union for protection of taxpayers', consumers' and drivers' rights and Grodno consumer protection center.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 1 May 2004 Valery Levaneuski was arrested in Grodno during the demonstration. Participants of the action demanded the resignation of Lukashenko. He was sentenced to two years imprisonment along with Aliaksandr Vasiljeu, with whom he run unregistered nationwide strike committee of businessmen.

The court found them guilty of publicly insulting President Aliaksandr Lukashenko. The prosecution used the text of the leaflet, which called on people to come to Grodno on 1 May.

Valery served his sentence in various prisons and colonies: in the city of Grodno, the pre-trial detention center in Baranoviche, in the penal colony in Ivatsevichy and in penal colony in Mahilou. He was released on 15 May 2006.

JURIJ LIAWONAU

Jurij Liawonau urodził się 23 sierpnia 1961 r. w mieście Kalinino w obwodzie moskiewskim. Ukończył Moskiewski Instytut Awiacji, 2 lata służył w armii, a także na lotnisku w Rosji. W 1991 r. zwolnił się, jest kapitanem w stanie spoczynku. Był przedsiębiorcą, stworzył w Wołkowysku firmę transportową „Nika-Trans". Prowadzi aktywną działalność społeczno-polityczną. Od 2001 roku jest przewodniczącym komitetu organizacyjnego ruchu „Za nową Białoruś".

KRONIKA REPRESJI

7 lipca 2006 r. Jurij Liawonau został skazany na 3 lata i 5 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uznał, że wykorzystując swoją pozycję zawodową, pomógł koledze, przedsiębiorcy Mikole Autuchowiczowi, zataić podatki. Wyrok odbywał w Kolonii Karnej nr 2 w Bobrujsku. Na wolność wyszedł 25 stycznia 2008 r. (karę zmniejszono mu do 1,5 roku). Amnesty International uznało Jurija Liawonaua za więźnia sumienia.

8 lutego 2009 r. Liawonau został aresztowany razem z przedsiębiorcami – Mikołą Autuchowiczem i Uladzimirem Asipienko. Przeciwko nim wysuwane były oskarżenia dotyczące organizowania szeregu ciężkich przestępstw. Jurij Liawonau otrzymał decyzję o zamknięciu jego sprawy karnej, gdyż zaliczono mu prawie pół roku aresztu w areszcie śledczym w Mińsku. Oskarżany był także o podpalenie wraz z Autuchowiczem i Asipienką domu milicjanta. Autuchowicz i Asipienko byli później za ten czyn sądzeni.

YURY LAVONAU

Yury Lavonau was born on 23 August 1961 in Kalinino in the Moscow district. He graduated from the Moscow Aviation Institute, he served two years in the army. Since 2001 he has been a chairman of the organizing committee of the movement For New Belarus.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 7 July 2006, Yury Lavonau was sentenced to three years and five months in prison. The court held that he abused his professional position and helped fellow entrepreneur Mykola Autukhovich evade paying state taxes. Sentence was served in a penal colony No. 2 in Bobruisk. Yury was released on 25 January 2008. Amnesty International recognized Yury as a prisoner of conscience.

On 8 February 2009 Yury Lavonau was arrested together with entrepreneurs: Mikalay Autukhovich and Vladimir Asipienko. They were accused of a number of serious crimes, among them of arson of a militia officer's home.

The authorities decided to close the criminal case against Yury Lavonau, due to the fact that he was imprisoned for almost half a year in the pre-trial detention center in Minsk.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

WASYL LIAWONAU

Wasyl Liawonau to były minister rolnictwa i gospodarki żywnościowej. Przed objęciem stanowiska ministra był przedstawicielem handlowym Białorusi w Niemczech, kierował komitetem obwodu mohylewskiego partii. Od tego czasu Wasyl Liawonau zna się z prezydentem Białorusi, Aleksandrem Łukaszenką, który w tym czasie kierował sowchozem „Gorodiec". W czasie wyborów na pierwszego prezydenta Białorusi, Wasyl Liawonau otwarcie wspierał Kebicza, jednak mimo to przyjął ofertę Aleksandra Łukaszenki i zajął stanowisko ministra rolnictwa i gospodarki żywnościowej. Liawonau nie poparł w 1996 roku idei listopadowego referendum. Po tym wydarzeniu, w ministerstwie rozpoczęły się zmasowane kontrole.

Wasyl Liawonau konsekwentnie wysuwał propozycje reform rolnictwa, co stało się główną przyczyną jego aresztowania. Reformy te dotyczyły wspólnej własności, powiązania rolnictwa z gospodarką rynkową, zlikwidowania odgórnego sterowania.

KRONIKA REPRESJI

Wasyl Liawonau został aresztowany 11 listopada 1997 r. w swoim biurze. Jego aresztowanie nagrywała grupa operatorów białoruskiej telewizji. Materiał był wielokrotnie emitowany w telewizji, co zostało ocenione przez Centrum Praw Człowieka Wiasna jako nacisk na śledczych i sąd. Za nacisk na sąd można uznać również wiele publicznych wypowiedzi Łukaszenki. W przemówieniu na spotkaniu S.A. „Świt", trzy dni po aresztowaniu Liawonaua (przemówienie transmitowała białoruska telewizja), Łukaszenka powiedział: „Uprzejmie proszę aby Głuchowski prowadził śledztwo w najbardziej surowy sposób! Działajcie mimo wszystko!". Na tym samym zgromadzeniu Łukaszenka publicznie oskarżył Wasyla Liawonaua o udział w zabójstwie E. Mikołuckiego. Należy zauważyć, że prokuratura nie postawiła zarzutów więźniowi co do ostatniej „zbrodni".

Eks-ministrowi postawiono zarzuty na podstawie trzech artykułów KK RB: art. 91, pkt 1 – „Kradzież mienia w bardzo dużych rozmiarach", art. 169 – „Łapówki" i art. 213 – „Nielegalne posiadanie amunicji i broni".

W czasie procesu, który rozpoczął się 17 sierpnia 1999 roku, Wasyl Liawonau nie przyznał się do winy. Już w pierwszej wypowiedzi stwierdził, że uważa swoje aresztowanie za sprawę motywowaną politycznie, nie wierzy w sprawiedliwość sądu ponieważ, jego zdaniem, wyrok nie zostanie wydany przez sąd, ale przez Łukaszenkę.

14 stycznia 2000 r. Wasyl Liawonau został uznany przez Sąd Najwyższy winnym przekupstwa i kradzieży mienia państwowego, za co został skazany na karę 4 lat więzienia i konfiskatę mienia. Wyrok wydał sędzia Sądu Najwyższego Białorusi, Wiktor Czertowicz.

Liawonau został zwolniony w dniu 5 października 2000 r. na mocy amnestii. Od 2001 r. jest przewodniczącym komitetu organizacyjnego ruchu „Za nową Białoruś".

VASIL LIAVONAU

Vasil Liavonau is a former Minister of Agriculture. Before becoming minister, he was a sales representative of Belarus in Germany. Since then, Vasil Liavonau was familiar with the President of Belarus, Aliaksandr Lukashenko, who at that time was a head of the state farm Gorodiec. During the first presidential election in Belarus in 90's, Vasil openly supported Mr. Kebich, but despite this, he accepted Lukashenko's offer and took the position of Minister of Agriculture. Vasil Liavonau did not support the idea of a referendum in November 1996 (which aim was to gave Lukashenko almost unlimited power).

Vasil Liavonau consistently tried to introduce agricultural reforms, which aimed to reform the common property, linking agriculture with a market economy, and to introduce freedom from top-down control, which was the main reason for his arrest.

CHRONICLE OF REPRESSION

Vasil Liavonau was arrested on 11 November 1997, in his office. He was facing charges under three articles of the Criminal Code of the Republic of Belarus; the art. 91, part 1 (a theft of property on a large scale), the art. 169 (bribes) and the art. 213 (illegal possession of ammunition and weapons).

During the trial, which began on 17 August 1999, Vasil Liavonau pleaded not guilty. He said in court that he considered his arrest as politically motivated case, and that he does not believe in justice because, in his opinion, the judgment will not be issued by the court, but by Aliaksandr Lukashenko.

On 14 January 2000 Vasil Liavonau was recognized by the Supreme Court guilty of bribery and theft of state property, for which he was sentenced to four years imprisonment with confiscation of property. Judgment of the Supreme Court was issued by judge Viktor Chertovich.

Released on 5 October 2000 on amnesty. Since 2001, the chairman of the organizing committee of movement For New Belarus.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

NIKITA LICHAWID

Nikita Lichawid jest działaczem ruchu „Za wolność". Urodził się 27 maja 1990 r. w Mińsku. Po ukończeniu Szkoły Średniej nr 177 rozpoczął studia prawnicze w Mińskim Instytucie Zarządzania. Po wydarzeniach z 19 grudnia został relegowany z uczelni.

KRONIKA REPRESJI

Nikita Lichawid został zatrzymany 19 grudnia 2010 r. na Placu Niepodległości w Mińsku i skazany na 15 dni aresztu. 28 grudnia okazało się, że Nikita ma status oskarżonego w sprawie o „masowe zamieszki". Z żodińskiego aresztu został przeniesiony na Wołodarkę, a dzień przed procesem przeniesiono go do celi dla oskarżonych o ciężkie przestępstwa. 29 marca 2011 r. Nikita Lichawid został skazany na 3,5 roku pozbawienia wolności w kolonii o zaostrzonym rygorze. Przeciwko niesprawiedliwemu wyrokowi prowadził protest głodowy. Wyrok odbywał w kolonii w Nowopołocku. Został tu przeniesiony 7 maja 2011 roku, a już 2 dni później znalazł się w karcerze, gdzie spędził 10 dni. Zaledwie dzień po odbyciu tej kary został skazany na kolejne 15 dni w karcerze. Tam właśnie spędził dzień swoich 21. urodzin. W Nowopołocku Lichawid łącznie 5 razy trafiał do karceru. 14 września 2011 r. Lichawid został ułaskawiony na mocy dekretu Łukaszenki.

MIKITA LIKHAVID

Born on 27 May 1990 in Minsk. Former student of the Faculty of Law at Minsk Institute of Management. His studies were suspended after the 19 December events. Activist of the Movement For Freedom.

CHRONICLE OF REPRESSION

Mikita was detained on 19 December 2010 on the Independence Square in Minsk and sentenced to 15 days of arrest. However, the verdict was revoked on 28 January 2011 and Mikita was facing charges for involvement in the 19 December mass riot. He was transferred from the Zhodina pre-trial prison to the Volodarka prison. On 27 March Mikita was convicted to three and a half years' imprisonment. He went on a hunger-strike to protest against the unfair verdict. On 7 May 2011 he was transferred to the prison in Novopolotsk. He was several times held in the solitary confinement cell. He was released on amnesty on 14 September 2011.

SIARHIEJ LISICZENOK

Siarhiej Lisiczenok, działacz „Młodego Frontu" był wiceprzewodniczącym tej młodzieżowej organizacji.

KRONIKA REPRESJI

20 września 2006 r. został wezwany do Prokuratury Generalnej Republiki Białoruś na przesłuchanie w sprawie wszczętej w marcu 2006 r. z artykułu „Działalność w imieniu niezarejestrowanej organizacji" (art. 193, pkt 1 KK RB).

Siarhiej otrzymywał już wcześniej wezwania na przesłuchania, ale ignorował je i ukrywał się. Pojawił się w Prokuraturze dopiero po nacisku na swojego ojca i adwokata. Był podejrzanym w sprawie „Młodego Frontu".

Na początku października 2006 r. sprawa karna przeciwko Siarhiejowi Lisiczenokowi została zamknięta.

SIARHIEJ LISICHENOK

A member of the Young Front organization.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 20 September 2006, Siarhiej was summoned to the Prosecutor General of the Republic of Belarus for a hearing considering the article 193, part 1 of the Criminal Code (acting on behalf of an unregistered organization).The criminal case was initiated in March 2006. Siarhiej had received a summons for questioning, but ignored them and went into hiding. He appeared in the prosecutor's office after the authorities exerted pressure on his father and lawyer. In October 2006 the criminal case against Siarhiej Lisichenok was closed.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

SIARHIEJ LJASZKIEWICZ

Siarhiej Ljaszkiewicz urodził się 13 września 1978 r. w Lidzie. Ukończył Państwowy Uniwersytet Rolniczy w Grodnie. Od 1977 r. był członkiem Białoruskiego Frontu Ludowego. Podczas wyborów prezydenckich 2006 roku był szefem sztabu kandydata na prezydenta, Aleksandra Milinkiewicza, w Szczucinie. Ukończył studia magisterskie na Europejskim Uniwersytecie Humanistycznym na kierunku Politologia.

KRONIKA REPRESJI

2 marca 2006 w Szczucinie odbyły się rewizje w mieszkaniach lokalnych aktywistów, Wasilija Biezmiena i Siarhieja Ljaszkiewicza. Skonfiskowano komputery i dokumenty. 14 marca 2006 roku, 5 dni przed wyborami prezydenckimi, Siarhiej Ljaszkiewicz został zatrzymany w Mińsku i oskarżony o popełnienie przestępstwa z artykułu 293, pkt 3 KK – „Przygotowania do udziału w masowych zamieszkach". Był przetrzymywany w areszcie śledczym w Szczucinie. Podczas procesu zeznania przeciwko niemu składały nikomu nieznane osoby (wśród nich był m.in. trzykrotnie sądzony Aleksander Burdiej, który przebywał w więzieniu za kradzież mienia). Zgodnie z ich zeznaniami, Ljaszkiewicz miał pokazywać filmy, na których wskazywano sposób w jaki demonstranci mają stawiać opór podczas masowych zamieszek. Główny świadek oskarżenia podkreślał, że właśnie w taki sposób oskarżony przygotowywał go do udziału w demonstracji po wyborach (były to kadry z dokumentalnego filmu Jurija Chaszczewatskiego „Zwyczajny prezydent"). 29 maja sąd w Szczucinie skazał Ljaszkiewicza na 5 miesięcy pozbawienia wolności. 27 lipca 2006 roku, po odbyciu pełnej kary, Siarhiej Ljaszkiewicz został zwolniony z więzienia w Głubokoje.

SIARHIEJ LIASHKIEVICH

Siarhiej Liashkievich was born on 13 September 1978 in Lida. He graduated from the State University of Agriculture in Grodno. From 1977 he was a member of the Belarusian Popular Front. During the 2006 presidential elections, he was the head of the initiative group of presidential candidate Aliaksandr Milinkievich in Szczucin. He graduated from the European Humanities University where he studied political science.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 2 March 2006 in Szczucin the authorities conducted revisions in the homes of local activists: Vasil Biezmien and Siarhiej Liashkievich. The officers seized computer storage media, personal papers and several publications. On 14 March 2006, five days before the presidential election, Siarhiej Liashkievich was arrested and charged under the article 293, part 3 of the Criminal Code (preparing mass riot). He was remanded in custody in Szczucin.

During the trial, testimony against him filed people who were strangers to Siarhiej (among them Aliaksandr Burdiej – tried three times, he was in jail for theft of property). According to their testimony, Liashkievich organized shows of training movies, which thought how to resist the militia officers during the mass riots (they were stills from Yuri Chashchavatski's documentary *An Ordinary President*). On 29 May the court in Szczucin sentenced Siarhiej to five months in prison. On 27 July 2006, after serving the full sentence, Siarhiej Liashkievich was released from prison in Glubokoje.

FOT. SIARHIEJ HUDZILIN

ULADZIMIR LOBAN

Uladzimir Loban urodził się 16 stycznia 1978 r. w Chojnikach, w obwodzie homelskim. Po katastrofie w Czarnobylu jego rodzina przeprowadziła się do obwodu witebskiego, do Wierchniedwińska. Tam też Loban rozpoczął pracę po ukończeniu Mińskiego Białoruskiego Technologicznego Uniwersytetu Państwowego. Od kwietnia 2010 r. mieszkał i pracował w stolicy. Nie zajmował się polityką, nie był członkiem żadnej partii ani ruchu.

Pojawił się na Płoszczy, gdyż 19 grudnia 2010 r. w lokalu wyborczym w Mińsku odmówiono mu prawa zagłosowania i odesłano do Wierchniedwińska na granicy z Łotwą.

KRONIKA REPRESJI

Zatrzymano go 19 grudnia podczas pacyfikacji akcji protestu, odbył 10-dniowy areszt na Okrestinie. Potem zatrzymano go jeszcze jako podejrzanego w sprawie karnej o masowe zamieszki. Przedstawiono mu zarzuty z art. 293 KK. Został umieszczony na Wołodarce. 12 maja 2011 r. został skazany na 3 lata pozbawienia wolności w kolonii o zaostrzonym rygorze. Wyrok odbywał w kolonii w Szkłowie. 14 września 2011 r. został ułaskawiony na mocy rozporządzenia prezydenta Łukaszenki.

ULADZIMIR LOBAN

Born on 16 January 1978 in the town of Khoiniki, Homel region. After the Chernobyl disaster, his family moved to Vitebsk region. Graduate of the Belarusian State Technology University. Not affiliated with any political movement.

CHRONICLE OF REPRESSION

Detained during the dispersal of the 19 December rally and sentenced to 10 days of arrest in the Okrestina prison. Later detained as a suspect in the mass riot criminal case. Charged under the art. 293 of the Criminal Code (mass riot). Was kept in the pre-trial prison in Volodarski Street. On 12 May 2011 he was sentenced to three years of imprisonment. He served the sentence in the penal colony in Shklov. Released on amnesty on 14 September 2011.

EDUARD LOBAU

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Eduard Lobau jest działaczem „Młodego Frontu". Urodził się w Wilnie 1 grudnia 1988 r. Już w 8 klasie szkoły średniej zdecydował się związać swoje życie z armią. Czytał specjalną literaturę, uprawiał sport. Na służbę trafił do witebskiego desantu. Po powrocie z wojska, rozpoczął działalność w organizacji „Młody Front" i bardzo szybko został szefem mińskiego oddziału organizacji.

KRONIKA REPRESJI

Eduard Lobau został skazany na cztery lata kolonii karnej o zaostrzonym reżimie. Taką decyzję podjęła sędzia Helena Szilko 24 marca 2011 r. 22-letni aktywista został uznany winnym popełnienia przestępstwa z artykułu 339, pkt 3 KK – „Szczególnie złośliwe chuligaństwo". Został zatrzymany razem z szefem organizacji Dzmitrijem Daszkiewiczem na dzień przed wyborami prezydenckimi, czyli 18 grudnia 2010 r.

Oskarżono go o pobicie przypadkowych przechodniów – Konstantina Sawickiego i Olega Malyszewa. Obrońcy praw człowieka uznali sprawę za polityczne prześladowanie działaczy opozycyjnych. Amnesty International ogłosiło Eduarda Lobaua i Dzmitrija Daszkiewicza więźniami sumienia. Lobau przebywa w Kolonii Karnej nr 22 w Iwacewiczach.

EDUARD LOBAU

The Young Front movement activist. Born 1 December 1988 in Vilnius. In his teens Eduard decided to pursue a military career. He was interested in military literature and practiced sports. Served in the special unit of Vitebsk paratroops. After leaving the army, Eduard became chair of the Young Front Minsk office.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 24 March 2011 Eduard Lobau was sentenced to four years in a high-security colony by the Moscow District Court of Minsk. The verdict was delivered by judge Alena Shylko. 22 year old Lobau was charged under the art. 339, part 3 (malicious hooliganism). Lobau was detained on 18 December 2010 together with the Young Front leader Zmitser Dashkievich. They were accused of beating passers-by, Konstantin Savitsky and Aleh Malyshevl. The detention of Lobau and Dashkevich was a preventive action prepared by the Belarusian special services before the presidential election that took place on 19 December 2010. From 7 July 2011 Lobau has been serving the sentence in the colony No. 22 in Ivatsevichy.

WADIM LOHINAU

Wadim Lohinau jest działaczem opozycji z Grodna.

KRONIKA REPRESJI

Pod koniec 2006 r. Wadim Lohinau i jego kolega, Alieksiej Kriwincoj, zostali zatrzymani. Przeciwko nim została wszczęta sprawa w związku z namalowaniem 22 września 2006 r. graffiti przeciwko Białoruskiemu Republikańskiemu Związkowi Młodzieży. Zgodnie z postanowieniem naczelnika posterunku milicji, podpułkownika Zinowika, zostały im przedstawione zarzuty z artykułu 341 KK – „Uszkodzenie mienia". Szkoda została wyceniona na 51 420 i 300 000 białoruskich rubli. Wadim Lohinau i Alieksiej Kriwincoj musieli pokryć z własnej kieszeni koszty odnowienia murów. 9 stycznia 2007 r. sąd w Grodnie skazał Wadima Lohinaua na karę grzywny w wysokości 30 płac minimalnych (930 tys. rubli).

VADIM LOHINAU

Vadim Lohinau is a civil activist from Grodno.

CHRONICLE OF REPRESSION

In January 2006 the criminal case against Grodno residents Alaksiej Kryvincoj and Vadim Lohinau was brought by lieutenant-colonel Zinovik, head of the Grodno militia department. They were accused under the article 341 of the Criminal Code (damage to property) for graffiti against the pro-governmental NGO, the Belarusian Republican Youth Union (BRSM). According to the calculations of senior militia lieutenant Shkulepa the material harm done by the defendants was worth 51,420 BYR and 300,000 BYR. On 9 January 2007, the court in Grodno sentenced Vadim Lohinau to a fine of 30 minimal wages (930.000 BYR).

WADIM ŁABKOWICZ

Wadim Łabkowicz urodził się w 1981 r. w Mińsku. Od 1996 r. brał udział w akcjach „Młodego Frontu", potem opuścił tę organizację z powodu różnic zdań z ówczesnym kierownictwem. Współpracował z biurem prasowym partii Białoruski Front Ludowy. Obecnie bierze udział w niektórych akcjach opozycji. Pracuje w firmie meblowej, zaocznie studiuje na Uniwersytecie Ekonomicznym. Był pierwszym niepełnoletnim więźniem politycznym – stanął przed sądem, kiedy miał jeszcze 16 lat.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

KRONIKA REPRESJI

Wadim Łabkowicz został aresztowany w Stołpcach 25 sierpnia 1997 r. za graffiti o treści politycznej. Spędził w więzieniu ponad pół roku. Najpierw przebywał w areszcie tymczasowym w Stołpcach, potem w areszcie śledczym na Wołodarce. 24 lutego 1998 r. miński sąd wydał wyrok – półtora roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na 2 lata.

VADIM LABKOVICH

Vadim Labkovich was born in 1981 in Minsk. In 1996 he joined the Young Front, he later left the organization. He was working in the press office of the Belarusian Popular Front Party. Currently he rarely participates in the actions of the opposition. He has been working in a furniture company, and studies economy at a university. He was the first minor political prisoner in Belarus, he was sentenced at age 16.

CHRONICLE OF REPRESSION

Vadim Labkovich was arrested on 25 August 1997 and accused of painting anti-government slogans on public buildings and statues in the town of Stolptsy. On 24 February 1998 the court in Minsk sentenced him one and a half years' imprisonment, suspended for two years.

FOT. KASTUS LUKASHOU

KASTUŚ ŁUKASZOU

Brat znanego polityka Wiaczesława Siwczika.

KRONIKA REPRESJI

Wobec Kastusia Łukaszoua wszczęto sprawę karną z artykułu 364 KK – „Przemoc lub groźba użycia przemocy wobec funkcjonariusza milicji". Oskarżano go o potrącenie samochodem funkcjonariusza milicji 28 marca 2006 roku, kiedy odbierał brata z kliniki chirurgicznej w Mińsku. Funkcjonariusze w cywilu starali się zatrzymać brata Łukaszoua w dzień wypisu. Kastusia Łukaszoua zatrzymano, ale nie od razu – dopiero 19 grudnia. Zabrano go z Instytutu Geochemii i Geofizyki Narodowej Akademii Nauk, gdzie pracował. Przeniesiono go do aresztu śledczego w Mińsku. 20 lutego 2007 r. sąd w Mińsku uznał Kastusia Łukaszoua winnym popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, sędzia Zinaida Krasowskaja skazała go na 2 lata pozbawienia wolności w zawieszeniu na 2 lata. Sędzia również zobowiązała Łukaszoua do wypłacenia poszkodowanemu milicjantowi zadośćuczynienia w wysokości 1 miliona rubli. Od wyroku Łukaszou się odwołał i 3 kwietnia kolegium mińskiego sądu skierowało sprawę do ponownego rozpatrzenia. 9 lipca zastępca przewodniczącego sądu, Tatiana Żułkowskaja, wydała taki sam wyrok: 2 lata pozbawienia wolności w zawieszeniu na 2 lata.

KASTUS LUKASHOU

Brother of a well known Belarusian politician Vyacheslav Sivchyk.

CHRONICLE OF REPRESSION

Kastus Lukashou was accused under the art. 364 (violent actions against a militia officer). The authorities accused him of running down a militia officer on 28 March 2006, when Kastus collected his brother from the hospital in Minsk. On the same day officers in plain clothes tried to detain his brother. Kastus was not detained until 19 December 2006. He was taken from the Institute of Geochemistry and Geophysics of the National Academy of Sciences, where he worked and transferred straight to a detention center in Minsk. On 20 February 2007, a court in Minsk found Konstantin Lukashou guilty of the alleged offense, the judge Zinaida Krasowskaja sentenced him to two years of imprisonment, suspended for two years. The judge also ordered Kastus to pay the militiaman a restitution in the amount of 1 million BYR. Lukashou appealed against the sentence and on 3 April the Minsk court referred the matter for reconsideration. On 9 July the Deputy Chairman Tatiana Zulkowskaja issued the same sentence: two years imprisonment, suspended for two years.

ULADZIMIR ŁYSKO

Uladzimir Łysko urodził się 20 lipca 1957 r. w Borysowie. Po ukończeniu szkoły średniej rozpoczął studia politechniczne na wydziale geodezji. W 1975 r. został powołany do wojska, 3 lata służył we flocie bałtyckiej. Po zakończeniu służby wojskowej i ukończeniu technikum, przeniósł się do Mińska, gdzie rozpoczął pracę w przedsiębiorstwie geodezyjnym przy Radzie Ministrów ZSRR. Ponad 30 lat pracował jako geodeta. Od 1989 r. brał udział w akcjach białoruskiej opozycji.

KRONIKA REPRESJI

Uladzimir Łysko został aresztowany w Dzień Woli 1997 roku. 25 marca 1997 r. uczestnicy akcji, którzy świętowali kolejną rocznicę Białoruskiej Republiki Ludowej, zgromadzili się na Placu Niepodległości. Zaplanowano marsz do Placu Jakuba Kołasy zakończony mityngiem. Milicja od samego początku zachowywała się prowokacyjnie. Funkcjonariusze Specnazu wyłapywali osoby z tłumu, rozpoczęły się bójki. Na skrzyżowaniu Prospektu Skoriny i ulicy Kozłowa rozpoczęła się bójka. Ostatecznie mityng na Placu Jakuba Kolasy odbył się, a po jego zakończeniu ludzie zaczęli się rozchodzić. Uladzimir wsiadł do trolejbusu nr 2 i pojechał do domu, na ulicę Sławińskiego. Jednakże na przystanku niedaleko parku Czeljuskince do trolejbusu wskoczyło sześciu funkcjonariuszy w cywilu, złapało Łysko i zabrało go do samochodu. Przewieziono go do aresztu śledczego na Wołodarce, gdzie spędził miesiąc. Potem środek zapobiegawczy został zmieniony, Łysko otrzymał zakaz opuszczania miejsca zamieszkania. W listopadzie 1997 r. Łysko został skazany na 2 lata ograniczenia wolności. 8 marca 1998 r. został wysłany do Homla, gdzie miał odbyć karę „chemii". Objęto go nią po roku, a 12 marca 1999 r. został zwolniony.

W listopadzie 2000 r. został zatrzymany i skazany na karę grzywny za udział w młodzieżowej akcji „Przemiany!".

ULADZIMIR LYSKO

Uladzimir Lysko was born on 20 July 1957 in Borisov. After graduation, he enrolled in technical college where he studied geophysics. In 1975, he was drafted into the army, he served three years in the Baltic Fleet. After serving in the Army and graduating from technical school, he moved to Minsk, where he started to work as a geophysicist for the Council of Ministers of the USSR. Since 1989, he participated in the actions of the Belarusian opposition.

CHRONICLE OF REPRESSION

In 1997 Uladzimir was convicted for taking part in the Day of Will – Belarusian Independence Day held on 25 March 1997 at which demonstrators and militia clashed many times. In the same case were charged 5 other people. On his way home from the rally he was detained by militia officers in civilian clothes and taken to the Volodarka prison where he spent a month. After he left the prison he was banned from leaving the place of his residence. In November 1997, Vladimir Lysko was sentenced to two years of forced labour. On 8 March 1998, he was sent to Homel, to the labour colony where he was to serve his sentence. On 12 March 1999, he was released on amnesty.

In November 2000, he was arrested and sentenced to a fine for his participation in the youth rally Changes!.

FOT. SIARHIEJ HUDZILIN

WITAL MACUKIEWICZ

Wital Macukiewicz urodził się 2 maja 1987 r. Ukończył Szkołę nr 138 w Mińsku. Studiował ekonomię i prawo w Białoruskim Instytucie Prawoznawstwa, który powinien był ukończyć w 2010 r. Nie relegowano go, jednak nie zdążył obronić dyplomu. Kierownictwo Instytutu pozwoliło Witalowi zrobić to później. Nie brał udziału w żadnych ruchach politycznych.

KRONIKA REPRESJI

Wital Macukiewicz, uczestnik akcji protestu 19 grudnia w Mińsku, przyszedł na akcję by wyrazić swoją obywatelską postawę. Był ostatnim oskarżonym w sprawie o masowe zamieszki, która została zamknięta po jego aresztowaniu. Zatrzymano go w marcu 2011 r. po przesłuchaniach jego znajomych i przyjaciół, a także na podstawie materiałów wideo z Płoszczy 2010. Był przetrzymywany w areszcie śledczym na Wołodarce. 12 maja 2011 r. został skazany na 3 lata pozbawienia wolności. Wyrok odbywał w kolonii karnej w Nowopołocku. 13 sierpnia został zwolniony na podstawie dekretu o ułaskawieniu, wydanego przez Aleksandra Łukaszenkę.

VITAL MATSUKEVICH

Born on 2 May 1987. He graduated from the high school No. 138 in Minsk. He studied economics and law at the Belarusian Institute of Jurisprudence. He was not affiliated with any political movements.

CHRONICLE OF REPRESSION

The participant of the demonstration on 19 December 2010 in Minsk. He took part in the protest as he wanted to express his civic position. He was the last defendant in the case of mass riots, which was closed after his arrest. He was kept in the Volodarka prison. He was detained on 21 March for 3 days. On 4 April he was charged under the article 293, part 2 (mass riot). On 12 May, sentenced to 3 years in prison. Vital was amnestied and released on 13 August 2011.

SIARHIEJ MARCALIEU

Urodził się 29 kwietnia 1977 r. w Mińsku w rodzinie naukowców. Jest wnukiem Stanisława Marcalieu, dyrektora Instytutu Sztuki, Etnografii i Folkloru Akademii Nauk. Po ukończeniu szkoły średniej studiował na Wydziale Stosunków Międzynarodowych Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego, z którego usunięto go za działalność polityczną, kiedy rektorem był Aleksander Kazulin. W połowie lat 90. został przewodniczącym „Młodej Hramady" (frakcji młodzieżowej Partii Socjaldemokratycznej Mikoły Statkiewicza). Studia w Moskwie poświęcił na rzecz działalności politycznej. Później wyjechał do Polski i kontynuował naukę na Uniwersytecie Poznańskim, gdzie ukończył kierunek politologii.

KRONIKA REPRESJI

Podczas kampanii prezydenckiej w 2010 roku, kierował sztabem Mikoły Statkiewicza. 19 grudnia 2010 r. Siarhiej nie uczestniczył w protestach na Placu Niepodległości. Został zatrzymany po czterech dniach, w drodze do Warszawy, gdzie miał wziąć udział w programie telewizji „Biełsat". Przebywał w areszcie KGB. Oskarżono go o organizację masowych zamieszek. 4 kwietnia 2011 r. oskarżenie zmieniono, zarzucając mu działania kwalifikujące się pod art. 342, pkt 1 KK – „Organizacja lub udział w działalności naruszającej porządek publiczny". 16 maja 2011 r. sąd w Mińsku skazał go na 2 lata pozbawienia wolności w zawieszeniu.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

SIARHIEJ MARCALIEU

Siarhiej was born 29 April 1977 in Minsk in a family of scientists. He is a grandson of Stanislav Marcalieu, director of the Institute of Arts, Ethnography and Folklore of the Academy of Sciences.

After graduating from high school, he studied at the Faculty of International Relations at the Belarusian State University. He was expelled for political activities and cooperation with Aliaksandr Kazulin (a former rector of the Belarusian State University). In the mid 90's, Siarhiej was elected for the President of the Young Hramada (the youth organization of the Social Democratic Party run by Mikola Statkevich). During his studies in Moscow he was strongly devoted to political activity. Later he moved to Poland where he continued his studies at the Adam Mickiewicz University in Poznan, where he studied political science.

CHRONICLE OF REPRESSION

During the presidential campaign in 2010 Siarhiej served as Mikola Statkevich's campaign manager. He was detained four days after the events of 19 December 2010 while he was going to Warsaw to take part in one of the television programs of Belsat TV. He was in the custody of the KGB detention center. He was charged with organizing mass riots. On 4 April 2011 accusation was changed to the art. 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order). On 16 May 2011 he was sentenced to two years of suspended imprisonment.

FOT. SIARHIEJ MARCHYK

SIARHIEJ MARCZYK

Siarhiej Marczyk jest młodzieżowym aktywistą z Baranowiczów.

KRONIKA REPRESJI

10 kwietnia 2006 r. przeciwko aktywiście wszczęto sprawę karną z artykułu 193.1 Kodeksu Karnego – „Działalność w imieniu niezarejestrowanej organizacji «Młody Front»". 13 kwietnia w mieszkaniach Marczyka i jego kolegów, Andreja Jurata i Wiktora Kisliuka, śledczy przeprowadzili rewizje, zabrali materiały i publikacje organizacji oraz sprzęt komputerowy. Sprawę karną wszczęto tylko przeciwko Marczykowi, pozostali mieli status świadków. Siarhiej Marczyk wyjechał z Białorusi.

SIARHIEJ MARCHYK

Siarhiej Marchyk is a young opposition activist from Baranaviche, a member of the Young Front.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 10 April 2006 the KGB in Baranoviche brought a criminal case under the article 193, part 1 (acting on behalf of an unregistered organization) against Siarhiej Marchyk. On 13 April the flats of Siarhiej Marchyk and the youth activists Andrej Jurat and Viktar Kisliuk were searched. The investigators confiscated computer equipment and leaflets of the Young Front. Criminal case has been initiated only against Marchyk, Jurat and Kisliuk were witnesses in the case against Siarhiej. Marchyk left Belarus.

MICHAIŁ MARINICZ

Michaił Marinicz urodził się 13 stycznia 1940 r. we wsi Staryje Gołowczicy w obwodzie homelskim. Ukończył białoruską politechnikę, miński Instytut Języków Obcych oraz mińską Szkołę Partyjną. W latach 1990–1991 był merem Mińska, w latach 1990–1994 deputowanym do Rady Najwyższej Białorusi XII Kadencji. Był także ministrem kontaktów gospodarczych z zagranicą, a także ambasadorem Białorusi na Łotwie, w Estonii i Finlandii. W 1994 r. został ambasadorem w Czechach oraz (w niepełnym wymiarze) pełnomocnym ambasadorem na Słowacji i Węgrzech. W 2001 r. napisał podanie o dymisję, gdyż chciał kandydować w wyborach prezydenckich, jednakże nie zarejestrowano jego kandydatury. Kierował organizacją społeczną „Białoruskie Stowarzyszenie Diełowaja Inicjatywa".

KRONIKA REPRESJI

26 kwietnia 2004 r. Marinicz został aresztowany przez białoruskie KGB. Skazano go na 5 lat więzienia i konfiskatę mienia. Sąd uznał go winnym kradzieży sprzętu komputerowego, który w rzeczywistości został przekazany organizacji „Diełowaja Inicjatywa" przez ambasadę USA na Białorusi. Od kwietnia 2004 r. do kwietnia 2006 r. był więźniem specjalnego więzienia KGB oraz kolonii karnych w Orszy i Mińsku. Zwolniono go z więzienia 14 kwietnia 2006 r.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

MIKALAY MARYNICH

Mikalay Marynich was born on 13 January 1940. He is a former minister of foreign economic affairs, and former ambassador of Belarus to Latvia, Estonia and Finland. In the years 1990–1991 he was the mayor of Minsk, in 1990–1994 the Member of the Supreme Council of Belarus of the 12th convocation. In 1994 he was ambassador to the Czech Republic and part-time accredited ambassador in Slovakia and Hungary. In 2001, he wrote an application for resignation, because he wanted to stand as a candidate in the presidential election. However, his candidacy was not registered. He led social organization the Association Diełowaja Initiative.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 26 April 2004 Marynich was accused and imprisoned on charges of stealing computers from an NGO, of which he was himself a president. The computers were donated by the US Embassy to the Association Diełowaja Initiative. He was given a five-year sentence. From April 2004 to April 2006 he was a prisoner of the KGB prison and later he served sentence in the penal colonies in Orsha and Minsk. Mikalay Marynich was released from jail on 14 April 2006.

FOT. SIARHIEJ HUDZILIN

DZMITRIJ MIADZWIEDZ

Dzmitrij Miadzwiedz urodził się 16 stycznia 1960 w Mińsku. Ukończył studia na Narodowym Uniwersytecie Technicznym jako inżynier elektryk. Przez jakiś czas pracował w katedrze naukowej, następnie w branży budowlanej. Z jego udziałem zbudowano wiele znanych obiektów w stolicy Białorusi. Był m.in. generalnym wykonawcą parku rozrywki „Słoneczna Dolina". Później prowadził swój biznes. Nie jest zaangażowany w politykę, nie ma żadnych powiązań z partiami czy ruchami politycznymi. Gdy przebywał w areszcie, w domu czekała na niego żona z noworodkiem.

KRONIKA REPRESJI

19 grudnia 2010 r. uczestniczył wraz z najstarszym synem z pierwszego małżeństwa w protestach na Placu Niepodległości. W rezultacie zostali aresztowani w nocy z 19 na 20 grudnia. Skazano ich na 10 dni aresztu. Po zakończeniu kary Dzmitrij Miadzwiedz został ponownie aresztowany i umieszczony w ośrodku zatrzymań w Mińsku przy ulicy Wołodarskiego – tym razem na podstawie otwartego dochodzenia w sprawie zamieszek. 6 stycznia 2011 został oskarżony na podstawie art. 293 KK. 10 marca 2011 r. Moskiewski Sąd Rejonowy w Mińsku skazał go na 3 lata pozbawienia wolności w zawieszeniu.

DZMITRY MIADZVEDZ

Dzmitry was born on 16 January 1960 in Minsk. He graduated from the National Technical University with specialization in electrical engineering. For some time he worked as a scholar, later in the construction industry. He participated in the construction of many famous buildings built in the capital of Belarus, for example, he was the general contractor for the construction of an amusement park Sunny Valley. Later he launched his own business. He was never involved in politics, and never belonged to any political party or political movement. During his stay in custody his wife and a newborn baby were waiting for him at home.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 19 December 2010 he and his eldest son participated in the protest on the Independence Square. They both were arrested and sentenced to 10 days in jail. After serving the sentence, Dzmitry was re-arrested and placed in the detention center on Volodarski street in Minsk. On 6 January 2011 he was charged under the art. 293 of the Criminal Code (mass riot). He was sentenced on 10 March 2011 by the Moscow District Court in Minsk to three years of imprisonment in suspension.

MIKOŁA MARKIEWICZ

Mikoła Markiewicz urodził się 29 czerwca 1962 r. we wsi Czerniczi, w obwodzie homelskim. Jest dziennikarzem z Grodna i członkiem Białoruskiego Stowarzyszenia Dziennikarzy. Ukończył filologię na Uniwersytecie Kaliningradzkim. Pracował w grodzieńskich gazetach „Wysota" i „Grodzieńska prawda". Był deputowanym Rady Najwyższej. W 1991 r. stworzył fundację kulturalno-oświatową „Batkiwszczyna", w kolejnym roku zarejestrował gazetę fundacji „Pogoń" i został jej redaktorem naczelnym. Brał udział w proteście głodowym deputowanych w 1995 r.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

KRONIKA REPRESJI

2 września 2002 r. Markiewicz został aresztowany i oskarżony o zniesławienie prezydenta. Sąd w Grodnie skazał go na 2,5 roku ograniczenia wolności. Za pretekst wyroku posłużyła informacja opublikowana w „Pogoni" w czasie kampanii prezydenckiej 2001 roku. Przez pół roku Markiewicz odbywał karę w Osipowiczach w obwodzie mohylewskim, później wykonywał roboty przymusowe w Grodnie. Został zwolniony 5 marca 2003 r.

W 2003 r. zainicjował wznowienie gazety „Dzień" i był jej redaktorem naczelnym do maja 2004 roku, kiedy to decyzją sądu wydawanie gazety zostało zabronione. W 2005 r. został dyrektorem programowym „Radia Racja". Obecnie Mikoła Markiewicz jest redaktorem portalu internetowego gazety pahonia.org i doradcą zarządu „Radia Racji" ds. programu i rozwoju rozgłośni.

MIKOLA MARKIEVICH

Mikola was born on 29 June 1962. A native of the town of Grodno. He graduated from the Philology Faculty at the Kaliningrad University. He worked in Grodno newspapers Wysota and Grodno Truth. He was a deputy of the Supreme Soviet. In 1991, he founded the Batkivshchyna Foundation. In 1992-a year after Belarus emerged as a country in its own right following the dissolution of the Soviet Union, he became a founding editor of Pahonia, a local paper that quickly grew to have a readership beyond Grodno. In 1995 he took part in the hunger strike of deputies.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 2 September 2002, Mikola was arrested and charged with defaming the president. In 2002, Markievich was sentenced by the court in Grodno for two and a half years of freedom restriction. According to the authorities he questioned Belarusian President Aliaksandr Lukashenko's moral suitability as the nation's leader in an article published in Pahonia. Mikola was released on 5 March 2003.

In 2003 he initiated the renewal of the newspaper The Day and was its editor until May 2004, when the court decision closed the newspaper. In 2005, he became a Radio Racyja program director. Currently Mikola Markievich is the editor of the Pahonia.org website and serves as an advisor for Radio Racyja.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

PAWEŁ MAŻEJKA

Paweł Mażejka urodził się 25 maja 1978 r. w Grodnie. Ukończył historię i kulturoznawstwo na Grodzieńskim Uniwersytecie im. Janki Kupały. Jeszcze podczas studiów zaczął publikować w gazecie „Pogoń". Kierował sztabem wyborczym Aleksandra Milinkiewicza podczas wyborów prezydenckich 2006 roku. Jest działaczem ruchów „Za wolność" i „Uratujmy Grodno od zniszczenia". Był jednym z organizatorów kampanii „Rok państwowości białoruskiej – 2008" w Grodnie i koordynatorem serii „Grodzieńska biblioteka".

KRONIKA REPRESJI

1 września 2002 r. został aresztowany i oskarżony o zniesławienie prezydenta. 24 czerwca 2002 r. Mażejka został skazany przez Sąd Rejonowy Grodna na 2 lata ograniczenia wolności za „zniesławienie prezydenta Republiki Białoruś z oskarżeniem go o popełnienie szczególnie ciężkich przestępstw". Pretekstem do tego oskarżenia stała się publikacja w „Pogoni" z okresu kampanii wyborczej 2001 r. Karę odbywał w zakładzie karnym w Żłobinie. Po amnestii zmniejszono mu karę do jednego roku. Został zwolniony warunkowo 22 marca 2003 r. za dobre zachowanie i do 1 września tego roku musiał jeszcze meldować się na posterunku milicji. Obecnie pracuje w niezależnych mediach. Szczególnie ściśle współpracuje z Biełsat TV.

PAVEL MAZEJKA

Pavel Mazejka was born on 25 May 1978 in Grodno. Pavel was a journalist of Pahonia newspaper. In 2006 he served as the press spokesman for opposition candidate Aliaksandr Milinkievich.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 1 September 2002 Pavel Mazejka was arrested and accused of insulting the president. On 24 June 2002 he was sentenced to two and a half years of freedom restriction. The charges were based on articles published in Pahonia in 2001. He served his sentence in the Zhodino prison. He was paroled on 22 March 2003 for good behaviour. Pavel currently works as an independent journalist, he closely cooperates with Belsat TV.

ALEŚ MICHALEWICZ

Urodził się 15 maja 1975 r. w Mińsku, w rodzinie naukowców. W 1997 r. ukończył studia na Wydziale Prawa Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego, podczas studiów udzielał się w Stowarzyszeniu Białoruskich Studentów. Studiował również w Warszawie i Oxfordzie. Od 1997 r. zaangażowany w międzynarodową wymianę młodzieży. Od 2000 r. piastował wysokie stanowiska w firmie turystycznej „Arcadia". Zrezygnował z funkcji prezesa spółki po siedmiu kontrolach dokonanych przez władze z powodu jego udziału w wyborach parlamentarnych w 2004 r.

W latach 2003–2007 był posłem Puchowickiej Rady Rejonowej w obwodzie mińskim i koordynatorem Zgromadzenia Posłów Rad Lokalnych. W tym samym czasie był również wydawcą gazety „Region" i inicjatorem szeregu decyzji w zakresie rozszerzenia uprawnień organów samorządu lokalnego. W latach 2004–2008 był zastępcą przewodniczącego partii Białoruski Front Ludowy. 14 czerwca 2008, po objęciu stanowiska przewodniczącego partii i zaproponowaniu programu reformy wewnętrznej, został wykluczony z organizacji za publiczną krytykę kierownictwa.

W 2010 r. zainicjował stworzenie ruchu społecznego „Za modernizację". Startował w wyborach prezydenckich 2010.

KRONIKA REPRESJI

19 grudnia 2010 uczestniczył w demonstracji w Mińsku przeciwko fałszerstwom wyników wyborów prezydenckich. W nocy z 19 na 20 grudnia 2010 został aresztowany. Wypuszczono go z aresztu wieczorem 19 lutego 2011, po tym, jak podpisał zobowiązanie do nieopuszczania Białorusi. 28 lutego w czasie konferencji prasowej Michalewicz oświadczył, że wyszedł na wolność tylko dzięki temu, że podpisał zgodę na współpracę z KGB, którą jednak zrywa poprzez publiczne oświadczenie. Był torturowany, więc złożył powiadomienie o torturach do Prokuratury Generalnej Białorusi oraz Komisji ds. Tortur ONZ. 14 marca z obawy o życie, potajemnie opuścił Białoruś. 24 marca 2011 r. czeskie MSW poinformowało, że Michalewicz otrzymał azyl polityczny w Republice Czeskiej.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

ALES MIKHALEVICH

Born on 15 May 1975 in Minsk in the family of scientists. In 1997, he graduated from the Faculty of Law of the Belarusian State University. During his studies, he was a head of the Association of Belarusian Students. Attended the internship courses at the Warsaw University as well as at the Oxford University. Since 1997, he was engaged in youth exchange and tourism projects. Since 2000 employed as a manager in the Arcadia travel agency. Left his job after seven inspections, following his participation in the 2004 parliamentary elections. Between 2003 and 2007 he was deputy of Pukhavichy district council and coordinator of the Local Council Deputies Assembly. Former editor of the *Rehiyon* independent newspaper. In 2004–2008 he was the deputy chair of the Belarusian Popular Front party. On 14 June 2008 he was expelled from the organization for the public criticism of its leaders. In 2010, he launched a movement For Modernization. A 2010 presidential candidate.

CHRONICLE OF REPRESSION

Detained on 20 December 2010 for participation in the 19 December protest and placed in the KGB pre-trial prison. Charged under the art. 293 (mass riots). On 19 February Ales was released on recognizance. On 28 February Mikhalevich publicly announced information about torture in detention center. His accounts of the use of torture have been confirmed by many other ex-prisoners. He filed notification about torture to the Prosecutor General's Office of Belarus and the UN Committee on Torture. On 14 March he secretly left Belarus for fear of his life. On 24 March 2011, the Czech Ministry of Interior reported that Mikhalevich was granted political asylum in the Czech Republic.

OLEG MINICZ

Oleg Minicz to białoruski programista, twórca filmów animowanych z Grodna, twórca „Multklubu" w Internecie.

KRONIKA REPRESJI

16 sierpnia 2005 r. funkcjonariusze KGB zadzwonili do mieszkania Minicza, przedstawiając się jako osoby od naprawy telewizorów. W mieszkaniu przeprowadzono rewizję, po zakończeniu której Minicza przewieziono do siedziby KGB i poinformowano go o wszczęciu sprawy karnej. Oskarżono go o stworzenie filmu animowanego, którego główny bohater przypominał prezydenta. Minicz otrzymał zakaz opuszczania miasta, wszczęto przeciwko niemu sprawę karną z art. 368, pkt 2 – „Znieważenie prezydenta Republiki Białoruś". Na początku 2006 r. Minicz opuścił Białoruś, obawiając się dalszych prześladowań politycznych. Obecnie mieszka w Niemczech, pracuje jako ekspert od efektów specjalnych w filmie. Nadal tworzy satyryczne animacje na temat białoruskiej polityki.

ALEH MINICH

A Belarusian IT programmer from Grodno, one of the founders of Multclub, a series of satirical cartoons on current Belarusian issues.

CHRONICLE OF REPRESSION

KGB officers visited the apartment of Minich on 16 August 2005. They rang the doorbell and introduced themselves as a television repairmen. Five KGB agents conducted search in the apartment. Aleh Minich was taken to KGB department, where he was informed about criminal proceedings instituted against him for creating animations that feature a character that bear resemblance to Aliaksandr Lukashenko. Minich had to sign an undertaking not to leave the city. He was accused under the article 368, part 2 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (public insult of the President of the Republic of Belarus). In 2006, Minich left Belarus, fearing further political persecution. He currently lives in Germany and works as an expert in special effects in films. He continues to create satirical animations about Belarusian political life.

ANDREJ MIRONIUK

Andrej Mironiuk, obywatel Ukrainy, uczestnik „Czarnobylskiego Szlaku" 1996 roku, urodził się w 1975 r. Pochodzi z Tamania.

KRONIKA REPRESJI

26 kwietnia 1996 r. został zatrzymany w Mińsku podczas pacyfikacji akcji i przetrzymywany w mińskim areszcie na Wołodarce. Skazano go pod koniec sierpnia 1996 r. na rok kolonii karnej. Sędzią był Grigorij Kozyrickij, prokuratorem – Siergiej Teleżewicz. Został uwolniony na mocy amnestii 24 grudnia 1996 r. Z czterema innymi Ukraińcami skazanymi za udział w „Czarnobylskim Szlaku", Mironiuk wyjechał do swego kraju pod opieką jednego z deputowanych Rady Najwyższej Ukrainy.

ANDREJ MIRANIUK

A citizen of Ukraine, participant of the Chernobyl Path in 1996, an annual demonstration that takes place in commemoration of the Chernobyl nuclear accident. Born in 1975, comes from Taman.

CHRONICLE OF REPRESSION

Andrej Miraniuk was detained by militia officers in plain clothes in the center of Minsk on 26 April 1996, during the Chernobyl Path. During the march, the militia did not allow people to walk on the main street of the Belarusian capital, which on several occasions lead to fights between the participants of the march and officers. He was kept in the Minsk detention center (the Volodarka prison). At the end of August 1996 the Minsk court sentenced him to a one year of imprisonment in a penal colony. Grigori Korzycki served as a judge in the case, and Siarhiej Telezevich as a persecutor. He was released on amnesty on 24 December 1996, along with several other citizens of Ukraine, who were convicted in the same case.

FIODAR MIRZAJANAU

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Fiodar Mirzajanau urodził się 9 grudnia 1990 r. w Baranowiczach, w obwodzie brzeskim. Ukończył gimnazjum. Podczas nauki był aktywnym uczestnikiem olimpiad naukowych w mieście, obwodzie i kraju – brał udział w olimpiadach z historii, informatyki i geografii. W 2008 r. rozpoczął studia na Wydziale Zarządzania Białoruskiego Państwowego Uniwersytetu Ekonomicznego w specjalności „cybernetyka ekonomiczna". Jeszcze jako student pasjonował się modelami gospodarczego rozwoju kraju, próbował swoich sił w nauce – został uczestnikiem międzynarodowej studenckiej konferencji naukowo-praktycznej. Pasjonuje się turystyką, kolarstwem, literaturą.

KRONIKA REPRESJI

Został zatrzymany 19 grudnia 2010 roku, odbył 15-dniowy areszt w Żodinie. Już 25 stycznia 2011 r. został kolejny raz zatrzymany. Po 3 dniach w areszcie na Okrestinie, 1 lutego przedstawiono mu zarzuty z art. 293, pkt 1 i 2 KK RB – „Masowe zamieszki". Przetrzymywano go w areszcie śledczym na Wołodarce w Mińsku. 14 maja sąd w Mińsku skazał go na 3 lata pozbawienia wolności w kolonii karnej o zaostrzonym rygorze. 28 lipca przeniesiono go z Wołodarki do kolonii karnej w Iwacewiczach. Został ułaskawiony na mocy dekretu Aleksandra Łukaszenki. Zwolniono go z kolonii 14 września 2011 r.

FIODAR MIRZAJANAU

Born on 9 December 1990 in the town of Baranaviche in the Brest region. As a student he was an active participant of educational contests in history, computer science and geography that were held in the town, the region and the country. In 2008 he entered the Faculty of Management at the Belarusian State Economic University.

CHRONICLE OF REPRESSION

He was detained on 19 December 2010 during the post-election rally and arrested for 15 days. He was placed in the pre-trial prison in Zhodino. On 25 January 2011 he was charged under the article 293, part 1 and 2 of the Criminal Code (mass riot). Fiodar was kept in custody at the pre-trial prison in Volodarski Street in Minsk. Later transferred to the Ivatsevichy penal colony. On 14 May 2011 he was sentenced to three years of imprisonment. Released on 14 September 2011.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

ALEKSANDER MOŁCZANAU

Aleksander Mołczanau urodził się 22 czerwca 1988 r. w Borysowie i przez całe życie mieszkał w tym mieście. Uczył się w Szkole nr 22 w Borysowie. Był działaczem młodzieżowej organizacji „Żubr". Jego działalność polityczna stale interesowała milicję. Jego aktywność była przyczyną prześladowań bliskich – matce, Galinie Andriejewnie, nie przedłużono umowy w pracy. Wtedy to Aleksander postanowił, że będzie się uczył w trybie wieczorowym, a w ciągu dnia będzie pracował jako malarz, żeby pomóc finansowo rodzinie. Później rozpoczął studia w Międzynarodowym Instytucie Humanistyczno-Ekonomicznym w Mińsku, jednak, gdy przebywał w areszcie w latach 2010–2011 został relegowany z uczelni.

KRONIKA REPRESJI

Po raz pierwszy został zatrzymany w związku ze sprawą karną za Płoszczę 2010. Zatrzymano go 6 stycznia 2011 w jego domu w Borysowie. Przedstawiono mu zarzuty dotyczące sprawy o masowe zamieszki: udział w nich, a także znieważenie symboli państwowych podczas akcji. Został umieszczony w areszcie śledczym KGB. 2 marca 2011 r. sąd w Mińsku skazał go na 3 lata pozbawienia wolności w kolonii o zaostrzonym rygorze. Karę odbywał w Kolonii nr 15 w Mohylewie. Został zwolniony 14 września 2011 r. na podstawie dekretu Aleksandra Łukaszenki o ułaskawieniu.

Wkrótce przeciwko Aleksandrowi Mołczanauowi została wszczęta kolejna sprawa karna. W listopadzie 2011 r. został aresztowany po raz drugi w Borysowie. Tym razem opozycjonista został oskarżony o kradzież złomu. Po aresztowaniu w grudniu 2010 r. Mołczanau stracił pracę ślusarza w fabryce wyposażenia traktorów w Borysowie (BATE). Fakt, że został skazany w sprawie politycznej uniemożliwił mu podjęcie pracy – wszędzie odprawiano go z kwitkiem. Mołczanau zaczął zajmować się zbieraniem złomu by zdobyć jakiekolwiek środki na życie i pomóc ciężko chorym rodzicom. 9 kwietnia 2012 r. stanął przed sądem oskarżony o kradzież złomu na sumę ok. 9 dolarów – jak mówi, z niedokończonej i opuszczonej 20 lat temu fabryki – za co otrzymał 1,5 roku kolonii o zaostrzonym rygorze. Opozycjonista podkreśla, że został zatrzymany choć wcześniej milicjanci nie interesowali się losem obiektu. Jego zdaniem, jest to zemsta służb.

Wolność odzyskał 13 lipca 2013 r.

ALIAKSANDR MALCHANAU

Born on 22 June 1988 in Borisov. Former member of the Zubr youth opposition movement. His mother was reportedly dismissed from work for her son's political activity. He studied at the Minsk International Humanities and Economics Institute. He worked as a painter, so to help the family financially. He was relegated from the Institute while being in prison in years 2010–2011.

CHRONICLE OF REPRESSION

Aliaksandr was detained on 6 January 2011 in Borisov. He was charged with participation in the mass riots on 19 December 2010 and with insulting national symbols. He was being held in custody in the KGB pre-trial prison. On 2 March he was sentencted to three years in maximum security colony. He served his sentence in the penal colony No. 15 in Mahilou. Released on amnesty on 14 September 2011.

However, shortly afterwards against Aliaksandr was opened the second criminal proceeding. In November 2011 he was re-arrested in Borisov and was kept in temporary custody. This time the opposition leader was accused of stealing scrap metal. Aliaksandr could not find work because of the political process, no one wanted to hire him, so he earned for his and his parents living by collecting scrap metal. On 9 April 2012, he was sentenced to one year and six months of imprisonment in a maximum security colony. He was released on 13 July 2013.

FOT. PAVEL MOROZOV

PAWEŁ MOROZOW

Paweł Morozow był jednym z podejrzanych w sprawie karnej dotyczącej rozpowszechniania w Internecie satyrycznych kreskówek, wszczętej w sierpniu 2005 r. przez Prokuraturę w Mińsku. Paweł Morozow w tym czasie był koordynatorem projektu inicjatywy społecznej „Trzecia droga".

KRONIKA REPRESJI

Pawła Morozowa oskarżono o rozpowszechnianie w Internecie satyrycznych kreskówek „krytykujących honor i godność prezydenta Białorusi" (art. 367, pkt 1).

W ramach postępowania karnego Paweł Morozow, a także administrator strony inicjatywy społecznej „Trzecia droga", Andrzej Abozau, byli przesłuchani w charakterze świadków. Pracownicy KGB przeprowadzili w ich mieszkaniach rewizje i zabrali sprzęt komputerowy.

Po pewnym czasie Paweł Morozow opuścił Białoruś, nie czekając na rozprawę sądową oraz na prawdopodobną zmianę statusu w postępowaniu karnym.

Dwaj podejrzani w tej sprawie – Andrej Abozau i Oleg Minicz, również wyemigrowali.

PAVEL MOROZOV

Pavel Morozov was one of the suspects in a criminal case concerning the distribution on the Internet satirical cartoons concerning Belarusian politics. The case was initiated in August 2005 by the Public Prosecutor's Office in Minsk. Pavel Morozov at the time was coordinator of the Third Way civil initiative.

CHRONICLE OF REPRESSION

In August 2005 Pavel Morozov was charged under the article 367, part 1 of the Criminal Code (defamation of President of Belarus). Reason for initiating the criminal procedure were satirical cartoons that appeared on the Internet.

KGB agents conducted search in home of Pavel Morozov, and confiscated computer equipment. Soon after he left Belarus, fearing further political persecution.

Andrej Abozau and Aleh Minich who were also accused of publishing a series of satirical cartoons on current Belarusian issues, left Belarus as well.

ALEŚ MUCHIN

Aleś Muchin, były student mińskiego Uniwersytetu Państwowego Radioelektroniki i Informatyki, 2 września 1998 r. poprosił o udzielenie azylu politycznego w Polsce.

KRONIKA REPRESJI

28 lutego 1998 r. Aleś Muchin wraz ze swoimi przyjaciółmi – Andrejem Giliewiczem i Pawłem Muraszką, wracając z koncertu białoruskiej grupy rockowej „NRM", napisali na murach domów i płotach przy ulicy Orłowskiej hasło „Żywie Biełaruś" (Niech żyje Białoruś), „Wolność dla więźniów politycznych" oraz hasło dotyczące białoruskiego prezydenta – „Łuku na muku" (Łukę «Łukaszenkę» na mąkę). Obok haseł narysowali narodowe biało-czerwono-białe flagi. Wszystkich trzech studentów zatrzymał milicyjny patrol zaraz po wykonaniu graffiti. Zostali oni doprowadzeni na posterunek milicji, gdzie do rana odbywały się przesłuchania. Wszczęto sprawę karną z trzech artykułów KK RB: 201, pkt 2 – „Złośliwe chuligaństwo", 96 – „Uszkodzenie mienia" i 205 – „Wciągnięcie osób niepełnoletnich do działań przestępczych" (Paweł Muraszka miał wtedy 17 lat, Andrej Giliewicz i Aleś Muchin – po 18).

18 maja 1998 r. sąd w Mińsku rozpatrzył sprawę i uznał całą trójkę winną zarzucanych im czynów. Wszyscy zostali skazani na rok pozbawienia wolności w zawieszeniu.

ALES MUCHIN

Ales is a former student of the Faculty of Informatics and Radioelectronics at the Minsk State University.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 28 February 1998 militia arrested the three youngsters for spray-painting *Zyvie Belarus* and other slogans, including phrases of a political nature, along with painting a picture of a white-red-white flag. Criminal proceedings were instituted against them under three articles of the Criminal Code of the Republic of Belarus: the article 201, part 1 (malicious hooliganism), the article 96 (damage to property) and the article 205 (involvement of minors in criminal activity). Pavel Murashka was at the time 17 years old, Andrej Gilevich and Ales Muchin who were also sentenced in the case were 18 years old.

On 23 March Ales Muchin was expelled from the University, before the trial had even begun. On 18 May 1998 Ales was found guilty and sentenced to one year of imprisonment in suspension.

PAWEŁ MURASZKA

KRONIKA REPRESJI

28 lutego 1998 r. Paweł Muraszka wraz ze swoimi przyjaciółmi – Andrejem Giliewiczem i Alesiem Muchinem, wracając z koncertu białoruskiej grupy rockowej „NRM", napisali na murach domów i płotach przy ulicy Orłowskiej hasło „Żywie Biełaruś" (Niech żyje Białoruś), „Wolność dla więźniów politycznych" oraz hasło dotyczące białoruskiego prezydenta – „Łuku na muku" (Łukę «Łukaszenkę» na mąkę). Obok haseł narysowali narodowe biało-czerwono-białe flagi.

Wszystkich trzech studentów zatrzymał milicyjny patrol zaraz po wykonaniu graffiti. Zostali oni doprowadzeni na posterunek milicji, gdzie do rana odbywały się przesłuchania. Wszczęto sprawę karną z trzech artykułów KK RB: 201, pkt 2 – „Złośliwe chuligaństwo", 96 – „Uszkodzenie mienia" i 205 – „Wciągnięcie osób niepełnoletnich do działań przestępczych" (Paweł Muraszka miał wtedy 17 lat, Andrej Giliewicz i Aleś Muchin – po 18).

18 maja 1998 r. sąd w Mińsku rozpatrzył sprawę i uznał całą trójkę winną zarzucanych im czynów. Wszyscy zostali skazani na rok pozbawienia wolności w zawieszeniu.

PAVEL MURASHKA

CHRONICLE OF REPRESSION

Pavel Murashka was charged together with his both friends Ales Muchin and Andrej Gilevich. On 28 February 1998 militia arrested the three youngsters for spray-painting *Zyvie Belarus* and other slogans, including phrases of a political nature, along with painting a picture of a white-red-white flag. Criminal proceedings against them were instituted under three articles of the Criminal Code of the Republic of Belarus: the article 201, part 1 (malicious hooliganism), the article 96 (damage to property) and the article 205 (involvement of minors in criminal activity). Pavel Murashka was at the time 17 years old, Andrej Gilevich and Ales Muchin 18 years old.

On 18 May 1998 Pavel was found guilty and sentenced to one year of imprisonment in suspension.

OKSANA NOWIKOWA

Oksana Nowikowa jest aktywistką społeczną i prywatnym przedsiębiorcą z Mińska. Urodziła się w 1973 r. we wsi Kłypowszczina w obwodzie mińskim. Zajmowała się hurtowymi dostawami produktów. Półtora roku mieszkała we Francji, gdzie w 2001 r. urodziła córkę Rijannę. Oksanę Nowikową często porównuje się z radzieckimi dysydentkami. Jest znana z indywidualnych akcji protestu i sprzeciwu wobec systemu. Ulotki, które rozpowszechniała zawsze były bardzo emocjonalne i zawsze poruszały czytelników.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

KRONIKA REPRESJI

4 kwietnia 2003 r. sąd w Mińsku skazał Oksanę Nowikową za znieważenie prezydenta. Została oskarżona o to, że 17 października 2002 r. rozdawała ulotki na Placu Październikowym. Ulotki głosiły, że Aleksander Łukaszenka i szefowie ministerstw siłowych są odpowiedzialni za porwania ludzi. Oksana spędziła w areszcie dobę i wieczorem 18 października została zwolniona, otrzymawszy zakaz opuszczania miejsca zamieszkania. Śledczy z prokuratury, Maksim Podieriej, wszczął sprawę karną z artykułu 367, pkt 2 KK – „Zniesławienie prezydenta Republiki Białoruś", za co Nowikowej groziło nawet 5 lat pozbawienia wolności. Sąd nie przesłuchał ani jednego świadka spośród osób, które proponowała obrona i skazał Oksanę Nowikową na 2 lata pozbawienia wolności w zawieszeniu na 2 lata. Oksana Nowikowa mimo wyroku nadal brała udział w ulicznych akcjach protestu. Dwukrotnie sama organizowała pikiety i poniosła za to odpowiedzialność administracyjną. Za naruszenia Kodeksu Administracyjnego Oksanie Nowikowej groziło przeniesienie do kolonii żeńskiej, jednak władze wzięły pod uwagę, że ma małe dziecko.

W 2004 r. została członkiem Zjednoczonej Partii Obywatelskiej.

Dzień przed Dniem Zwycięstwa w 2006 r. Oksana Nowikowa wywiesiła przed swoim domem w Mińsku plakat z napisem w języku rosyjskim „Wolność dla więźniów politycznych". Plakat ten wisiał tydzień w bardzo widocznym miejscu.

OKSANA NOVIKOVA

Oksana Novikova is a private entrepreneur from Minsk, and a social activist. She was born in 1973 in the village Klypowshchina. She was living in France for one and a half year, where in 2001 she gave birth to her daughter Rijanna. Oksana Novikova is often compared to the Soviet dissidents.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 17 October 2002 Oksana Novikova distributed on the October Square leaflets of her own production. On the leaflets Oksana accused President Lukashenko of abducting citizens. Oksana was detained for 24 hours and released on 18 October. On 4 April 2003 the Central District Court of Minsk found Oksana Novikova guilty of committing a crime under the article 367, part 2 of the Criminal Code (defamation of President of Belarus). The criminal case was opened by Maksim Podieriej, the investigator from the persecutor's office. Oksana was sentenced to two years of jail with a two year suspension of punishment. Despite the sentence Oksana Novikova continued to participate in street protest actions. She organized two other pickets and incurred administrative responsibility for that. For violations of the Administrative Code, Oksana Novikova was facing imprisonment in a penal colony, but the authorities took into account the fact that she had a small child.

In 2004 Oksana became a member of the United Civic Party.

The day before the Victory Day in 2006, Oksana Novikova hung in front of her home in Minsk a poster with the inscription in Russian "Freedom for political prisoners". This poster hung for a week in a very conspicuous place.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

ULADZIMIR NIAKLAJEU

Uladzimir Niaklajeu, poeta, kompozytor, pisarz, eseista urodził się 9 lipca 1946 r. w miejscowości Smargoń. Dzieciństwo spędził w Krewie. W Mińsku uczęszczał do technikum elektronicznego (1962–1966), studiował poezję w Instytucie Literackim (1971, Moskwa), ukończył studia na Wydziale Filologicznym Państwowego Instytutu Pedagogicznego w Mińsku (1973). Pracował jako korespondent na północy Syberii i na Dalekim Wschodzie jako technik radiowy w mińskiej telewizji. Zajął się publicystyką, był współredaktorem gazety „Sztandar Młodzieży", redaktorem biuletynu „Teatr Mińsk", redaktorem naczelnym redakcji programów literackich i dramatycznych białoruskiej telewizji, redaktorem naczelnym „Krynicy" i tygodnika „Sztuka i Literatura", a w latach 1998–2001 przewodniczącym Związku Pisarzy Białoruskich. 17 lutego 2011 Walne Zgromadzenie Pen Clubu postanowiło nominować go do Nagrody Nobla.

KRONIKA REPRESJI

W 2010 r. zainicjował powstanie kampanii społecznej „Mów prawdę", której władze odmówiły później rejestracji. Był jednym z liderów kampanii prezydenckiej w 2010 r. Wieczorem 19 grudnia 2010 został pobity do nieprzytomności w centrum Mińska, w drodze na protest pokojowy. Przyjęty na izbę przyjęć ze wstrząśnieniem mózgu, kilka godzin później został uprowadzony przez służby bezpieczeństwa (pod kroplówką, bez ubrania). Przewieziono go do więzienia KGB i został oskarżony na podstawie artykułu o „masowe zamieszki". Od pobicia 19 grudnia 2010 r. do przeniesienia do aresztu domowego 29 stycznia 2011 przeszedł cztery przełomy nadciśnieniowe. Nie mógł także spotkać się z prawnikiem. 30 marca 2011 r. przedstawiono mu zarzuty z art. 342 KK – „Organizacja lub udział w działaniach naruszających porządek publiczny".

20 maja 2011 został skazany na dwa lata więzienia w zawieszeniu.

ULADZIMIR NIKLAJEU

Was born on 9 July 1946 in Smarhon. He is a Belarusian politician, poet and writer. Uladzimir Niklajeu spent his childhood in village Kreva. From 1962 till 1966 Uladzimir Niklajeu was a student of the Higher State Communications College. In 1969 Uladzimir entered the Faculty of Philology of the Minsk Pedagogical Institute (graduated in 1973). In 1971 he entered the Faculty of Poetry of the Moscow Literature Institute. He worked as a correspondent in the north of Siberia and the Far East, and as a radio technician in Minsk television. He engaged in journalism, he was co-editor of the newspaper The Standard of Youth, edited the newsletter Theatre of Minsk, was an editor of literary programmes of the Belarusian television, an editor of Krynica, and the weekly Art and Literature. From 1998 to 2001 Niklajeu served as a chairman of the Union of Belarusian Writers. In 2005 Niklajeu was elected as the head of the Belarusian PEN Center.

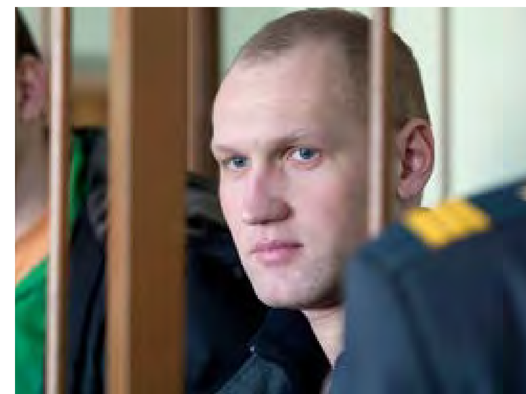
On 17 February 2011 the General Meeting of PEN Club has decided to nominate him for the Nobel Prize.

CHRONICLE OF REPRESSION

In 2010 Uladzimir founded Tell the Truth! public campaign. He was a candidate for president in 2010 elections. On the day of the presidential elections, 19 December 2010, Niklajeu was seriously beaten when he was on his way to an opposition protest rally in Minsk. He was admitted to hospital with brain concussion. He was abducted from intensive care by the Belarusian security services. On 29 January 2011, Niklajeu was transferred from prison to house arrest. On 30 March 2011 he was charged under the art. 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order). On 20 May 2011 he was sentenced to two years imprisonment in suspension.

DZMITRIJ NOWIK

Dzmitrij Nowik urodził się 16 września 1981 r. w Baranowiczach. Ukończył Szkołę nr 13, potem studiował na AWF w Mińsku. Pracował jako pracownik ochrony w restauracji, potem zaś w służbie bezpieczeństwa w ambasadzie Zjednoczonych Emiratów Arabskich na Białorusi. Całe życie uprawiał sporty, polityką nigdy się nie interesował.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

KRONIKA REPRESJI

Dzmitrij Nowik został zatrzymany późnym wieczorem 23 grudnia 2010 r. w swoim domu w Baranowiczach jako podejrzany w sprawie karnej o masowe zamieszki. 30 grudnia 2010 r. przedstawiono mu zarzuty z artykułu 293, pkt 2 KK – „Udział w masowych zamieszkach”. Był przetrzymywany w areszcie śledczym KGB (w tzw. „amerykance”). 2 marca 2011 r. sąd w Mińsku skazał go na 3,5 roku pozbawienia wolności. Karę odbywał w kolonii karnej w Szkłowie. 14 września 2011 r. został zwolniony i ułaskawiony przez Łukaszenkę.

ZMICER NOVIK

Born on 16 September 1981 in Baranoviche. He graduated from the high school No. 13, then studied at the Academy of Physical Education in Minsk. He worked as a security worker in a restaurant, and later in the embassy of the United Arab Emirates in Belarus. He was never interested in politics.

CHRONICLE OF REPRESSION

Znicer Novik was arrested late in the evening on 23 December 2010 at his home in Baranoviche, as a suspect in a criminal case of mass riots. On 30 December 2010, he was charged under the article 293, part 2 of the Criminal Code (participation in mass riots). He was held in custody of the KGB prison in Minsk. On 2 March 2011, a court in Minsk sentenced him to three and a half years in prison. He served his sentence in the Shklov penal colony. On 14 September 2011 he was pardoned by Lukashenko and released.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

WASYL PARFIANKOU

Wasyl Parfiankou urodził się 30 sierpnia 1983 r. w Mińsku, ukończył 9 klas mińskiej Szkoły nr 163, pracował jako ślusarz w mińskim warsztacie nr 7. Był działaczem niezarejestrowanej Partii Wolności. Aktywnie brał udział w obronie Kuropat w 2002 roku, gdy władze Mińska planowały zburzenie krzyży – pomników ofiar stalinizmu, w ramach rozbudowy obwodnicy. Brał udział w akcjach protestu razem z „Młodym Frontem" i ruchem „Żubr". Był wielokrotnie zatrzymywany przez milicję i skazywany na areszty administracyjne. Podczas wyborów 2010 roku był aktywistą sztabu wyborczego Uladzimira Niaklajeua, prowadził agitację, zbierał dla niego podpisy. Brał udział w demonstracji na Palcu Niepodległości.

KRONIKA REPRESJI

4 stycznia 2011 r. w Mińsku w procesie demonstrantów po wyborach prezydenckich 19 grudnia 2010 r. oskarżono go o organizację „masowych zamieszek". Po trzech dobach trafił do aresztu śledczego przy ul. Wołodarskiego, jako oskarżony z art. 293. 17 lutego 2011 r. sąd rejonu frunzeńskiego w Mińsku skazał Wasyla na 4 lata kolonii karnej. Karę odbywał w Kolonii Orsza. Od 17 do 27 lipca przebywał w karcerze „za łamanie regulaminu w zakresie stroju więziennego". 11 sierpnia 2011 został ułaskawiony przez prezydenta. 5 stycznia 2012 r. nad Wasylem ustanowiono nadzór prewencyjny na okres jednego roku z powodu jego uczestnictwa w życiu polityczno-społecznym i działalności opozycyjnej. 29 maja Wasyl Parfiankou został skazany przez sędziego sądu rejonu pierwszomajowego, Siarhieja Bondarenkę, z art. 421 KK RB – „Złamanie zasad nadzoru prewencyjnego" (Siarhiej Bondarenka wcześniej skazał na karę więzienia obrońcę praw człowieka, Alesia Bialackiego). 24 lipca Sąd Miejski w Mińsku odrzucił skargę kasacyjną Parfiankoua przeciwko wyrokowi aresztu na okres 6 miesięcy za nieprzestrzeganie warunków nadzoru prewencyjnego.

9 sierpnia 2012 został aresztowany. Karę odbywał w kolonii karnej w Baranowiczach.

12 lipca 2013 r. Wasyla ponownie oskarżono z art. 421 KK RB – „Złamanie zasad nadzoru prewencyjnego". Sprawę przekazano do sądu. Do procesu jednak nie doszło, ze względu na zastosowanie innej metody nacisku na opozycjonistę. 21 września 2013 r., po odbyciu 5 dób aresztu administracyjnego, na który skazano go w trybie zaocznym, Wasyl Parfiankou został nieoczekiwanie skierowany na jeden rok do jednostki leczniczo-korekcyjnej w Swietogorsku dokąd odsyłane są m.in. osoby uzależnione, poddane przymusowej terapii odwykowej.

VASIL PARFIANKOU

He was born on 30 August 1983 in Minsk, finished 9 classes of the high school No. 163 in Minsk. He worked as a locksmith. He was an activist of the unregistered Belarusian Freedom Party. Actively participated in the defense of Kuropaty in 2002. He took part in protest actions of the Young Front and Zubr youth movement. He was repeatedly detained by militia and sentenced to administrative detention. During the 2010 election he was a member of electoral staff of Uladzimir Niklajeu. He took part in the demonstration on the Independence Square on 19 December 2010.

CHRONICLE OF REPRESSION

Detained in Minsk on 4 January 2011 for taking part in 19 December 2010 rally and charged with organizing mass riots. After three days he was transported to the Volodarka prison, as a defendant charged under the art. 293. On 17 February 2011 the Frunzenski District Court in Minsk sentenced Vasil to four years in penal colony. He served his sentence in the colony in Orsha. From 17 to 27 July he was placed in a solitary confinement "for breaking the rules of the prison outfit." On 11 August 2011 he was pardoned by the President.

After his release, Vasil Parfiankou continued civil activities and was repeatedly detained for involvement in protests in support of Belarusian political prisoners. On 5 January 2012, the court established preventive supervision for a period of one year over Vasil. On 29 May 2012 Vasil Parfiankou was convicted under the art. 421 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (breaking the rules of preventive surveillance). Parfiankou's case was considered by the infamous judge Siarhei Bandarenka. He was sentenced to six months' imprisonment. On 24 July the Minsk City Court rejected the appeal and left the sentence unchanged. He was arested on 9 August 2012. He served his sentence in the penal colony in Baranoviche. On 12 July 2013 Vasil was again accused under the art. 421 of the Criminal Code. The case was submitted to the court yet the trial did not take place. But on 21 September 2013, after serving five nights of administrative detention, Vasil Parfiankou has been placed in medical and labour dispensary No. 1 in the town of Svetlahorsk.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

SIARHIEJ PARSIUKIEWICZ

Podczas wyborów prezydenckich 2006 r. Siarhiej Parsiukiewicz był obserwatorem powołanym przez sztab wyborczy Aleksandra Milinkiewicza. Wielokrotnie był zatrzymywany i aresztowany. W 2008 r. został ciężko pobity. Obecnie związany jest z kampanią „Mów prawdę".

Emerytowany dowódca milicji, na emeryturę odszedł w 2004 roku, w randze naczelnika wydziału kryminalistyki sądowej. Później zajmował się prowadzeniem działalności gospodarczej. Był przewodniczącym związku prywatnych przedsiębiorców w Witebsku. 10 stycznia 2008 r. był jednym z uczestników protestu przeciwko nowemu dekretowi prezydenckiemu nr 760 – „O warunkach zatrudnienia w sektorze drobnej przedsiębiorczości". 13 stycznia został zatrzymany przez milicję za udział w nielegalnej demonstracji. 14 stycznia został skazany na 15 dni aresztu i w jego trakcie ogłosił strajk głodowy.

KRONIKA REPRESJI

28 kwietnia 2008 r. Sąd Okręgowy w Mińsku, skazał Siarhieja Parsiukiewicza. Sędzia Vladimir Avdeenko uznał go winnym na podstawie art. 364 KK – „Przemoc lub groźba przemocy wobec milicjanta" i skazał na 2,5 roku kolonii karnej. Musiał także zapłacić grzywnę w wysokości 1,1 mln rubli za straty moralne. Adwokat Parsiukiewicza – Wiera Striemkowska – po widzeniu z więźniem złożyła oświadczenie o złym stanie jego zdrowia. 21 maja Siarhiej Parsiukiewicz został przeniesiony do więziennego szpitala, gdzie znajdowali się więźniowie chorzy psychicznie. Po operacji został przeniesiony do kolonii karnej w Szkłowsku a następnie do więzienia w Mińsku. 20 sierpnia 2008 r. Siarhiej Parsiukiewicz został niespodziewanie uwolniony na mocy aktu łaski prezydenta Łukaszenki. Po uwolnieniu Parsiukiewicz kontynuował działalność polityczną.

SIARHIEJ PARSIUKIEVICH

Siarhiej Parsiukievich is a retired militia officer. He started his own business in Vitebsk in 2004. He was a leader of the Union of Private Businessmen in Vitebsk. During the 2006 presidential election he served as an observer, appointed by Aliaksandr Milinkievich. He was detained and arrested a number of times. Currently he is involved in Tell the Truth! campaign.

CHRONICLE OF REPRESSION

Thousands of people, including civil society activists and businessmen, took to the streets in Minsk on 10 January 2008 to participate in a demonstration against the introduction of a presidential decree concerning restrictive tax and employment regulations for small businesses. A number of people were detained for taking part in the demonstration among them Siarhiej Parsiukievich. On 13 January he was arrested in Vitebsk and brought to Minsk. On the following day he was arrested for 15 days for participating in the demonstration. During this period he went on hunger strike.

On 28 April 2008 the District Court in Minsk sentenced (Judge Vladimir Avdeenko) Siarhiej Parsiukievich, under the article 364 of the Criminal Code (violent actions against a militia officer), to two and a half years of jail and a compensation of 1.1 million BYR. In May attorney Vera Striemkovska after meeting with the prisoner made a statement about the poor health of her client. On 21 May, Siarhiej was transferred to the prison hospital. After surgery, he was transferred to the penal colony in Shklov and then to a prison in Minsk. On 20 August 2008, Siarhiej was unexpectedly released on amnesty by President Lukashenko. After his release, he has continued political activity.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

MICHAŚ PASZKIEWICZ

Michaś Paszkiewicz to jeden z oskarżonych w „Sprawie czternastu".

Paszkiewicz urodził się w 1986 r. w Republice Komi (Federacja Rosyjska). Jego ojciec pracował jako lekarz wojskowy, matka była ekonomistką. Kilka lat po narodzinach Michasia Paszkiewicza rodzina wróciła na rodzimą Białoruś. Paszkiewicz uczył się w szkole podstawowej w Berezie, następnie w liceum przy Białoruskim Uniwersytecie Państwowym, po czym studiował historię na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym. W trakcie ostatniego semestru został wydalony z uczelni za udział w „Placu Kalinowskiego" (miasteczko namiotowe w centrum Mińska) w marcu 2006 r. Pod koniec tego roku wstąpił w szeregi Zjednoczonej Partii Obywatelskiej Białorusi, a wkrótce został wiceprzewodniczącym młodzieżowego skrzydła partii. Uczestniczył również w wielu innych akcjach protestacyjnych. 10 stycznia 2008 brał udział w proteście przedsiębiorców, w czasie którego został pobity i aresztowany. Następnego dnia zapadł wyrok skazujący go na 15 dni pozbawienia wolności.

KRONIKA REPRESJI

22 kwietnia 2008 r. sędzia Sądu Rejonowego w Mińsku, Jeliena Ilina, na podstawie art. 342 Kodeksu Karnego – „Organizacja lub udział w działalności naruszającej porządek publiczny" uznała Michasia Paszkiewicza winnym. Został skazany na dwa lata pozbawienia wolności w zawieszeniu. 11 czerwca 2009 r. Michaś Paszkiewicz został ułaskawiony. Od tego czasu był wielokrotnie zatrzymywany z powodów politycznych. Podczas wyborów prezydenckich w 2010 r. brał udział w kampanii „Mów prawdę". W 2010 r. po raz kolejny skazano go na 15 dni pozbawienia wolności za udział w akcji solidarności z więźniami politycznymi.

MIKALAY PASHKEVICH

One of the defendants in the Case of Fourteen. Mikalay Pashkevich was born in 1986 in the Komi Republic (Russia). His father worked as a doctor, and his mother was an economist. A few years after the birth of Mikalay, family returned to the native Belarus. Mikalay Pashkevich studied history at the Belarusian State University. He was expelled from the University for taking part in the tent city protest in the center of Minsk in March 2006. The same year he joined the ranks of the United Civil Party of Belarus, and soon became the Vice-President of the youth wing of the party. He participated in many protests.

CHRONICLE OF REPRESSION

Mikalay Pashkevich was one of the defendants in the Case of Fourteen. He participated in the demonstration of entrepreneurs that took place on 10 January 2008 in Minsk. The demonstrators were protesting against the introduction of a presidential ruling concerning restrictive tax and employment regulations for small businesses. Fourteen individuals were subsequently convicted for taking part in or organizing actions that seriously violate public order, among them Mikalay Pashkevich who was detained during the demonstration. He was sentenced to 15 days of administrative arrest.

On 22 April 2008 he was charged by judge Elena Ilina under the art. 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order). He was sentenced to two years of freedom restriction. On 11 June 2009 Ales was amnestied and the case was closed. Since that time, he was repeatedly detained for political reasons. During the presidential elections in 2010 he took part in the Tell the Truth! campaign. In 2010, he was once again sentenced to 15 days' imprisonment for taking part in the action of solidarity with political prisoners.

ANATOL PAULAU

Anatol Paulau to przewodniczący mińskiego oddziału organizacji Zjednoczona Partia Obywatelska (ZPO), członek rady politycznej i narodowego komitetu ZPO. Urodził się 18 czerwca 1949 r. w Wyborgu w obwodzie leningradzkim, w rodzinie wojskowego. Część dzieciństwa spędził na archipelagu Nowa Ziemia. W 1965 r. jego ojciec został zdemobilizowany ze względu na stan zdrowia i rodzina przeniosła się do Mińska. Ukończył mińską Szkołę nr 4 (1966), a potem Wydział Chemiczny na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym (1971). Pracował jako nauczyciel w szkole w rejonie logojskim, a w latach 1973–2000 pracował na uniwersytecie. Na początku 2000 r. został wybrany przewodniczącym miejskiego związku zawodowego pracowników naukowych i nauczycieli (struktury, która została zlikwidowana w późniejszym czasie). W wyborach w 2001 roku kierował sztabem Michaiła Czigira, razem z którym wstąpił do ZPO. W czasie wyborów prezydenckich 2010 r. był osobą zaufania kandydata na prezydenta z ZPO, Jarosława Romańczuka.

KRONIKA REPRESJI

Anatol Paulau został zatrzymany w swoim domu 20 grudnia 2010 r. o 7:00 rano. Został oskarżony na podstawie art. 293, pkt 1 i 2 KK RB – „Organizacja masowych zamieszek lub udział w nich”. Był przetrzymywany w areszcie śledczym KGB do 7 stycznia 2011 roku. Wtedy to zwolniono go, otrzymał jednak zakaz opuszczania miejsca zamieszkania. Pod koniec sierpnia 2011 r. zamknięto toczące się wobec niego postępowanie.

ANATOL PAULAU

Chair of the Minsk branch of the United Civil Party organization (UCP), member of its Political and National councils. Born on 18 June 1949 in the town of Vyborg in the Leningrad region, in the family of a military officer. He spent a part of his childhood at the Novaya Zemlya. Has lived in Minsk since 1965. He finished secondary school No. 4 in 1966, and graduated from the Faculty of Chemistry at the Belarusian State University in 1971. Worked as a teacher in the Lahoisk district. In 1973–2000 he worked at the University. In 2001 he headed the electoral headquarters of the presidential candidate Mikalay Chigir.

CHRONICLE OF REPRESSION

In 2010 was a member of election campaign team of the presidential candidate Jaroslau Romanchuk during the 2010 presidential election. Detained at 7:00 a.m. on 20 December at home. Received charges under the article 293, part 1 and 2 of the Criminal Code (mass riots), and was placed in the pre-trial prison of the KGB. On 7 January was released under a written recognizance not to leave Minsk. In August 2011 the criminal case against him was closed.

ANDREJ PAŹNIAK

FOT. SIARHIEJ HUDZILIN

Andrej Paźniak, urodził się 20 maja 1977 r. w miejscowości Żodino w powiecie mińskim. Ukończył technikum zawodowe i przez 14 lat pracował jako elektromonter. Nie zajmował się polityką, nie należał do żadnej partii czy organizacji politycznej. Od młodzieńczych lat interesował się piłką nożną. Jego ojciec był znanym w kraju trenerem.

KRONIKA REPRESJI

Andrej Paźniak został zatrzymany 19 grudnia 2010 roku na Placu Niepodległości w Mińsku. Dostał mandat w wysokości 30 płac minimalnych. Kiedy po Nowym Roku nie przyszedł do pracy, okazało się, że został aresztowany i toczy się przeciwko niemu postępowanie karne. Oskarżono go na podstawie art. 239, pkt 1 KK – „Masowe zamieszki”. Przetrzymywany w Areszcie Śledczym nr 1 przy ul. Wołodarskiego w Mińsku. 26 maja 2011 sąd w Mińsku skazał go na dwa lata ograniczenia wolności. Wyrok został zmieniony później na prace przymusową. 21 lutego 2013 r. Andrej został warunkowo zwolniony.

ANDREJ PAZNIAK

Andrej was born on 20 May 1977 in Zhodino. He worked for 14 years as an electrician. He was never involved in politics, and did not belong to any political party or political organization. From teenage years he was interested in football. His father was a well-known Belarusian football coach.

CHRONICLE OF REPRESSION

Detained on 19 December 2010 on the Independence Sqaure. Arrested and charged under the art. 293 (mass riots) in January 2011. Kept in custody in the Minsk pre-trial prison No.1 in Volodarski Street. On 26 May the Leninski District Court of Minsk sentenced him to two years of freedom restriction. The sentence was later changed to forced labour (so called chemistry). On 21 February 2013 he was released on parole.

ULADZIMIR PŁESZCZENKO

Uladzimir Płeszczenko był przewodniczącym Witebskiej Rady Białoruskiego Frontu Ludowego „Wybór". Po rozłamie w partii był członkiem Konserwatywno Chrześcijańskiej Partii Białoruski Front Ludowy (KCHP-BFL). Urodził się 26 czerwca 1948 r. we wsi Worony w obwodzie witebskim. Zmarł również w tej miejscowości 10 maja 2006 r. na chorobę serca.

KRONIKA REPRESJI

Uladzimir Płeszczenko został zatrzymany 2 września 1998 r. podejrzany o demontaż popiersia rosyjskiego pułkownika Suworowa w Witebsku. Wszczęto przeciwko niemu sprawę karną z artykułów 225 – „Zniszczenie lub uszkodzenie przedmiotów o wartości kulturalno-historycznej" i 87 – „Kradzież mienia". Później oskarżenia zmieniono na artykuł 201, pkt 2 KK – „Złośliwe chuligaństwo". Płeszczenko prawie 8 miesięcy spędził w areszcie śledczym w Witebsku. 29 marca 1999 r. rozpoczął się proces sądowy. Sprawę skierowano do dodatkowego rozpatrzenia, a Płeszczence zmieniono środek zapobiegawczy na zakaz opuszczania miejsca zamieszkania. 26 marca 1999 r. Płeszczenko wyszedł na wolność. Spędził za kratkami 267 dni zanim sąd go uniewinnił.

ULADZIMIR PLIESHCHANKA

Uladzimir Plieshchanka – was a member of a Vitebsk branch of the Conservative Christian Party BPF. He was born on 26 June 1948 in the village of Worony in the Vitebsk region. Died on 10 May 2006 of heart disease.

CHRONICLE OF REPRESSION

He was arrested on 2 September 1998 on suspicion of removing the statue of Russian Colonel Suvorov in Vitebsk. He was accused under the article 225 (destruction or damage to objects of cultural and historical value) and the article 87 (theft of property). Later, the prosecution changed the accusation to the article 201 part 2 of the Criminal Code (malicious hooliganism). Uladzimir Plieshchanka had spent almost 8 months in detention facility in Vitebsk. The trial started on 29 March 1999. The case was referred to the additional consideration and Uladzimir Plieshchanka was sentenced to freedom restriction. He was released on 26 March 1999. He spent 267 days behind bars. The court found him not guilty.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

ANDRZEJ POCZOBUT

Andrzej Poczobut to urodzony 16 kwietnia 1973 r. w Brzostowicy Wielkiej dziennikarz, publicysta i bloger, działacz mniejszości polskiej na Białorusi. Pracował w grodzieńskich gazetach „Pahonia", „Dień", „Miestnoje Wriemia", w polskiej gazecie „Głos znad Niemna". Był korespondentem mińskiej niezależnej gazety „Narodnaja Wolja". Pełnił funkcję redaktora naczelnego „Magazynu Polskiego na uchodźstwie" – czasopisma Związku Polaków na Białorusi.

Jest aktywnym działaczem ZPB od lat 90. XX w. Zawsze opowiadał się za zachowaniem pełnej niezależności organizacji od władz w Mińsku, ale w ramach białoruskiego ustawodawstwa. Obecnie pełni obowiązki przewodniczącego Rady Naczelnej ZPB nieuznawanej przez władze w Mińsku.

Za działalność społeczną i dziennikarską był wielokrotnie zatrzymywany, aresztowany i karany grzywną. Od 2006 r. jest korespondentem „Gazety Wyborczej" w Grodnie. Jest ekspertem w sprawach dotyczących historii sowieckich służb wywiadowczych i antysowieckiego zbrojnego oporu na zachodniej Białorusi, zwłaszcza w odniesieniu do działalności Armii Krajowej.

KRONIKA REPRESJI

Andrzej Poczobut relacjonował wydarzenia 19 grudnia 2010 r., za co został skazany na 15 dni aresztu. Był to już drugi wyrok w tej samej sprawie o rzekome uczestnictwo w nielegalnej demonstracji. Pierwszy raz został ukarany grzywną 1 750 000 rubli, lecz prokuratura złożyła apelację, uznając wyrok za zbyt łagodny.

18 marca 2011 r. prokuratura obwodu grodzieńskiego postawiła mu zarzut o znieważenie prezydenta Aleksandra Łukaszenki. 6 kwietnia 2011 został zatrzymany w drodze do Mińska, gdzie zamierzał wziąć udział w telekonferencji z członkami delegacji Parlamentu Europejskiego ds. Białorusi. W czasie procesu dziennikarz przebywał w więzieniu w Grodnie. Przeciwko niemu wszczęto kolejną sprawę karną – za zniesławienie Łukaszenki (KK art. 367, pkt 1).

Dochodzenie przeciwko dziennikarzowi polskiej „Gazety Wyborczej" prowadziła prokuratura okręgowa. Poczobut odparł wszystkie przedstawione przez nią dowody. Ubiegał się o zakończenie procesu w związku z brakiem dowodów. Apelował także o wezwanie poszkodowanego Aleksandra Łukaszenki oraz Lidii Jarmoszyny

(szefowej Centralnej Komisji Wyborczej), w roli świadków. Sąd nie uznał także jego akredytacji, którą dostał w ubiegłym roku od Białoruskiego Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Proces rozpoczął się 14 czerwca w sądzie rejonu leninowskiego miasta Grodno. Rozprawy odbywały się rzadko, były wielokrotnie przerywane. Proces miał charakter zamknięty.

5 lipca 2011 r. Andrzej Poczobut został skazany na 3 lata więzienia w zawieszeniu na okres 2 lat.

21 czerwca 2012 prokuratura obwodu grodzieńskiego po raz kolejny postawiła Andrzejowi Poczobutowi zarzut zniesławienia Aleksandra Łukaszenki, którego miał się dopuścić w artykułach, na swoim blogu i na białoruskich stronach internetowych „Biełorusskij Partizan" oraz „Karta 97".

30 czerwca został wypuszczony na wolność z zakazem opuszczania Grodna. 15 marca 2013 r. sprawa karna wobec dziennikarza została zamknięta z powodu braku dowodów.

23 września 2013, zgodnie z decyzją sądu rejonu leninowskiego miasta Grodno, Andrzej Poczobut zozstał zwolniony z obowiązku odbywania kary za zniesławienie prezydenta Białorusi, Aleksandra Łukaszenki.

ANDRZEJ POCZOBUT

Born on 16 April 1973 in Vyalikaya Byerastavitsa. He is a Belarusian and Polish journalist, blogger and activist of the Polish minority in Belarus. He lives in Grodno, Belarus. He has worked as a journalist for several Belarusian media – Pahonia, Dien (The Day), Miestnoje Wriemia, Narodnaja Volia, Głos znad Niemna (Voice from over the Niemen) and Magazyn Polski (The Polish Magazine).

He is one of the leaders of the Union of Poles in Belarus (UPB). He is an activist of the Union of Poles in Belarus since the 90s. He has always firmly advocated complete independence of the organization from the government, but still under the legislation of Belarus. Andrzej currently serves as a head of the Council of the UPB, an organization recognized by the Belarusian authorities as illegal. He was repeatedly detained, arrested and fined for his social and journalistic activity. He currently works for the Polish newspaper Gazeta Wyborcza. He is an expert in matters relating to the history of Soviet intelligence and anti-Soviet armed resistance in western Belarus, particularly with regard to the activities of the Home Army.

CHRONICLE OF REPRESSION

He was arrested two times after the 19 December 2010 protest for participating in mass riots. The first time he was fined (1 million 750 thousand BYR), the second time, he was detained for 15 days. Andrzej has argued that he was acting as a journalist during the rally. Persecutions against Andrzej Poczobut were part of the Belarusian authorities crackdown on journalists after the massive street protests against the 2010 Belarusian presidential elections.

On 18 March 2011 the prosecutor charged him with insulting President Aliaksandr Lukashenko in articles published in Gazeta Wyborcza. On 6 April 2011 he was arrested, when he tried to go to Minsk to take part in the teleconference with members of the European Parliament. During the trial, the journalist was imprisoned in Grodno. He was charged under the article 367, part 1 of the Criminal Code (defamation of President of Belarus).

The investigation against Andrzej Poczobut was led by the district prosecutor's office. Poczobut's lawyer challenged all the evidence that presented in this case. He sought for the completion of the process due to lack of evidence. He appealed also to call on Aliaksandr Lukashenko and Lydia Jarmoszyny (head of the Central Election Commission), as witnesses in the case. The court also did not consider his journalistic accreditation, which he obtained previous year from the Belarusian Foreign Ministry. The trial started on 14 June 2011. On 5 July 2011, he was found guilty and given a suspended three-year prison sentence.

On 21 June 2012 Poczobut was again charged for allegedly insulting president Aliaksandr Lukashenko in articles published on the independent websites Bieloruski Partizan and Charter'97. On 30 June he was released from custody on a signed undertaking not to leave his place of residence. On 15 March 2013 the criminal case against the journalist was closed due to lack of evidence.

On 23 September 2013 in accordance with the decision of the court in Grodno Andrzej Poczobut was exempted from serving the sentence for defaming the President of Belarus Aliaksandr Lukashenko.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

ULADZIMIR PODHOL

Uladzimir Podhol to politolog, dziennikarz, urodzony 22 grudnia 1952 r. w Witebsku. Skończył Kolegium Wychowania Fizycznego oraz Fakultet Filozofii Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego. Absolwent wydziału filozofii, docent, członek partii BNF.

W roku 1990 Uladzimir Podhol (wraz z Borysem Chamajdą, Uladzimirem Płeszczenką i Siarhiejem Naumyczkiem) założył w Witebsku klub „O demokratyczne wybory" oraz gazetę „Wybór".

KRONIKA REPRESJI

15 sierpnia 1997 roku, zastępca prokuratora Okręgu Witebskiego, Żygalenka, w związku z publikacją w gazecie „Wybór" fragmentu książki Uladzimira Podhola „Kula dla prezydenta", wszczął postępowanie karne (art. KK „Zniewaga wyższego urzędnika państwowego"). Pierwszy fragment, autorstwa Borysa Chamajdy, opublikowała w czerwcu 1997 r. witebska gazeta „Wybór". Nosił on tytuł „Czółno rozpaczy w Santa-Bagnie, czyli kochać Prezydenta". Cały nakład został zatrzymany i przekazany KGB. 20 października 1997 r. na wniosek prokuratury wezwano córkę Uladzimira Podhola, Alenę. Szukano wówczas jej ojca, córka jednak odmówiła podania miejsca jego przebywania. 30 sierpnia 1998 kapitan KGB W. Dementiej i kapitan A. Liebiediew znaleźli Uladzimira Podhola w Witebsku i wręczyli mu wezwanie do prokuratury. Następnego dnia odbyło się jego przesłuchanie. 16 listopada 1998 roku śledczy Prokuratury Okręgu Witebskiego, S. Sawczenko, wstrzymał postępowanie karne. Postępowanie to wznowiono jednak po dwóch miesiącach.

Mińska prokuratura również wszczęła wobec Uladzimira Podhola postępowanie karne po opublikowaniu w 2004 r. w Sankt Petersburgu w Rosji drugiej części powieści pt. „Kula dla Prezydenta". W styczniu 2005 roku, Podhol został wezwany do prokuratury w Mińsku.

W 2012 roku została wysunięta kandydatura Podhola na stanowisko deputowanego Parlamentu z ramienia BNF. Niedługo później jego nazwisko zostało usunięte z listy wyborczej. Przyczyną było wystąpienie Podhola w państwowej telewizji białoruskiej i w radiu.

Toczące się sprawy karne przeciw Podholowi zawieszono na czas nieokreślony.

ULADZIMIR PODHOL

Uladzimir Podhol is a political scientist and journalist. Born on 22 December 1952, in Vitebsk. He graduated from physical education high school and afterwards from the Faculty of Philosophy at the Belarusian State University. Worked as an assistant professor. Member of the Belarusian Popular Front party (BPF).

In 1990, in Vitebsk, together with Boris Khamaida, Uladzimir Plieshchanka and Siarhei Navumchyk, he created a club For Democratic Elections, and the newspaper The Choice.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 15 August 1997 the deputy prosecutor of the Vitebsk District, Mr. Zygalenka, initiated proceedings (under the article concerning insult of the highest government official) in relation to the publication of an excerpt of Uladzimir Podhol's book Bullet for the President in the newspaper The Choice. First excerpt was published under the title Canoe of Despair in Santa-Mess, that is to love the President in June 1997. The whole circulation was stopped and handed over to the KGB. On 20 October 1997, by the motion of prosecutor's office the daughter of Uladzimir Podhol, Jelena, was summoned. Her father was on a wanted list, but the woman refused to reveal his place of stay. On 30 August 1998 the KGB captain Dementiei and captain Liebiediev had found Uladzimir Podhol in Vitebsk and handed him over summons to appear in the prosecutor's office. On 16 November 1998 investigator Savchenko of the prosecutor's office in Vitebsk district, suspended the proceedings under the art. 5, part 3 of the Criminal Code of the Republic of Belarus. However, after two months, on 16 January 1999 the criminal proceedings were renewed.

In 2004 the prosecutor's office in Minsk initiated criminal proceedings after the publication of the second part of the novel titled Bullet for the President in St. Petersburg. In January 2005, Podhol was summoned to the prosecutor's office in Minsk by investigator A. Pikorev.

In 2012 Podhol was put forward as a Member of Parliament on behalf of the BPF Party but soon after his name was deleted from an electoral register. The criminal proceedings against Podhol are still under way, suspended for unlimited period.

JANA POLJAKOWA

Jana Poljakowa urodziła się w 1973 r. na Ukrainie. Wraz z rodzicami przeprowadziła się do Soligorska w okręgu mińskim (Białoruś).

Jana Poljakowa skończyła Wydział Prawa Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego. Pracowała jako prawnik w soligorskim przedsiębiorstwie „Nadzieja", po czym rozpoczęła współpracę z Białoruskim Komitetem Helsińskim, a od roku 2000 – z organizacją broniącą praw człowieka „Pomoc prawna dla społeczeństwa" Olega Wouczaka.

KRONIKA REPRESJI

3 marca 2009 r. Sąd Rejonowy w Soligorsku wszczął przeciw Janie Poljakowej postępowanie karne i – uznając ją (w myśl art. 400, pkt 2 KK RB) winną świadomego składania fałszywych zeznań przeciwko funkcjonariuszowi milicji – wydał wyrok skazujący na 2,5 roku ograniczenia wolności. Była ona dodatkowo zobowiązana do zapłacenia 1 mln rubli posterunkowemu Pugaczowowi, uznanemu za pokrzywdzonego w sprawie.

W listopadzie 2008 roku, obrończyni praw człowieka ogłosiła, że Jana Poljakowa była wielokrotnie zatrzymywana przez milicję za swoją działalność na rzecz praw człowieka. Podawano również, że działaczka była na posterunku bita i że raz prawie złamano jej rękę.

Represje wobec Jany Poljakowej rozpoczęły się po tym, jak została ona członkiem sztabu Wolgi Kozulinej – córki byłego kandydata na prezydenta, Aleksandra Kozulina – w trakcie wyborów parlamentarnych roku 2008.

Jana Poljakowa nie przyznała się do winy. Opowiedziała, że inspektor na posterunku pobił ją po tym, jak odmówiła podpisania dokumentu stwierdzającego, że nie brała udziału w zbieraniu podpisów pod kandydaturą Wolgi Kozulinej (czym miała zaprzeczyć swojej działalności politycznej).

Oprócz tego od sierpnia 2008 roku do Jany Poljakowej dzwoniono z KGB z wezwaniami stawienia się na posterunku, czego aktywistka jednak odmawiała.

6 marca 2009 r. w gazecie „Radziecka Białoruś" pojawił się felieton zawierający oszczercze treści pod adresem Jany Poljakowej.

Jana Poljakowa popełniła samobójstwo. Kobieta powiesiła się. Matka Jany Poljakowej znalazła ciało córki w ich domu 7 marca 2009 roku, dzień po publikacji oszczerczego felietonu.

Według naocznych świadków, po wydaniu wyroku Jana wielokrotnie powtarzała, że „nie zostanie skazańcem".

JANA POLYAKOVA

Jana Polyakova was born in 1973 in Ukraine. Later her parents moved to Salihorsk in the district of Minsk (Belarus). Jana Polyakova graduated from the Faculty of Law of the Belarusian State University. She worked as a lawyer for the law company in Salihorsk and later began cooperation with the Belarusian Helsinki Committee and since 2000, with the human rights organization Legal Aid for Society run by Aleh Vouchak.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 3 March 2009 the District Court in Salihorsk found Jana Polyakova guilty under the article 400, part 2 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (deliberate perjury). She was charged with making false statements against the militia officer and sentenced to two and a half years of freedom restriction (Judge Aleksandr Buravcov). She was also ordered to pay 1 million BYR to constable Pugachov, recognized as the victim in the case.

In November 2008, Jana Polyakova announced that she had been repeatedly detained by the militia for her human rights activities. It was reported that the activist was beaten at the militia station, and once her arm was nearly broken.

Repressions against Jana Polyakova began after she became a member of the Volga Kazulin's team (a daughter of former presidential candidate Aliaksandr Kazulin) during the parliamentary elections of 2008. Jana Polyakova pleaded not guilty. She told later, that the inspector at the militia station beat her after she refused to sign a document stating that she did not participate in the collection of signatures for candidacy of Volga Kozulin (by doing so she would deny her engagement in political activity).

In August 2008 Jana Polyakova was ordered by the KGB to appear at the militia station, the activist, however, refused. On 6 March 2009, the newspaper Soviet Belarus has published a defamatory article about Jana Polyakova.

Jana Polyakova committed suicide. She hanged herself. The mother of Jana found the body of her daughter in their home on 7 March 2009. According to witnesses, after the pronouncement of the sentence Jana has repeatedly stated that "she will never become a prisoner."

SIERGIEJ POTAPOW

Siergiej Potapow to pochodzący z Charkowa obywatel Ukrainy, który wraz ze swoimi rodakami przyjechał na Białoruś, by wziąć udział w akcji opozycji „Czarnobylski Szlak".

KRONIKA REPRESJI

Siergiej Potapow został zatrzymany w Mińsku 26 kwietnia 1996 r. podczas pacyfikacji wielotysięcznej akcji „Czarnobylski Szlak". Umieszczono go w areszcie śledczym na Wołodarce, oskarżono go o „organizację i udział w akcjach w poważny sposób naruszających porządek publiczny". W sierpniu 1996 r. w mińskim sądzie rozpoczął się proces, podczas którego Siergiej Potapow nie ukrywał, że jest ukraińskim nacjonalistą i zwolennikiem UNA-UNSO (UNA – Ukraińskie Zgromadzenie Narodowe, UNSO – Ukraińska Samoobrona Narodowa). Oświadczył, że przyjechał do Mińska, żeby wziąć udział w „Czarnobylskim Szlaku" i wesprzeć walkę białoruskiej opozycji o demokrację. Inni podsądni mówili, że widzieli podczas marszu ukraińskie flagi i po prostu podeszli do Ukraińców. Na pytanie, czy jest członkiem UNSA, Potapow odpowiedział żartem: „Ostatnią partią, której byłem członkiem było KPZR" (Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego).

Pod koniec sierpnia 1996 r. Potapow został skazany na 2 lata i 3 miesiące kolonii karnej. Karę odbywał w kolonii w Mohylewie. Zwolniono go warunkowo jesienią 1997 r.

SERGIEJ POTAPOV

A citizen of Ukraine, participant of the Chernobyl Path in 1996, an annual demonstration that takes place in commemoration of the Chernobyl nuclear accident. Member of the UNA-UNSO (Ukrainian National Assembly – Ukrainian National Self Defence).

CHRONICLE OF REPRESSION

Sergiej was detained by militia officers in plain clothes in the center of Minsk on 26 April 1996, during the Chernobyl Path. During the march, the militia did not allow people to walk on the main street of the Belarusian capital, which on several occasions lead to fights between the participants of the march and officers. He was kept in the Minsk detention center (the Volodarka prison). During the trial Potapov, said that he came to Minsk in order to take part in the Chernobyl Path and support Belarusian opposition. At the end of August 1996 Minsk court sentenced him to two years and three months of imprisonment in a penal colony in Mahilou. He was released on parole in Autumn 1997.

ARTIOM PRAKAPIENKA

FOT. ARCIOM PRAKAPENKA

Artiom Prakapienka z Grodna urodził się 27 lipca 1990 r. Uczył się w Bobrujsku i nie ukrywa swojej przynależności do ruchu anarchistycznego.

KRONIKA REPRESJI

Atiom Prakapienka, Jauhien Waśkowicz i Paweł Syramolatau byli sądzeni za próbę podpalenia budynku KGB w Bobrujsku. Oskarżono ich o „złośliwe chuligaństwo" i „umyślne uszkodzenie mienia w dużym rozmiarze". Prokurator Tołstik żądał dla nich od 7,5 do 8 lat pozbawienia wolności w kolonii o zaostrzonym rygorze. Zdaniem oskarżyciela z urzędu, śledztwo wykazało winę oskarżonych. Zdaniem prokuratora, mężczyźni mogli zniszczyć budynek KGB. Zniszczenia w takim wypadku wyniosłyby ok. 2 mld rubli (ok. 0,44 mln dolarów). Tołstik oświadczył, że „atak na KGB był jawnym wyzwaniem rzuconym społeczeństwu i demonstracją bezkarności".

Adwokaci podkreślali, że podsądni składali zeznania pod presją i nie zamierzali spalić budynku, a jedynie go uszkodzić. Zdaniem obrony, dowody prokuratora opierają się tylko na wyobrażeniach tego, co mogłoby się zdarzyć, podczas gdy rzeczywista szkoda spowodowana przez mężczyzn wyniosła 253 tysiące rubli (56,2 dolarów), które już zostały wypłacone. Według adwokatów, białoruska telewizja nielegalnie wykorzystała zapisy wideo z ataku oskarżonych na budynek KGB, a młodzi ludzie zostali w nim przedstawieni jako osoby, które, nie mając własnych zainteresowań, pasji, celów, chcą jedynie niszczyć wszystko wokół.

18 maja 2011 r. Artiom Prakapienka został skazany przez sąd w Bobrujsku na 7 lat kolonii karnej o zaostrzonym rygorze. Karę odbywa w Kolonii Karnej nr 17 w Szkłowie, w obwodzie mohylewskim.

ARCIOM PRAKAPENKA

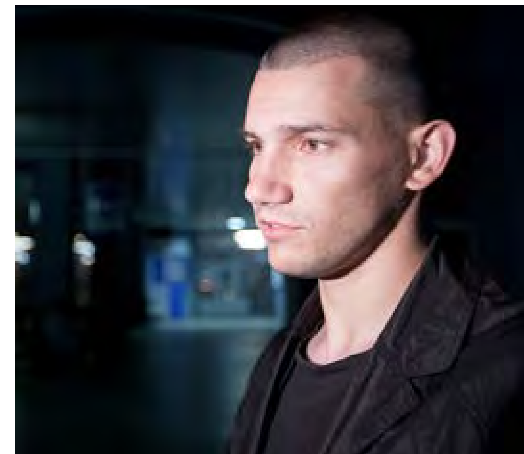
Arciom Prakapenka was born on 27 July 1990. Arciom comes from Grodno and studied in Bobruisk. He is an anarchist activist.

CHRONICLE OF REPRESSION

Arciom Prakapenka, Jauhien Vaskovich and Pavel Syramolatau were sentenced to 7 years of imprisonment for attack on the Babruisk KGB office in October 2011. Babruisk court considered them guilty of malicious hooliganism and severe damage of property. Prosecutor demanded seven and a half years to eight years imprisonment in a maximum security colony. According to the prosecutor, the investigation revealed that all accused are guilty. According to the prosecutor, the men could destroy the KGB office. Allegedly, the damage in this case would amount to 2 million BYR (about $444,440 at that time). The persecutor stated that "the attack on the KGB was an open challenge to society and the demonstration of their impunity."

Advocates stressed that the defendants testified under pressure and did not intend to burn the building down, only to damage it. According to the defense, the prosecutor's evidence was based only on assumptions of what might have happen, when the actual damage caused by the men amounted to 250 thousand BYR ($56,2), which had already been paid. Moreover, according to the lawyers, the Belarusian TV illegally used video recordings from the preliminary investigation for the purpose of the documentary that portrayed Arciom Prakapenka, Jauhien Vaskovich and Paval Syramolatau in a very bad light. As people having no interests, passions, goals, and who focus on destroying everything around. On 18 May 2011 Arciom was found guilty of deliberate damage of property and sentenced to seven years of penal colony with reinforced regime in Mahilou. He serves his sentence in the penal colony No. 17 in Shklov.

ANDREJ PRATASIENIA

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Andrej Pratasienia urodził się 12 grudnia 1981 r. Po ukończeniu szkoły średniej rozpoczął studia na Wydziale Matematyki Stosowanej Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego. Pracował jako programista. Zajmował się działalnością dobroczynną – pomagał chorym w zbiórce środków finansowych na operacje.

Do listopada 2010 r. nie był członkiem żadnych ruchów, organizacji czy partii politycznych. Miesiąc przed wydarzeniami na Placu Niepodległości napisał oświadczenie o przyłączeniu się do Zjednoczonej Partii Obywatelskiej (nie został jednak jej członkiem). Był wolontariuszem podczas kampanii wyborczej Jarosława Romańczuka. 19 grudnia był na Placu Niepodległości, jednak jeszcze przed pacyfikacją demonstracji poszedł do domu.

KRONIKA REPRESJI

Został zatrzymany 9 lutego 2011 r. Tego samego dnia w jego mieszkaniu przeprowadzono rewizję. Przedstawiono mu zarzuty z artykułu 293, pkt 2 KK – „Aktywny udział w masowych zamieszkach". Dopiero 16 marca 2011 r. jego rodzice i bliscy dowiedzieli się, że Pratasienia przebywa w areszcie i ma status oskarżonego. 5 maja 2011 r. sąd w Mińsku skazał go na 3 lata pozbawienia wolności. Karę odbywał w kolonii w Bobrujsku. 1 września 2011 r. został ułaskawiony na mocy dekretu Łukaszenki.

ANDREJ PRATASENIA

Andrej was born on 12 December 1981. He studied applied mathematics at the Belarusian State University. He worked as an IT programmer. He was involved in charity work, he was helping people suffering from serious health problems to collect funds for their medical treatment. In November 2010, a month prior to the events on the Independence Square he officially joined the United Civic Party (although he never became a party's member). He was helping in the presidential campaign of Jaroslau Romanchuk. He participated in the 19 December peaceful protest, but managed to leave without arrest.

CHRONICLE OF REPRESSION

Andrej was detained on 9 February 2011 and his apartment was searched. Andrej was charged under the art. 293, part 2 (mass riots) and placed in custody of the KGB pre-trial prison. It was not until 16 March 2011, when his parents and relatives learned about his arrest and accusation. On 5 May he was sentenced to three years of imprisonment. He served the sentence in the penal colony in Bobruisk. On 1 September 2011 Andrej Pratasenia was amnestied and released.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

ALEŚ PUSZKIN

Aleś Puszkin to artysta malarz, performer i działacz opozycyjny. Jego obrazy zdobią wiele kościołów na Białorusi.

Urodził się 6 sierpnia 1965 oku w mieście Bobr (rejon krupski obwodu mińskiego). Uczęszczał do miejscowej szkoły, uczył się w Państwowej Wyższej Szkole Sztuki po czym studiował w Białoruskim Państwowym Instytucie Artystyczno-Teatralnym. Po raz pierwszy zorganizował performance w 1989 r. w Mińsku, na schodach Instytutu Sztuk Teatralnych (obecnie Akademia Sztuk Pięknych), gdzie studiował. W czasie performance'u wywiesił plakat, na którym widniała przekreślona flaga Białoruskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej a obok biało-czerwono-biała narodowa flaga białoruska. Była to forma sprzeciwu wobec władz uczelni w związku z zakazem zorganizowania wystawy poświęconej Białoruskiej Republice Ludowej.

Jest pacyfistą, jednak w czasie wojny w Afganistanie został wcielony do wojska i wysłany na front.

W czasie wojny prowadził pamiętnik w języku białoruskim, opisując frontową rzeczywistość. Zawarte w nim poglądy zostały uznane za antysowieckie.

KRONIKA REPRESJI

Wielokrotnie był zatrzymywany i aresztowany za udział w opozycyjnych akcjach politycznych. W roku 1988 po raz pierwszy aresztowano go za rozpowszechnianie ulotek zachęcających do udziału w „Dziadach" na Cmentarzu Wschodnim w Mińsku. W lipcu 1989 r. miński sąd skazał go na dwa lata pozbawienia wolności w zawieszeniu za przygotowanie happeningu z okazji 71 rocznicy powstania Białoruskiej Republiki Ludowej. Po odbyciu kary nie mógł wyjechać za granicę.

W 1999 r. zorganizował happening „Wdzięczność prezydentowi" z okazji formalnego zakończenia pierwszej kadencji Aleksandra Łukaszenki. Puszkin przywiózł pod siedzibę prezydenta pomalowaną na czerwono taczkę gnoju, na którym leżały zdenominowane białoruskie pieniądze napis na taczce głosił: „Dla Prezydenta Łukaszenki". Zatrzymany na Placu Centralnym nie podał swojego imienia – przedstawił się jako człowiek z narodu. Po kilku minutach został jednak rozpoznany i aresztowany. Zwolniono go z aresztu po tym, jak podpisał dokument zakazujący opuszczania miejsca zamieszkania.

Przed wyborami prezydenckimi 2006 r. Puszkina aresztowano na 3 dni za rzekomą rozmowę telefoniczną, w której krytykował szefa KGB. Został ukarany grzywną i wypuszczony. W 2006 r. był także sądzony za oblanie czarną farbą pomnika bohatera ZSRR – Czebotawiera. Z powodu braku dowodów śledztwo zostało umorzone. 9 grudnia 2010 r., 10 dni przed akcjami protestacyjnymi w centrum Mińska, Puszkin został aresztowany za chuligaństwo. Będąc w więzieniu ogłosił strajk głodowy. Jak się później okazało zatrzymanie miało charakter prewencyjny. Z aresztu został wypuszczony po 13 dniach. W chwili obecnej Aleś mieszka w rodzimym miasteczku Bobr i zajmuje się działalnością artystyczną.

ALES PUSHKIN

Belarusian opposition activist and artist. He was born on 6 August 1965 in Bobr. He attended the local school, he studied at the State Higher School of Art and at the Belarusian State Institute of Art and Theatre. He organized his first political performance in 1989 in Minsk on the porch of the Institute of Performing Arts (now the Academy of Fine Arts), where he studied. During the performance he presented a poster with the Belorussian Soviet Socialist Republic flag that was crossed and next to it there was white-red-white Belarusian national flag. It was a form of protest against the university authorities that introduced the ban on the organization of the exhibition dedicated to the Belarusian People's Republic. He is a pacifist, but during the war in Afghanistan he was drafted into the army and was sent to the front. During the war, he kept a diary in the Belarusian language in which he was describing the war reality. The views contained therein were deemed anti-Soviet.

CHRONICLE OF REPRESSION

He was detained and arrested a number of times for participating in oppositional political campaigns. In 1988, he was arrested for distributing leaflets encouraging people to participate in the Forefathers' Eve at the Eastern Cemetery in Minsk. In July 1989 he was sentenced by the Minsk court for the preparation of happenings on the occasion of 71 anniversary of the Belarusian People's Republic. He was sentenced to two years on probation.

In 1999 he organized the happening "Gratitude to President" on the occasion of the formal end of the first term of presidency of Aliaksandr Lukashenko. Pushkin brought to the office of President wheelbarrow with manure and the inscription: "For the President Lukashenko." He was detained, and was released from jail after he signed a document forbidding him to leave his place of residence.

Before the presidential elections of 2006. Pushkin was arrested for three days for an alleged telephone conversation in which he criticized the head of the KGB. He was fined and released. In 2006 he was tried for pouring black paint on the monument of the USSR hero – Chebotarev. In the absence of evidence the investigation was discontinued. On 9 December 2010 (10 days before the protests in central Minsk) Pushkin was arrested for hooliganism. While in prison, he announced a hunger strike. As it turned out later, it was a preventive arrest. He was released after 13 days. Ales currently lives in the home town of Bobr and is engaged in artistic activities.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

NATALIA RADZINA

Natalia Radzina, dziennikarka i redaktor opozycyjnego portalu charter97.org, urodziła się 3 maja 1979 r. w Korbinie (obwód brzeski), w rodzinie wojskowego. Dziennikarstwem zajmuje się od 1997 r. Ukończyła dziennikarstwo na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym, pracując równocześnie w niezależnych mediach. Pracowała w gazecie „Imia", „Narodnaja Wolia", „Nowosti", „Nasza swaboda". Wielokrotnie otrzymywała karę aresztu, była bita podczas komentowania akcji protestu opozycji. 16 marca 2010 r. podczas rewizji w biurze redakcji portalu charter97.org funkcjonariusze struktur siłowych w cywilu bili ją po twarzy. W 2010 r. znana brytyjska organizacja na rzecz praw człowieka, Index on Censorship, nominowała ją do nagrody „Wolność słowa" za walkę przeciwko represjom i za działalność, której celem była zmiana sytuacji politycznej.

KRONIKA REPRESJI

19 grudnia 2010 roku, podczas pacyfikacji akcji opozycji na Placu Niepodległości, Natalia Radzina została silnie uderzona w głowę. Zatrzymano ją w redakcji portalu charter97.org i przewieziono do aresztu KGB. Pod koniec grudnia 2010 r. przedstawiono jej zarzuty z artykułu 293 KK, pkt 1 i 2 – „Masowe zamieszki" i wręczono zakaz opuszczania miejsca zamieszkania (mieszkała w domu rodzinnym w Korbinie). 1 kwietnia 2011 r. uciekła z Białorusi, zaś we wrześniu otrzymała azyl polityczny na Litwie. Niedługo po jej ucieczce zawieszono postępowanie przeciwko niej, jednakże według ekspertów, gdyby Radzina zdecydowała się wrócić do kraju i kontynuować działalność jako dziennikarz, władze mogłyby szybko sformułować nowe oskarżenie.

W październiku 2011 r. Natalia Radzina została laureatką nagrody za wolność prasy Międzynarodowego Komitetu Ochrony Dziennikarzy. Obecnie mieszka i pracuje w Warszawie.

NATALIA RADZINA

Journalist of the Charter-97 web-site. Born on 3 May 1979 in the town of Kobryn in the family of an officer. She has worked with various independent periodicals – Imya, Narodnaya Volia, Naviny, Nasha Svaboda. Repeatedly arrested and beaten during opposition rallies. On 16 March 2010 she was beaten during the search at the Charter-97 office. In 2010 Natalia was nominated by the British human rights group Index on Censorship for the Freedom of Expression award for "fighting against repressions and activities aimed at changing political climate."

CHRONICLE OF REPRESSION

She was detained at the Charter-97 office on 20 December 2010 and placed in the KGB pretrial prison. In late December she was charged under the article 293 (organizing mass riots) as she took part in 19 December 2010 rally. On 28 December Natalia was put under house arrest in her native town of Kobryn. She was called for interrogation on 31 March and decided to leave the country. She has applied for asylum in Lithuania. Currently lives in Poland. Shortly after she left Belarus, criminal proceedings against her were suspended. However, according to experts, if Radzina decided to return to the country and continue to operate as a journalist, the authorities would soon formulate a new accusation.

In October 2011, the Committee to Protect Journalists announced Natalia Radzina the laureate of its International Press Freedom Award.

JURIJ RADZIWIŁ

Jurij Radziwił był kierowcą kandydata na prezydenta Republiki Białoruś, Aleksandra Kazulina.

KRONIKA REPRESJI

2 marca 2006 r. został zatrzymany przez funkcjonariuszy w cywilu. Samochód Jurija Radziwiła, z którego filmowano masowe zatrzymania i pobicia dziennikarzy oraz zwykłych obywateli przed posterunkiem milicji w Mińsku, został ostrzelany przez funkcjonariuszy specjalnego oddziału antyterrorystycznego „Ałmaz" Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Jurij Radziwił skierował do prokuratura Mińska N.N. Kulika żądanie wszczęcia sprawy karnej przeciwko osobom, które użyły wobec niego broni palnej. Prokurator zdecydował jednak o niewszczynaniu takiej sprawy. Radziwiłowi przedstawiono zarzuty z art. 363, pkt 2 KK RB – „Stawianie oporu funkcjonariuszowi milicji lub innej osobie strzegącej porządku publicznego". W czasie śledztwa przygotowawczego był przetrzymywany w areszcie śledczym w Mińsku.

18 maja 2006 r. Jurij Radziwił został skazany przez miński sąd na karę 3 miesięcy aresztu.

YURY RADZIWIL

Yury Radziwil was Aliaksandr Kazulin's campaign staff member.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 2 March 2006 Yury Radziwil was driving a car of candidate for president of the Republic of Belarus, Aliaksandr Kazulin when he was arrested by officers in plain clothes. A car driven by Yury, from which he filmed the mass detention and beatings of journalists and ordinary citizens in Minsk, was shot by officers of the Almaz special group of the Belarusian Interior Ministry (commanded by Colonel Nikolai Karpienkov).

Yury Radziwil sent to the Minsk Prosecutor's Office, Mr. Kulik, a statement requesting the initiation of a criminal case against the people who have used firearms against him. The prosecutor, however, decided to initiate a criminal case against Yury. Radziwil was charged under the article 363, part 2 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (resisting militia officers). During the investigation he was held in one of Minsk prisons. On 18 May 2006 Yury Radziwil was sentenced by the court in Minsk to three months in jail. He was released on 2 June 2006 after serving the sentence.

MIKOŁA RAZUMOW

Mikoła Razumow, mieszkaniec Orszy w obwodzie witebskim, był jednym z liderów orszańskiego komitetu strajkowego pierwszej połowy lat 90.

KRONIKA REPRESJI

Na początku kwietnia 2006 r. przeciwko Mikole Razumowowi wszczęto sprawę karną z artykułu 367, pkt 2 KK RB o zniesławienie prezydenta Aleksandra Łukaszenki. Razumow został oskarżony o to, że 24 marca 2006 r., podczas spotkania Aleksandra Milinkiewicza z wyborcami, w obecności ponad 100 osób oświadczył, że Aleksander Łukaszenka jest odpowiedzialny za zabójstwo Zacharenki i Ganczara. Jako środek zapobiegawczy zastosowano areszt. Szpital psychiatryczny, do którego przewieziono Razumowa, po przeprowadzeniu ekspertyz uznał go za zdrowego psychicznie, wobec czego wrócił do aresztu śledczego.

16 czerwca 2006 r. sąd skazał Razumowa na karę trzyletniego ograniczenia wolności. Kara ta (tzw. kara „chemii") nie została jednak wykonana natychmiast – władze przypomniały sobie o opozycjoniście dopiero po 4 latach. 9 listopada 2010 roku, niedługo przed kolejnymi wyborami prezydenckimi, do mieszkania Razumowa przyszli funkcjonariusze milicji i aresztowali go. Uwolniony został 1 lutego 2012 roku z powodu przedawnienia.

MIKALAY RAZUMOV

Mikalay Razumov is a resident of Orsha, one of the leaders of the Orsha Strike Committee in the first half of the 90's, which organized mass protests of workers.

CHRONICLE OF REPRESSION

Mikalay Razumov was sentenced in Orsha on 16 June 2006 by the judge Tatyana Rybakova to 3 years in jail for slandering President Aliaksandr Lukashenko. During the presidential campaign of opposition candidate Aliaksandr Milinkievich, Razumov said that Lukashenko was involved in the disappearance of opposition politicians Viktor Gonchar, Anatol Krasovsky and Yuri Zakharenko. The case was initiated by the senior investigator J. Filipovich. Mikalay Razumov was accused under the article 367, part 2 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (defamation of President of Belarus). He was arrested. Then Mikalay Razumov was taken to a psychiatric hospital, where he was examined. He was found mentally stable. But he was still being held in custody.

He was sentenced on 16 June 2006. But the punishment was executed four years later. On 9 November 2010, shortly before the presidential elections militia officers came to Mikalay Razumov's apartment and took him. Razumov was serving so-called chemistry (freedom restriction) until 1 February 2012.

ANDREJ ROMASZEWSKI

Andrej Romaszewski urodził się 18 lipca 1970 r. w Mińsku. Po ukończeniu szkoły studiował chemię na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym. W 1993 r. utworzył Partię Miłośników Piwa, która zrzeszała twórców z Mińska, poetów, muzyków. Partia ta w 1997 roku, została zlikwidowana przez władze. Jeszcze za czasów ZSRR brał udział w wielu politycznych akcjach opozycji, nie tylko na Białorusi, ale również poza jej granicami: w Rosji i na Litwie. Zajmował się wydawaniem i propagowaniem antyradzieckiego wydawnictwa podziemnego. Przez pewien czas pracował w sekretariacie redakcji gazet „Wiadomości BFL" i „Swaboda".

KRONIKA REPRESJI

Był jednym z zatrzymanych 24 maja 1995 roku, 10 dni po pozytywnych wynikach w referendum dotyczącego zmiany symboliki państwowej i sojuszu z Rosją, kiedy to studenci Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego przeprowadzili w centrum Mińska akcję protestu pod oknami budynku administracji prezydenta. Na początku chodzili oni wokół budynku administracji z rękami założonymi na głowach, miało to symbolizować kraj policyjny. Nieśli również czerwono-zieloną flagę, którą wywiesili na toalecie publicznej na pobliskim skwerze (tak zwanej „Panikowkie"). Flaga uległa rozerwaniu, omonowcy spacyfikowali akcję i zatrzymali 20 osób. Prawie rok później, 29 kwietnia 1996 r., 3 dni po„Czarnobylskim Szlaku", Romaszewskiego aresztowano za udział w akcji protestu 24 maja 1995 r. Oskarżono go o to, że rozerwał na kawałki czerwono-zieloną flagę, co zostało uznane za znieważenie symboliki państwowej.

Romaszewski spędził 3 miesiące w areszcie śledczym na Wołodarce. 1 lipca 1996 r. sąd uznał go winnym popełnienia przestępstwa z artykułu 201, pkt 2 – „Złośliwe chuligaństwo". Skazano go na 2 lata pozbawienia wolności w zawieszeniu na rok. W drugiej połowie lat 90. Romaszewski wyemigrował do Czech, gdzie żyje do dzisiaj z rodziną.

ANDREJ RAMASZEUSKI

Andrej was born on 18 July 1970 in Minsk. He studied chemistry at the Belarusian State University. In 1993, he created the Beer Lovers Party of Belarus. For a time he cooperated with BPF News and Svaboda newspapers.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 24 May 1995 Andrej Ramaszeuski was detained for publicly burning the flag of the Byelorussian SSR during a street protest. He was detained for malicious hooliganism. OMON pacified action and arrested 20 people. After almost a year, on 29 April 1996, Ramaszeuski was arrested for taking part in protests on 24 May 1995. After 3 months of imprisonment, on 19 July 1996 he was sentenced under the article 201, part 2 (malicious hooliganism). He was sentenced to two years imprisonment, suspended for one year. The sentence was delivered by judge Kirilovich. Later Andrej emigrated to the Czech Republic and became a Czech citizen.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

WITAL RYMASZEUSKI

Wital Rymaszeuski, współprzewodniczący partii „Białoruska Chrześcijańska Demokracja", urodził się 3 marca 1975 r. w Mińsku. Ukończył Białoruski Narodowy Uniwersytet Techniczny uzyskując tytuł inżyniera budownictwa. Pracował w budownictwie na Białorusi, stopniowo awansując od szeregowego pracownika do kierownika działu technicznego. Następnie zajął się prywatnym biznesem. Profesjonalnie zajmuje się polityką od 1996 roku.

Jest członkiem Rady Koordynacyjnej Białoruskiego Zjednoczenia Młodych Polityków od 1996 r. W latach 2002–2004 był członkiem Prezydium Białoruskiej Narodowej Rady Młodzieżowych i Dziecięcych Organizacji Społecznych „Rada". Współtworzył koncepcję nowej młodzieżowej polityki Białorusi. W 1999 r. studiował w Niemczech analizę struktury gospodarczej i politycznej Niemiec na kursach Wyższej Szkoły Administracji Państwowej w Instytucie „Union of Public Management". Wital Rymaszeuski zajmuje się w partii edukacją oraz sprawami międzynarodowymi. Nadzoruje pracę młodzieżówki Młodzi Chadecy i jest szefem oddziału BCHD w Mińsku.

KRONIKA REPRESJI

W wyborach 2010 r. Wital Rymaszeuski był kandydatem na urząd prezydenta Białorusi. 19 grudnia został pobity przez Specnaz na Placu Niepodległości. Zatrzymano go w czasie pacyfikacji akcji i umieszczono go w izolatce śledczej KGB. Został oskarżony na podstawie art. 293 KK.

31 grudnia Rymaszeuski został zwolniony po podpisaniu dokumentu, w którym zobowiązał się do nieopuszczania Białorusi. 30 marca 2011 r. sformułowano przeciwko niemu oskarżenie na podstawie art. 342 KK – „Organizacja lub aktywny udział w masowych działaniach poważnie naruszających porządek publiczny". 20 maja 2011 r. został skazany przez Frunzeński Sąd w Mińsku na 2 lata pozbawienia wolności w zawieszeniu.

VITAL RYMASHEUSKI

Born on 3 March 1975. A Construction engineer, graduated from the Belarusian National Technical University in 1997. In 1999 he studied at the High State Management School at the Union of Public Management in Germany, where he did research on the economical and political situation of Germany. Professionally involved in politics since 1996. Has been a member of the Coordinative Council of the Belarusian Association of Young Politicians since 1996. In 2002–2004 was a member of the Presidium of the Belarusian National Council of Youth and Children's Civil Organizations Rada. A leader of the campaign For Protection of Freedom of Conscience and Confession in Belarus. A member of the organizing committee of the Belarusian Christian Democracy Party, the head of the Minsk branch.

CHRONICLE OF REPRESSION

A presidential candidate at the presidential election of 2010. Was injured by the riot militia during the protest action of 19 December. Detained during the dispersal of the action and placed in the pre-trial prison of the KGB. Received charges under the article 293 of the Criminal Code (mass riots). On 31 December was released under a written undertaking not to leave Belarus. On 30 March charges against him were reformulated to the article 342, part 1 of the Criminal Code (organization and active participation in group actions, seriously violating public order). On 20 May, the Minsk Frunzenski District Court sentenced Vital Rymasheuski to two years of suspended sentence.

KATARINA SADOUSKAJA

Katarina Piotrowna Sadouskaja urodziła się 28 stycznia 1946 w Homlu. Po ukończeniu szkoły wyjechała do pracy do Swietłogorska. Po roku przeprowadziła się do Mińska. Pracowała w gospodarstwie komunalnym, w fabryce i jako motorniczy tramwaju. Od 1988 r. zajęła się działalnością na rzecz praw człowieka. W połowie lat 90. współpracowała z Partią Zdrowego Rozsądku, przy siedzibie której stworzyła specjalne centrum ochrony praw człowieka. Katarina starała się nieść pomoc osobom najbardziej bezbronnym. Znajdowała dla nich prawników, pomagała im pisać skargi dotyczące bezprawia konkretnych urzędników i niesprawiedliwych decyzji. Katarina Sadouskaja była w stanie pomóc każdemu, nawet jeśli mieszkał daleko od Mińska, dla niej prawa człowieka były najważniejsze. Polityką się nie interesowała.

KRONIKA REPRESJI

W czerwcu 2005 r. przeciwko Katarinie Sadouskiej wszczęto sprawę karną, oskarżając ją o znieważenie sędziego. Wysunięto również oskarżenie o znieważenie głowy państwa: KGB przechwyciło list Katariny Sadouskiej do rosyjskiego kolegi.

Z powodu choroby sprawa została czasowo wstrzymana. Sadouskaja przeszła operację, po czym 25 czerwca 2006 r. śledczy KGB odwieźli ją do szpitala psychiatrycznego. Później przeniesiono ją do aresztu śledczego. 23 października 2006 r. Katarina Sadouskaja została skazana na 2 lata pozbawienia wolności za znieważenie prezydenta Aleksandra Łukaszenki i sędziego. Karę odbywała w żeńskiej kolonii karnej w Homlu. Zgodnie z decyzją administracji kolonii i postanowieniem sądu, Sadouskaja wyszła na wolność 25 maja 2007 r.

KACIARYNA SADOUSKAYA

Kaciaryna Sadouskaya was born on 28 January 1946 in Homel. After finishing school she found job in Svetlohorsk. After a year she moved to Minsk. She had worked as a tram driver, at a communal farm and in a factory. Since 1988, engaged in human rights movement. In the mid 90's, she started to cooperate with the Party of Common Sense, in which office she created a special unit concerned with human rights. Kaciaryna's aim was to help people socially vulnerable. She found for them lawyers, helping them to write the complaints concerning the lawlessness of individual officials and unjust decision.

CHRONICLE OF REPRESSION

In June 2005, the authorities initiated a criminal case against Kaciaryna Sadouskaya, accusing her of insulting a judge. She was also charged with insulting the head of state as the KGB intercepted a letter Kaciaryna sent to her Russian colleague. On 25 June 2006 the KGB investigators placed her in a psychiatric hospital. Later she was transferred to a detention center. On 23 October 2006 Kaciaryna Sadouskaya was sentenced to two years of imprisonment for insulting Lukashenko and a judge. She served her sentence in the female penal colony in Homel. She was released on 25 May 2007.

KATARINA SALAUJOWA

Katarina Salaujowa to aktywistka „Młodego frontu". Urodziła się w 1988 r. w Veszprém (Węgry) nad Balatonem, w rodzinie wojskowego. Na początku lat 90. jej rodzina mieszkała w mieście Lepel w obwodzie witebskim. Ukończyła Szkołę nr 1 w Lepelu, rozpoczęła studia na fakultecie historyczno-politologicznym Połockiego Uniwersytetu Państwowego. Na drugim roku została relegowana z uczelni za działalność w niezarejestrowanej organizacji „Młody Front".

KRONIKA REPRESJI

8 kwietnia 2008 r. sędzia Morozowa uznała aktywistkę „Młodego frontu", Katarinę Salaujową, winną popełnienia przestępstwa z art. 193.1 KK – „Nielegalna organizacja działalności lub działalność w imieniu niezarejestrowanego stowarzyszenia społecznego" i ukarała ją mandatem w wysokości 50 płac minimalnych (1,75 mln rubli). Salaujowa w ostatnim słowie podczas procesu powiedziała:

„Co się tyczy tego, czy przyznaję się do winy – jeśli chęć odrodzenia białoruskiego języka i kultury, stworzenie w kraju gospodarki rynkowej, wprowadzenie uczciwych wyborów można nazwać przestępstwem karnym, to ja rzeczywiście jestem winna i przyznaję się do winy".

KATSIARYNA SALAUYOVA

Katsiaryna Salauyova is the member of the Young Front. She was born in 1988 in Wiesprem (Hungary), on the shores of Lake Balaton, in a military family. In the early 90's, her family moved to the city Lepiel in the Vitebsk region, Belarus. She began her studies at the Faculty of Political Science at the University of Polotsk. In January 2008 she was expelled from the University due to her involvement in the Young Front activities.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

CHRONICLE OF REPRESSION

On 8 April 2008 judge Morozova of the court in Polotsk charged Katsiaryna under the article 193, part 1 of the Criminal Code (acting on behalf of an unregistered organization) and sentenced her to a fine of 50 minimal wages. During her speech in the court Salauyova said: "As for whether I plead guilty or not – if a desire to revive Belarusian language and culture, to establish a market economy in the country, to introduction fair elections can be called a criminal offense, then I really am guilty and I plead guilty."

FOT. JULIA DARASHKEVICH

ANDREJ SANNIKAU

Kandydat na prezydenta w wyborach w 2010 r., koordynator kampanii obywatelskiej „Europejska Białoruś".

Urodził się 8 marca 1954 r. w Mińsku. Wnuk Konstantina Sannikaua – białoruskiego reżysera, artysty ludowego, jednego z założycieli Teatru Narodowego im. Janki Kupały.

W 1977 r. ukończył Miński Państwowy Pedagogiczny Instytut Języków Obcych.

W 1989 r. ukończył studia w Akademii Dyplomatycznej Ministerstwa Spraw Zagranicznych ZSRR w Moskwie. Poza rodzimymi językami – białoruskim i rosyjskim, zna jeszcze biegle francuski i angielski.

W latach 1982–1987, pracował w Sekretariacie ONZ w Nowym Jorku. W latach 1992–1995 stał na czele delegacji białoruskiej podczas rozmów na temat rozbrojenia nuklearnego i konwencjonalnego, miał prawo do podpisywania dokumentów w imieniu głowy państwa.

W latach 1993–1995 pracował jako doradca Misji Dyplomatycznej Republiki Białoruś w Szwajcarii. W latach 1995–1996 pełnił funkcję wiceministra spraw zagranicznych Białorusi. Ma stopień Ambasadora Nadzwyczajnego i Pełnomocnego. W listopadzie 1996 r., w przededniu antykonstytucyjnego referendum, dzięki któremu Łukaszenka przedłużył swoją władzę, Sannikau na znak protestu podał się do dymisji.

W listopadzie 1997 r. Andrej Sannikau powołał inicjatywę „Charter'97" i stał się jej międzynarodowym koordynatorem. W 1998 r. wraz z Giennadijem Karpenko stworzył zarząd Białoruskich Sił Demokratycznych.

Był jednym z organizatorów marszów protestu „Zmiażdżymy faszystowskie robactwo!", „Tak się nie da żyć", „Za lepsze życie" i kampanii przeciw fałszerstwom wyborczym w 2001, 2004, 2006 i 2008 r.

W 2008 r., wraz z Wiktorem Iwaszkiewiczem, Michaiłem Maryniczem i innymi politykami, rozpoczął kampanię obywatelską „Europejska Białoruś", której celem jest przystąpienie Białorusi do UE.

W latach 1998–2002 był rektorem Uniwersytetu Ludowego przy Społecznym Centrum Naukowo-Analitycznym.

W 2005 r. został laureatem międzynarodowej nagrody im. Brunona Kreisky'ego, za walkę w obronie praw człowieka.

Jest żonaty i ma dwóch synów. Żona – znana białoruska dziennikarka, korespondentka rosyjskiej „Nowej Gazety", Irina Chalip, została również skazana za udział w wydarzeniach w grudniu 2010 r.

KRONIKA REPRESJI

19 grudnia 2010 r. podczas pokojowej demonstracji przeciwko fałszerstwom wyborczym, Sannikau został brutalnie pobity i umieszczony w areszcie KGB. Podczas dochodzenia, rodzinę Sannikaua poddano dużej presji. Żona polityka została aresztowana, władze usiłowały uprowadzić ich trzyletniego syna Dannika z przedszkola. Grożono także, że malec zostanie umieszczony w sierocińcu.

14 maja 2011 r. Sannikau został skazany na pięć lat pozbawienia wolności w więzieniu o zaostrzonym rygorze za organizację „masowych zamieszek".

Odsiadywał wyrok w więzieniu w Nowopołocku, a następnie 29 września 2011 r. został przeniesiony do Kolonii nr 2 w Bobrujsku, gdzie był przetrzymywany w izolatce.

W listopadzie 2011 r. Sannikau został przeniesiony z Bobrujska do kolonii niedaleko Witebska – „Witba-3".

Według polityka, władze wielokrotnie groziły mu, że zamordują jego żonę i syna. 14 kwietnia 2012 r. został przedterminowo zwolniony na mocy amnestii.

ANDREJ SANNIKAU

Andrej Sannikau was born on 8 March 1954. He is a Belarusian politician and activist. He co-founded the civil initiative Charter 97 and is a coordinator of the European Belarus campaign. Sannikau was a candidate at the 2010 presidential election in Belarus.

He is a grandson of Kanstantin Sannikau, a Belarusian director and founder of the Yanka Kupala National Academic Theatre. He graduated in 1977 from the Minsk State Pedagogical Institute of Foreign Languages. In 1989, he graduated from the Diplomatic Academy of the Ministry of Foreign Affairs of the Soviet Union. In the years 1982–1987 he worked in the UN Secretariat in New York. In 1993–1995 he was an advisor of the Mission to Belarus in Geneva. In 1995–1996 he served as the Deputy Minister of Foreign Affairs of Belarus.

On the eve of the unconstitutional referendum in November 1996, by which Lukashenko gained near-absolute power, Andrej Sannikau resigned in protest from the post of the Deputy Minister of Foreign Affairs of Belarus.

In November 1997, Andrej Sannikau, initiated the creation of the Charter 97 initiative and has become its international coordinator. He was one of organizers of the famous protest marches "Let us live!", "For a better life", several Freedom Marches and protests against the rigging of election results in 2001, 2004, 2006, 2008. In 2008, along with Viktor Ivashkievich, Mikalay Marynich and other politicians he began a civic campaign European Belarus. In 2005 he was awarded the Bruno Kreisky Prize. He is married and has two sons. His wife Irina Chalip is a well known Belarusian journalist, correspondent of the Russian Novaya Gazeta. She was also convicted for taking part in the events on December 2010

CHRONICLE OF REPRESSION

Andrej was arrested on the evening of 19 December 2010 on the Independence Square in Minsk.

The demonstration was suppressed by the authorities. Sannikau was severely beaten and detained in the KGB facility in Minsk. During the investigation, the family of Sannikau was subjected to repressions. His wife was arrested. The authorities attempted to abduct a three-year old son of Sannikau, Danik, from kindergarten, and threatened that the boy will be placed in an orphanage.

On 14 May 2011, the court in Minsk sentenced Andrej to five years in penal colony for "organizing mass riots" on the evening of 19 December 2010. He served his sentence in the colony in Novopolotsk. But on 29 September he was transferred to the penal colony in Bobruisk, where he was kept in solitary confinement. In November 2011 he was transferred to the penal colony in Vitebsk. He was repeatedly threatened that he, his wife and son would be killed.

Sannikau was pardoned by President Lukashenko and released on 14 April 2012.

NIKITA SASIM

Nikita Sasim urodził się w Baranowiczach, w obwodzie brzeskim. Po ukończeniu szkoły uczył się w Kolegium Przemysłu Lekkiego. Był członkiem ruchu „Żubr". Po tym, jak oddział Białoruskiego Republikańskiego Związku Młodzieży, któremu przewodniczył Sasim, przyłączył się do ruchu „Żubr", Nikita po raz pierwszy został skazany na 10 dni aresztu za rozpowszechnianie niezależnych gazet. Po miesiącu, w maju 2004 r., został relegowany z kolegium. Za udział w akcjach był wielokrotnie skazywany na areszty administracyjne. 16 września 2005 r. został pobity w Mińsku przez omonowców podczas akcji organizacji „Pamiętamy!". Skończyło się urazem głowy i pobytem w szpitalu.

W latach 2001–2002 był jednym z obrońców Kuropat, przez które władze w tym czasie miały zamiar poprowadzić drogę. W latach 2005–2006 brał udział w młodzieżowej akcji „Jeans".

Kiedy podczas jednej z akcji omonowcy zabrali Nikicie Sasimowi białoruską flagę narodową, zawiesił na kiju swoją dżinsową koszulę, co stało się symbolem nadziei na przemiany.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

KRONIKA REPRESJI

W 2005 r. przeciwko Sasimowi wszczęto sprawę karną. Funkcjonariusze milicji zatrzymali go 8 stycznia i oskarżyli o to, że napisał na budynkach wzdłuż Prospektu Franciszka Skoriny i ulicy Wołodarskiego w Mińsku hasła „Wolność dla Marinicza!". Po zatrzymaniu spędził w areszcie tymczasowym 3 dni, po czym przedstawiono mu zarzuty z artykułu 218, pkt 1 KK – „Umyślne zniszczenie lub uszkodzenie mienia". 5 kwietnia 2005 r. sprawa została zakończona z powodu małej szkodliwości czynu.

14 marca 2006 r. Nikita Sasim został zatrzymany w Mińsku i oskarżony o uchylanie się od obowiązku służby wojskowej. Na proces czekał dwa miesiące w areszcie śledczym w Baranowiczach. 12 maja 2006 r. został skazany na 3 miesiące aresztu. Po zwolnieniu kilkakrotnie próbowano go zwerbować do wojska. Z tego powodu Sasim opuścił Białoruś.

MIKITA SASIM

Mikita Sasim was born in Baranoviche in the Brest region. He studied at the College of Light Industry. He was a member of the Zubr movement. Mikita Sasim participated in a number of opposition protests. He was excluded from the college in June 2004 due to his political activities. He was detained several times. At a peaceful demonstration in September 2005, the security forces confiscated the banners and flags the demonstrators were using, so Mikita Sasim tied his denim shirt to a pole and waved it like a flag. He was severely beaten by militia officers. His peaceful act of defiance inspired Belarusian civil society to adopt denim blue as a symbol of freedom.

CHRONICLE OF REPRESSION

In 2005 the authorities initiated a criminal case against Sasim. Militia officers detained him on 8 January and accused of writing political slogans ("Freedom for Marynich") on the buildings along the Francysk Skaryna prospectus and the Volodarsky Street in Minsk. He spent three days in arrest. He was charged under the article 218, part 1 of the Criminal Code (damage to property). On 5 April 2005, the case was dismissed due to the insignificance of the damage.

Mikita Sasim was sentenced to three months' imprisonment on 12 May for draft evasion, despite the fact that he had been granted a deferral of his military service. He had been arrested on 14 March. He spent two months in a pre-trial detention center. After his release the authorities tried several times to recruit him into the army. Sasim left Belarus.

JEWGIENIJ SEKRIET

FOT. SIARHIEJ HUDZILIN

Jewgienij Sekriet urodził się 3 października 1966 r. w Mińsku. Po ukończeniu Szkoły nr 110 służył w wojsku. Ukończył leśnictwo w Instytucie Technologicznym im. Kirowa w Mińsku (obecnie Białoruski Państwowy Uniwersytet Technologiczny). Pasjonuje się projektowaniem krajobrazu. Zajmuje się tym zawodowo. Kolejną jego pasją jest literatura. Sekriet jest autorem wierszy i prozy, jego utwory były publikowane w periodykach. Nie ma informacji na temat tego, czy należał do jakichś partii czy ruchów, natomiast nie krył nigdy swoich poglądów demokratycznych. Podczas wyborów prezydenckich 2010 r. został członkiem sztabu Andreja Sannikaua.

KRONIKA REPRESJI

Sekriet został zatrzymany 19 grudnia 2010 roku po akcji protestu w Mińsku. Za udział w niej został skazany na 10 dni aresztu. Karę odbył, ale wkrótce (17 stycznia) doszło do kolejnego aresztowania. Bliscy zaczęli szukać Jewgienija Sekrieta, kiedy nie wrócił na noc. Po trzech dniach do mieszkania przyszli funkcjonariusze struktur siłowych i przeprowadzili rewizję. Przedstawiono mu zarzuty o udział w masowych zamieszkach (art. 293 KK). Był przetrzymywany w areszcie na Wołodarce. 12 maja sąd w Mińsku skazał go na 3 lata pozbawienia wolności. Karę odbywał w Kolonii nr 15 niedaleko Mohylewa. 11 sierpnia 2011 r. został ułaskawiony na mocy dekretu Łukaszenki.

JAUHIEN SAKRET

Jauhien Sakret was born on 3 October 1966 in Minsk. After graduating from the high school No. 110, he served in the army. He graduated from the Technological Institute of Forestry (now the Belarusian State University of Technology). Jauhien Sakret is the author of poems and prose, his works have been published in periodicals. During the presidential election of 2010 he was a member of Andrej Sannikau's election campaign team.

CHRONICLE OF REPRESSION

Jauhien Sakret was arrested on 19 December 2010, after protests in Minsk. He was sentenced to 10 days in jail for participating in these events. After he was released from prison on 17 January 2011, he was arrested again. His family started to look after him as he did not come back for the night. After three days the officers came to his apartment to conduct a search. He was charged under the article 293 of the Criminal Code (mass riots). He was held in the Volodarka prison. On 12 May, a court in Minsk sentenced him to three years of imprisonment. He served his sentence in the colony No. 15 near the city of Mahilou. He was pardoned by Lukashenko and released on 11 August 2011.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

IVAN SHYLA

Ivan Shyla urodził się 25 listopada 1990 r. w Soligorsku w obwodzie mińskim. Będąc jeszcze w liceum, wstąpił do organizacji „Młody Front". Razem z ojcem Uladzimirem i bratem Ilyą był uczestnikiem „Placu Kalinowskiego" w Mińsku w 2006 r. Wszyscy trzej zostali zatrzymani na 24 godziny.

KRONIKA REPRESJI

Sprawę karną przeciwko nieletniemu działaczowi „Młodego Frontu" z Soligorska wszczął prokurator Obwodu Mińskiego 10 maja 2007 r. na podstawie art. 193, pkt 1 KK – „Działalność w imieniu niezarejestrowanej organizacji społecznej, religijnej czy fundacji albo udział w ich działalności". Ivan Shyla usłyszał następujące zarzuty: „Pomimo świadomości, że Ministerstwo Sprawiedliwości dnia 26 listopada 2006 r. odmówiło rejestracji organizacji «Młody Front» ze względu na jej nielegalną działalność, kierował w Soligorsku jednostką strukturalną pozarządowej organizacji «Młody Front» w celu osiągnięcia celów zawartych w jej konstytucji, a także brał czynny udział w jej rozwoju".

4 września 2007 r. Sąd Rejonowy w Soligorsku rozpatrzył sprawę Ivana Shyli w trakcie jawnego procesu sądowego. Sędzia W. Lapin uznał oskarżonego Ivana Shylę winnym zarzucanego mu czynu, za który na podstawie art. 193 KK RB sąd postanowił ukarać go pouczeniem.

Ivan Shyla był uczestnikiem „miasteczka namiotowego" – akcji protestu przeciwko fałszerstwom podczas wyborów prezydenckich 2006 r. na Placu Kalinowskiego w Mińsku, za co z bratem i ojcem zostali aresztowani. W lutym 2012 r. Iwan został zatrzymany na 22 dni za akcję solidarności z bezpodstawnie aresztowanym Dzmitrijem Daszkiewiczem, liderem „Młodego Frontu" oraz za udział w demonstracji przed kolonią karną w Gorkach i w milczącym proteście w Soligorsku.

W chwili obecnej Ivan mieszka w Polsce. W 2008 r. za działalność społeczną został wydalony z 11 klasy Szkoły Średniej nr 4 w Soligorsku. Zdarzenie to miało miejsce w czasie egzaminów końcowych, gdy Ivanowi pozostał do zdania tylko egzamin z języka angielskiego. Dyrektor szkoły, Olga Sieńkowa, na znak protestu odeszła ze szkoły.

IVAN SHYLA

Born on 25 November 1990 in Salihorsk. While still in high school, he joined the Young Front organization. Together with his father and brother he participated in protests on the Konstanty Kalinowski Square in Minsk after the presidential elections of 2006. All three were detained for 24 hours.

CHRONICLE OF REPRESSION

Criminal case against Ivan Shyla, a minor activist of the Young Front from Salihorsk, was launched on 10 May 2007. He was charged under the article 193, part 1 of the Criminal Code (acting on behalf of an unregistered organization).

Ivan Shyla heard the following accusation: "Despite knowing that the Ministry of Justice on 26 November 2006 refused to register the organization Young Front because of its illegal activity, Ivan Shyla led in Salihorsk structural unit of the non-governmental organization Young Front in order to achieve the objectives set out in its constitution and took an active part in its development."

On 4 September 2007 the Salihorsk District Court with the General Prosecutor Mr. Chernishewich examined the case of Ivan Shyla. Judge Mr. Lapin found Ivan Shyla guilty of the alleged offense under the article 193 of the Criminal Code of the Republic of Belarus and issued an admonition to Ivan.

Ivan Shyla was a participant of the tent city protests against fraud during the presidential election 2006, on the Kalinowski's Square in Minsk, for which he and his brother and his father were all arrested. In February 2012 Ivan was detained for 22 days for action of solidarity with unjustly arrested Zmicer Dashkievich, leader of the Young Front and for participation in demonstration in front of the penal colony in Gorki as well as in the silent protest in Salihorsk.

In 2008 Ivan was expelled from the high school No. 4 in Salihorsk for his oppositional activities. This event took place during the final exams. Olga Sienkova, the school's principal left her post to protest against this decision.

Ivan currently lives in Poland.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

ULADZIMIR SIARHIEJEU

Uladzimir Siarhiejeu to działacz „Młodego Frontu", jeden z oskarżonych w „Sprawie czternastu" z 2008 r. Uczył się w Mińsku w Gimnazjum nr 24 o profilu językowym, w Kolegium Budowy Maszyn, a także studiował zaocznie na Wydziale Prawa Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego. Od pierwszych lat kolegium brał udział w różnych akcjach opozycji.

KRONIKA REPRESJI

Kilka razy był zatrzymywany w czasie akcji opozycyjnych. W 2006 r. został skazany za udział w akcji solidarności z Aleksandrem Kazulinem.

10 stycznia 2008 r. po udziale w akcji solidarności z przedsiębiorcami, Siarhiejeu został zatrzymany i aresztowany na 15 dni z artykułu 23, pkt 34 KA RB – „Naruszenie porządku organizacji i przeprowadzenia imprez masowych". Później przedstawiono mu zarzuty z artykułu 342, pkt 1 KK RB – „Organizacja lub aktywny udział w grupowych działaniach, w poważny sposób naruszających porządek społeczny".

22 kwietnia 2008 r. w „Sprawie czternastu" został wydany wyrok. Uladzimir Siarhiejeu został skazany na karę grzywny w wysokości 100 płac minimalnych (3 mln 500 tys. rubli). Jeszcze przed uprawomocnieniem się wyroku władze starały się wcielić Siarhiejeua do wojska.

ULADZIMIR SIARHEYEU

Uladzimir Siarheyeu is an activist of the Young Front, one of the detained in the Case of Fourteen in 2008. He attended the secondary school No. 24 in Minsk and then studied law at the Belarusian State University.

CHRONICLE OF REPRESSION

Uladzimir was detained several times for participating in the actions organized by the opposition. In 2006, he was convicted for taking part in the action of solidarity with Aliaksandr Kazulin.

In 2008 Uladzimir Siarheyeu participated in the demonstration of entrepreneurs that took place on 10 January in Minsk. The demonstrators were protesting against the introduction of a presidential ruling concerning restrictive tax and employment regulations for small businesses. Fourteen individuals were subsequently convicted for taking part in or organizing actions that seriously violate public order, among them Uladzimir Siarheyeu. He was arrested and detained for 15 days under the article 23, part 34 of the Code of Administrative Offences of the Republic of Belarus (violation of the procedure for organizing or conducting a mass event or demonstration). Later the accusation was changed to the article 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order).

On 22 April 2008 Uladzimir Siarheyeu was found guilty and fined with 100 minimal wages ($1650). Before the sentence became valid the authorities tried to conscript Uladzimir to the army.

WALERIJ SIEDOW

Walerij Siedow to białoruski działacz, znany ze swojego udziału w akcjach protestu na przełomie lat 80. i 90. Urodził się w Gruzji w latach 60. w rosyjskiej rodzinie, jego dziadek pochodził z rodu Kozaków, których Katarzyna II wysłała na Kaukaz.

Siedow był współpracownikiem gazety „Nowosti Wozrożdienia" („Aktualności Renesansu"), pracował w Instytucie Filozofii Akademii Nauk, robił doktorat. Kiedy w 1989 r. powstał Białoruski Front Ludowy, Siedow wstąpił do niego. Wkrótce został członkiem Zarządu BFL. Siedowa nazywa się ostatnim dysydentem ZSRR.

KRONIKA REPRESJI

7 listopada 1990 r. Siedow brał udział w antykomunistycznym mityngu, został zatrzymany i umieszczony na Wołodarce. Sprawa karna przeciwko niemu została wszczęta w związku z tym, że podczas mityngu Siedow wszedł na pomnik Lenina przed budynkiem parlamentu i wywiesił na nim antykomunistyczny symbol – krzyż owinięty drutem kolczastym, na którym wisiała kurtka więźnia politycznego z Gułagu. Siedow postawił ten krzyż „w imieniu dziesiątków milionów represjonowanych osób, w tym i Białorusinów" (cytat z wywiadu Siedowa dla Radia Swaboda).

FOT. VYTOKI.NET

Walerij Siedow był pierwszą osobą, która ogłosiła na Białorusi polityczny protest głodowy. W areszcie spędził 70 dni, przez 32 dni prowadził głodówkę.

Po 20 latach ponownie wrócił do polityki i działalności opozycyjnej. 20 stycznia 2011 r. wyszedł na pikietę solidarności z więźniami politycznymi, skazanymi za udział w demonstracji na Placu Niepodległości 19 grudnia 2010 r. Za to, że trzymał w rękach ikonę i portret Mykoły Statkiewicza został skazany na 12 dni aresztu.

VALERY SEDOV

Valery is a Belarusian activist, known for his participation in the protest actions in the late 80s and 90s of the twentieth century. Valery Sedov is sometimes called the last Soviet dissident. He was born in Georgia in the '60s in the Russian family, his grandfather came from a family of Cossacks, sent by Catherine II to the Caucasus.

Sedov worked for the newspaper Novosti Wozrozdienia, he worked at the Institute of Philosophy of the Academy of Sciences. In 1989 when the Belarusian Popular Front (BPF) was founded, Sedov joined it. Soon, he was elected a member of the Board of the BPF.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 7 November 1990, Valery Sedov took part in the anti-communist rally, he was arrested and placed in one of the Minsk prisons. Criminal case against him was initiated because after the rally he climbed on a statue of Lenin, that stood in front of the Parliament Building, and hung on it the anti-communist symbol: a cross wrapped in barbed wire. Sedov said later that he placed the symbol on the statue "on behalf of millions of oppressed people, including Belarusians" (quote from an interview that Sedov gave for Radio Svaboda).

Valery Sedov was the first person in Belarus who announced politically motivated hunger strike. He spent in prison 70 days out of which 32 on a hunger strike.

After 20 years he returned again to the politics and oppositionist activity. On 20 January 2011 Valery Sedov took part in a demonstration of solidarity with political prisoners, who were arrested for a participation in the demonstration on the Independence Square on 19th December 2010. He was arrested for 12 days.

PAWEŁ SIEWIARYNIEC

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Paweł Siewiaryniec jest działaczem społecznym, członkiem rady Białoruskiego Stowarzyszenia Dziennikarzy. Urodził się 30 grudnia 1976 r. w Orszy. Ukończył z wyróżnieniem Szkołę Plastyczną nr 25. Zainteresował się polityką, kiedy w X. klasie został wybrany do Dziecięcego Parlamentu Republikańskiego. Interesował się geografią i geologią.

Ukończył geografię na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym. W latach 1994–1999 pracował jako dziennikarz w kilku komercyjnych gazetach. Od 1998 r. pracuje jako publicysta w niezależnej prasie. Jest laureatem nagrody im. Alesia Adamowicza i nagrody im. Wasilija Bykowa „Za wolność myśli".

W latach 1999–2003 był wiceprzewodniczącym partii Białoruski Front Ludowy, w latach 1999–2004 przewodniczącym „Młodego Frontu". Obecnie jest przewodniczącym komitetu organizacyjnego Białoruskiej Chrześcijańskiej Demokracji (BCHD).

KRONIKA REPRESJI

Po raz pierwszy Paweł Siewiaryniec został skazany 31 maja 2005 r. na 3 lata tzw. „chemii" za organizację masowych protestów na Placu Październikowym w 2004 roku, kiedy to Łukaszenka przeprowadził nielegalne referendum i zalegalizował swoją trzecią kadencję prezydencką. Siewiaryniec został uznany winnym złamania artykułu 342 KK RB – „Organizacja i przygotowanie działań, które w poważny sposób naruszają porządek publiczny i udział w nich"). Karę odbywał we wsi Małoje Sitno w obwodzie witebskim, przy granicy z Rosją, gdzie pracował przy wyrębie lasu.

Na mocy ustawy o amnestii z 5 maja 2007 roku, wyrok dla Pawła Siewiaryńca został skrócony do 1 roku. 22 maja 2007 r. Siewiaryniec został warunkowo zwolniony. Tym samym karę zmniejszono jeszcze dodatkowo o 2 miesiące i 24 dni.

Opozycjonista był członkiem sztabu kandydata na prezydenta z ramienia BCHD, Witala Rymaszeuskiego. Został aresztowany po demonstracji opozycyjnej po wyborach prezydenckich w grudniu 2010 r.

W nocy z 19 na 20 grudnia 2010 roku, po kilku godzinach od pacyfikacji pokojowej demonstracji na mińskim Placu Niepodległości, Paweł Siewiaryniec został aresztowany i przewieziony do aresztu śledczego KGB. Pod koniec grudnia 2010 roku przedstawiono mu zarzut z artykułu 293, pkt 1 i 2 KK – „Masowe zamieszki". 4 kwietnia 2011 roku przedstawiono mu nowy zarzut z artykułu 342 KK – „Działania w poważny sposób naruszające porządek publiczny").

16 maja 2011 r. Siewiaryniec został skazany przez Sąd Zawodski w Mińsku na 3 lata ograniczenia wolności (3 lata tzw. „chemii"). Odbywał karę w gospodarstwie rolnym w Kuplinach, w obwodzie brzeskim. 19 października 2013 r. został uwolniony.

PAVEL SIEVIARYNIETS

Born on 30 December 1976 in Orsha. He graduated from the Geography Faculty of the Belarusian State University. In 1995 Paval Sieviaryniets joined the Belarusian Popular Front. In February 1997 he became leader of the Minsk youth fraction of the organization. In September 1997 he became one of the founders of the Young Front.

From 1994 till 1999 he worked as journalist for several state and commercial newspapers. He is a prize-winner of the Ales Adamovich Literature Prize of the Belarusian PEN Center and Vasil Bykau Freedom of Thought Award.

In 1999–2003 he was a Vice-President of the Belarusian Popular Front party, in 1999–2004 was a chairman of the Young Front. He is currently a chairman of the organizing committee of the Belarusian Christian Democracy (BCD).

CHRONICLE OF REPRESSION

On 31 May 2005 Pavel Sieviaryniets was sentenced to three years of forced labour for organizing mass protests against the participation of Aliaksandr Lukashenko in presidential elections after the 2004 referendum in Belarus. The Belarusian oppositionist was accused of violating the article 342 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order). He spent two years on lumber sites in a village in northern Belarus and was released on amnesty in 2007.

Pavel Sieviaryniets served as a head of the Electoral Office of former presidential candidate Vital Rymasheusky. He was arrested after the opposition demonstration that took place after the presidential election in December 2010.

On the night of 19 and 20 December 2010, after a few hours after the pacification of a peaceful demonstration on the Minsk Independence Square, Pavel Sieviaryniets was arrested and taken to the KGB detention center. At the end of December 2010, he was accused under the article 293, part 1 and 2 of the Criminal Code (mass riots). On 4 April 2011 he was accused under the article 342 of the Criminal Code of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order).

On 16 May 2011, Sieviaryniets was convicted by a court in Minsk to three years of forced labour. He served his sentence on a farm in Kuplin, Brest region. He was released on 19 October 2013.

PAWEŁ SILIWONCZIK

Paweł Siliwonczik to działacz „Białego Legionu". Urodził się w 1980 r. 31 sierpnia 1998 r. został skazany przez sąd w Mińsku razem z Igorem Korsakiem. Miał wtedy 18 lat.

KRONIKA REPRESJI

Obaj oskarżeni zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy milicji 2 czerwca 1998 roku, o 5:00 rano, kiedy rozklejali na osiedlu Sieriebrianka opozycyjne ulotki i malowali farbą symbol nieformalnej organizacji „Biały Legion". Symbol ten jest szeroko wykorzystywany w narodowej symbolice.

Po zatrzymaniu, Korsak i Siliwonczik spędzili 6 godzin na posterunku milicji. W ich mieszkaniach przeprowadzono rewizje. Po miesiącu od zatrzymania przedstawiono im zarzuty, a także otrzymali zakaz opuszczania miejsca zamieszkania. Początkowo ich sprawy miały charakter administracyjny, później zostały przekwalifikowane na sprawy karne.

Korsak i Siliwonczik zostali oskarżeni o popełnienie przestępstwa z artykułu 201, pkt 2 KK – „Chuligaństwo". Prokurator Słuka żądał dla oskarżonych 1 roku pozbawienia wolności w zawieszeniu. W sądzie oskarżeni przyznali się częściowo do winy. Zostali skazani na karę grzywny w wysokości 10 płac minimalnych (2,5 mln rubli białoruskich).

PAVEL SILIVONCHIK

Pavel Silivonchik was activist of the White Legion – a patriotic organization of Belarusian soldiers, which was later resolved. He was born in 1980.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 31 August 1998, the court in Minsk issued a judgment sentencing Ihar Korsak and Pavel Silivonchik. Both men were detained by militia officers on 2 June 1998 at 5:00 in the morning, when they were hanging oppositional posters and painting on the walls symbols of the informal organization White Legion. This symbol is widely used in national ornamentation.

After detention, Korsak and Silivonchik, spent six hours at the militia station. Their homes were searched. After a month of their detention they were presented with allegations and they were banned from leaving their place of residence. Initially, the case was of an administrative nature, but later it was reclassified as a criminal case.

Korsak and Silivonchik were accused of committing a crime under the article 201, part 2 of the Belarusian Criminal Code (hooliganism). The Prosecutor Sluka demanded for accused one year of suspended imprisonment. In court, the accused pleaded partially guilty. They were sentenced to a fine of 10 minimum wages (2.5 million BYR).

FOT. JULIA DARASHKEVICH

WIACZESŁAW SIWCZYK

Wiaczesław Siwczyk urodził się 18 grudnia 1962 r. w rodzinie naukowców w Mińsku. W dzieciństwie 10 lat żył z rodzicami w Abchazji, potem rodzina wróciła na Białoruś. W 1984 r. Siwczyk ukończył geografię na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym, pewien czas pracował w Abchazji. W 1988 r. wrócił by mieszkać i pracować w swojej ojczyźnie. Pracował m.in. w Narodowej Akademii Nauk Białorusi. Zajmował się problemami ekologii i skutkami katastrofy w Czarnobylu. W 1989 r. został członkiem Białoruskiego Frontu Ludowego. Gdy 26 kwietnia 1996 r. Siwczyk został zatrzymany w Mińsku po „Czarnobylskim Szlaku", był sekretarzem Zarządu Białoruskiego Frontu Ludowego.

Wiaczesław Siwczyk i Jurij Chadyka to pierwsi więźniowie polityczni czasów poradzieckich.

KRONIKA REPRESJI

Oskarżono go o „organizację działań w poważny sposób naruszających porządek publiczny, bądź udział w nich". Sprawa karna przeciwko niemu został wszczęta wiosną 1996 r. Był przetrzymywany na Wołodarce. By uratować przed aresztowaniami innych członków BFL, rozpoczął bezterminowy protest głodowy. Pod wpływem nacisków międzynarodowej społeczności i protestów na ulicach Mińska, Siwczyk został zwolniony po 21 dniach aresztu. Wcześniej przez trzy dni przebywał na oddziale intensywnej terapii. 17 maja 1996 r. Siwczyk został zwolniony, otrzymał jednak zakaz opuszczania miejsca zamieszkania. Sprawa została całkowicie zamknięta dopiero po kilku latach.

Był jednym z organizatorów zamknięcia mińskiego Prospektu Franciszka Skaryny w 1998 i 1999 roku, kiedy to Łukaszenka i Jelcyn podpisali porozumienie o stworzeniu państwa związkowego. W latach 2001–2002 brał udział w obronie Kuropat.

11 stycznia 2003 r. decyzją rady BFL Siwczyk został wykluczony z partii „za działalność destrukcyjną i nie podporządkowanie się decyzjom kierownictwa". Do tego czasu zajmował w partii różne stanowiska, kierował jej młodzieżowym skrzydłem (w 1998 r. został utworzony pod przewodnictwem Pawła Siewiaryńca „Młody Front").

W Dzień Woli 2004 roku Siwczyk wraz z trzema innymi działaczami opozycji przykuli się łańcuchami do słupa na Placu Październikowym w Mińsku, protestując w ten sposób przeciwko zakazowi masowego świętowania uroczystości.

W listopadzie 2004 r. na ukraińskim Majdanie podczas Pomarańczowej Rewolucji był szefem białoruskiego oddziału.

Siwczyk zaczął tworzyć Ruch Solidarności „Razem!" i wsparł walkę przedsiębiorców o swoje prawa. W marcu 2006 roku, po wyborach prezydenckich, Siwczyk był jednym z organizatorów miasteczka namiotowego na Placu Październikowym w Mińsku (uczestnicy tej 4-dniowej akcji nazwali ją „Placem Kalinowskiego"). Siwczyk był jedynym przedstawicielem „starej" opozycji. Przez 4 doby protestował z młodzieżą. Wszyscy politycy, którzy byli by wtedy zdolni do podejmowania jakichkolwiek działań, tacy jak Siewiaryniec, Statkiewicz, Labiedźka, zostali przez władze odizolowani i znaleźli się za kratkami. Kilka godzin przed pacyfikacją miasteczka namiotowego, 23 marca ok. 20:00, służby specjalne porwały Siwczyka i całą noc przetrzymywały w autobusie, bijąc i inscenizując rozstrzelanie.

Dopiero rankiem osoby zatrzymane na Placu mogły zobaczyć pobitego Siwczyka na korytarzach Okrestiny. Trafił do szpitala, skąd po 4 dniach jego przyjaciele wywieźli go i ukryli. Wiaczesław Siwczyk wyjechał na Ukrainę. Na Białorusi odbyło się posiedzenie sądu bez jego udziału. Został na nim zaocznie skazany na 15 dni aresztu. Areszt ten odbył we wrześniu 2006 r., po powrocie z Ukrainy

W 2010 r. po pacyfikacji akcji na Placu Niepodległości w Mińsku Siwczyk opuścił Białoruś. Kieruje Białoruskim Centrum na Ukrainie. Celem tego Centrum jest organizacja akcji solidarności z więźniami politycznymi i pomoc uchodźcom politycznym z Białorusi.

VYACHESLAV SIVCHYK

Vyacheslav Sivchyk together with Yury Hadyka was the first Belarusian political prisoner in the post-Soviet Belarus.

He was born on 18 December 1962 in a family of scientists in Minsk. As a child, he spent 10 years with his parents in Abkhazia, after that time the family returned to Belarus. In 1984, Sivchyk graduated from the Geography Faculty at the Belarusian State University. For some time he worked in Abkhazia. In 1988 he returned to live and work in his homeland. He worked in the National Academy of Sciences of Belarus. He dealt with the problems of ecology and the effects of the Chernobyl disaster. In 1989 he became a member of the Belarusian Popular Front.

CHRONICLE OF REPRESSION

He was arrested on 26 April 1996, after the Chernobyl Path in Minsk. He was charged with organization and active participation in group actions, seriously violating public order. The criminal case against him was launched in the spring of 1996. He was held in the Volodarka prison. To save other members of the BPF Party from being arrested, he began an indefinite hunger strike. At the insistence of the international community and protests on the streets of Minsk, Sivchyk was released on 17 May 1996 after 21 days of detention. But he was banned from leaving the place of residence. The case was completely closed only after a few years.

He was one of the organizers of the closure of the Minsk Francys Skaryna prospect in 1998 and 1999, when Lukashenko and Yeltsin signed an agreement on the creation of a union state. In 2001–2002 he participated in the defense of Kuropaty.

On 11 January 2003, by the decision of the BPF council he was expelled from the party "for destructive activities and for being disobedient to superiors."

On the Day of Will – Belarusian Independence Day in 2004, Sivchyk along with three other opposition activists chained themselves to a pole on the October Square in Minsk. In this way, the activists were protesting against the ban on mass celebration of the holiday.

In November 2004, he was a head of the Belarusian branch on the Ukrainian Maidan during the Orange Revolution.

Sivchyk began to create solidarity movement Razam and supported entrepreneurs in the fight for their rights. In March 2006, after the presidential election Sivchyk was one of the organizers of the tent city on the October Square in Minsk (the participants of the four-day action called it Kalinowski Square). Sivchyk was the only representative of the "old" opposition, who spent three days and four nights with the protesting youth. All politicians who were at that time able to take any action, such as Sieviaryniec, Statkevich or Liabedzka were imprisoned by the

authorities. A few hours before the pacification of the tent city, about 8:00 p.m. on March 23, the special services kidnapped Sivchyk and kept him up all night, beating him and threatening to shot him.

Sivchyk was transported to the Okrestina prison. He landed up in a hospital, and after four days his friends took him away and hide from the authorities. Vyacheslav Sivchyk left Belarus for Ukraine. In Belarus court sentenced him in absentia to 15 days in jail. He served the sentence after his return from Ukraine in September 2006.

In 2010, after the pacification of the demonstration on the Independence Square in Minsk, Sivchyk again left Belarus. He created and runs the Belarusian center in Ukraine, the aim of which is to organize actions of solidarity with political prisoners and to help political refugees from Belarus.

JEWGIENIJ SKOCZKO

Jewgienij Skoczko urodził się 7 października 1976 r. w Homlu. Po ukończeniu szkoły średniej studiował na Wydziale Reżyserskim Akademii Teatralnej w Mińsku. Podczas studiów przyłączył się do młodzieżowego skrzydła Białoruskiego Frontu Ludowego, które w 1997 r. przekształciło się w organizację „Młody Front".

KRONIKA REPRESJI

25 lutego 1999 r. przeciwko zastępcy przewodniczącego „Młodego Frontu", Jewgienijowi Skoczko, wszczęto sprawę karną. Tego dnia Skoczko skończył karę 10 dni aresztu administracyjnego za udział w młodzieżowej akcji protestu „Białoruś do Europy", która miała miejsce 14 lutego.

Podczas aresztu Skoczko przez 5 dni prowadził suchą głodówkę mimo poważnych problemów ze zdrowiem (niedługo przed aresztowaniem przebywał w szpitalu, z powodu wrzodów żołądka). 23 lutego funkcjonariusze aresztu umieścili go w tzw. „tramwaju"[8]. Zdaniem Skoczko karę wymierzyli mu pijani funkcjonariusze świętujący 23 lutego Dzień Armii Radzieckiej. 25 lutego, zaraz po zwolnieniu z aresztu, Skoczko odwieziono do prokuratury na przesłuchanie. Oskarżono go o popełnienie przestępstwa z artykułu 186, pkt 3 KK RB „Organizacja i udział w grupowych działaniach, które doprowadziły do utrudnień w transporcie".

20 maja 1999 r. w mińskim sądzie rozpoczął się proces w sprawie Jewgienija Skoczko. 14 czerwca 1999 r. skazano go na rok pozbawienia wolności w zawieszeniu na 1 rok.

Po odbyciu kary wrócił do rodzinnego Homla, założył rodzinę, ma dzieci, pracuje i nie zajmuje się polityką.

8. Tramwaj – karcer. Długa ciemna cela z betonowymi ścianami, rozbitym oknem i podłogą zalaną wodą.

JAUHIEN SKOCZKA

Jauhien Skoczka was born on 7 October 1976 in Homel. He studied directing at the Belarusian State Academy of Arts in Minsk. During his studies, he joined the youth wing of the Belarusian Popular Front, which in 1997 was transformed into the organization Young Front. Later he became the deputy chairman of the Young Front.

CHRONICLE OF REPRESSION

A criminal case against Jauhien Skoczka was initiated on 25 February 1999. On the same day Jauhien was released from jail, where he was serving 10 days of administrative detention for participating in the youth protests Belarus to Europe, which took place on 14 February.

During the arrest Skoczka ran for 5 days a hunger strike. Jauhien Skoczka said that on 23 February the officers put him in a cell, so called "tram." It is a solitary confinement cell, a long dark room with concrete walls and floor. The cell's window was broken, and the floor was flooded with water. According to Skoczka, the prison officers placed him there as they were celebrating the Day of the Soviet Army, and they were drunk. On 25 February, shortly after his release from prison, Skoczka was taken to the prosecutor's office for questioning. He was charged under the article 186, part 3 of the Criminal Code (organization and active participation in group actions, seriously violating public order).

On 14 June 1999 Jauhien was sentenced to suspended prison term of one year. He returned to his hometown of Homel and got married. He has two children, he works, and is not engaged in political activity any longer.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

SIARHIEJ SKRABEC

Siarhiej Skrabec urodził się 25 października 1963 r. w Lidzie, w obwodzie grodzieńskim. Ukończył politechnikę, pracował jako technolog, a w latach 90. w przedsiębiorstwach komercyjnych. W latach 1997–2001 był dyrektorem generalnym domu handlowego „BiełBabajewskoje".

Skrabec był deputowanym Zgromadzenia Narodowego Republiki Białoruś (lata 2000–2004), przez pewien czas kierował nieformalną grupą deputowanych „Respublika". Latem 2004 r. razem z deputowanymi tej właśnie grupy – Władimirem Parfienowiczem i Walerijem Frolowym – przeprowadził protest głodowy przeciwko trzeciej kadencji Aleksandra Łukaszenki i przeciwko wniesieniu poprawek do kodeksu wyborczego. Poprzez ten protest deputowani domagali się uwolnienia więźnia politycznego, Michaiła Marinicza. Później Siarhiej Skrabec brał aktywny udział w akcjach na rzecz uwolnienia Aleksandra Kazulina i innych więźniów politycznych. Był jednym z organizatorów akcji protestu w związku z 10. rocznicą prezydentury Łukaszenki.

KRONIKA REPRESJI

15 maja 2005 r. Siarhiej Skrabec został aresztowany i oskarżony o defraudację kredytów, a w lutym 2006 r. został skazany na 2,5 roku kolonii karnej. Karę odbywał w kolonii w Witebsku, gdzie razem z Aleksandrem Kazulinem prowadził protest głodowy.

Decyzją prokuratury karę skrócono do roku. Skrabec został uwolniony 15 listopada 2006 r.

SIARHIEJ SKRABEC

Siarhiej Skrabec was born on 25 October 1963 in Lida, Grodno region. He graduated from the University of Technology, and worked as a technologist in the 90's of the 20th century. From 1997 to 2001 he was a CEO of the department store BiełBabajewskoje.

He was a deputy of the National Assembly of the Republic of Belarus (2000–2004), for a time he led an informal group of MPs Respublika. In summer 2004, together with members of the group, Uladzimir Parfienovich and Valery Frolov, he conducted a hunger protest against the third term of Lukashenko's presidency. Siarhiej Skrabec was engaged in the campaigns aiming at the release of Aliaksandr Kazulin and other political prisoners.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 15 May 2005, Siarhiej Skrabec was arrested and charged with embezzling loans. In February 2006 he was sentenced to two and a half years in penal colony. He served his sentence in the colony in Vitebsk, where together with Aliaksandr Kazulin he led the hunger strike. He was released on 15 November 2006.

WŁADIMIR SOŁOWIEJ

Władimir Gieorgijewicz Sołowiej, obywatel Ukrainy, uczestnik „Czarnobylskiego Szlaku 96", urodził się w 1943 r. w miasteczku pod Saratowem w Rosji. Zawodowy wojskowy, uczestnik wojny w Afganistanie i Gruzji, likwidator skutków katastrofy w czarnobylskiej elektrowni. Od 1991 r. był jednym z przewodniczących kijowskiej organizacji UNA-UNSO.

KRONIKA REPRESJI

Został aresztowany 26 kwietnia 1996 r. w centrum Mińska podczas pacyfikacji akcji „Czarnobylski Szlak". Przewieziono go do aresztu śledczego na Wołodarce. Został oskarżony wraz z innymi obywatelami Ukrainy o „działania w poważny sposób naruszające porządek publiczny". W areszcie śledczym pozbawiono go niezbędnych mu lekarstw, co w poważny sposób wpłynęło na jego stan zdrowia. Przez pewien czas Sołowiej przebywał w celi z białoruskim więźniem politycznym, Wiaczesławem Siwczykiem, który starał się mu pomóc. W procesie Sołowiej był jedynym z dwóch oskarżonych (drugim był Szeptycki), który mówił po ukraińsku. Pod koniec sierpnia 1996 r. sąd w Mińsku skazał Sołowieja na 2,5 roku kolonii karnej. 24 grudnia 1996 r. objęła go amnestia. 22 stycznia 2007 r. zmarł w wieku 61 lat po długiej i ciężkiej chorobie. Został pochowany na cmentarzu Bajkowskim w Kijowie.

ULADZIMIR SALAVIEJ

A citizen of Ukraine, participant of the Chernobyl Path in 1996, an annual demonstration that takes place in commemoration of the Chernobyl nuclear accident. Member of the UNA-UNSO (Ukrainian National Assembly – Ukrainian National Self Defence). He was born in 1943 in a small town of Saratov, Russia. The professional military, the participant of war in Afghanistan and Georgia, a liquidator of the Chernobyl disaster

CHRONICLE OF REPRESSION

Uladzimir Salaviej was detained by militia officers in plain clothes in the center of Minsk on 26 April 1996, during the Chernobyl Path. During the march, the militia did not allow people to walk on the main street of the Belarusian capital, which on several occasions lead to fights between the participants of the march and officers. He was kept in the Minsk detention center (the Volodarka prison). For some time he shared a cell with Vyacheslav Sivchyk, a coordinator of Razam movement. He refused to use Russian during the trial, he was speaking in Ukrainian. In August 1996, he was sentenced by a Minsk court to two years and six months in a penal colony. The sentence was delivered by judge Grigori Korzycki, Siarhiej Tielezewicz served as a persecutor. He was released from prison on amnesty on 24 December 2007. He died on 22 January 2007 at the age of 61 after a long and serious illness. He was buried in the cemetery in Kiev.

ANATOL SOROKIN

Anatol Sorokin to jeden z aktywistów skazanych za udział w Dniu Woli w Mińsku w 1997 r. Dzień Woli świętowano 23 marca. Akcje zostały brutalnie spacyfikowane przez funkcjonariuszy milicji i Specnazu. Funkcjonariusze struktur siłowych kilkakrotnie zatrzymywali marsz, który podążał w stronę Placu Jakuba Kolasy. Miński geolog Anatol Sorokin, znalazł się wśród tych nielicznych osób, które zdecydowały się, stawiać opór milicji.

KRONIKA REPRESJI

Miesiąc po akcji Anatol Sorokin został zatrzymany jako jedna z 5 osób. Proces rozpoczął się 30 października 1997 r. w Mińsku. W połowie 1997 r., Anatol Sorokin, Aleś Bondariew i Aleś Kowal zostali skazani na 2 lata prac przymusowych z potrąceniem 20 procent wypłaty na rzecz skarbu państwa. Inni oskarżeni, Ryhor Kijko i Uladzimir Łysko, otrzymali 2 lata „chemii".

ANATOL SAROKIN

Anatol Sarokin was arrested after the Day of the Will in 1997 in Minsk.

CHRONICLE OF REPRESSION

The march on the occasion of the Day of the Will that took place on 23 March 1997 ended while demonstrators clashed with militia. Officers tried to stop the demonstrators and do not allow them to reach the city's center. The court trial began on 30 October 1997. 5 people were accused, among them Anatol. In mid-November, Anatol was sentenced to forced labour and ordered to transfer 20 percent of his income to the state.

WASILIJ STAROWOJTOW

Wasilij Starowojtow urodził się 13 czerwca 1924 r. we wsi Borok, w rejonie bieliniczeskim. Jeszcze przed wybuchem II wojny światowej ukończył szkołę dla położników. Nie zdążył jednak podjąć pracy – zaczęła się wojna. Po wyzwoleniu Białorusi pozostał na mohylewszczyźnie, działając w partii. Pracował na stanowiskach kierowniczych w Komunistycznym Związku Młodzieży Republiki Białoruś Lenina oraz w Komunistycznej Partii Białorusi. Prawie 30 lat kierował kołchozem „Rasswiet" w rejonie kirowskim, w obwodzie mohylewskim. Za sukcesy w pracy jeszcze za czasów ZSRR dwukrotnie został Bohaterem Pracy Socjalistycznej. Kiedy rozpoczęły się reformy, kołchoz „Rasswiet" został przekształcony w spółkę akcyjną. W 1994 r. Starowojtow nie poparł w wyborach prezydenckich Aleksandra Łukaszenki – publicznie wyraził swoje wątpliwości co do umiejętności byłego dyrektora sowchozu „Gorodiec".

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

KRONIKA REPRESJI

11 listopada 1997 r. Starowojtow został aresztowany i oskarżony o popełnienie przestępstw z kilku artykułów KK RB dotyczących kradzieży i nadużyć. W tym czasie aresztowano wiele osób, w tym ministra rolnictwa, Wasilija Lieskowa. Sprawa kołchozu „Rasswiet" była powodem wszczęcia setek różnych spraw karnych, a kirowski sąd stał się centrum najbardziej sensacyjnych wydarzeń na Białorusi. Sądzono tam i uznano winnym Starowojtowa. On sam nie przyznał się do winy.

W 1997 r. Starowojtow został skazany za kradzież mienia na 2 lata kolonii karnej o zaostrzonym rygorze. Uwolniono go 11 listopada 1999 r.

VASIL STAROVOYTOV

Vasil Starovoytov was born on 13 June 1924 in the village of Borok in Belarus. Before the outbreak of the World War II, he graduated from the school for obstetricians. After the liberation of Belarus he became the Communist Party member. He has worked in the Communist Youth Union of the Republic of Belarus, as well as in the Communist Party of Belarus.

For almost 30 years he was in charge of kolkhoz Rasswiet in the region of Kirov, Mahilou circuit. For his successes at work he twice became the Hero of the Socialist Labour. In 1994 Vasil did not support Aliaksandr Lukashenko's candidacy for president, he publicly expressed his doubts about this candidacy.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 11 November 1997 Vasil Starovoytov was arrested and accused of committing crimes of theft and fraud under several articles of the Criminal Code. At that time many people were arrested, including the Minister of Agriculture, Vasil Lieskov. The authorities launched a criminal case concerning the kolkhoz Rasswiet, in which hundreds of people were accused.

In 1997 Starovoytov was convicted for stealing the property and was sentenced to two years in a penal colony of maximum security. He was released on 11 November 1999.

MYKOŁA STATKIEWICZ

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Urodził się 12 sierpnia 1956 we wsi Ladno w rejonie słuckim, w obwodzie mińskim. Tam ukończył szkołę średnią. W 1978 ukończył studia na Wyższej Inżynieryjnej Uczelni Przeciwlotniczo-Rakietowej w Mińsku (WIUPR), otrzymując tytuł inżyniera radioelektroniki.

W latach 1978–1982 służył w Armii Czerwonej w obwodzie murmańskim na północy ZSRR. Tam też został członkiem KPZR, którą opuścił w 1991 r. na znak protestu przeciwko pacyfikacji Wilna. Jest doktorem nauk technicznych i podpułkownikiem rezerwy. Był założycielem Białoruskiego Zjednoczenia Wojskowych, którym kierował do 1995 r.

W 1991 r. wstąpił do Białoruskiej Partii Socjaldemokratycznej Narodnaja Hramada.

W lipcu 1995 r. został przewodniczącym Białoruskiej Socjaldemokratycznej Hramady, na miejsce odwołanego Aleha Trusaua. Po zjednoczeniu BSDH z Partią Zgody Ludowej został przewodniczącym powstałej w jego wyniku Białoruskiej Socjaldemokratycznej Partii Ludowa Hramada. W 1999 r. został przewodniczącym Wschodnioeuropejskiego Forum Socjaldemokratycznego. W roku 2000 kandydował do Izby Reprezentantów, nie został jednak wybrany. Od 2003 r. był liderem „Europejskiej koalicji". W 2009 r. decyzją kongresu „Europejskiej Koalicji" został nominowany na kandydata do wyborów prezydenckich 2010.

W 2006 r. Amnesty International uznała go za więźnia sumienia.

KRONIKA REPRESJI

31 maja 2005 r. Centralny Sąd Okręgowy w Mińsku na podstawie art. 342 KK skazał go wraz z Pawłem Siewaryńcem na trzy lata pozbawienia wolności za organizację protestów opozycji po październikowym referendum w sprawie wyborów parlamentarnych.

19 grudnia 2010 r. brał udział w wiecu na Placu Październikowym oraz Placu Niepodległości. Po brutalnym rozpędzeniu protestujących został zatrzymany przez Specnaz.

W dniach 19.12.2010 – 12.01.2011 r. prowadził głodówkę protestacyjną w izolatce śledczej białoruskiego KGB.

26 maja 2011 r. został skazany na 6 lat koloni karnej. Początkowo odbywał karę w Zakładzie Karnym w Szkłowie, gdzie doznał kontuzji ręki podczas pracy w tartaku. Administracja kolonii zataiła jednak ten fakt i odmówiła Statkiewiczowi widzenia z krewnymi oraz korzystania z telefonu.

13 grudnia 2011 r. okazało się, że Mykoła Statkiewicz przebywał 5 dni w karcerze. Powodem było opublikowanie przez media nieocenzurowanych przez administrację kolonii listów, które Mykoła przesyłał z zesłania. 12 stycznia 2012 r. Szkłowski Sąd Okręgowy zadecydował przenieść Statkiewicza do kolonii o zaostrzonym rygorze, nadając mu status „osoby złośliwie naruszającej reżim kolonii". 17 stycznia 2012 r. z niewiadomych powodów znalazł się w izolatce, trafił tam również pod koniec czerwca 2012 r.

MIKOLA STATKEVICH

Born on 12 August 1956 in the village Ladno, Slutsk region, in the district of Minsk in Belarus. In 1978 he graduated from the College of Engineering, with the title of radio-electronics engineer.

From 1978–1982 he served in the Red Army in Murmansk in the north perimeter of the USSR. There he became a member of the Communist Party of the Soviet Union (the CPSU), which he left in 1991 to protest against the suppression of Vilnius. In 1986 he obtained PhD in technical sciences. He served as a Lieutenant-Colonel in reserve. He was the founder of the Belarusian Union of Military Officers.

In 1995 he became a member of the Central Rada and Executive Committee of the Belarusian Social Democratic Assembly and shortly after he became its chairman. After the unification of the party with the Social Democratic Party of Popular Accord he became president of newly created Belarusian Social Democratic Party (Narodnaya Hramada). In 1999 he became chairman of the Eastern European Social Democratic Forum. In 2000 he ran for the House of Representatives, but was not elected. In 2003, he became the leader of the European Coalition Free Belarus.

CHRONICLE OF REPRESSION

In 2005 the politician was sentenced under the art. 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order) to three years of imprisonment for organization of the opposition protest after the referendum on the parliamentary elections. In July 2007 he was released on parole.

In 2010 Mikola Statkevich was one of many democratic candidates at the presidential election. After the crackdown of the opposition demonstration he was arrested and imprisoned. Statkevich was found guilty of organization of mass riots on 19 December 2010. On 26 May 2011 the court sentenced him to six-year imprisonment in a maximum security penal colony.

On 12 January 2012, Statkevich was transferred from the penal colony to a closed prison in Mahilou, where conditions of confinement are much more severe (he allegedly violated prison rules).

In January 2012 Statkevich spent 10 days in a solitary confinement cell. In June 2012 Statkevich was again placed in a solitary confinement cell.

ALEŚ STRALCOU

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Aleś Stralcou jest jednym z oskarżonych w „Sprawie czternastu".

Socjaldemokrata Aleś Stralcou był zastępcą przewodniczącego Białoruskiej Partii Socjaldemokratycznej. Wielokrotnie był zatrzymywany i sądzony w sprawach administracyjnych za udział w akcjach opozycyjnych, wystąpieniach podczas mityngów przedsiębiorców i wyrażanie solidarności z więźniami politycznymi. Po wyborach w 2006 r. był uczestnikiem demonstracji (miasteczka namiotowego) na Placu Kalinowskiego. W nocy 24 marca 2006 r. zatrzymano go i skazano na 10 dni aresztu.

KRONIKA REPRESJI

10 stycznia 2008 r. Aleś Stralcou brał udział w akcji protestu przedsiębiorców w centrum Mińska, spacyfikowanej przez władze. Po paru dniach od tych wydarzeń, 21 stycznia Alesiowi Stralcouowi i 13 innym uczestnikom akcji przedstawiono zarzuty z artykułu 342, pkt 1 KK RB – „Organizacja lub aktywny udział w grupowych działaniach, w poważny sposób naruszających porządek społeczny".

Stralcou został skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności. Wyrok wydano 22 kwietnia 2008 r.

Postanowieniem mińskiego Sądu Okręgu Centralnego z 15 czerwca 2009 r. Stralcouowi zamieniono część kary z 1 roku 2 miesięcy i 15 dni na prace przymusowe z potrąceniem 15 procent zarobków na rzecz skarbu państwa (z tego powodu więźnia politycznego nie objęła amnestia). Jednakże Miejski Sąd w Mińsku ostatecznie nie zgodził się na złagodzenie kary.

Po pacyfikacji demonstracji na Placu Niepodległości 19 grudnia 2010 r. i masowych aresztowaniach, przedstawiciele służb siłowych próbowali skontaktować się ze Stralcouem i porozmawiać z nim o osobach oskarżonych w „Sprawie czternastu".

Obecnie Aleś Stralcou pracuje w prywatnej firmie handlowej.

ALES STRIELCOV

Ales Strielcov is one of the defendants in the Case of Fourteen. Ales Strielcov is a Social Democrat, he was a deputy chairman of the Belarusian Social Democratic Party. He was detained a number of times for participating in opposition actions. On the night of 24 March 2006 he took part in the tent city protests against fraud during the presidential election 2006, on the Kalinowski's Square in Minsk. He was arrested and sentenced to 10 days in jail.

CHRONICLE OF REPRESSION

Ales Srielcov participated in the demonstration of entrepreneurs that took place on 10 January 2008 in Minsk. The demonstrators were protesting against the introduction of a presidential ruling concerning restrictive tax and employment regulations for small businesses. Fourteen individuals were subsequently convicted for taking part in or organizing actions that seriously violate public order, among them Ales Strielcov who was detained during the demonstration.

On 21 January 2008 he was charged under the art. 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order). On 22 April 2008 judge Jelena Ilina of the Central District Court of Minsk, found Ales Strielcov guilty and sentenced him to two years of freedom restriction.

On 15 June 2009 the Central District Court of Minsk changed remaining sentence term of Strielcov (1 year 2 months and 15 days) to forced labour with the transfer of 20 percent of his income to the state. However, the Municipal Court in Minsk ultimately did not agreed to a mitigation of punishment.

After the pacification of the demonstration on the Independence Square on 19 December 2010, and the mass arrests of opposition members. The authorities have tried to contact Strielcov, and talk to him about people accused in the Case of Fourteen.

Currently Ales works in a private trading company.

MICHAŚ SUBACZ

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Michaś Subacz, mieszkaniec rejonu mińskiego, przedsiębiorca, był jednym z oskarżonych w „Sprawie czternastu" w 2008 r., kiedy to setki osób protestowały na ulicach Mińska przeciwko wydanemu przez prezydenta Łukaszenkę dekretowi, który znacznie komplikował warunki pracy przedsiębiorców. 10 stycznia 2008 r. zatrzymano setki osób – niektóre z nich zostały mocno pobite, wiele skazano na areszty administracyjne.

KRONIKA REPRESJI

W styczniu 2008 r. Subacz był sądzony dwukrotnie za udział w akcjach 10 i 21 stycznia, i został skazany na karę grzywny w wysokości 1,4 mln rubli. Później wszczęto przeciwko niemu kolejną sprawę karną z art. 342, pkt 1 KK RB – „Organizacja lub aktywny udział w masowych akcjach, w poważny sposób naruszających porządek publiczny".

27 maja 2008 r. sędzia Walerij Jeśman uznał Subacza winnym zarzucanego mu przestępstwa i skazał go na 2 lata ograniczenia wolności bez kierowania go do zakładu poprawczego.

Michaś Subacz brał udział również w innych akcjach – był jednym z zatrzymanych podczas akcji 24 marca 2006 roku podczas pacyfikacji miasteczka namiotowego na Placu Październikowym w Mińsku.

MIKALAY SUBACH

Mikalay Subach is an entrepreneur from Minsk region. One of the defendants in the Case of Fourteen.

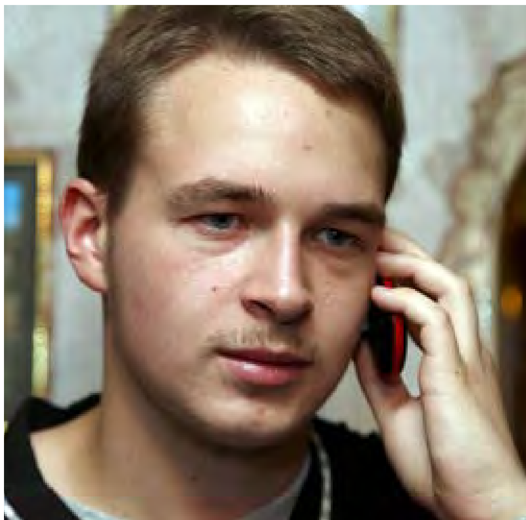
CHRONICLE OF REPRESSION

Mikalay Subach participated in the demonstration of entrepreneurs that took place on 10 January 2008 in Minsk. The demonstrators were protesting against the introduction of a presidential ruling concerning restrictive tax and employment regulations for small businesses. Fourteen individuals were subsequently convicted for taking part in or organizing actions that seriously violate public order, among them Mikalay Subach. He was also charged for participating in the second demonstration of entrepreneurs that took place on 21 January.

He was sentenced to fine of 1 million 400 thousands BYR. But soon after he was additionally charged under the art. 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order).

On 27 May judge Valeri Jesman found Mikalay guilty of the alleged offense and sentenced to two years of freedom restriction.

In earlier years Mikalay had taken part in various actions of the opposition. On 24 March 2006, he was detained during the pacification of the tent city in Minsk.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

ANTON SURAPIN

Anton Surapin urodził się 28 lutego 1990 r. w Słucku, w obwodzie Mińskim. Jest studentem Instytutu Dziennikarstwa Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego, fotoreporterem, twórcą strony „Belarusian News Photos" (www.bnp.by), członkiem Białoruskiego Stowarzyszenia Dziennikarzy.

KRONIKA REPRESJI

Zatrzymano go 13 lipca 2012 r. w jego mieszkaniu w Mińsku i przeprowadzono rewizję. Surapin został umieszczony w areszcie śledczym KGB, w tzw. „amerykance". Zatrzymano go, gdyż na swojej stronie internetowej Belarusian News Photos zamieścił jako pierwszy fotografie pluszowych misiów zrzuconych nad Białorusią przez szwedzkich pilotów. Przez parę tygodni nie było żadnych oficjalnych informacji na temat tego, co konkretnie zarzuca się Surapinowi. Obrońcy praw człowieka powtarzali, że najprawdopodobniej zostanie on oskarżony o pomoc w nielegalnym przekroczeniu granicy. 7 sierpnia oficjalnie przedstawiono mu właśnie taki zarzut – pomoc w nielegalnym przekroczeniu granicy Republiki Białoruś (art. 16, pkt 6 oraz art. 371, pkt 3 KK RB).

4 lipca awionetka z dwoma obywatelami Szwecji na pokładzie przekroczyła granicę Białorusi, przeleciała nad Iwieńcem i południowo-zachodnimi częściami Mińska i rozrzuciła setki pluszowych misiów. Akcję tę zorganizowała szwedzka agencja Studio Total na znak solidarności ze społeczeństwem obywatelskim na Białorusi i w obronie wolności słowa w tym kraju.

Na początku Mińsk nie traktował tego jako naruszenia granic, jednak 26 czerwca sytuację skomentował Aleksander Łukaszenka, obiecując ukarać winnych. 31 lipca odwołani zostali przewodniczący Państwowej Służby Granicznej i dowódca obrony przeciwlotniczej. Media podały, że białoruskie władze nie przedłużyły akredytacji dla ambasadora Szwecji Stefana Erikssona, natomiast 8 sierpnia Białoruś ogłosiła, że odwołała wszystkich pracowników swojej ambasady w Sztokholmie i tego samego zażądała od strony szwedzkiej.

Pod koniec 2012 r. przez kilka dni adwokat Surapina nie mógł otrzymać zgody na spotkanie ze swoim klientem. Surapin został uznany przez Amnesty International za więźnia sumienia.

17 sierpnia KGB poinformowało o zmianie środka zapobiegawczego dla Antona Surapina i Siarhieja Baszarymaua – z tymczasowego aresztu na zakaz opuszczaniu miejsca zamieszkania.

Jak podało biuro prasowe KGB, Baszarymau i Surapin mieli status oskarżonych. Ponieważ nie przeprowadzono śledztwa ani konfrontacji, gdyż obywatele Szwecji odmówili zjawienia się w Wydziale Śledczym, ostateczne decyzje w sprawie Białorusinów miały zostać podjęte po wyjaśnieniu wszelkich okoliczności przestępstwa.

28 czerwca 2013 r. pierwszy zastępca KGB Igor Siarhienka wydał decyzję o zamknięciu dochodzenia w sprawie „pluszowego desantu".

ANTON SURAPIN

Anton was born on 28 February 1990 in Sluck. He is an editor of the bnp.by website and a student of the Institute of Journalism of the Belarusian State University. A member of the Belarusian Association of Journalists.

CHRONICLE OF REPRESSION

Anton Surapin was detained on 13 July 2012. His apartment was searched and he was placed in the KGB detention center. He was prosecuted for criminal complicity for uploading photographs of the 4 July 2012 airdrop of teddy bears with pro-democracy messages over the Belarusian territory. The stunt was organized by a Swedish advertising agency to promote freedom of expression and support Belarusian civil society. The bears carried miniature posters demanding freedom of expression in the country.

Surapin was charged under the article 371, part 3 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (illegal crossing of the state border of the Republic of Belarus). Surapin has also been charged under the Criminal Code for helping the two pilots of the light aircraft that dropped the teddy bears to enter the Belarusian air space illegally.

At the beginning, Minsk did not admit to the fact that Belarus air space was breached. But on 26 June President Aliaksandr Lukashenko commented on the situation and promised to punish the guilty. On 31 July Chairman of the State Border Service and the Commander of the Defense were dismissed. Belarus expelled Swedish ambassador Stefan Eriksson, known for his open support for civil society in the country. On 8 August Belarus announced that it withdrew its embassy staff from Stockholm. Belarus also told Sweden to take similar action with its diplomats in Minsk.

Surapin was recognized by Amnesty International prisoner of conscience.

Anton Surapin was released on 17 August and taken to his home in the town of Slutsk south of Minsk by KGB agents. He was banned from leaving his place of residence.

As reported by the press office of the KGB, Basharymau (other defendant in the case) and Surapin had the status of the accused. Since the necessary steps of the investigation, including conducting confrontation did not take place, as citizens of Sweden refused to arrive at the Department of Investigation. The final decisions concerning defendants were to be taken once all the circumstances of the offense were investigated.

On 28 June 2013, the first deputy of KGB Ihar Siarhienka issued the decision to close the investigation into the "teddy bear bombing."

OLEG SURGAN

Oleg Surgan to opozycyjny działacz z Witebska.

KRONIKA REPRESJI

3 września 2009 r. Oleg Surgan wraz z młodszym bratem Tarasem został zatrzymany na przystanku niedaleko Witebskiej Akademii Medycznej. Chwilę wcześniej na budynku akademii ktoś wywiesił biało-czerwono-białą flagę narodową.

Na posterunku spisano protokół i oskarżono Olega o wywieszenie flagi, jednakże bardzo szybko protokół ten zniszczono, a zamiast niego pojawił się inny. W ostatecznej wersji protokołu napisano, że Oleg był w miejscu publicznym w stanie nietrzeźwym, wyrażał się niecenzuralnie, a podczas próby zatrzymania ugryzł milicjanta w palec. Sam Surgan twierdził, że na posterunku milicji torturowano go, co potwierdziło badanie lekarskie. Po zatrzymaniu przewieziono go do szpitala z rozbitą głową.

19 lutego 2010 r. Surgan został skazany na 6 miesięcy aresztu. Oskarżono go o stawianie oporu milicji. Oprócz tego, zgodnie z wyrokiem, Surgan miał wypłacić 2,5 mln rubli zadośćuczynienia funkcjonariuszowi milicji, Siergiejowi Dudkiewiczowi. 27 lipca 2010 r. Surgan został zwolniony z Kolonii Głubokoje.

ALEH SURGAN

Aleh Surgan is an opposition activist from Vitebsk.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 3 September 2009 militia in Vitebsk roughed up and detained Aleh Surgan and his brother Taras. Few minutes before their detention, an opposition white-red-white flag was hung on the Vitebsk Medical University.

At the militia station the officers prepared a protocol and charged Aleh with displaying the flag. However, very soon, this protocol has been destroyed. In the final version of the protocol Aleh was accused of being drunk in a public place, using obscene language, and for biting the militia officer.

Aleh Surgan claimed that the officers at the militia station tortured him, which was confirmed by the medical examination. After the arrest he was taken to hospital with a broken head.

Aleh Surgan was convicted by the court in Vitebsk on 19 February 2010 to six months of detention under the article 364 of the Criminal Code (violent actions against a militia officer). In addition, Aleh had to pay 2.5 million Belarusian rubles compensation for the militia officer, Sergiej Dudkievich. The sentence was delivered by judge Evgeni Burunov. On 27 July 2010 he was released from the penal colony in Glubokoje.

HERMAN SUSZKIEWICZ

Herman Suszkiewicz jest jednym z oskarżonych o udział w Marszu Wolności, który odbył się w Mińsku 17 października 1999 r. Suszkiewicz miał wtedy 19 lat, studiował wieczorowo na trzecim roku informatyki i radioelektroniki Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego. Był działaczem „Młodego Frontu".

KRONIKA REPRESJI

Herman Suszkiewicz został zatrzymany niedługo po „Marszu Wolności" 17 października ok. godz. 17:00, niedaleko przejścia do metra przy Placu Zwycięstwa (Plac Pobiedy). Razem z nim zatrzymano również jego kuzyna, Gleba Dogila i Andreja Wołobujewa. Pięcioro funkcjonariuszy w cywilu podeszło do młodych ludzi gdy ci rozmawiali i zatrzymało ich. Z posterunku milicji, na który przewieziono chłopców, Suszkiewicz trafił do aresztu tymczasowego, a potem do aresztu śledczego na Wołodarce.

27 października przedstawiono mu zarzuty z art. 186, pkt 3 KK RB. Zastosowano areszt zapobiegawczy, który potem zmieniono na zakaz opuszczania miejsca zamieszkania. Groziło mu od roku do 5 lat pozbawienia wolności.

Po pewnym czasie Herman Suszkiewicz wystąpił o przyznanie mu statusu uchodźcy w Polsce. Otrzymał tutaj azyl i rozpoczął studia na jednym z uniwersytetów. Inni oskarżeni w tej sprawie jeszcze przed procesem także opuścili Białoruś. Mimo to miński sąd skazał Hermana Suszkiewicza i pozostałych oskarżonych na karę grzywny w wysokości 50 płac minimalnych. Wyrok zapadł 2 stycznia 2002 r. – dwa lata po wydarzeniach z jesieni 1999 r.

HERMAN SUSHKEVICH

Herman Sushkevich was accused of participation in the March of Freedom, a large opposition march, which took place on 17 October 1999 in Minsk. During the march demonstrators several times clashed with militia and internal troops. Four activists were accused of throwing stones in direction of officers. Sushkevich was at that time 19 years old, and was a student of Informatics and Radioelectronics at the Belarusian State University. He was an activist of the Young Front.

CHRONICLE OF REPRESSION

Herman Sushkevich was arrested along with Hleb Dohil and Andrej Valobuyev near the Victory Square metro station. The three were taken to the militia station, from where Herman was transferred to Minsk custody suite. Then he was transferred to the Volodarka detention center.

On 27 October he was accused under the article 186, part 3 of the Criminal Code of the Republic of Belarus and was sentenced to imprisonment, he was facing the possibility of an actual jail sentence of up to five years in prison. Soon after, the sentence was changed to the ban on leaving the place of residence.

Herman left Belarus and became a political refugee, he was given political asylum in Poland. He began his studies at one of Polish universities. The other defendants in the case had also left Belarus before the trial.

Nevertheless, the trial of Herman and other participants of the March of Freedom started on 12 December 2001. On 2 January 2002 Herman Sushkevich was found guilty of charges and sentenced to a fine of 50 minimum wages.

FOT. EVGENI SUVOROU

JEWGIENIJ SUWOROW

KRONIKA REPRESJI

Jewgienij Suworow to działacz młodzieżowego ruchu „Żubr". Został zatrzymany przez funkcjonariuszy milicji 14 lutego 2006 r. w Mohylewie za wywieszenie transparentu z hasłem wzywającym do udziału w Dniu Białoruskiej Solidarności.

Najpierw został oskarżony o naruszenie artykułu 156 KA – „Drobne chuligaństwo". Potem przeciwko Suworowowi wszczęto sprawę z art. 435, pkt 1 KK – „Uchylanie się od obowiązku służby wojskowej". Był to jedynie pretekst do pozbawienia wolności młodego człowieka zaangażowanego w działalność polityczną, bowiem komisja poborowa stwierdziła, że Suworow nie nadaje się do służby z powodu poważnych kłopotów ze wzrokiem.

Podczas śledztwa Suworow przebywał w areszcie śledczym w Mohylewie. Ostatecznie sąd skazał go na karę grzywny w wysokości 20 płac minimalnych.

EVGENI SUVOROU

CHRONICLE OF REPRESSION

Evgeni Suvorou was arrested by militia officers on 14 February 2006 in Mahilou for displaying a banner with the slogan calling for participation in the Day of Belarusian Solidarity. At first, he was charged with violation of the article 156 of the Administrative Code (petty hooliganism). Then Evgeni Suvorou was charged under the article 435, part 1 of the Criminal Code (evading military service). It was obviously just an excuse to imprison a young man engaged in political activities. This is confirmed by the fact that the draft board stated that Suvorou is not suitable for the service because of serious problems with his eyesight. During the investigation, Suvorou was in militia custody in Mahilou. Ultimately, the court sentenced him to a fine of 20 minimal wages.

LEANID SWECIK

Leanid Swecik jest witebskim obrońcą praw człowieka. W roku 2009 wszczęto przeciwko niemu postępowanie karne za domniemane rozpowszechnianie w imieniu Rosyjskiego Zjednoczenia Narodowego (RZN) materiałów zawierających treści podżegające do nienawiści narodowej i religijnej.

KRONIKA REPRESJI

Przeciwko Leanidowi Swecikowi wystosowano oskarżenie o podżeganie do nienawiści narodowej i religijnej.

W latach 2006–2007 Leanid Swecik udzielał pomocy witebskim aktywistom, którzy otrzymywali listowne pogróżki od nieformalnej faszystowskiej organizacji „Rosyjskie Zjednoczenie Narodowe". Sprawę karną przeciwko RZN wszczęto dopiero 20 maja 2008 r., opierając się na art. 130 pkt 1 KK. Leanid Swecik został wezwany w tej sprawie w charakterze świadka, później jednak odkrył, że został uznany za podejrzanego.

We wrześniu 2008 r. sprawę Leanida Swecika zawieszono. 31 marca 2009 r. Swecik został oskarżony o podżeganie do nienawiści na tle narodowym i religijnym (art. 130 KK) i o szkalowanie imienia prezydenta Białorusi (art. 367 KK). Aktywiście zakazano opuszczać kraj. Leanid Swecik nie przyznał się do winy, uważając, że padł ofiarą zemsty za działalność w dziedzinie praw człowieka. Sprawa karna obejmuje 11 tomów akt.

Prokurator Siarhiej Selichanow zażądał dla aktywisty dwóch lat kolonii karnej.

16 lipca sąd uznał, że Leanid był bezpośrednio powiązany z pisaniem i rozpowszechnianiem pogróżek. Zgodnie z opinią sędzi Urbanowicz, Swecik realizował w ten sposób osobiste sprawy.

Opozycyjni aktywiści poszkodowani w sprawie „listów RZN" w trakcie procesu sądowego twierdzili, że Leanid Swecik jest niewinny. Ich zdaniem Swecik aktywnie pomagał im w poszukiwaniach osób wysyłających im i innym znanym osobom listy z pogróżkami. W latach 2006–2007 Swecika oskarżano o wszczynanie niesnasek międzynarodowych w celu zdyskredytowania jego działalności na rzecz praw człowieka.

W trakcie procesu adwokat Leanida Swecika, Paweł Sopiałka, nazwał oskarżenie swego klienta „potworną prowokacją". W swoim wystąpieniu wyliczył on naruszenia, których dopuszczono się w trakcie śledztwa i procesu. Zaproponował również, by sędzia Galina Urbanowicz przyznała, że obrońcy praw człowieka nie udowodniono żadnej winy.

Na początku kwietnia międzynarodowy fundusz praw człowieka Frontline wysłał do Aleksandra Łukaszenki list z żądaniem umorzenia sprawy będącej formą prześladowania Leanida Swecika.

Obrońca praw człowieka Leanid Swecik został skazany na ogromną grzywnę. Sędzia okręgowego sądu w Witebsku uznała go winnym „podżegania do nienawiści etnicznej i religijnej". 16 lipca 2009 r. Leanid Swecik został skazany na 31 milionów rubli białoruskich (10 890 USD) grzywny.

LEONID SVECIK

A human rights activist from Vitebsk. In 2009 criminal proceedings were initiated against him for distribution on behalf of Russian National Union written materials, that included radical content.

CHRONICLE OF REPRESSION

Leonid Svecik was accused of instigating international and religious conflicts. In 2006 and 2007 Leonid Svecik assisted Vitebsk activists who received threats from the informal fascist organization the Russian National Union, and helped them to prepare a complaint to the prosecutor's office. A criminal case concerning the threats was initiated by the KGB on 20 May 2008. It was based on the article 130, part 1 of the Criminal Code. Leonid Svecik was called as a witness, but later discovered that he was considered a suspect.

In September 2008, the case of Leonid Svecik was suspended but on 31 March 2009, human rights activist has been charged under two paragraphs of the Criminal Code: bringing racial and religious conflicts (the art. 130) and defamation of President of Belarus (the art. 367). Activist was banned from leaving the country. Leonid Svecik pleaded not guilty, claiming he was the victim of revenge for his activities in the field of human rights.

Public prosecutor Siarhiej Selichanov demanded for Leonid two years in penal colony.

Opposition activists who appeared in the court as victims, during the trial declared that Leonid Svecik was innocent. They testified, that human rights defender helped them to find people who were sending them threatening letters in 2006–2007. They claimed that he was deliberately accused of bringing international strife in order to discredit him as human rights defender.

During the trial, Leonid Svecik's lawyer, Pavel Sopialka called the charges against his client "monstrous provocation." In his speech, he enumerated infringements, that perpetrated during the trial and investigation.

In early April, an international human rights organization the Front Line has sent a letter to Aliaksandr Lukashenko requesting to discontinue the case which is a form of persecution against Leonid Svecik.

Human rights activist Leonid Svecik was sentenced to a fine. Judge found him guilty of instigating international conflict. On 16 July 2009 the court found that Leonid Svecik was directly related to the creation and dissemination of materials with extremist content. According to the judge Urbanovich, Svecik in this way, settled his personal matters. He was sentenced to 31 million Belarusian rubles fine ($10 890).

PAWEŁ SYRAMOLATAU

Paweł Syramolatau urodził się w kwietniu 1991 r. w Bobrujsku, w obwodzie mohylewskim. Ukończył szkołę zawodową. Nie miał określonych poglądów politycznych, nie należał do żadnej partii. Pracował jako tokarz w zakładzie metalowym, ucząc się jednocześnie w trybie zaocznym w technikum technologiczno-chemicznym. Interesował się informatyką, muzyką, sam komponował i grał z przyjaciółmi w zespole rockowym.

KRONIKA REPRESJI

17 stycznia 2011 r. Paweł Syramolatau został aresztowany pod zarzutem próby podpalenia budynku KGB w Bobrujsku. W nocy z 16 na 17 października 2010 roku, na znak protestu przeciwko zatrzymaniu anarchistów oskarżonych o podpalenia w Mińsku, nieznani sprawcy obrzucili ten budynek koktajlem Mołotowa. Skazano go za to 18 maja 2011 r. (wraz z Artiomem Prakapienką i Jauhienem Waśkowiczem) na 7 lat pozbawienia wolności. Sąd uznał, że Syramolatau jest winny „złośliwego chuligaństwa i zniszczenia mienia".

Karę odbywał w Kolonii nr 19 w Mohylewie. 27 września 2012 r. został ułaskawiony przez prezydenta Łukaszenkę.

PAVEL SYRAMOLATAU

Born in April 1991 in Bobruisk, Mahilou region. He graduated from a vocational school. He had no specific political views neither did he belong to any political party. He worked as a turner in a metallurgical plant. At the same time he enrolled in the Technical High School of Chemistry. He is interested in computer science. He composed music and played with his friends in a rock band.

CHRONICLE OF REPRESSION

Detained on 17 January 2011 on suspicion of the attack on the KGB headquarters in Bobruisk, that was launched on 14 October 2010. The attack was organized in solidarity with the anarchists arrested in September 2010. Pavel Sytamalotau, Arciom Prakapenka and Jauhien Vaskovich were sentenced to imprisonment for attack on the Babruisk KGB office. Babruisk court considered them guilty of malicious hooliganism and severe damage of property.

On 18 May 2011 Pavel Sytamalotau was found guilty and sentenced to 7 years imprisonment in the penal colony with reinforced regime. He served his sentence in the Mahilou penal colony No. 19. Released on amnesty on 27 September 2012.

ALEKSANDER SZAŁAJKO

Aleksander Szałajko urodził się 17 stycznia 1977 r. w Mińsku. Ukończył z wyróżnieniem szkołę średnią, a potem Stosunki Międzynarodowe na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym. W 2001 r. ukończył dodatkowo prawo na tej samej uczelni. Pracował w Państwowej Akademii Nauk jako specjalista centrum koordynacyjnego ds. współpracy z UNESCO.

KRONIKA REPRESJI

21 lutego 2006 roku, prawie miesiąc przed wyborami prezydenckimi został aresztowany i wraz z Mikołą Astriejką, Enirą Bronicką i Cimafiejem Dranczukiem oskarżony o działalność w niezarejestrowanym stowarzyszeniu „Partnerstwo", które miało zajmować się monitoringiem wyborów.

4 sierpnia 2006 r. Centralny Sąd Mińska skazał Szałajkę na 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na wolność wyszedł 21 sierpnia 2006 r. – okres, który spędził w areszcie zaliczono mu do orzeczonej kary.

ALIAKSANDR SHALAJKA

Aliaksandr Shalajka was born on 17 January 1977 in Minsk. He graduated with honors from high school. He studied at the Faculty of International Relations at the Belarusian State University. In 2001 he graduated also from the Law Faculty. He worked at the National Academy of Sciences as a specialist responsible for the cooperation with UNESCO.

CHRONICLE OF REPRESSION

Aliaksandr was arrested on 21 February 2006. On 4 August 2006 he and other members of the NGO Partnerstva (Partnership), among them Enira Branickaja, Tsimafej Dranchuk, Mikalay Astreika and Zmicer Dashkievich were sentenced by the Central District Court of Minsk under the article 193 of the Criminal Code (acting on behalf of an unregistered organization). Shalajka was sentenced to six months' imprisonment. He was released on 21 August 2006.

WALERIJ SZCZUKIN

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Walerij Szczukin jest dziennikarzem – reporterem niezależnej gazety „Narodnaja Wolja", obrońcą praw człowieka i deputowanym do Rady Najwyższej XIII Kadencji. Urodził się 22 marca 1942 r. we Władywostoku. Po ukończeniu szkoły w Mińsku został powołany do służby wojskowej. Następnie ukończył Wyższą Szkołę Inżynierii Morskiej w Leningradzie. 27 lat służył w marynarce wojennej, uzyskując stopień kapitana. W chwili obecnej przebywa na emeryturze. W latach 1996–2003 mieszkał w Połocku.

Walerij Szczukin został wykluczony z Partii Komunistów Białorusi. Jest członkiem Białoruskiego Komitetu Helsińskiego i honorowym członkiem Białoruskiego Stowarzyszenia Dziennikarzy. Zajmuje się obroną praw człowieka.

KRONIKA REPRESJI

Walerij Szczukin był wielokrotnie zatrzymywany przez milicję, karany grzywną oraz aresztowany za udział w akcjach opozycyjnych. Pierwszy raz aresztowano go pod koniec 1998 r. Od tego czasu był aresztowany kilkadziesiąt razy i trzykrotnie skazany prawomocnym wyrokiem sądowym. Walerij najgorzej wspomina dzień, w którym w żodińskim więzieniu został zmuszony do zgolenia brody.

W październiku 1999 r. w czasie Marszu Wolności miał być jednym z przedstawicieli władz. Gdy władze miejskie zabroniły mu tego, zrezygnował ze stanowiska i poszedł na Marsz jako zwykły uczestnik. 19 października został wezwany na komisariat, gdzie został zatrzymany za naruszenie art. 119 Kodeksu Cywilnego. W czasie zatrzymania Walerij Szczukin został brutalnie pobity. Trzy dni spędził w celi przesłuchań, po czym 22 października oskarżono go na podstawie art. 186, pkt 3 KK i przeniesiono do więzienia przy ul. Wołodarskiego. Wyrok został zmieniony na areszt domowy. Wobec Szczukina złamano immunitet parlamentarny. W 2001 roku, po próbie dostania się na konferencję prasową ministra spraw wewnętrznych Władimira Naumowa, Walerij Szczukin został skazany na trzy miesiące więzienia za nieposłuszeństwo wobec służb bezpieczeństwa i rozbicie szyby w budynku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Po zwolnieniu z więzienia (13 sierpnia 2001 r.) kontynuował działalność dziennikarską i działalność w obronie praw człowieka.

Jako członek Białoruskiego Stowarzyszenia Dziennikarzy został oskarżony na podstawie art. 189 KK („obraza") o kolportaż ulotek informujących o naruszaniu prawa w okręgowych komisjach wyborczych przed wyborami samorządowymi w 2007 r. Po raz kolejny wezwano go na komisariat 26 marca 2007 r. Został ponownie oskarżony na podstawie art. 189 KK o kolportaż ulotek w przededniu wyborów. Sędzia śledczy zaproponował areszt domowy, na który jednak Szczukin się nie zgodził. Publicznie oświadczył, że jako polityk i dziennikarz woli pozostać w więzieniu.

VALIERY SHCHUKIN

Valery Shchukin is a freelance journalist, human rights activist and a member of the 13th Supreme Soviet. He was born on 22 March 1942 in Vladivostok (Russia). Graduated from the Leningrad Higher Naval Engineer College. Capitan of the second rank of reserve. In 1960–1987 served in The Naval Fleet of the USSR. He is actively engaged in journalism and human rights activities.

Member of the Belarusian Party of Communists (BPC). In 1998 excluded from BPC.

CHRONICLE OF REPRESSION

Valiery Shchukin has established an original record in the total sum of received fines and arrests for the oppositional activity. He was arrested for the first time in 1998. Since that time he has been several times sentenced to administrative detentions and three times sentenced by a court. Valiery says the worst day that he spent in the prison was in Zhodin where he was forced to shave his beard.

Valery Shchukin attended the Freedom March in Minsk on 17 October 1999. He was detained on 19 October 1999 and charged with "organization and active participation in group actions, seriously violating public order." He was severely beaten during detention. The Minsk City Court sentenced Shchukin to suspended prison term of one year under the art. 168, part 3 of the Belarusian Criminal Code. Later the sentence was changed to freedom restriction. Valiery was sentenced unlawfully as he was protected under the parliamentary immunity.

In 2001 Valery Shchukin, having a journalistic pass of Narodnaya Volya attempted to enter the press-conference of the Interior Minister Vladimir Naumov, but the guards pulled him back. There started a clash and they accidentally broke the glass doors, leading inside the building. Shchukin was sentenced to 3 months of imprisonment. He was released on 13 August 2001.

In 2007 Valiery was charged with violation of the article 189 of the Criminal Code for insult of members and workers of the election commissions during the election for deputies to local councils in 2007. Before the election, which were held in Belarus in January 2007, the human rights activist distributed leaflets informing that members of election commissions had been taking part in rigging election results. He has been sentenced to a fine of 40 basic units (1,240,000 BYR).

ANDREJ SZEPTYCKI

Andrej Szeptycki jest uczestnikiem „Czarnobylskiego Szlaku" 1996 r. Potomek znanego szlacheckiego polsko-ukraińskiego rodu Szeptyckich, dalszy krewny i imiennik słynnego ukraińskiego metropolity unickiego (co ciekawe, z tego powodu w więzieniu zwany był przez więźniów i administrację Hrabią).

Urodził się 8 sierpnia 1967 r. w mieście Podwołoczyska (obwód tarnopolski na Ukrainie). Ukończył akademię wojskową. Służył w różnych miejscach poza granicami kraju. Po rozpadzie ZSRR wrócił na Ukrainę. Był działaczem UNA-UNSO (UNA – Ukraińskie Zgromadzenie Narodowe, UNSO – Ukraińska Samoobrona Narodowa), asystentem deputowanego do Rady Najwyższej. Pasjonuje się historią, muzyką, pisze wiersze, gra na gitarze.

KRONIKA REPRESJI

26 kwietnia 1996 r., w czasie rozgromienia akcji „Czarnobylski Szlak", Szeptycki został aresztowany w centrum Mińska. Oskarżono go o „działania w poważny sposób naruszające porządek publiczny". Przebywał w mińskim areszcie śledczym na Wołodarce, dzieląc przez kilka dni celę z Wiaczesławem Siwczykiem, który prowadził protest głodowy.

Podczas procesu kategorycznie odmówił używania języka rosyjskiego, cały czas mówił po ukraińsku, zachowywał się pewnie, śmiało wytykał wszystkie naruszenia prawa i wyśmiewał działania białoruskich władz.

Pod koniec sierpnia 1996 r. sąd w Mińsku skazał go na 2 lata i 3 miesiące kolonii karnej. Karę odbywał w Kolonii Karnej nr 19 w Mohylewie. Tam uznano go za więźnia „ze skłonnościami do ucieczki i stawiania oporu". Uwolniony 26 lipca 1997 r. przyjechał do Mińska, by wziąć udział w marszu z okazji Dnia Niepodległości Białorusi.

Był uczestnikiem „Pomarańczowej rewolucji" w Kijowie jesienią 2004 r. Po zwycięstwie Majdanu Szeptycki pracował w milicji w jednym z miast zachodniej Ukrainy.

ANDREJ SHEPTYTSKY

A citizen of Ukraine, participant of the Chernobyl Path in 1996, an annual demonstration that takes place in commemoration of the Chernobyl nuclear accident. A descendant of the famous Polish-Ukrainian noble family, further relative and namesake of the famous Andrej Sheptytsky, the Metropolitan Archbishop of the Ukrainian Greek Catholic Church. What is interesting, due to his descent he was called in prison "Earl."

He was born on 8 August 1967 in Pidvolochysk (Ternopil region, Ukraine). He graduated from a military academy. He served in various locations outside the country. After the collapse of the Soviet Union he returned to Ukraine. Member of the UNA-UNSO (Ukrainian National Assembly – Ukrainian National Self Defence). He is interested in history, music, and poetry.

CHRONICLE OF REPRESSION

Andrej was detained by militia officers in plain clothes in the center of Minsk on 26 April 1996, during the Chernobyl Path. During the march, the militia did not allow people to walk on the main street of the Belarusian capital, which on several occasions lead to fights between the participants of the march and officers. He was kept in the Minsk detention center (the Volodarka prison). For some time he shared a cell with Vyacheslav Sivchyk, a coordinator of Razam movement.

He refused to use Russian during the trial, he was speaking in Ukrainian, he behaved confidently, he revealed violations and ridiculed the actions of the Belarusian authorities.

In August 1996, he was sentenced by a Minsk court to two years and three months in a penal colony. He served his sentence in the penal colony No. 19 in Mahilou. The authorities gave him status of a prisoner "with a tendency to escape and resist." He was released on 26 July 1997. Immediately after the release he took part in a march on the occasion of the Independence Day of Belarus.

He took part in the Ukrainian Orange Revolution in Kiev in the autumn of 2004. After the opposition victory Andrej worked in the police.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

PAWEŁ SZEREMET

Paweł Szeremet jest znanym białoruskim i rosyjskim dziennikarzem. Urodził się 28 listopada 1971 r. w Mińsku. Po ukończeniu szkoły średniej studiował na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym na Wydziale Historii. Po otrzymaniu tytułu licencjata kontynuował naukę na Wydziale Międzynarodowych Stosunków Gospodarczych, uzyskując tytuł magistra. Do roku 1992 pracował w banku jako konsultant do spraw programów gospodarczych. W telewizji BDG prowadził program publicystyczny „Prospekt". W latach 1996–1998 sprawował funkcję dyrektora Biura Białoruskiego Korespondenta Rosyjskiej Telewizji Publicznej na Białorusi. W 1998 r. pracował jako specjalny korespondent dla kanału ORT. W tym samym roku został laureatem Nagrody Wolności Prasy, przyznawanej przez nowojorski Komitet Ochrony Dziennikarzy.

Jest autorem filmów dokumentalnych: „Czeczeński dziennik", „Dzikie Polowanie", „Ostatni rok imperium". W 2002 r. otrzymał nagrodę OBWE za działalność dziennikarską i demokratyczną. Obecnie Paweł Szeremet jest rosyjskim komentatorem telewizyjnym oraz dyrektorem oddziału do spraw informacji specjalnych.

KRONIKA REPRESJI

26 lipca 1997 r. wraz z kolegą, Dzmitrijem Zawadzkim, kamerzystą programu ORT, został zatrzymany w pobliżu granicy białorusko-litewskiej tuż po zdjęciach do reportażu o sytuacji na granicy. Obaj zostali oskarżeni o nielegalne przekroczenie granicy. 7 października 1997 r. został warunkowo zwolniony. Proces trwał od 17 grudnia 1997 do 28 stycznia 1998 roku. Zakończył się wyrokiem dwóch lat pozbawienia wolności w zawieszeniu za „umyślne przekroczenie granicy państwowej" oraz za „nadużycie przywileju dziennikarskiego w celu działania na niekorzyść". Organizacja Amnesty International uznała Pawła Szeremeta za więźnia sumienia.

Obecnie dziennikarz mieszka i pracuje w Moskwie. Na początku 2000 r. podczas wizyty w Mińsku został zaatakowany i pobity przez nieznane mu osoby. W 2006 r. został aresztowany za udział w miasteczku namiotowym na Placu Kalinowskiego w Mińsku. W roku 2010 Szeremet został pozbawiony białoruskiego obywatelstwa.

W książce „Jeden dzień więźnia politycznego" można przeczytać: „Do Moskwy Paweł Szeremet wyjechał na początku roku 1998, zaraz po zakończeniu procesu sądowego. – Była to wymuszona emigracja pisarska nie mająca żadnego związku z polityką – wyjaśnia Paweł. – Zawsze byłem dziennikarzem, nigdy politykiem czy dysydentem. Inną rzeczą jest fakt, że bardzo lubiłem pisać o politykach. Po zakończeniu procesu nie mogłem dłużej zajmować się dziennikarstwem na Białorusi, gdzie zostałem pozbawiony akredytacji. Nie chciałem zajmować się polityką, choć wielokrotnie mnie do tego namawiano".

PAVEL SHARAMET

A well known Belarusian and Russian journalist. He was born on 28 November 1971 in Minsk. He studied at the Belarusian State University at the History Faculty. After receiving his bachelor degree he continued his studies at the Faculty of International Economic Relations (thesis topic: Offshore business).

Until 1992 he worked at the bank, he was a consultant for the economic programs. Sharamet was the anchor and producer of Prospekt, a weekly news and analysis program on Belarus state television. He was an editor-in-chief of the Belarusian newspaper Belarusskaya Delovaya Gazeta. He was working for the Russian public television company ORT.

In November 1998, Sharamet was awarded the International Press Freedom Award of the Committee to Protect Journalists, "an annual recognition of courageous journalism." On 22 April 2002, the Organization for Security and Co-operation in Europe Parliamentary Assembly announced Sharamet as the winner of its 2002 Prize for Journalism and Democracy.

He is the author of a number of documentary films: The Chechen Diary, The Wild Hunt, Last Year Empire.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 26 July 1997, Sharamet, along with the ORT cameraman, filmed themselves crossing illegally from Belarus to Lithuania and back again to show the ease with which smugglers could cross the border. Sharamet and his companions were detained by a border patrol after jumping a fence to film unguarded areas. Sharamet and one crew member, Zmicer Zavatski, were later charged with illegal border crossing, "exceeding their professional rights as journalists," and participating in a conspiracy. Sharamet's trial began on 17 December 1997 and ended on 28 January 1998. He was sentenced to suspended prison term of two years. Pavel Sharamet was regarded as a prisoner of conscience by Amnesty International. At the beginning of 2000, during a visit in Minsk he was attacked and beaten by unidentified offenders. In 2006 he was arrested for taking part in a tent city on the Kalinowski Square in Minsk. Currently Pavel lives and works in Moscow. In 2010 he was deprived of Belarusian citizenship. In 2010 he was deprived of Belarusian citizenship. Currently Pavel lives and works in Moscow.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

ANATOL SZUMCZANKA

Anatol Szumczanka jest liderem przedsiębiorców, przewodniczącym społecznego stowarzyszenia przedsiębiorców „Perspektywa".

KRONIKA REPRESJI

Anatol Szumczanka został aresztowany 1 marca 2005 r. za udział w akcji protestu przedsiębiorców. Skazano go na 10 dni aresztu administracyjnego. 11 marca Szumczanka został przeniesiony do aresztu śledczego w Mińsku, oskarżono go bowiem o pobicie współwięźnia.

Przedstawiono mu zarzuty z artykułu 339, pkt 1 KK – „Chuligaństwo". 31 marca 2005 r. decyzją prokuratury Szumczanka został zwolniony z mińskiego aresztu śledczego. Prokuratura zamknęła sprawę ze względu na małą szkodliwość czynu.

Na początku stycznia 2008 r. Ministerstwo Sprawiedliwości zwróciło się do Sądu Najwyższego z poleceniem zlikwidowania stowarzyszenia „Perspektywa". W informacji, zamieszczonej na stronie ministerstwa zauważono, że „10 stycznia 2008 roku odbył się w Mińsku mityng przedsiębiorców, w którym obok innych osób aktywny udział wziął lider republikańskiego stowarzyszenia społecznego «Perspektywa», Anatol Szumczanka". Ministerstwo tak uzasadniało swoją decyzję: „Z części drugiej artykułu nr 15 «O akcjach masowych» wynika, że stowarzyszenia społeczne mogą zostać zlikwidowane, jeśli osoby odpowiedzialne za ich działalność nie zapewniły odpowiedniego porządku zebrania, mityngu, marszu ulicznego, demonstracji, pikiety, co doprowadziło do wyrządzenia szkody o dużej wartości lub w istotny sposób zaszkodziło prawom i interesom obywateli, organizacji lub interesom państwowym i społecznym".

18 stycznia Ministerstwo Sprawiedliwości podjęło decyzję o wycofaniu swojego pozwu z Sądu Najwyższego, po tym, jak liderzy organizacji „Perspektywa" złożyli wyjaśnienia, że kierownictwo stowarzyszenia nie podejmowało decyzji o udziale jej przewodniczącego w akcji protestu przedsiębiorców, a on sam nie miał żadnych pełnomocnictw, by reprezentować stowarzyszenie podczas masowych akcji.

ANATOL SHUMCHANKA

Anatol Shumchanka is a chairman of the Association of Entrepreneurs Perspektyva.

CHRONICLE OF REPRESSION

Anatol Shumchanka was arrested on 1 March 2005 for taking part in protest actions of entrepreneurs. He was sentenced to 10 days of administrative detention. On 11 March Anatol was transferred to the detention center in Minsk, since he was accused of beating a fellow prisoner.

He was accused under the article 339, part 1 of the Criminal Code (hooliganism). On 31 March 2005 Anatol Shumchanka was released from the Minsk detention center.

Starting from January 2008, according to the presidential decree No.760 dating 29 December 2006, Belarusian sole proprietors are supposed to employ only their close relatives and family members. If not so, they have to change their legal entity and thus pay higher taxes. Expressing their disagreement, on 10 January 2008, entrepreneurs organized a protest rally where around 3.000 people gathered requesting the cancellation of the presidential decree. Within few days after the rally, more than 40 people were detained and imprisoned, including Anatol Shumchanka. The Ministry of Justice has demanded the dissolution of the Perspektyva organization. Anatol was arrested along with dozens of other participants in the protests, on 11 January he received a 15-day prison sentence.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

ALEKSIEJ SZYDŁOWSKI

Aleksiej Szydłowski jest młodzieżowym działaczem demokratycznym. Urodził się 27 grudnia 1978 r. w mieście Stołpce w obwodzie mińskim. Był członkiem „Młodego Frontu" i jednym z założycieli młodzieżowego ruchu „Żubr". Po ukończeniu szkoły średniej rozpoczął studia dziennikarskie na Białoruskim Uniwersytecie Państwowym, jednak z powodu aresztowania nie ukończył ich.

KRONIKA REPRESJI

Szydłowski został zatrzymany 25 sierpnia 1997 r. w Stołpcach. 24 lutego 1998 r. 19-letni wówczas Aleksiej Szydłowski został skazany na 1,5 roku pozbawienia wolności w kolonii o zaostrzonym rygorze. Sąd w Mińsku uznał Szydłowskiego oraz innego członka „Młodego Frontu", Wadima Łabkowicza, za winnych dopuszczenia się „złośliwego chuligaństwa, zbezczeszczenia symboli państwowych i umyślnego uszkodzenia dóbr historyczno-kulturowych". W sierpniu 1996 r. w miejscowości Stołpce napisali na ścianach domów oraz na pomnikach Lenina i Dzierżyńskiego, między innymi: „Paźniak nasz prezydent" i „Niech żyje Białoruś!", pokryli je także białoruskimi symbolami narodowymi, a także podmienili czerwono-zieloną flagę na biało-czerwono-białą i wywiesili w mieście kilkanaście flag narodowych.

Do zakończenia procesu, Szydłowski przetrzymywany był 6 miesięcy najpierw w areszcie śledczym w Żodinie, a później na Wołodarce.

Aleksiej Szydłowski skorzystał z amnestii 2 dni przed końcem swojej kary – 23 lutego 1999 r. Przyjaciele, bliscy i koledzy z „Młodego Frontu" zamierzali 25 lutego powitać Szydłowskiego przed więzieniem na ul. Kalwaryjskiej. Zgodnie z białoruskim ustawodawstwem, osoba, która skorzystała z amnestii, w przypadku kolejnego wyroku nie może być nią objęta przez okres kolejnych 10 lat.

Pod koniec 2007 r. (5 grudnia) w jednym ze sklepów w Mińsku doszło do incydentu – pomiędzy Szydłowskim i zupełnie obcymi ludźmi wywiązała się kłótnia dotycząca portretu Łukaszenki, który wisiał nad kasą w sklepie. Nieznajomi sprowokowali bójkę i wezwali milicję. Funkcjonariusze pojawili się bardzo szybko. Nie było wątpliwości, że całe zajście było prowokacją. Aleksiej Szydłowski uczestniczył w wielu akcjach opozycji i niejednokrotnie otrzymywał areszty administracyjne, jednak dopiero po bójce w sklepie wszczęto przeciwko niemu sprawę karną o rzekome chuligaństwo. Wtedy Szydłowski zdecydował się na opuszczenie Białorusi. Obecnie mieszka wraz z rodziną w Czechach.

ALIAKSANDR SZYDLOVSKI

Born on 27 December 1978 in Stowbtsy. One of the first political prisoners of the post-independence Belarus and co-founder of the Young Front and Zubr movements. Studied journalism at the Belarusian State University. He never graduated due to his political activity.

CHRONICLE OF REPRESSION

Szydlovski was arrested on 25 August 1997 in Stowbtsy. On 24 February 1998 then 19-year-old Aliaksandr Szydlovski was sentenced to one and a half years of imprisonment in a maximum security colony. The court in Minsk found Szydlovski and another member of the the Young Front, Vadim Labkovich, guilty of committing "malicious hooliganism, desecration of national symbols and deliberate damage to historical and cultural assets."

In August 1997, Szydlovski and Labkovich sprayed on the walls and statues of Lenin and Dzerzhinsky anti-presidential slogans and Belarusian national symbols, and they changed dozens of official red-green flags hanging on Minsk streets to the white-red-white flags (a symbol of the opposition to the regime).

Until the sentence was delivered, Szydlovski had spent six months in the detention center in Zhodino, and later was transferred to the Volodarka prison in Minsk.

Aliaksandr Szydlovski was released on amnesty 2 days before the end of his sentence, on 23 February 1999. Two factors, had influenced the decision of the authorities to release him. First, friends, relatives and colleagues from the Young Front intended to welcome Szydlovski on 25 February while he was leaving jail. Second, according to the Belarusian legislation, a prisoner who has been amnestied once, cannot be amnestied for next 10 years. Probably, this last factor played an important role in the fate of Aliaksandr Szydlovski.

At the end of 2007 Szydlovski took part in an incident in one of the shops in Minsk. Between Szydlovski and complete strangers there was a quarrel about Lukashenko's portrait that hung above the cash register in the store. Strangers provoked a fight and called militia. Militia officers arrived very quickly. There was no doubt that the incident was not a coincidence, but that it was an organized provocation. Aliaksandr Szydlovski had participated in many actions of the opposition and was often sentenced to administrative detention. But after a fight in the store, the authorities initiated against him a criminal case. Szydlovski decided to leave Belarus. He currently lives with his family in the Czech Republic.

FOT. JULIA DARASHKEVICH

TATIANA TYSZKIEWICZ

Tatiana Tyszkiewcz, działaczka ruchu „JEANS – za wolność" i kampanii „Europejskiej Białorusi", jest jedną z działaczek skazanych w „Sprawie czternastu".

KRONIKA REPRESJI

10 stycznia 2008 r. Tatianę Tyszkiewcz zatrzymano za udział w akcji przedsiębiorców. Została pobita przez funkcjonariuszy OMON-u w autobusie milicyjnym w czasie przewożenia na posterunek milicji. Tego dnia kilka tysięcy osób wzięło udział w akcji protestu przedsiębiorców przeciwko dekretowi nr 760 wydanemu przez prezydenta. Podczas akcji zatrzymano kilkadziesiąt osób, wielu demonstrantów zostało dotkliwie pobitych przez milicję.

Początkowo Tatiana Tyszkiewicz została skazana na 20 dni aresztu administracyjnego. Po zwolnieniu z aresztu na Okrestinie relegowano ją z uczelni. Tatiana Tyszkiewicz była wtedy studentką 1. roku Akademii Wychowania Fizycznego, na kierunku „trener jeździectwa". O relegowaniu poinformowali ją dziekan wydziału, Aleksander Michajłowicz Szachłaj, prorektor ds. studenckich Alieksiej Gieniatowicz Gatatullin i rektor Michaił Jefimowicz Kobryński, podając jako przyczynę relegowania naruszenie prawa administracyjnego.

Przedstawiono jej zarzuty z art. 342, pkt 1 KK RB – „Organizacja lub aktywny udział w grupowych działaniach w poważny sposób naruszających porządek publiczny".

22 kwietnia sędzia sądu w Mińsku, Jeliena Ilina, skazała Tyszkiewicz na 2 lata ograniczenia wolności bez skierowania do zakładu poprawczego. Wkrótce po wydaniu wyroku Tyszkiewicz opuściła Białoruś i wyjechała do Polski na studia.

W kwietniu 2009 r. białoruskie władze zamierzały wydać list gończy za młodą aktywistką. Jeszcze przed procesem, w sierpniu 2007 roku, Tatiana Tyszkiewicz została pobita przez funkcjonariuszy w cywilu, podczas gdy próbowała zapobiec aresztowaniu swojego kolegi z „Europejskiej Białorusi", Nikity Sasima. Dziewczyna trafiła do szpitala z diagnozą „lekki uraz głowy". 23 maja 2007 r. na Tyszkiewicz napadli funkcjonariusze w cywilu podczas młodzieżowej akcji protestu „Nie – zniesieniu ulg!" w centrum Mińska.

TATSIANA TSISHKEVICH

An activist of the JEANS for freedom movement and the European Belarus. One of the defendants in the Case of Fourteen.

CHRONICLE OF REPRESSION

Tatsiana Tsishkevich participated in the demonstration of entrepreneurs that took place on 10 January 2008 in Minsk. The demonstrators were protesting against the introduction of a presidential ruling concerning restrictive tax and employment regulations for small businesses. Fourteen individuals were subsequently convicted for taking part in or organizing actions that seriously violate public order, among them Tatsiana Tsishkevich. She was beaten and detained by OMON (special unit of militia) during the demonstration.

Tatsiana was arrested for 20 days. She was charged under the article 342, part 1 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (organization and active participation in group actions, seriously violating public order).

In February Tatsiana Tsishkevich was expelled from the Academy of Physical Education. Dean Aliaksandr Shakhlai, vice-principle on educational work Aliaksei Hatatulin and principle Mikhail Kobrynski informed her about the dropout. The reason was administrative offence, aimed at violence of public morality and ethics.

On 22 April judge Jelena Ilina found Tatsiana guilty of the alleged offense and sentenced her to two years of freedom restriction. In April 2009, the Belarusian authorities intend to issue arrest warrant for the young activist. Even before the trial, in August 2007, Tatiana Tsishkevich was beaten by officers in plain clothes, while trying to prevent the arrest of her colleague from the European Belarus, Nikita Sasim. The girl was taken to hospital with a diagnosis of "slight head injury." On 23 May 2007 Tsishkevich was attacked by officers in plain clothes during youth protests in the center of Minsk.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

DZMITRIJ US

Dzmitrij Us to białoruski polityk, prawnik, przedsiębiorca, kandydat na prezydenta Republiki Białoruś w wyborach prezydenckich 2010 r. Urodził się 10 czerwca 1971 r. w Mińsku. Studiował zaocznie prawo na Uniwersytecie Grodzieńskim. Pracował w fabryce „Intehrał" jako budowniczy. W 1992 r. został dyrektorem wydawnictwa „Trywium". W latach 1999–2003 był radnym mińskiej Rady Miejskiej. W 2003 i 2007 r. również miał zamiar kandydować do Rady, jednak nie zarejestrowano jego kandydatury.

W 2010 r. brał udział w wyborach do lokalnych rad poselskich, w których uzyskał wynik 33% i nie dostał się do Rady. Jego wyborcy zwracali się do CKW z prośbą o ponowne liczenie głosów oddanych na Usa.

Był jednym z kandydatów w wyborach prezydenckich 19 grudnia 2010 r.

KRONIKA REPRESJI

Został zatrzymany w Mińsku w nocy z 19 na 20 grudnia po masowej akcji protestu na Placu Niepodległości. Spędził w areszcie śledczym KGB całą dobę. 20 grudnia został wypuszczony, otrzymał jednak zakaz opuszczania miejsca zamieszkania.

Przez długi czas miał status podejrzanego w sprawie karnej o „masowe zamieszki". 18 marca 2011 r. przedstawiono mu zarzuty z artykułu 293 KK RB (oskarżono go o organizację masowych zamieszek). Śledczy nakłaniali Dzmitrija Usa, by zeznawał przeciwko swojemu przyjacielowi Mykole Statkiewiczowi i grozili, że jeśli odmówi, otrzyma karę pozbawienia wolności. Odmówił.

26 maja 2011 r. sąd w Mińsku skazał go na 5,5 roku pozbawienia wolności w kolonii karnej o zaostrzonym rygorze. Karę odbywał w Kolonii Karnej nr 19 w Mohylewie.

1 października 2011 r. został zwolniony na podstawie dekretu Łukaszenki o ułaskawieniu.

DZMITRY US

Dzmitry Us is a Belarusian politician, lawyer, entrepreneur, and a candidate for President of the Republic of Belarus in the presidential election 2010. Dzmitry was born on 10 June 1971 in Minsk. He graduated from the Juridical Faculty of the Grodno State University. Dzmitry worked at the Integral plant in Minsk as a construction worker. He has headed Trivium publishing house since 1992.

Between 1999 and 2003 Dzmitry was a member of the Minsk City Council. His candidacy wasn't registered at the elections of 2003 and 2007 but in 2010 he participated in local council elections loosing with only 33% of the vote. He was a presidential candidate at the 2010 election.

CHRONICLE OF REPRESSION

Dzmitry was detained in the night of 19 December 2010 in Minsk, after the protest against rigged presidential election. He was kept at the KGB pre-trial prison. On 20 December Dzmitry was released under a written undertaking not to leave Minsk.

On 18 March 2011 Dzmitry was charged under the article 293, part 1 (mass riots). He informed about the intense pressure that was exerted on him during the investigation to testify against Mikola Statkevich, a fellow candidate and a friend.

On 26 May the Leninski District Court of Minsk sentenced him to five and a half years' imprisonment in high-security penal colony. Dzmitry was released on amnesty on 1 October 2011.

ANDREJ WALABUJEU

Andrej Walabujeu był oskarżony w sprawie Marszu Wolności 1999. W chwili zatrzymania miał 17 lat, był po szkole wieczorowej i jako najstarszy syn (w wielodzietnej rodzinie) rozpoczął pracę, by wesprzeć finansowo rodziców.

KRONIKA REPRESJI

Andrej Walabujeu został zatrzymany razem z przyjaciółmi – Hermanem Suszkiewiczem i Glebem Dogilem – po Marszu Wolności w przejściu metra przy Placu Zwycięstwa (Plac Pobiedy). Młodzi ludzie rozmawiali, kiedy podeszło do nich pięciu funkcjonariuszy w cywilu. Milicjanci zabrali chłopców samochodem na posterunek. Stamtąd przewieziono Walabujeua do aresztu, gdzie przetrzymywano go 3 dni. Przedstawiono mu zarzuty z art. 186, pkt 3 KK RB. Otrzymał zakaz opuszczania miejsca zamieszkania.

Andrej Walabujeu opuścił Białoruś i wkrótce otrzymał status uchodźcy w Polsce, gdzie też rozpoczął studia. Los jego przyjaciół był podobny – zostali skazani w tej samej sprawie. Proces sądowy rozpoczął się 12 grudnia 2001 roku, w przededniu Marszu Wolności. Sprawę rozpatrywał miński sąd. Młodzi ludzie byli oskarżeni z artykułu 186, pkt 3 – „Organizacja lub udział w grupowych działaniach, w poważny sposób naruszających porządek publiczny" oraz z artykułu 201, pkt 2 – „Złośliwe chuligaństwo". Zarzucano im, że podczas starć demonstrantów z milicjantami rzucali w milicjantów płytami chodnikowymi, które były składowane w remontowanym parku Gorkiego. 2 stycznia 2002 r. Andrej Walabujeu wraz z trójką innych oskarżonych, został skazany przez miński sąd na karę grzywny w wysokości 50 płac minimalnych.

ANDREJ VOLOBUYEV

Andrej Volobuyev participated in the opposition-organized Freedom March held in Minsk on 17 October 1999. At the time of arrest he was 17 years old, as the eldest son in a large family he was working to support his parents financially. A member of the Young Front.

CHRONICLE OF REPRESSION

Andrej Volobuyev was arrested together with his friends, other members of the Young Front. Andrej Volobuyev, Herman Sushkevich and Hleb Dohil were arrested and severely beaten immediately after the Freedom March. Andrej was detained for three days in jail before being released. He was charged under the article 186 part 3 of the Criminal Code of the Republic of Belarus. He received a ban on leaving the place of residence. The activist has managed to flee to Poland, where he has received a political asylum. The trial began on 12 December 2001, on the eve of the March of Freedom.

In January 2002 the Minsk City Court fined Andrej Volobuyev and other defendants in the case to fine of 50 minimal wages each (about $350) for malicious hooliganism (the article 201, part 2 of the Criminal Code of the Republic of Belarus) and organizing mass disorders (the article 186, part 3 of the Criminal Code of the Republic of Belarus). The prosecution alleged that the defendants threw stones at militia officers during clashes.

ALEKSANDER WASILJEW

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Aleksander Wasiljew urodził się 18 marca 1946 r. we wsi Golicyno w obwodzie penzeńskim w Rosji. Po szkole wojskowej ukończył akademię artyleryjską w Leningradzie, służył w wojskach rakietowych i lądowych. W latach 1964–1991 służył w armii radzieckiej. Służbę zakończył w Osipowiczach w randze podpułkownika. Dwukrotnie służył w Niemieckiej Republice Demokratycznej, był świadkiem zburzenia muru berlińskiego. Razem z Walerijem Lewoniewskijem dowodził ogólnonarodowym komitetem strajkowym przedsiębiorców.

KRONIKA REPRESJI

7 września 2004 r. Wasiljew został aresztowany. Sąd uznał go winnym publicznego znieważenia prezydenta Aleksandra Łukaszenki, a także winnym zorganizowania mityngu przedsiębiorców 1 maja 2004 r. Skazano go na 2 lata pozbawienia wolności (w tej samej sprawie ten sam wyrok otrzymał Walerij Lewoniewskij). Oskarżenie jako dowód w sprawie, wykorzystało tekst ulotki pierwszomajowej, która była rozpowszechniana przez komitet strajkowy. W tekście wiersza widniejącego na ulotce sąd dopatrzył się znieważenia prezydenta. 7 lipca 2005 r. Wasiljew wyszedł na wolność w wyniku amnestii. Był przetrzymywany w więzieniu w Grodnie, w orszańskiej kolonii karnej, a następnie przebywał w więziennym szpitalu.

ALIAKSANDR VASILJEU

Aliaksandr Vasiljeu was born on 18 March 1946 in the village Golicyno in Russia. After completing military school he graduated from the Leningrad Artillery Academy. He served in the Soviet Army from 1964 to 1991, he ended his service in the rank of lieutenant colonel. He served also in the German Democratic Republic, where he witnessed the fall of the Berlin Wall. Together with Valery Levaneuski he led nationwide strike of entrepreneurs.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 7 September 2004 Aliaksandr Vasiljeu was arrested for libel against the President and for organization of unauthorized meeting on 1 May 2004. He was sentenced to two years of imprisonment. The prosecution used the text of the leaflet that was distributed during the meeting on 1 May. The leaflet contained a poem which according to the court was insulting the President. On 7 July 2005 Aliaksandr Vasiljeu was amnestied and released from prison. He served his sentence in Grodno, and later in the Orsha penal colony and prison hospital.

ILJA WASILJEWICZ

Ilja Wasiljewicz urodził się 6 sierpnia 1991 r. w Baranowiczach w obwodzie brzeskim. Wykształcenie podstawowe uzyskał w Gimnazjum nr 4 w Baranowiczach. Dostał się na mińską politechnikę. Uczył się bardzo dobrze, był starostą grupy.

KRONIKA REPRESJI

W nocy z 19 na 20 grudnia 2010 o godz. 1:15 Ilja został zatrzymany i aresztowany na 10 dni. Dopiero po dwóch dniach rodzicom udało się ustalić miejsce pobytu syna. Okazało się, że jest on w areszcie w Żodinie, w którym spędził 10 dni za udział w akcji protestu w Mińsku 19 grudnia 2010 r., po czym zwolniono go do domu. Okazało się też, że został relegowany z uczelni. 5 stycznia 2011 r. zaproszono go do kancelarii kolegium, by podpisał dokumenty o relegowaniu z politechniki. Tam czekali już na niego funkcjonariusze KGB. Zatrzymali go, by przeprowadzić działania śledcze w sprawie masowych zamieszek. Wasiljewiczowi powiedziano, że ma status podejrzanego w tej sprawie i przewieziono go najpierw na Okrestinę, a później Wasiljewicz siedział na Wołodarce. 14 maja 2011 r. skazano go na 3 lata pozbawienia wolności. 14 września 2011 roku, został ułaskawiony przez Łukaszenkę. Karę odbywał w Kolonii nr 19 w Mohylewie.

ILYA VASILEVICH

Born on 6 August 1991 in Baranaviche. Attended secondary school No.4 in Baranoviche. Former student of the Minsk Polytechnic College.

CHRONICLE OF REPRESSION

Ilya was detained at 1:15 a.m. on 20 December 2010. He served 10 days of arrest for participation in the 19 December 2010 protest against rigged elections. His parents learned about his whereabouts after two days since he had been arrested (he was detained in Zhodino prison). On 5 January 2011 he was expelled from College. On the same day he was detained by the KGB as a suspect in the mass riots case and taken to the Okrestina detention center, later transferred to the Minsk pre-trial prison No.1 in Volodarski Street. On 14 May 2011 he was sentenced to three years of imprisonment. He was released on amnesty on 14 September 2011. He served sentence in the penal colony No. 19 in Mahilou.

JAUHIEN WAŚKOWICZ

Jauhien Waśkowicz urodził się w Bobrujsku 26 lutego 1990 r. w rodzinie robotników. Po ukończeniu szkoły studiował w trybie zaocznym dziennikarstwo na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Państwowego im. Kuleszowa w Mohylewie. Pracował w redakcji gazety „Bobrujski Kurier".

Był zwolennikiem Białoruskiej Chrześcijańskiej Demokracji. Wziął udział w akcji na Placu Niepodległości w 2010 roku, za co został skazany na 12 dni aresztu. Karę odbył na Okrestinie.

KRONIKA REPRESJI

Został zatrzymany 17 stycznia w Mohylewie, dzień po akcji solidarności z białoruskimi więźniami politycznymi, w której wziął udział. Do Mohylewa przyjechał na sesję egzaminacyjną.

W maju 2011 r. Waśkowicz został skazany wraz z Artiomem Prakapienką i Pawłem Syramolatauem na 7 lat pozbawienia wolności w kolonii o zaostrzonym rygorze za próbę podpalenia budynku KGB w Bobrujsku. Oskarżano ich o „złośliwe chuligaństwo" i „umyślne uszkodzenie mienia w dużym rozmiarze". Tymczasem w nocy z 16 na 17 października 2010 r. budynek KGB został obrzucony koktajlem Mołotowa przez nieznanych sprawców.

Prokurator Tołstik żądał dla nich od 7,5 do 8 lat pozbawienia wolności w kolonii o zaostrzonym rygorze. Zdaniem oskarżyciela z urzędu, śledztwo wykazało winę oskarżonych, a straty mogłyby sięgać ok. 2 mld rubli (ok. 0,45 mln dolarów).

Tołstik oświadczył, że „atak na KGB był jawnym wyzwaniem rzuconym społeczeństwu i demonstracją bezkarności".

Adwokaci podkreślali, że podsądni składali zeznania pod presją i nie zamierzali spalić budynku, a jedynie go uszkodzić. Zdaniem obrony, dowody prokuratora opierają się tylko na wyobrażeniach tego, co mogłoby się zdarzyć, podczas gdy rzeczywista szkoda spowodowana przez mężczyzn wyniosła 253 tysiące rubli (56,2 dolarów), które już zostały wypłacone.

Oprócz tego, jak oświadczyli adwokaci, białoruska telewizja nielegalnie wykorzystała na potrzeby swojego filmu zapisy wideo śledztwa przygotowawczego w sprawie ataku oskarżonych na budynek KGB. Młodzi ludzie zostali w nim przedstawieni jako osoby, które nie mają własnych zainteresowań, pasji, celów, chcą tylko niszczyć wszystko wokół.

Paweł Syramolatau i Artiom Prakapienka w swoim ostatnim słowie oświadczyli, że żałują popełnionego czynu. Prosili również o łagodny wyrok.

18 maja 2011 r. Waśkowicz został skazany przez sąd na 7 lat kolonii karnej o zaostrzonym rygorze.

Karę odbywał pierwotnie w Kolonii nr 15 w Mohylewie, a 12 października 2011 r. został przeniesiony do zamkniętego więzienia nr 4 w Mohylewie (zaostrzono mu rygor odbywania kary). Kilkakrotnie był przenoszony do karceru.

JAUHIEN VASKOVICH

Jauhien Vaskovich was born on 26 February 1990 in Bobruisk in the family of workers. He studied journalism in absentia at the Faculty of Philosophy of the State University in Mahilou. He worked for The Bobruisk Courier newspaper. Jauhien Vaskovich is a member of the Belarusian Christian Democracy Party from Bobruisk. Jauhien took part in the 19 December 2010 demonstration, he was detained for 12 days.

CHRONICLE OF REPRESSION

He was detained on 17 January 2011 in Mahilou after an action of solidarity with Belarusian political prisoners.

In May 2011 he was sentenced together with Arciom Prakapenka and Pavel Syramolatau to seven years in high-security prison by the Babruisk District and City Court under the article 339, part 2 (malignant hooliganism) and the article 218, part 2 (large-scale destruction of property) for the attack on the KGB building in Bobruisk (on 17 October 2010).

Prosecutor Tolstic demanded for all defendants in the case from seven and a half years to eight years imprisonment in a maximum security colony. According to the prosecutor, the investigation revealed that all accused were guilty. According to the prosecutor, the men could destroy the KGB office. Allegedly, the damage in this case would amount to 2 million BYR (about $444,440). The persecutor stated that "the attack on the KGB was an open challenge to society and the demonstration of their impunity."

Advocates stressed that the defendants testified under pressure and did not intend to burn the building down, only to damage it. According to the defense, the prosecutor's evidence was based only on assumptions of what might have happen; when the actual damage caused by the men amounted to 250 thousand BYR ($56,2), which had already been paid. Moreover, according to the lawyers, the Belarusian TV illegally used video recordings from the preliminary investigation for the purpose of the documentary that portrayed Jauhien Vaskovich, Arciom Prakapenka and Pavel Syramolatau in a very bad light. He was sentenced on 18 May 2011. Jauhien served his sentence in the penal colony in Mahilou.

On 12 October 2011 he was tried for alleged violation of the prison regime. As a result, the prison regime was toughened and Vaskovich was transferred from penal colony No. 15 in Mahilou to prison No. 4 in Mahilou, where he currently serves his sentence.

SIARHIEJ WAŹNIAK

FOT. JULIA DARASHKEVICH

Siarhiej Waźniak to dziennikarz, społecznik i działacz polityczny, członek zarządu Białoruskiego Stowarzyszenia Dziennikarzy, członek Prezydium Komitetu Centralnego Białoruskiej Partii Lewicowej „Sprawiedliwy Świat".

Urodzony 14 kwietnia 1962 r. w Korostyszewie w obwodzie żytomierskim na Ukrainie. Ukończył Swierdłowską Wyższą Szkołę Wojskowo-Polityczną im. Leonida Breżniewa (1984). Jest oficerem, komisarzem politycznym sił zbrojnych. W cywilu jest nauczycielem historii i nauk społecznych.

W latach 1980–1991 służył w Siłach Zbrojnych ZSRR w Uralskim Okręgu Wojskowym, w Grupie Wojsk Radzieckich w Niemczech i w Białoruskim Okręgu Wojskowym, pełniąc funkcje zastępcy dowódcy kompanii samochodowej ds. politycznych, sekretarza komitetu Komsomołu w dywizji rakietowej, pomocnika kierownika wydziału politycznego pułku pancernego ds. komsomolskich, starszego instruktora w dziale komsomolskim zarządu politycznego okręgu, starszego instruktora Młodej Ligii Komunistycznej departamentu politycznego okręgu wojskowego. Służbę wojskową zakończył w stopniu majora.

Od 1992 r. zajmuje się dziennikarstwem. Pracował jako korespondent, a z czasem jako redaktor naczelny gazety wojskowej „Ku chwale ojczyzny" (1992–1993), był kierownikiem obsługi prasowego Ruchu Ludowej Białorusi (1993), zastępcą redaktora naczelnego gazety „My i Wremja" (1994–1995), redaktorem naczelnym gazety „Towariszcz" (od 1996).

Od 1982 r. był członkiem Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, od 1992 – członkiem partii Białoruskich Komunistów. Był pierwszym sekretarzem Centralnej Komisji Leninowskiej Młodej Ligii Komunistycznej Białorusi (1992–1997). Jest członkiem Centralnej Komisji Partii Białoruskich Komunistów (od 1993), która obecnie nazywa się „Sprawiedliwy Świat".

Gdy ogłoszono depolityzację armii, zakończył służbę wojskową w obawie opuszczenia szeregów partii. Był jednym z 14 delegatów XXII Nadzwyczajnego Zjazdu Wszechzwiązkowego Leninowskiego Komunistycznego Związku Młodzieży głosujących przeciwko likwidacji Komsomołu (1991). Założył organizację „Odrodzenie Leninowskiej Młodej Ligi Komunistycznej" i kierował jej komitetem organizacyjnym, który w lutym 1992 r. w lesie w pobliżu Pińska reaktywował kongres białoruskiego Komsomołu. Był wśród tych, którzy byli aktywnie zaangażowani w tworzenie Białoruskiej Partii Komunistycznej.

KRONIKA REPRESJI

W czasie wyborów prezydenckich w 2010 r. Siarhiej Waźniak pracował w sztabie kandydata na prezydenta, Uladzimira Niaklajeua. 20 grudnia został aresztowany w swoim mieszkaniu i osadzony w areszcie śledczym KGB. Pod koniec grudnia usłyszał zarzut organizacji lub udziału w działalności naruszającej porządek publiczny (art. 342, pkt 1 RB). 29 grudnia został zwolniony z aresztu, otrzymawszy zakaz opuszczaniu kraju.

20 maja 2011 r. zapadł wyrok – pozbawienie wolności na 2 lata w zawieszeniu.

SIARHIEJ VAZNIAK

Siarhiej is a civil activist and a member of the Belarusian Association of Journalists. He is one of the founders of the Party of Communist of Belarus (they were renamed in 2009 and became the Belarusian United Left Party 'Fair World' in 2009). Born 14 April 1962 in Korostyshev, Ukraine. He graduated from the Sverdlovsk Higher Military and Political School in 1984. He served as a political officer of the armed forces. By profession he is a teacher of history and social sciences. Between 1980 and 1991 Siarhiej served in the Armed Forces of the USSR in the Ural Military District, the Group of Soviet Forces in Germany and the Belarusian Military District. During that time he held several positions: company commander for political affairs, secretary of the Komsomol in the missile division, the assistant manager of an armored regiment of the political department, senior instructor of the Young Communist League. He ended his military service in the rank of major.

Since 1992 he has worked as a journalist. During his career he worked as a correspondent, chief of the war newspaper Woslawu Rodina (1992–1993), head of press service of Belarus People's Movement (1993), deputy editor of the newspaper We and Wremja (1994–1995), editor of the newspaper The Tovarishch (since 1996).

Since 1982 he was a member of the Communist Party of the Soviet Union, since 1992 of the Party of Belarusian Communists. He was the first secretary of the Central Committee of Leninist Young Communist League of Belarus(1992–1997) and member of the Central Committee of the Party of Belarusian Communists (1993), which is now called Fair World.

When the Army announced depoliticization he ended his military service. He founded and headed the organizing committee for the revival of the Leninist Young Communist League, which organized in February 1992 the reconstruction of the Belarusian Congress of the Komsomol. He was among those who were actively involved in the creation of the Belarusian Communist Party.

CHRONICLE OF REPRESSION

During the 2010 presidential election he worked as a member of Uladzimir Niklajeu's campaign team. Siarhiej Vazniak was arrested on 20 December 2010 at his apartment and placed in the KGB pre-trial prison. In late December he received charges under the art. 293, part 1 and 2 of the Criminal Code (mass riots). On 29 December he was released under recognizance. On 30 March 2011 the charges Siarhiej faced were changed to the article 342, part 1 of the Criminal Code (organization and active participation in group actions, seriously violating public order). On 20 May, the Frunzenski District Court in Minsk sentenced Siarhiej Vazniak to two years on probation.

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

WINCUK WIACZORKA

Wincuk Wiaczorka jest znanym białoruskim działaczem społecznym i politycznym, wykładowcą, naukowcem i filologiem, jednym z założycieli Białoruskiego Frontu Narodowego „Odrodzenie" (BNF) i jego przewodniczącym w latach 1999–2007.

Urodził się 7 lipca 1961 r. w Brześciu. W roku 1983 ukończył Wydział Filologiczny Białoruskiego Uniwersytetu Państwowego, w 1986 r. – studia podyplomowe na Wydziale Językoznawstwa Akademii Nauk. W roku 1990 wykładał w Mińskim Państwowym Instytucie Pedagogicznym (obecnie Białoruski Państwowy Uniwersytet Pedagogiczny). Od roku 1990 pracował jako wykładowca w Białoruskim Liceum Humanistycznym i wydawnictwie historycznym „Spadczyna" (Dziedzictwo).

W 1979 r. Wincuk Wiaczorka był jednym z założycieli „Majsterni" – nieformalnego stowarzyszenia twórców, działającego do roku 1984. W latach 1979–1985 działał w wydawnictwie „Białoruska Talerancijna Gramada". W roku 1985 był jednym z założycieli Klubu im. W. Korotkiewicza. W latach 1986–1989 brał udział w słynnej inicjatywie „Talaka", z której wywodzi się wielu znanych białoruskich opozycjonistów i przedstawicieli świata kultury. W latach 1986–1990 był członkiem grupy „Nezależnaść", w latach 1988–1989 należał do Konfederacji Białoruskich Organizacji Młodzieżowych.

W 1988 r. był jednym z założycieli Białoruskiego Frontu Narodowego (BNF) oraz autorem jego założeń programowych. W 1980 wraz z Siarhiejem Dubowcem i Siarżukiem Sokołowem redagował periodyk literacko-polityczny „Żyrandol dni" (wydano 4 numery), którego wydawcą była „Białoruska Talerancijna Gramada". W latach 1986–1987 wraz z Siarhiejem Dubowcem i Alesiem Bialackim wydawał czasopismo „Buraczok", które przyciągnęło uwagę KGB. W latach 1990–1993 wchodził w skład redakcji „Wiadomości Białoruskiego Frontu Narodowego «Odrodzenie»".

KRONIKA REPRESJI

Represje wobec Wincuka Wiaczorki rozpoczęły się już w czasach Związku Radzieckiego. 13 czerwca 1984 został zatrzymany za uczestnictwo w mityngu protestacyjnym przeciwko wyburzeniu mińskiego dziewiętnastowiecznego teatru obok Konserwatorium.

Przeciw Wincukowi Wiaczorce wszczęto sprawę karną w związku z wydarzeniami 25 marca 1996, kiedy to rozpędzono demonstrację w Dniu Woli. Wiaczorka został oskarżony o wywieranie nacisku na urzędnika Centrali Rejonowego Oddziału Milicji w Mińsku. Oprócz tego, rankiem 27 kwietnia, po rozpędzeniu demonstracji „Czarnobylskiego Szlaku", Wincuk został zatrzymany przez milicję, przed własnym domem. Przetrzymywano go w areszcie cztery dni i wypuszczono gdy rozpoczął strajk głodowy. Po ok. półtora roku umorzono sprawę karną.

Wincuka często zatrzymywano podczas akcji opozycji. Był skazywany w procesach administracyjnych na kary grzywny i aresztu do 15 dni.

Rodzina Wincuka Wiaczorki również była represjonowana, a najbardziej jego syn.

2 września 2004 Wiaczorka złożył skargę do Prokuratury Rejonu Centralnego w Mińsku na bezprawne działania funkcjonariuszy milicji, którzy 1 września zatrzymali go wraz z niepełnoletnim wówczas synem Franakiem, podczas akcji „Chcemy uczyć się po białorusku!". W skardze mówi on m.in., że wbrew prawu, nie poinformowano go o miejscu przetrzymywania jego syna.

W roku 2009 syn Wincuka Wiaczorki, Franak, został wcielony do wojska, wprost ze szpitala, w którym był operowany. Funkcjonariusze służb specjalnych wtargnęli do szpitala, wykręcili ręce Franakowi, skuli go i wyprowadzili w celu doprowadzenia na komisję wojskową. Krzyki syna Wincuk mógł słyszeć przez telefon. Pojawił się wraz z żoną Ariną w komisji wojskowej, nie wpuszczono go jednak za bramę. Franaka zwolniono z wojska ze względu na stan zdrowia, na trzy miesiące przed końcem służby. Grożono mu sprawą karną za prowadzenie i publikowanie pamiętnika w trakcie odbywania służby.

VINCUK VIACHORKA

A well-known Belarusian social and political activist, lecturer, researcher and scholar. One of the founders of the Belarusian National Front Revival (BNF) in 1988, from 1999 to 2007 the chairman of the party.

He was born on 7 July 1961 in Brest. In 1983 he graduated from the Philological Faculty of the Belarusian State University, in 1986 he completed postgraduate studies at the Faculty of Linguistics of the Academy of Sciences. In 1990, he worked as a lecturer at the Minsk State Pedagogical Institute (now – the Belarusian State Pedagogical University). Since 1990, he worked as a teacher in the Belarusian Humanities Lyceum and in a publishing house Spadchyna (Heritage).

In 1979 Vincuk Viatchorka was one of the founders of Maisternia – an informal association of artists, operating until 1984. In 1979–1985 cooperated with the publishing house Belaruska Talerancijna Gramada. In 1985 he was one of the founders of the Korotkevich club. In 1986–1989 he participated in the famous initiative Talaka, from which derives many well-known Belarusian oppositionists and representatives of the world of culture. In 1986–1990 he was a member of the Nezaleznasc group. In 1988–1989 he belonged to the Belarussian Confederation of Youth.

CHRONICLE OF REPRESSION

Repressions against Vincuk Viachorka started in Soviet times. On 13 June 1984 he was arrested for participating in a protest rally against demolition of the nineteenth century theater in Minsk.

Against Vincuk Viachorka was initiated a criminal case in connection with the events of 25 March1996, the Day of Will. Viachorka was accused of putting pressure on the official of the District Department of Militia in Minsk. In addition, on the morning of 27 April, after the dispersal of the Chernobyl Path Demonstration, Vincuk was detained by militia at his own home. He spent four days in arrest and was released only due to the fact that he began a hunger strike. The criminal case was dismissed.

Vincuk was often detained during opposition demonstrations. He was several times convicted in administrative processes to fines and jail for up to 15 days.

Vincuk Viachorka's family had also been exposed to reprisals. The greatest pressure was exerted on the son of Vincuk.

On 2 September 2004 Vincuk Viachorka filed a complaint with the prosecutor's office in Minsk against unlawful actions of the militia officers, who arrested him along with his minor son, Franak, on 1 September during the demonstration"We want to study in Belarusian." He was not informed about the place of detention of his son.

In 2009, the son of Vincuk Viachorka, Franak, was drafted into the army. Franak was in a hospital recovering after a surgery. Special officers stormed the hospital, handcuffed him and took him to the military commission. Later, Franak was released due to medical condition three months before the end of the service. He was threatened with criminal case for maintaining and publishing a diary that he run during his time in the army.

ALEŚ WIECZER

Aleś Wieczer, białoruski uczony, dorastał w Mińsku, w rodzinie biologów. Przyjaźnił się z synami premiera Białorusi, Michaiła Czigira, co przypłacił więzieniem.

KRONIKA REPRESJI

Aleś Wieczer trafił do więzienia w 1996 r. na podstawie sfabrykowanych zarzutów o kradzież części zapasowych do samochodu. Stało się to, gdy zmieniono status Alesia Wieczera ze świadka na oskarżonego po tym, jak Wieczer nawet pod groźbą tortur odmówił składania fałszywych zeznań przeciwko swojemu przyjacielowi z dzieciństwa – Aleksandrowi Czigirowi – jednemu z synów byłego premiera Białorusi, Michaiła Czigira.

Aleś Wieczer mógł opowiedzieć o tych zdarzeniach dopiero po 3 latach, które spędził w więzieniu (skazano go na 5 lat pozbawienia wolności). Gdy odbywał karę w kolonii, funkcjonariusze milicji organizowali prowokacje przeciwko jego żonie, Wierze, która pozostała w domu sama z maleńkim dzieckiem. Próbowano również napaści na mieszkanie. Wieczer został uwolniony w 1999 r. i wyemigrował do USA, zabrał tam żonę i syna. Wiadomo również, że Wieczer próbował kontynuować swoje badania naukowe, jednak już nie na Białorusi.

ALES WIECZAR

Belarusian scientist, grew up in Minsk, in a family of scientists and biologists. He was friends with the children of the Prime Minister of Belarus Mikhail Chigir for which, in fact, he was imprisoned.

CHRONICLE OF REPRESSION

He was imprisoned in 1996 under fabricated charges of theft of car spare parts. In fact, the investigators changed the status of Ales Wieczar from witness to accused after he under threat of torture refused to give false testimony against his friend from childhood Aliaksandr Chigir. Aliaksandr is a son of the former Prime Minister of Belarus Mikalay Chigir.

Ales Wieczar spent three years in prison (he was sentenced to five years of imprisonment). While he was serving his sentence, militia officers organized provocation against his wife, Wiera, who stayed alone at home with a little baby. There were also attempts to seize her family's apartment. Ales Wieczar was released in 1999 and emigrated to the United States, together with his wife and son. Wieczar tried to continue his research after emigrating from Belarus.

PAWEŁ WINOGRADAU

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

Paweł Winogradau urodził się 24 kwietnia 1988 r. w Mińsku. Ukończył Szkołę Zawodową nr 4, zdobywając zawód fryzjera, a także szkołę muzyczną w klasie fortepianu.

Przez kilka lat był działaczem kampanii obywatelskiej „Europejska Białoruś". W związku ze swoją działalnością polityczną był kilkakrotnie zatrzymywany przez milicję. Do pierwszego zatrzymania doszło w 2007 r. podczas akcji przeciwko zniesieniu ulg socjalnych: Winogradau trafił na posterunek, gdy próbował wyrwać z rąk milicjanta swoją dziewczynę, Swietłanę. Wtedy skazano go na 5 dni aresztu. W 2008 r. został oskarżony w „Sprawie czternastu" z artykułu 342 KK. Sprawę wszczęto z powodu jego udziału w mityngu przedsiębiorców 10 stycznia 2008 r. i skazano na 2 lata ograniczenia wolności bez skierowania do zakładu poprawczego. Po roku objęła go amnestia. W tym czasie pracował jako ślusarz. Od 2010 r. był działaczem kampanii „Mów prawdę!" i brał udział w wielu jej akcjach. Podczas wyborów w 2010 r. był jednym z najbardziej aktywnych członków sztabu Uladzimira Niaklajeua.

KRONIKA REPRESJI

Winogradau został zatrzymany w nocy z 4 na 5 stycznia 2011 r. Dokonano rewizji w jego mieszkaniu i przestawiono mu zarzuty z art. 293, pkt 1 i 2 KK RB – „Organizacja i udział w masowych zamieszkach". Był przetrzymywany w Areszcie Śledczym nr 1 w Mińsku. 5 maja 2011 r. skazano go na 4 lata pozbawienia wolności. Karę odbywał w kolonii karnej w Iwacewiczach. 22 lipca 2011 roku, przebywając jeszcze w kolonii, Winogradau ożenił się z narzeczoną Swietłaną. 14 września 2011 r. został uwolniony na mocy dekretu Aleksandra Łukaszenki o ułaskawieniu. Kontynuował swoją działalność polityczną i 30 grudnia 2011 r. został zatrzymany za rzekome drobne chuligaństwo. Nowy Rok 2012 Winogradau spędził w areszcie (skazano go na 7 dni), prowadząc protest głodowy przeciwko nielegalnemu zatrzymaniu i aresztowaniu.

PAVEL VINOGRADOV

Born on 24 April 1988 in Minsk. Graduate of a vocational school. Repeatedly detained by the militia for his political activity. Former activist of the European Belarus campaign. In 2007 he was sentenced to 5 days of arrest. In 2008 Pavel was one of the defendants in the Case of Fourteen and was sentenced to 2 years of freedom restriction. Released on the amnesty a year later.

CHRONICLE OF REPRESSION

Activist of the Tell the Truth! campaign since summer 2010. Pavel was one of the most active members of Uladzimir Niklajeu's campaign team. Arrested on 5 January 2011 for participation in 19 December 2010 peaceful demonstration and charged under the art. 293, part 1 and 2 of the Criminal Code (mass riots). His apartment was illegally searched. He was in custody of the Minsk pre-trial prison No.1 in Volodarski Street. On 5 May he was sentenced to 4 years of imprisonment. He served his sentence in the Ivancevichy penal colony. Released on amnesty on 14 September 2011. He still continues his political activity.

OLEG WOUCZAK

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

Oleg Wouczak jest obrońcą praw człowieka i przewodniczącym organizacji Pomoc Prawna dla Społeczeństwa. Od roku 1998 jest członkiem Centralnego Komitetu Białoruskiej Partii Socjaldemokratycznej Hramada.

Urodził się w Mińsku 2 sierpnia 1967 r. W latach 1985–1988 r. służył w wojskach ochrony pogranicza na granicy afgańsko-tadżyckiej oraz w Afganistanie. Po powrocie do Mińska skończył wydział prawa na BPU i rozpoczął pracę w prokuraturze rejonowej w Mińsku na stanowisku starszego śledczego (1994–1998). W 1995 r. został deputowanym do Rady Miasta Mińsk i stanął na czele komisji sprawiedliwości.

W maju 1998 Oleg Wouczak zwolnił się z prokuratury, a po kilku miesiącach stworzył organizację społeczną „Pomoc Prawna dla Społeczeństwa" i stanął na jej czele. Organizacja ta udzielała bezpłatnej pomocy doradczej i reprezentowała przed sądami interesy ludzi.

W 1999 r. Oleg Wouczak stanął na czele komisji społecznej, która wyjaśniała okoliczności zaginięcia byłego ministra spraw wewnętrznych Białorusi, Jurija Zacharenki, i która rezultaty śledztwa przekazała prokuraturze. Odtąd Wouczak jest oficjalnym przedstawicielem interesów rodziny Zacharenki na Białorusi.

We wrześniu 2003 r. zakazano działalności organizacji Pomoc Prawna dla Społeczeństwa. Niedługo potem Oleg Wouczak wraz z innymi prawnikami założył fundację dobroczynną „Dobrostan", która zajmowała się bezpłatną pomocą prawną ludziom w trudnej sytuacji materialnej. W roku 2007 fundacja została zlikwidowana decyzją sądu. Po dwóch latach, w roku 2009, prawnikom udało się odtworzyć „Pomoc Prawną dla Społeczeństwa" jako białoruską organizację obrony praw człowieka działającą na Ukrainie.

W roku 2005 Oleg Wouczak został jednym z założycieli ruchu „Obrońcy Ojczyzny" im. Jurija Zacharenki, zrzeszającego byłych pracowników organów ścigania, sądowych, celnych i pracowników innych organów administracji państwowej, będących zwolennikami demokracji. Od 2008 r. Wouczak wchodzi w skład komitetu organizacyjnego Stowarzyszenia Weteranów Wojennych, którego celem jest obrona praw uczestników wojen z czasów byłego ZSRR.

Oleg Wouczak jest laureatem wielu nagród, m.in. nagrody Rady Najwyższej ZSRR „Za męstwo i odwagę przejawione podczas realizacji międzynarodowego obowiązku obrony pokoju w Afganistanie" (1988), nagrody Międzynarodowej Ligi Praw Człowieka za działalność w obszarze obrony praw człowieka (1999), nagrody „Cena odwagi" organizacji społecznej „Courage price" z Niemiec (2004). Wouczak jest też honorowym obywatelem miasta Pensacola (USA) i Radeboil (Niemcy) za pomoc prawną okazywaną obywatelom mimo presji wywieranej przez władze.

KRONIKA REPRESJI

Pierwszą sprawę przeciw Olegowi Wouczakowi wszczęto w roku 1999 po mityngu „Ostatni dzień prezydenta Łukaszenki", gdy wystąpił na Placu Październikowym wraz z Wiktorem Gonczarem. Po zakończeniu mityngu zatrzymano około 15 osób, wraz z deputowanym Znawcem i byłym premierem Czigirem. Milicja użyła gazu, a Olega Wouczaka wraz z innymi zatrzymanymi odtransportowano do aresztu rejonu moskiewskiego MSW w Mińsku. Tam został pobity do utraty przytomności. Po pobiciu długo odmawiano wezwania pogotowia. Wouczak nieprzytomny przeleżał na podłodze 3 godziny, zanim przewieziono go do szpitala. W nocy umieszczono go ponownie w celi – tzw. „małpiej klatce".

Następnego dnia wszczęto kolejną sprawę karną, w której Wouczak był podejrzany o pobicie milicjanta. Prokurator nie zdążył mu jednak przedstawić aktu oskarżenia, głównie dzięki ówczesnemu szefowi rządu, Semenowi Szareckiemu, który podał do publicznej wiadomości informację o dochodzeniu przeciw Wouczakowi, jako jednemu z członków Centralnej Komisji Wyborczej, której szefem był Wiktor Gonczar.

Mimo to odbyło się kilka przesłuchań, zanim sprawę umorzono z braku dowodów.

Po tych wydarzeniach Oleg Wouczak ma trwale uszkodzone plecy. Odmówiono mu wszczęcia sprawy karnej przeciw osobom, które dopuściły się jego skatowania. Odmówiono mu także po 4 latach, gdy dziennikarz gazety „Radziecka Białoruś" pobił Olega Wouczaka i potrącił go samochodem.

W roku 2004, Oleg Wouczak kandydował w wyborach do Izby Przedstawicieli Zgromadzenia Narodowego RB. Sfałszowano jego ulotki wyborcze i na ich podstawie oskarżono go o szkalowanie imienia prezydenta Łukaszenki. 1 lutego 2005 r. wszczęto przeciw niemu sprawę karną, którą szybko umorzono, pozbawiono go jednak prawa do kandydowania do organów państwowych.

W roku 2006 Olega Wouczaka i Aleksandra Kazulina, kandydata na prezydenta, oskarżono o pobicie milicjanta w cywilu Jakimowicza, co rzekomo miało miejsce przy wejściu do centrum prasowego w Mińsku, do którego Kazulina nie chciała wpuścić ochrona (Wouczak był zaufanym człowiekiem Kazulina i szefem jego doradców prawnych). Użyto wówczas wobec grupy zwolenników Kazulina gazu łzawiącego. Udało się zatrzymać kilku „cywili", którzy odmawiali podania nazwisk i u których znaleziono w kieszeniach naboje z gazem. Za bezprawne użycie gazu, nikogo nie pociągnięto do odpowiedzialności. Postępowanie prowadził znany wówczas prokurator Stuk, pracujący w rejonie leninowskim.

W 2007 roku, po akcji przeciwko zniesieniu ulg dla weteranów z Afganistanu, Wouczak otrzymał wiele e-maili z groźbami. Grożono mu między innymi pobiciem na Wyspie Łez.

Po przyjeździe na Wyspę Łez, 15 lutego, Wouczak został odseparowany od innych weteranów. Sprawę karną na wniosek Olega Wouczaka tym razem wszczęto, nie znaleziono jednak sprawców.

W roku 2012 był dwukrotnie aresztowany na podstawie sfabrykowanych dowodów i przetrzymywany w znanym ze złych warunków więzieniu na Okrestinie.

ALEH VOLCHEK

Aleh Volchek is a human rights activist and president of the organization Legal Aid for Society. From 1998 till today, he is a member of the Central Committee of the Belarusian Social Democratic Party (Narodnaya Hramada).

Born in Minsk on 2 August 1967. From 1985 to 1988 he served in the army of border guards on the Tajik-Afghan border, as well as in Afghanistan. After returning to Minsk he graduated from the Faculty of Law at the Belarusian State University and began working in the prosecutor's office in Minsk as a senior investigator (1994–1998). In 1995 he was elected a deputy to the Minsk City Council, becoming the head of the committee of justice.

In May 1998 Aleh Volchek resigned from the prosecutor's office because he did not accept the use of persecution against the political opposition. After few months he created the public organization Legal Aid for Society, which provided free legal assistance and represented the interests of ordinary citizens before the courts.

In 1999 Aleh Volchek became the head of the social committee for clarifying the circumstances of the disappearance of the former Minister of Internal Affairs of Belarus, Yuri Zakharenko. The results of the investigation committee were submitted to the prosecutor's office. Since that time Aleh Volchek is the official representative of the interests of the family of Zakharenko in Belarus.

In September 2003 Legal Aid for Society was closed down by the authorities. Soon after, Aleh Volchek along with other lawyers founded the foundation Welfare, which provided legal assistance to people in need. In 2007, the foundation was liquidated by a court decision. Two years later, in 2009, lawyers were able to establish once again Legal Aid for Society by registering it as a human rights organizations in Ukraine.

In 2005 Aleh Volchek became one of the founders of an association of veterans Defender of Fatherland. Since 2008 Aleh Volchek is a member of the organizing committee of the association. Its task is to defend the rights of the veterans who took part in the wars of the former Soviet Union.

Aleh Volchek received many awards. Among others, the award of the Supreme Council of the USSR (1988), Award on the occasion of the Day of the Defender awarded by the International League for Human Rights for activities in the area of human rights (1999). He is an honorary citizen of the cities Pensacola (USA) and Radebeul (Germany).

CHRONICLE OF REPRESSION

The first case against Aleh Volchek was initiated in 1999 after the rally "Last day of President Lukashenko." After the rally about 15 people were detained, including the deputy Znavec and the former prime minister Chigir. The militia used the gas, and Aleh Volchek, along with other detainees were transported to the detention center of the Interior Ministry in Minsk. There he was beaten to unconsciousness. The medical help was not called and Aleh Volchek laid unconscious on the floor for three hours.

He was taken to the hospital but at night he was again placed in his cell. The next day there was opened another criminal case against Volchek as he was suspected of beating a militiaman. He was not presented with a bill of indictment, however, he was interrogated several times. The case was discontinued for lack of evidence. He was refused to initiate a criminal case against those involved in beating him.

In 2004 Aleh Volchek was a candidate for the House of Representatives of the National Assembly of Belarus. The leaflets were anonymously forged, and on this basis he was accused of slandering the name of President Lukashenko. On 1 February 2005 a criminal case was initiated against him. The case was quickly dismissed, however, Volchek was deprived of the right to take part in the election.

In 2006 Aleh Volchek, together with the presidential candidate Aliaksandr Kazulin was accused of beating a militiaman in plain clothes, officer Jakimovich. Militia used tear gas against

a group of Kazulin's supporters. However, no one was held accountable. Proceedings against opposition members were led by the prosecutor Mr. Stuk.

In the year 2007, Volchek was collecting signatures under protest against cancellation of privileges for veterans. He received a lot of emails with threats. Criminal case at the request of Aleh Volchek was initiated, yet the perpetrators were not found.

In 2012, he was twice arrested and detained in the notorious Okrestina prison. Each time he was imprisoned on the basis of fabricated evidence.

DZMITRIJ ZAWADZKI

FOT. PHOTO.BYMEDIA.NET

Dzmitrij Zawadzki, białoruski dziennikarz i operator telewizyjny, urodził się 28 sierpnia 1972 r. Zaginął bez wieści 7 lipca 2000 r. Studiował w Instytucie Kultury. Od 1989 r. pracował w białoruskiej telewizji. W latach 1994–1997 był osobistym kamerzystą prezydenta Białorusi, Aleksandra Łukaszenki, następnie do 1997 r. pracował w rosyjskiej stacji telewizyjnej ORT. Od października do maja 2000 r. pracował dla ORT w Czeczenii, gdzie wraz z Pawłem Szeremetem realizował dokument „Dzienniki czeczeńskie".

KRONIKA REPRESJI

26 lipca 1997 r. Zawadzki i Paweł Szeremet, dziennikarz ORT, zostali aresztowani za reportaż, który przeprowadzali na granicy białorusko-litewskiej. Zawadzki kilka miesięcy spędził w więzieniu w Grodnie. Skazano go na 1,5 roku pozbawienia wolności w zawieszeniu za nielegalne przekroczenie granicy. Na wolność wyszedł 5 września 1997 r.

7 lipca 2000 r. Zawadzki zaginął w drodze na lotnisko Mińsk-2. W 2001 r. prokuratura postawiła zarzut porwania dziennikarza czterem osobom: dwóm byłym funkcjonariuszom oddziału specjalnego, byłemu kursantowi akademii MSW oraz kryminaliście.

14 marca 2002 r. sąd w Mińsku wydał wyrok w tej sprawie. Trzech oskarżonych dostało wyrok dożywotniego pozbawienia wolności w kolonii karnej, a czwarty – 12 lat kolonii karnej. Prokurator wnioskował o karę śmierci przez rozstrzelanie dla wszystkich oskarżonych, sąd jednak zadecydował inaczej. W toku procesu nie udało się wyjaśnić losu dziennikarza, nie odnaleziono również jego ciała.

W 2002 r. zaniepokojenie sposobem prowadzenia śledztwa w tej sprawie wyraził Komitet ds. Białoruskich Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy, przedstawiciel OBWE ds. wolnych mediów oraz Komitet ds. Ochrony Dziennikarzy.

W 2005 r. organizacja „Reporterzy bez Granic" domagała się odtajnienia materiałów w opisywanej sprawie.

Z inicjatywy Pawła Szeremeta Białoruskie Stowarzyszenie Dziennikarzy i stacja ORT ufundowały nagrodę im. Dzmitrija Zawadzkiego, która rokrocznie przyznawana jest dziennikarzom mediów niezależnych.

ZMICER ZAVATSKI

He was born on 28 August 1972, he disappeared without a trace on 7 July 2000. Belarusian journalist and TV cameraman. He studied at the Institute of Culture. From 1989 he worked in the Belarusian television. In 1994–1997, he was a personal cameraman of the President of Belarus Aliaksandr Lukashenko. Until 1997, he worked for the Russian TV channel ORT. From October 1999 to May 2000 he worked for ORT in Chechnya, where he took the photos for the film The *Chechen Diary*

CHRONICLE OF REPRESSION

On 26 July 1997 Zmicer Zavatski was arrested along with ORT journalist Pavel Sharamet for the report on the Belarusian-Lithuanian border. He spent several months in prison in Grodno. He was convicted of illegally crossing the border and sentenced to one and a half years suspended sentence. He was released on 5 September 1997 year. On 7 July 2000 he disappeared on the way to the Minsk-2 airport. The prosecutor charged four people with kidnapping Zavatski. On 14 March 2002, the court in Minsk sentenced three of the accused to life imprisonment in a penal colony, and the fourth to 12 years of imprisonment in a penal colony. However, the trial did not clarify what happened with Zmicer Zavatski. His body was never found and the circumstances of his supposed death were not explained. In 2002, The OSCE Parliamentary Assembly Ad Hoc Working Group on Belarus, the OSCE Representative on Freedom of the Media, and the Committee to Protect Journalists expressed their concerns about the way investigation into this matter was conducted.

In 2005, Reporters Without Borders called for the declassification of the documents concerning Zavatski's case.

On the initiative of Pavel Sharamet, the Belarusian Association of Journalists and ORT created the Zmicer Zavatski Award, which annually honors journalists of independent media.

ALEKSANDER ZDWIŻKOW

Aleksander Zdwiżkow, białoruski dziennikarz, urodził się w 1959 r. w NRD, w rodzinie wojskowej. W 1981 r. ukończył studia językoznawcze ze specjalizacją język hiszpański. Uczył języka hiszpańskiego w liceum w Borysowie. W latach 1985–1988 służył w oddziałach przygranicznych. Od 1990 r. współpracował z wydawnictwami „Sovetskaja Belarusija" i „Narodnaja gazeta", był korespondentem gazety „Femida". W latach 1995–2006 był redaktorem naczelnym gazety „Zgoda". 17 lutego 2006 r. w kolejnym numerze „Femidy" ukazał się artykuł, który mówił o reakcji świata na karykatury Mahometa pokazywane przez środki masowego przekazu. Artykuł publikował te karykatury. 21 lutego 2006 r. Ministerstwo Spraw Zagranicznych stanowczo potępiło publikację.

KRONIKA REPRESJI

22 lutego nad ranem, na wniosek zastępcy prokuratora generalnego, funkcjonariusze KGB wtargnęli do biura redakcji „Zgoda". Wynieśli dyski twarde oraz wszelkie inne nośniki informacji. Skonfiskowali także dokumenty księgowe. Założyciele „Zgody" Aleksiej Korol i Aleksander Zdwiżkow zostali przesłuchani przez KGB. Dodatkowo przeszukane zostało mieszkanie Korola.

W tym samym dniu wszczęto postępowanie karne na podstawie art. 130 KK – „Podżeganie do nienawiści rasowej, narodowej oraz religijnej", a Białoruskie Ministerstwo Informacji zadecydowało o zawieszeniu niezależnej gazety „Zgoda". W związku z publikacją karykatur Mahometa wysłano również upomnienie na podstawie art. 5 ustawy „O prasie oraz innych środkach masowego przekazu". Było to drugie upomnienie w ciągu roku (pierwsze wysłano 9 listopada). 6 marca Najwyższy Sąd Gospodarczy wszczął postępowanie o zamknięcie gazety, na wniosek Ministerstwa Informacji. 17 marca zapadł wyrok natychmiastowej likwidacji gazety. Wkrótce prokuratura wszczęła także postępowanie karne przeciwko jej redaktorowi naczelnemu, Aleksandrowi Zdwiżkowowi. Proces został zawieszony na pół roku w związku z brakiem informacji o miejscu pobytu oskarżonego. Rozpoczęto jego poszukiwania. Okazało się, że Zdwiżkow wyjechał do Rosji. 18 listopada 2007 r. zatrzymano go na dworcu w Borysowie (przyjechał do matki w rocznicę śmierci ojca) i umieszczono w areszcie śledczym KGB. Nikt nie został poinformowany o jego zatrzymaniu, dopiero 30 grudnia w sprawie Zdwiżkowa został wezwany do sądu jego przyjaciel. W ciągu kilku miesięcy aresztu Aleksander praktycznie stracił wzrok.

Prokuratura zmieniła oskarżenie z art. 130, pkt 1 (od grzywny do pięciu lat więzienia) na art. 130, pkt 2 (3–10 lat więzienia). 18 stycznia 2008 r. Aleksander Zdwiżkow został skazany na trzy lata pozbawienia wolności. Jest to najostrzejszy wyrok w sprawie karykatur.

Po raz pierwszy zostały one wydrukowane w duńskiej gazecie 30 września 2005 r., a następnie w 22 krajach. Żaden z redaktorów naczelnych nie został pozbawiony wolności ponieważ zdjęcia są chronione przez ustawę o wolności słowa i w żaden sposób nie szkodzą islamowi. Jedynie w Malezji, w lutym 2006 r., trzy gazety zostały chwilowo zawieszone. W 2006 r. w Rosji z powodu karykatur została zamknięta gazeta „Gorodskie vesti". Wszczęto postępowanie karne wobec redaktor naczelnej, Anny Smirnowej, która została jednak uniewinniona. Na Ukrainie społeczność islamska zażądała jedynie przeprosin od redakcji gazety „Sevodnja", która opublikowała artykuł pt. „Trzecią wojnę światową wywołują karykatury". Natomiast w Jordanii i w Jemenie najsroższe werdykty skazywały na 2 miesiące pozbawienia wolności, skazani zostali jednak wypuszczeni za kaucją.

Po odbyciu kary Zdwiżkow opuścił Białoruś. 25 lutego 2008 r., na pierwszej od opuszczenia więzienia konferencji prasowej, Zdwiżkow powiedział: „Nie chcę być dłużej obywatelem TEJ Republiki Białoruś, w której są TAKIE sądy, TAKA prokuratora i przede wszystkim TAKIE więzienia. Doskonale zdaję sobie sprawę, że w dalszym ciągu nie jestem tu bezpieczny. Uspokoję się dopiero gdy opuszczę granicę Republiki Białoruś".

ALIAKSANDR SDVIZHKOV

Belarusian journalist. Born in 1959 in East Germany, in a military family. In 1981 he graduated from a linguistic faculty with a specialization in Spanish. Prior to his military service he was Spanish teacher in a school in Borisov. In the years 1985–1988 he served in the army.

Since 1990, he has worked in such newspapers as Sovetskaja Belarusija and Narodnaya Gazeta, was a correspondent for the newspaper Femida. In the years 1995–2006, the chief editor of the newspaper Zgoda (The Consent). Belarusian President Aliaksandr Lukashenko shut down Zgoda in March 2006 after Sdvizhkov decided to re-print the cartoons that portrayed the founder of Islam, including one showing the prophet, with a bomb in his turban.

CHRONICLE OF REPRESSION

On 22 February 2006 at the request of the Deputy Attorney General, KGB officers raided the office of Zgoda newspaper. The officers confiscated all hard drives and other storage media as well as accounting documents. The founders of Zgoda, Aliaksej Korol and Aliaksandr Sdvizhkov were both questioned by the KGB. On the same day the criminal proceedings against Aliaksandr were initiated under the article 130 of the Criminal Code (incitement of religious and national hatred). The newspaper was shut down in March 2006 for publishing the cartoons. Sdvizhkov fled the country and wound up in a Russian Monastery while in exile. On 18 November 2007, Belarusian Secret Service agents arrested Sdvizhkov in Borisov on charges of inciting religious hatred. The 49-year-old journalist had re-entered the country and travelled there to mark the 10th anniversary of his father's death. On 18 January 2008 Aliaksandr Sdvizhkov was sentenced to three years in prison for incitement of religious and national hatred. Aliaksandr was placed in the KGB detention center. Until 30 December no one has been informed about his arrest. Within a few months in jail, Aliaksandr almost lost his sight.

The 12 cartoons first appeared in the Danish Jyllands-Posten newspaper on 30 September 2005 and outraged Muslims who saw them as blasphemous. The cartoons were reprinted in newspapers in more than 50 other countries over the following few months, further deepening the controversy. But only Belarusian authorities issued such a harsh sentence.

On 25 February 2008, after leaving the prison, he said during the press conference: "I will no longer be a citizen of THIS Republic of Belarus, where are SUCH courts, SUCH prosecutors and foremost SUCH prisons. I am well aware that I am still not safe here. I will calm down when I leave the border of the Republic of Belarus." After serving his sentences Aliaksandr indeed left Belarus.

EDUARD ZJELIANKOU

Eduard Zjeliankou jest młodzieżowym opozycyjnym działaczem z miasta Żłobin w obwodzie homelskim.

KRONIKA REPRESJI

Eduard Zjeliankou został zatrzymany 13 marca 2006 r. za namalowanie graffiti. Sprawę karną przeciwko niemu wszczęto z artykułów 193.1 – „Działalność w imieniu niezarejestrowanej organizacji" i 339 – „Chuligaństwo" KK RB. Śledztwo prowadził Wydział Spraw Wewnętrznych Homla. Na początku czerwca 2006 r. Zjeliankoua oczyszczono z zarzutu chuligaństwa z powodu braku znamion przestępstwa, pozostawiając jedynie zarzut działalności z ramienia niezarejestrowanej organizacji „Młody Front". Decyzją sądu w Żłobinie Zjeliankou został skazany na karę grzywny.

EDUARD ZELYANKOV

Eduard Zelyankov is a youth opposition activist from the city Zhlobin.

CHRONICLE OF REPRESSION

Eduard Zelyankov was arrested on 13 March 2006 for painting graffiti. He was charged under the article 193, part 1 (acting on behalf of an unregistered organization) and under the article 339 (hooliganism) of the Criminal Code of the Republic of Belarus. In early June 2006, he was exonerated from the accusation of hooliganism due to lack of elements of the offense. But the court in Zhlobin sentenced Eduard to a fine for the activity on behalf of unregistered organization the Young Front.

FOT. ZMICER ZUBRO

DZMITRIJ ZUBRO

Dzmitrij Zubro urodził się w Borysowie, w obwodzie mińskim. Na początku 2000 r. został działaczem młodzieżowego ruchu „Żubr". Aktywnie zajmował się polityką od 17 roku życia. Ukończył borysowskie Kolegium Politechniczne jako inżynier – mechanik samochodowy.

KRONIKA REPRESJI

W nocy z 27 na 28 grudnia 2005 r. 19-letni Dzmitrij Zubro wraz z przyjacielem, 20-letnim Aleksandrem Kazakauem, zostali zatrzymani w Mińsku, niedaleko Placu Październikowego. Młodzi ludzie naklejali naklejki z liczbą „16" – symbolem solidarności z więźniami politycznymi na Białorusi. Było to także wezwanie do udziału w Dniach Solidarności, które odbywają się 16-go każdego miesiąca w wielu miastach Białorusi, a także poza jej granicami. Zatrzymani mężczyźni próbowali uciec, co im się jednak nie udało. Zubro został powalony na ziemię przez funkcjonariuszy, założono mu kajdanki. Ponad 2 dni był przetrzymywany w areszcie tymczasowym, skąd wypuszczono go z zakazem opuszczania miejsca zamieszkania.

Przedstawiono mu zarzuty z artykułu 363, pkt 2 KK – „Stawianie oporu funkcjonariuszom milicji". 7 kwietnia 2006 r. sędzia Walerij Jesman uznał Zubro winnym i wydał wyrok 2 lat ograniczenia wolności. Wkrótce Zubro opuścił Białoruś. Początkowo mieszkał w Kijowie, potem w Warszawie, gdzie rozpoczął studia na Politechnice Warszawskiej na kierunku „Zarządzanie i Marketing".

ZMICER ZUBRO

Zmicer Zubro was born in Borisov. In early 2000, he joined the youth movement Zubr. He was actively involved in politics since the age of 17. He graduated from the Polytechnic College in Borisov with the specialization engineer – mechanic.

CHRONICLE OF REPRESSION

Zmicer Zubro and Aliaksandr Kazakou were detained at night on 28 December 2005 for political graffiti (they wrote on a wall number 16 that symbolizes the Day of Solidarity). Zmicer spent more than two days in a temporary detention and was released under written undertaking not to leave Minsk. He was charged with violation of the article 363, part 2 of the Criminal Code of the Republic of Belarus (resisting militia officers).

On 7 April 2006 Judge Valery Jesman found Zmicer Zubro guilty and sentenced him to two years of freedom restriction. Soon Zubro left Belarus. He lived in Kiev, then in Warsaw, where he enrolled at the Warsaw University of Technology.

ANDREJ ŻUKAWIEC

Andrej Żukawiec to białoruski biznesmen, działacz opozycyjny, uchodźca polityczny. Urodził się 12 września 1972 r. W 1993 r. założył spółkę „Trajs". Był członkiem „Młodego Frontu". Od 1994 r. finansował budowę prawosławnej świątyni Ikony Matki Boskiej Mińskiej oraz przekazywał fundusze na niepełnosprawne dzieci. Wspierał materialnie i technicznie Mohylewskie Centrum Praw Człowieka, młodzieżową komisję BFL oraz „Młody Front". W spółce Żukawca wytwarzano również materiały agitacyjne szeregu białoruskich partii i organizacji pozarządowych.

FOT. ANDREJ ZHUKAVEC

KRONIKA REPRESJI

Andrej Żukawiec został zatrzymany podczas „Czarnobylskiego Szlaku 96" i skazany na 10 dni aresztu. Po jego zatrzymaniu, przeprowadzono kontrole w firmie „Trejs" i na podstawie sfabrykowanych dowodów wszczęto sprawę karną. W marcu 1999 r. Żukawiec był zmuszony starać się w Polsce o azyl polityczny. Zamieszkał w Białymstoku, by być bliżej Białorusi. W 2001 r. był jednym z założycieli związku białoruskich politycznych uchodźców w Polsce. W 2002 r. założył informacyjno-analityczne centrum „Białoruś – NATO". W latach 2003–2005 był organizatorem spotkań białoruskich polityków z posłami Sejmu RP i prezydentem Warszawy Lechem Kaczyńskim. W Polsce zajmował się działalnością na rzecz praw człowieka, ochroną praw człowieka na Białorusi i pomocą białoruskim uchodźcom w Polsce.

Białoruskie władze kilka lat starały się o wydanie im Żukawca. W tym celu fabrykowano szereg dokumentów i tłumaczeń. Swoją solidarność z Żukawcem deklarowali między innymi Zianon Paźniak, Aleś Bialacki i inni.

ANDREJ ZHUKAVEC

A Belarusian businessman, an opposition activist. Born on 12 September 1972. In 1993, he founded the company Trajs. He was a member of the Young Front. Supported financially and technically the Mahilou Centre for Human Rights, youth committee of the Belarusian National Front (BNF) and the Young Front. Andrej's company also produced series of agitational materials of Belarusian parties and NGOs.

CHRONICLE OF REPRESSION

Andrej was detained during the Chernobyl Path in 1996, an annual demonstration that takes place in commemoration of the Chernobyl nuclear accident. He was arrested for ten days.

On the basis of fabricated evidence the authorities opened a criminal case against Andrej Zhukavec. In March 1999, Andrej was forced to leave Belarus and seek political asylum in Poland. He moved to Bialystok. In 2001, he was one of the founders of the Union of Belarusian political refugees in Poland. In 2002, he founded the information and analytical center Belarus-NATO. He has organized a number of meetings of the members of the Belarusian oppositional politicians with Polish deputies and President Lech Kaczynski in Warsaw in 2003–2005. From the moment of arrival to Poland he has been strongly engaged in activities concerning human rights.

W imieniu redakcji Palitviazni.info chcemy serdecznie podziękować wszystkim osobom, które przyczyniły się do wydania tej książki.

Dziękujemy Fundacji Solidarności Międzynarodowej za wsparcie merytoryczne i finansowe.

Specjalne podziękowania kierujemy do wszystkich osób, które poświęcają się walce o prawa człowieka oraz o demokrację na Białorusi, w szczególności członkom organizacji pozarządowych, przedstawicielom demokratycznej opozycji i wszystkim tym, którym na sercu leży los Białorusinów.

Mamy nadzieję, że nigdy więcej nie zajdzie potrzeba pisania o białoruskich więźniach politycznych.

Zyve Belarus!

On behalf of the editorial staff of Palitviazni.info we want to thank all those who contributed to the publication of this book.

We thank Solidarity Fund PL for technical and financial support.

Special thanks go to all those who dedicate themselves to the fight for human rights and for democracy in Belarus, in particular, members of non-governmental organizations, representatives of the democratic opposition and all those who care about the fate of the Belarusians.

We hope that in the future there will be no need to write about Belarusian political prisoners.

Zyve Belarus!